

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

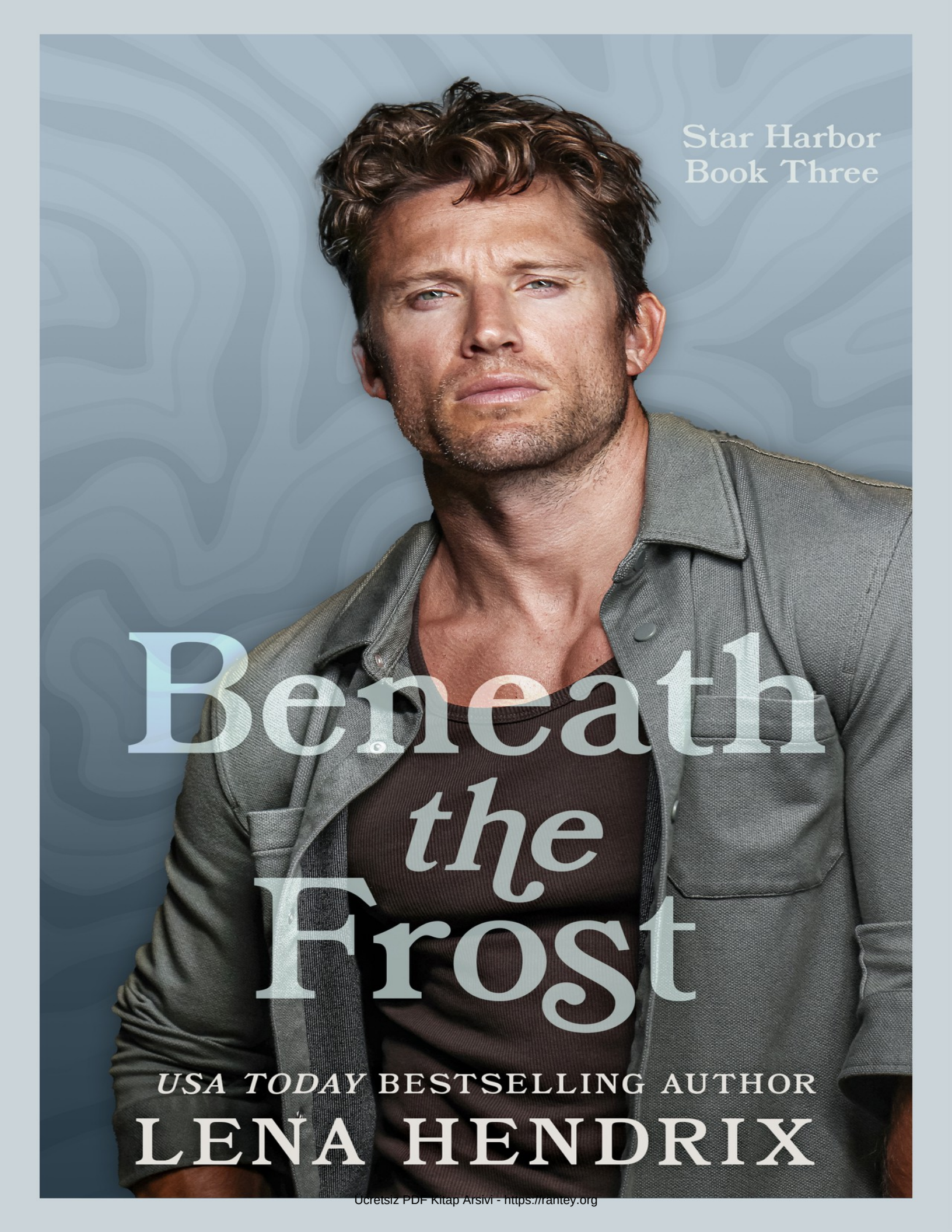
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Star Harbor
Book Three

Beneath *the* Frost

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LENA HENDRIX

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

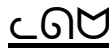
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

B th
the
Frost

ABD GÜNÜN EN ÇOK SATAN YAZARI
LENA HENDRIX

Telif hakkı © 2026 Lena Hendrix

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Telif hakkı kapsamında yazarın münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, metin üretmek üzere üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla bu yayının kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu eserin üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için lisanslama hakkını saklı tutar.

Bu eser, AI teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserdeki tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar, yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir veya kurgusaldır.

Geliştirme düzenlemesi: Paula Dawn, Lilypad Lit

Düzeltilme: James Gallagher

Düzeltilme: Julia Griffis, The Romance Bibliophile

Model & Discreet kapak tasarımı: TRC Designs by Cat

Model kapak fotoğrafçılığı: Wander Aguiar

*Ona bir iki Şey öğretmek isteyen herkese... Wes Vaughn ekstra kredi kazanmak için can atıyor.
Ders başladı.*

BAĞLANALIM

Haber bültenime kaydolduğunuzda, yeni çıkan kitaplar, kitap haberleri, hediye çekilişleri ve yeni kitap önerilerinden haberdar olacaksınız! Size spam göndermeyeceğime ve sadece paylaşacak eğlenceli ve heyecan verici bir şey olduğunda e-posta göndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda Choosing You (çok ateşli bir Chikalu Falls novellası) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını da alacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun

YAZARIN NOTU

Bu kitapta trafik kazası, uzuv kaybı, depresyon ve izolasyon konularına değinilmektedir.

Diz üstü tek bacak amputasyonları hakkında kapsamlı araştırmaların yanı sıra, Wes'in yaralarının ciddiyeti ve iyileşme süreci konusunda da özel bir özen gösterildi. Bir protez uzmanı ve onunla benzer travmalar yaşamış amputasyon hastalarıyla görüşmeler yapıldı. Umuyorum ki bu konuyu hak ettiği hassasiyet ve özenle ele almışımıdır.

Ortamı biraz hafifletmek (ve daha ateşli hale getirmek) için, bu ağır konuyu seksi derslerle (burada öğretmen O'dur), ağız bozuk bir huysuzla ve bolca övgüyle dengelemeye özen gösterdim – ne de olsa ben tam bir kız kıyıyım.

BENEATH THE FROST

STAR HARBOR 3. KİTAP

LENA HENDRIX

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında

1. Clara
2. Wes
3. Clara
4. Wes
5. Clara
6. Wes
7. Clara
8. Wes
9. Wes
10. Clara
11. Clara
12. Wes
13. Clara
14. Clara
15. Wes
16. Clara
17. Clara
18. Wes
19. Wes
20. Clara
21. Wes
22. Clara
23. Clara
24. Wes
25. Wes
26. Clara
27. Wes
28. Clara
29. Clara

30. [Wes](#)
31. [Clara](#)
32. [Wes](#)
33. [Wes](#)
34. [Clara](#)
35. [Wes](#)
36. [Clara](#)
37. [Clara](#)

[Epilog __](#)

[Sıradaki: Tam Çiçek](#)

[Açmış Teşekkürler](#)

[İletişim Kurmak İster](#)

[Misiniz? Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Lena Hendrix'in Diğer Eserleri](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Weston Vaughn, her zaman ortamın en çekici erkeği olmuştur — ta ki kardeşimin hayatını kurtarıp kazada bacağını kaybedene kadar.

Şimdi ise huysuz bir münzevi ve benim yeni ev arkadaşım.

Düğün günümde hayatım altüst olduktan sonra, küçük kasabamın en sevilen skandalı haline geldim. Dedikodular dinene kadar ortalıkta görünmemek istiyorum, ama ailemle yaşamak imkansız geliyor. Kardeşimin en iyi arkadaşının yanına taşınmak en iyi seçeneğim.

O benden yardım istemeyecek ve ben de reddedilmeyeceğim. Sorun şu ki, Wes'in bu huysuz tarafını seviyorum ve kurallarına rağmen, onun için orada olmaktan keyif alıyorum. O yeni hayatına alışmaya çalışıyor ve sonunda özgüveninin sarsıldığını itiraf ettiğinde, şey... Onun neye ihtiyacı olduğunu tam olarak biliyorum.

Ben *pratik* bir bakıcıyım.

Geçici anlaşmamız, onun kaybettiği özgüvenini yeniden kazanmasını amaçlayan seksi, yasak derslere dönüşürken gerilim artar. O kendini kırık sanıyor, ama ben sadece sıkı bir tutuşu ve müstehcen bir ağzı olan, karşı konulmaz bir adam görüyorum.

Kalbini duvarlarla çevirmiş, ama tek gereken, buzun altında ne olduğunu görmeye istekli bir kadın.

BİR

CLARA

EVET, Phil ölmüştü. Yine.

O zavallı küçük ev bitkisine bakarken içimden kahkahalara boğulmak geliyordu... ya da belki de ağlamak. Tam olarak anlayamıyordum.

Phil'i en son ne zaman sulamıştım?

Bu, neden bir ev bitkisini hayatta tutmakta bu kadar zorlandığının ilk ipucu olabilirdi... etiketinde "ölmez" yazanları bile.

Ocak ayı karı penceremin dışında kalın, ağır topaklar halinde yağıyordu. Dairenin bu tarafı sanki sonsuza kadar gün ışığı görmemiş gibiydi, bu yüzden saksı bitkisinin ölmesi *tamamen* benim suçum değildi belki de.

Yatak odasının kapısına gelen yumuşak bir vuruş, dikkatimi zavallı Phil'den uzaklaştırdı. "Girin."

Annem kapı aralığından içeriye bakarak gözlerini genişletip beni süzdü. "Tatlım, daha giyinmemişsin bile!" Yatak odama girdi ve arkasından kapıyı sessizce kapattı. "Beş dakika sonra kiliseye gitmemiz gerekiyor."

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Kilise.

Sadece bu kelime bile, sanki merdivenlerde bir basamağı atlamışım gibi midemi altüst etti. Aslında gerginlikten değildi. Daha çok,

neden başrolü kabul ettiğimi bilmediğim bir gösteriye giryormuşum gibi hissettim.

Başımı salladım ve odamdaki dolaba doğru yürüdüm. Bu geniş giyinme odası, Greg ile birlikte yaşamaya karar verdiğimizde beni bu daireye ikna eden şeydi. İşim için geniş bir dolap alanına ihtiyacım vardı ve yerden tavana uzanan aynanın önünde dönüp durmanın keyifli bir yanı vardı, anlarsın ya?

Şimdi kapının eşiğinde dururken, burası dolabımdan çok bir kostüm departmanı gibi geliyordu. Mutlu sonlarla dolu askılar, ama bunların hiçbiri aslında bana ait değildi.

Annem arkamdayken, açık kapıya doğru yürüdüm. Orada sıra sıra gelinlikler asılıydı — hepsi beyaz, krem ve alabaster tonlarında. Kat kat tül katmanları olan elbiseler, kıvrımlarıma oturan şık ipek elbiseler ve hatta göz rengime neredeyse uyan dumanlı gri bir elbise bile vardı.

Bugün için seçtiğim elbise ortada asılıydı, mükemmel bir şekilde ütülenmiş ve giymeye hazır. En sevdiğim elbise değildi, ama Greg'in annesinin tercihi buydu ve ona karşı çıkacak cesaretim yoktu.

Yanımda, annemin hüznü iç çekişi havada yankılandı. "Tek kelimeyle muhteşem."

Yalan boğazımda düğümlenmişti. Kızına, sanki sonunda bu an gelmiş gibi bakıyordu —kız kardeşlerimin "sonsuz dek mutlu" kulübüne katıldığım an— ve ben ona gerçeği söyleme nezaketini bile gösteremiyordum.

O korkunç dantelli elbiseye zorla bir gülümseme takındım.

Elbisenin korkunç olduğu değildi. Hiçbiri öyle değildi. Sadece, koridorda yürüyeceğim elbise, kendim için seçebileceğim son elbiseydi. Belki de bu yüzden, bugün geldiğinde, içimi kaplayan o ezici korku hissinden kurtulamıyordum.

"Bana bir dakika müsaade eder misin?" Anneme gülümsedim. "Fermuarımı çekmene ihtiyacım olduğunda seni çağırırım."

Annemin gözleri benimkilerle buluştu. Bir şeylerin ters gittiğini anladığından emindim, ama mükemmel bir şekilde boyanmış kırmızı dudaklarım,

gölümsemeye büründü. “Tabii ki tatlım. Bana ihtiyacın olduğunda hemen dışarıda olacağım.”

Arkasından dolabın kapısını kapattı ve ben de nefesimi rahatça bıraktım. Parmak uçlarımla kaşıntılı danteli aşağı doğru kaydardım. Bütün gün beni sürtüp rahatsız edeceğini zaten biliyordum.

“Ne olacaksa olsun,” diye fısıldadım ve nefes verdim. “Sadece sıradan bir gün.”

Görüyorsunuz, daha önce de gelin olmuşum. Tam olarak 132 kez. Gelinlik mankeni olarak, moda haftası podyumlarından yeni çıkmış dünyanın en seçkin elbiselerini giyme şansına sahip olmuşum. Çoğu zaman tasarımcılar elbiseleri geri isterdi, ama bazen gönderilen örnek elbiseleri saklamam söylenirdi.

Bir gelinliğe bağlanmak benim için yeni bir şey değildi. Sadece bu sefer *gerçekti*. Yani, yeterince *gerçekti*.

Bornozumu çıkarıp vücudu saran elbiseyi giydikten sonra anneme seslendim. “Hazırım.”

Annem dolabın içine girdi ve elini kalbine bastırdı. “Oh...” Gözleri doldu ve ben başka yere baktım. Ona gerçeği söylemeye gönlüm el vermedi.

Annem elbisemin arkasındaki fermuarı çekti ve ellerini belime koydu. “Hiç yemek yememişsin. Gergin misin?”

Omzumun üzerinden geriye baktım. “Biraz.” Bu, bütün gün boyunca ona söylediğim ilk dürüst sözdü.

Telefonu titredi ve boncuklu çantasından çıkardı. “Limuzin geldi. Hazır mısın?”

Gölümsedim ve başımı salladım, ama kendimi hareket ettiremiyordum. Dolu dolu dolabıma son bir kez baktım ve önümdeki gün için kendimi hazırladım.

Bu, hayatımın en mutlu günü olmalıydı ama sanki ölüyormuşum gibi hissediyordum.

Sabahın geri kalanı bulanık bir şekilde geçti. Katedral tarzındaki
kiliseye vardığımda, koordinatör
koordinatör ve fotoğrafçı
zaten

zaten bekliyorlardı. İçerideki hava eski ahşap, mum yağı ve taze çiçekler gibi kokuyordu — sanki bir Pinterest panosu canlanmış gibiydi. Kamerayı görür görmez omurgam düzeldi ve çenem yukarı kalktı, sanki vücudum istesem de istemesem de gelin Clara'ya nasıl bürüneceğini biliyormuş gibi. En iyi pozlarımı verdim, limuzinden inerken elbisenin yırtmaçını yakalamak için doğru anda durakladım. Aslında o gün, işteki sıradan bir gün gibi hissettim. Flaşlar, omuzlarımı eğmemi veya çenemi kaldırmamı söyleyen nazik talimatlar.

Gelinlik modellik yapmak benim için hiçbir zaman planımda olmamıştı. Gerçi, beni sevemeyeceğini bildiğim bir adamla evlenmek de öyle. Yolun bir yerinde, rol yapmak benim varsayılan halim haline gelmişti. Rol yapan gelin. Rol yapan üniversite öğrencisi. Rol yapan nişanlı. *Gerçek* ortaya çıksa bile onu tanıyamayacağımdan endişelenmeye başlamıştım.

Okula gittiğimde, beni heyecanlandıracak bir şey bulacağımı düşünmüştüm, ama o ilham perisi değişken bir cadaloz çıktı.

Dört ana dal değişikliğinden sonra, mezun olmakta bile zorlanıyordum.

Hızlı para kazanmam gerektiğinde, hiç deneyim gerektirmeyen bir gelinlik mankeni ilanına cevap verdim, çünkü *"Bu ne kadar zor olabilir ki?" diye düşündüm.*

Meğer çok zormuş, ama ben bu işe aşık oldum. Tüm parçaları bir araya getirip bir hayalin hayata geçmesini izlemeye aşık oldum. İlk kez "fazla" enerjim gerçekten bir yere yönelebildi.

Başlangıçta sadece model olarak kaldım, ama düzensiz fotoğraf çekimleri çabucak sıkıcı hale geldi. Saç ve makyaj uzmanlarını bulma, internette gelinlik tasarımcılarını arama, çiçek ve fotoğrafçıları araştırma konusunda yeteneğim olduğunu keşfettim. Mood board'lar benim uzmanlık alanımdı ve hiç iş gibi gelmiyordu.

Sonunda "genel çalışmalar" alanında genel bir diploma aldım, ama bunun ne anlama geldiğini veya bununla ne yapabileceğimi sorsaydınız, size cevap veremezdim. Şu ana kadar, bu, ne yaptıklarını bilmeyen diğer gezgin ruhlarla tanışacağım anlamına geliyordu.

İşte bu şekilde nişanlım Greg ile tanıştım.

Greg, babasının teknoloji şirketini devralacağını bilerek okula gitmişti. Hayat yolu onun için belirlenmişti, ancak babası

. Greg'in deneyimleri çoğunlukla partilere gitmek ve dersleri asmaktan ibaretti.

Ama o beni her zaman güldürürdü.

Tanıştığımızda hemen iyi arkadaş olduk. O da benim kadar meraklı ve hevesliydi. Şehrin diğer ucuna taşınmak, kurtarılmış bir yavru kediye evlat edinmek ya da tap dansına başlamak gibi çılgın fikirlerim olduğunda, Greg beni desteklemek için oradaydı.

Yolun bir yerinde, o benim evlenmeyi kabul ettiğim adam olmuştu.

Bunun nedeni, her şeyin bir anda yerine oturduğu, filmlerdeki gibi etkileyici bir an yaşamış olmamız değildi. Daha çok, o güvenli ve tanıdık biriydi ve bu fikir ortaya atıldığında zaten yanımda oturuyordu. Bu, bir evlilik teklifinden çok... bir ilerleme gibi hissettirdi.

Törenin başlamasını beklediğim gelin odasının kapısından ürkütücü bir ses geldi. "Merhaba, Clarice."

Gözlerimi devirdim ve kapıyı açtım. "Sen bir aptalsın."

Greg aptalca sırtarak duruyordu, ben de onu içeri çektim. "Törenden önce seninle benim konuştuğumu görürse annen çılgına döner. Neyin var senin?"

O alaycı bir şekilde güldü ve tezgaha yaslanarak uzun bacaklarını üst üste attı. Elini ikimizin arasına doğru uzattı. "Lütfen. O bu numayı çoktan yuttu."

Kuru bir kahkaha kaçtı ağızımdan. Tanıştıktan kısa bir süre sonra, Greg ve ben takılıyorduk ve ona matematik sınıfımdaki bir çocuğa aşık olduğumu söyledim. Meğer Greg de ona aşıktı.

Sorun şu ki, Greg'in ailesi pislikti ve aile işini devralmak istiyorsa eşcinsel olduğunu açıkça söylemesi mümkün değildi. Neredeyse tüm hayatı boyunca gerçek kimliğini saklamıştı. Yıllar geçtikçe ona karşı garip bir şekilde koruyucu hissetmeye başlamıştım. Onunla ailesinin hayal kırıklığı arasına girebilsem —kısa bir süreliğine bile olsa— belki de bir işe yarayabileceğimi hissediyordum.

Sanırım onunla evlenmeyi kabul etmemin en büyük nedeni buydu. Birlikte harika zaman geçiriyorduk, aynı yemekleri seviyorduk ve sürekli gülüyorduk. O biraz sığ ve bencil olsa da, harika arkadaştık.

Greg'in kendi işimi kurmayı hayal ettiğimi bilmesi de yardımcı olmuştu. Gelinlik mankenliği faturaları zar zor ödüyordu, ama beni heyecanlandıran şey planlamaydı. Bir tasarımcı bana gelip, web sitesi ve sosyal medya için her gelinlik için dört elbisenin fotoğraflanması, on fotoğraf ve on beş saniyelik video çekilmesi gerektiğini söyleyebilirdi. Ben de fotoğrafçı, kameraman, saç ve makyaj uzmanı ile çiçekçiyi içeren bir fiyat teklifi hazırlardım. İşleri yönetebilir ve ekibin zamanında ve iyi bir ücret almasını sağlayabilirdim. İşimi kurmak için tek ihtiyacım olan, bunu gerçekleştirmek için gereken zaman ve paraydı.

Greg'in planı basitti: Nişanlıymışız gibi davranıp, ailesinin baskısından kurtulacaktık. Sonra, sonunda aile işini devraldığında, benim ilk yatırımcım olacaktı.

O sordu, ben de "*Neden olmasın ki?*" dedim.

En kötü kısmı aileme yalan söylemektir, ama en iyi arkadaşşıma söz vermişim. İçimden bir ses, Darling ailesi söz konusu olduğunda, herhangi bir dedikodunun küçük kasabamızda orman yangını gibi yayılacağını söylüyordu. Hayallerimi gerçekleştirmek için çaresizdim, bu yüzden kendimi küçük bir yalanın sonunda buna değeceğini ikna ettim.

Ayrıca, arkadaşlar arasında küçük bir lavanta evliliği ne ki?

Kimseye zararı yoktu. Greg'i gerçekten seviyordum. Elbette, bu ablalarımın bulduğu takıntılı, yürek parçalayan tutkulu aşk değildi, ama ne olmuş yani? Buna ihtiyacım yoktu.

Kendime, istikrarlı bir ilişki ve ortak bir yayın platformunun olgunluk ve sorumluluk olduğunu söyledim. Kız kardeşlerimin mutfaklarında slow dans ettiklerini düşününce göğsümün ağrması sadece hazımsızlıktan kaynaklanıyordu.

"Çok seksi görünüyorsun." Greg bana sırtıtarak baktı, boğazından neşeli bir kahkaha fışkırdı.

Greg'in iltifatları her zaman, onun benim olmamı istediği halime yönelikmiş gibi gelirdi: zarif, şık, *inandırıcı*. İçimdeki küçük, acınası bir parça hâlâ birinin bana bakıp, odada bakmaya değer tek şey benmişim gibi içtenlikle söylemesini istiyordu.

"Teşekkür ederim." Yüzüm kızardı ve hafifçe reverans yaptım. "Ama yalan söylemeyeceğim. Bu elbiseden nefret ediyorum."

Sanki başkasının hikâyesini giyiyormuşum gibiydi. Daha sessiz, daha küçük birinin. Müstakbel kayınvalidesinin onayladığı dantelli elbiseye sığmak için kendini küçültmeyi umursamayan birinin.

"Annemi çok mutlu ettin. Senin, kendi düğün günündeki haline benzediğini düşünüyor, ki - kabul edelim - sen ondan yirmi kat daha güzelsin ve o bundan nefret ediyor." Greg'in bacağı, sözleri ağzından dökülürken gerginlikten titriyordu.

"Neyin var senin?" Gözlerimi kısarak baktım. "Garip davranıyorsun." Ensemde bir ürperti hissettim. İçgüdülerim beni bir şey konusunda uyarmaya çalışıyordu, ama bunun onunla mı... yoksa benimle mi ilgili olduğunu henüz bilmiyordum.

Ayağa kalktı, elini smokin pantolonunun üzerine sürdü. Avuç içlerini uzattı. "Tamam, kızma."

O yüzü tanıyordum. Kalbim bir anda sıkıştı. "Ne yaptın?"

Yüzü somurtkan bir ifadeye büründü. "Hiçbir şey."

Parmağımı ona doğru uzattım. "Bana *'hiçbir şey'* deme. O bakışa aşınayım. Duymak istemediğim bir şey söylemek üzeresin. Papaz yine sarhoş mu?"

Ciddi bir yüz ifadesini korumaya çalışır gibi dudaklarını büzüştürdü. "Onlara söyledim."

Gözlerimi kırptım, aklım onun söylediklerini takip edemiyordu. "Söyledin mi? Kime *ne* söyledin?"

Greg bana baktı ve gözlerini devirdi. "Şey... aileme. Benim hakkımda. Bizim hakkımızda. Benim tam olarak, bilirsin, heteroseksüel olmadığımı." Söylediklerini vurgulamak için avucunu düzleştirdi.

"Onlara açıldın mı? *Bugün mü?*" İnanamıyordum. Göğsümde bir duygu fırtınası kopuyordu. Bu çok büyük bir şeydi, hatta tarihi bir olaydı. Greg bana her zaman ailesinin onu asla kabul etmeyeceğini ve bu yönünü onlardan gizlemenin kendisi için en güvenli yol olduğunu söylemişti.

Önce gururum kabardı; benim o saçma sapan, cesur arkadaşım sonunda bu sözleri yüksek sesle söylemişti. Hemen ardından korku geldi ve fısıldadı: *Tamam, peki bu durumda sen ne olacaksın, aptal?*

"Bir dakika... peki bu ne anlama geliyor? Bizim için? Bugün için?" Elimi elbiseme doğru uzattım.

Greg, kendi sinirlerini yatıştırmak için ellerini birleştirdi. "Bu yüzden seninle hemen konuşmam gerekiyordu."

"Düğün iptal oldu, değil mi?" Çamur kadar yoğun bir korku, karnımda birikmeye başladı. "Karınmışım gibi davranmama gerek kalmadı, yani düğün yapılmayacak mı?" Aklım, benim koridordan yürümemi bekleyen düzinelerce insana uçu.

Aileme ne diyecektim ben?

Greg'in ağzı utangaç bir gülümsemeye büründü. "En iyi kısmı da bu. Ailem anlıyor. Meğer pek umursamıyorlarmış, sadece beni mutlu görmek istiyorlarmış. Harika değil mi?"

Öyleydi. Gerçekten, gerçekten öyleydi. Yıllarca onun için tam da bu senaryoyu hayal etmiş, evrene onun anne babasının kalbini yumuşatması için yalvarmışım. Sadece, tüm hayatımın onlara sattığımız yalan üzerinde dengelendiği o gün bunun gerçekleşeceğini hayal etmemiştim.

Başımı salladım. "Evet, yani... tabii ki, ama..."

"Sakin ol." Sol gözümün arkasında bir ağrı hissettim ve gözümü sıkıca kapattım.

Greg, planına sevinçten zıplamadığım için açıkça sinirlenmiş bir şekilde nefes verdi. "Bak... Chris zaten smokin giymiş, yani... evleneceğiz. Sen de sağdıcım olabilirsin!" Beynim kısa devre yaparken Greg'in gülümsemesi titredi.

"Topsy Tiger'daki Chris mi? *Kişiliği sıfır ama aleti on puanlık* dediğin bar tanışması mı?"

"Öyle mi dedim?" Greg'in patlayan kahkahası beni ürküttü. "Şey, bir süredir birlikteyiz."

Yemin ederim, sahte nişanlımın gerçek erkek arkadaşıyla evlenirken benim gelinlik giyip mihrapta durduğum görüntüyü kafamda canlandırmaya çalışırken, 2000'lerin başındaki dial-up internet sesini duyabiliyordum.

"Ne oluyor, Greg!" O her zaman biraz pervasız ve çılgındı, bu yüzden davranışından şok olduğumdan değildi. Sadece... şok olmuştum. "Bütün ailemin önünde *gelinlikle* oraya çıkmamı ve sen erkek arkadaşınla evlenirken benim evlenmememi bekliyorsun ve kimsenin fark etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Greg dudaklarını büküp kollarını kavuşturdu. "Mutlu olacağını düşünmüştüm."

Aklım hızla çalışırken kulaklarım çınlamaya başladı. "Aileme yalan söyledim. Kız kardeşlerime. Kardeşim Hayes'i takım elbise giydirmek bir mucizeydi

Takım elbise giydirmek bir mucizeydi. Bir yıldır eve gitmedim!"

Star Harbor dedikodu çarkı bununla bayram ederdi. Kardeşim aşırı koruyucu bir mağara adamına dönüşürdü. Kız kardeşlerim endişelenirdi. Ailem içten içe sessizce ölürdü. Ve ben gelinlikle ortaya çıkıp kocası olmadan ayrılan kız olurdum.

Greg avuçlarını kaldırdı. "Hey, bu senin seçimin. Ailenin önünde soğukkanlı davranamayacağını düşünen sendin."

Gelin odasında bir aşağı bir yukarı yürürken koltuk altlarım terlemeye başladı. "Bu inanılmaz. Evlilik cüzdanı ne olacak? Yasal bile olmaz."

Greg omuzlarını silkti. "Bugün partiyi yapacağız, önemli olan bu, detayları sonra hallederiz."

Başımı salladım. "Greg... Yapamam, ben..."

Greg'in yüzü sertleşti. "Beni param için kullanmakta hiçbir sorun görmedin. Ben de senden çok şey istemiyorum."

Sözleri bir tokat gibi yüzüme çarptı. Aylarca kendimi onun, ailesinin ve benimle hiç tanışmamış hissedarların gözünde mükemmel bir nişanlı gibi göstermeye çalışmışım, ama bir şekilde yine de avantaj sağlayan taraf benmişim.

Onun suçlamasıyla öfkem yüzeye çıktı. "Seni mi kullandım? İş kurmama yardım etmek *istediğini* sen söylemiştin. Evlenmek de en başından beri senin fikrindi!"

Greg öne eğildi ve sesini alçaltarak, "Lütfen sakın olur musun? Ortalığı velveleye veriyorsun," dedi.

İşte yine o tanıdık yargı. Çok gürültücü. Çok duygusal. Çok dramatik. Hayatım boyunca bunun çeşitli versiyonlarını duymuştum. Ama bana hiç yakışmayan bir gelinlik giyerken bunu duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Öfke, hiddete dönüştü. "Sakin ol? *Sakin ol mu?* Bunun benim için ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun? Bunun nasıl görüldüğünü?"

"Bu konuda gerçekten çok dramatik davranıyorsun." Greg'in sesindeki sıkıntı beni çileden çıkardı.

"Clara? Hazır oldun mu?" Küçük kız kardeşim Kit'in sesi kapının arkasından boğuk bir şekilde geliyordu.

Oh, abartıyor muyum? Ona abartmanın ne demek olduğunu göstereceğim.

Omuzlarımı gerip kapıyı hızla açtım. Kit'in kızıl saçları rüzgârla dalgalandı ve gözleri benden Greg'e kayarken iri iri açıldı.

Rahatlama hissi beni o kadar güçlü bir şekilde sardı ki dizlerim titredi. Bu dünyada, hayatımı yerle bir etmeme yardım etmeden önce soru sormayacak tek kişi varsa, o da benim küçük kız kardeşimdi.

"Araban var mı?" Düşünmeden patladım.

Ağzı açıldı, sonra hemen kapandı, gözlerinde hemen bir şakacılık parladı. "Evet."

"Beni buradan çıkarabilir misin?" Açıklama yapacak vaktim yoktu ve Kit'in soru sormayacağını biliyordum.

Aklıma gelen tek şey *kaçmaktı*.

Belki bu korkakçaydı. Belki bencildi. Ama uzun zamandır ilk kez, herkesi rahat hissettiren halim yerine kendimi seçmek istedim.

"Elbette." Küçük kız kardeşim öne uzanıp kolumu tuttu ve beni yanından çekip geçirdi. Greg'e doğrudan baktı. "Bunu mahvetmek için ne yaptığını bilmiyorum ama sen bir aptalsın." Kolunu koluma doladı ve beni koridordan sürükleyip götürdü, sonra da geri döndü. "Ah, bir de Clara bana senin şu tuhaf şeyden bahsetti... bilirsin." Gözleri Greg'in yüzünden pantolonuna, sonra tekrar yüzüne kaydı.

KontROLSÜZ bir kahkaha kaçtı ağzımdan—Kit bu hakareti kesinlikle o anda uydurmuştu. Koridordan koşarak çıktık ve çıkış kapısını itip açtık. Soğuk hava yüzüme çarptığında omuzlarımın üzerine güneş ışığı döküldü. Elbisemin eteği bacaklarımın etrafında savruldu, karın içine tökezlerken boncuklar derime batıyordu. Dişlerim takırdıyordu, kulaklarımda adrenalin o kadar yüksek sesle uğulduyordu ki içeriden gelen boğuk müziği zar zor duyabiliyordum.

"Siktir!" Gülmeyi durduramıyordum. Artık kontrol edemiyordum. "Az önce ne yaptım ben?"

Kit kolumu tuttu ve rüzgardan korunmak için beni kendine çekti. "Kendini özgür bıraktın, bebeğim. Göğüslerim donmadan buradan gidelim."

Ona daha sıkı sarıldım ve koşmaya başladık, kahkahalarımız ağaçlardaki karları sallıyordu.

İki

WES

KAR YAĞIŞI SIKIMI YALAYABİLİR.

Ocak ayının gri gökyüzü oturma odamın penceresinden içeri sızıyordu ve tek hissedebildiğim şey korkuydu. Aslında, korku ve artık bana bağlı olmayan uzvumun kızgın demir gibi yakıcı acısı. Sinirli bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım.

Artık olmayan bir uzvumu hala hissedebilmek çok garip bir şeydi. Bacağın beyninde ne kadar yer kapladığını, o yok olana ve hala çenesini kapatmayı reddedene kadar fark etmemiştin. Sürekli ayak uyuşması hissi beni takip ediyordu ve bundan beş dakikalık bir mola bile bir mucize olurdu. Hayalet ağrının elektriksel bir sızı bacağımda yukarı doğru yayıldı, ta ki terlemeye başlayana kadar.

Sonunda geçtiğinde, tek istediğim kanepede yuvarlanıp battaniyeyi başımın üzerine çekmektir. Haftalarca, gittiğim en uzak yer kanepeden tuvalete gidip gelmektir. Bütün hayatım, yirmi üzücü adıma indirgenmişti.

Ön kapıda bir gürültü duyduğum anda, planımın suya düştüğünü anladım. Onun olduğunu biliyordum. Başka kimse öyle kapıyı çalmazdı — sanki bina yanıyormuş da o bunu çok doğal göstermeye çalışıyormuş gibi.

Saklanamazdım. Hayes kesinlikle garajda kamyonetimi görmüştü, *başka nerede olabilirdim ki?* Doktorumun tavsiyesine rağmen, daha geçen hafta bir başka evde bakım hemşiresini kovmuştum. Evimde bir yabancıdan nefret ediyordum ve

etrafımda diken üstünde dolaşan birine ihtiyacım yoktu. Hayes bu rolü üstlenmişti.

Her dikkatli soru, her yumuşak ses, her "Bugün nasıl hissediyorsunuz?" sorusu tüylerimi diken diken ediyordu. Hayatım boyunca gözlem altında kalmak istemiyordum. Sadece rahat bırakılmak istiyordum.

Yumruğu yine kapıyı vurdu. "Aç kapıyı dostum. Kahve getirdim."

Sesindeki tereddütlü ton sinirlerimi bozdu. Kendimi oturur pozisyona getirdim ve eksik uzvuma baktım. Diz üstünden ampute olmak, neredeyse altı ay sonra bile hâlâ sarsıcıydı. Kalan uzvum bir daraltıcıyla kaplıydı — proteze sığması için bacağımın kalan kısmını şekillendirmeye yardımcı olan çorap — ama altında sadece yara izli bir kütük olduğunu biliyordum.

Boğazımdaki yumruyu yutkundum ve başka yere baktım. Hayes içeri girmeden kapıyı açabilmek için öne eğildim ve astarımı ve protez bacağımı aldım.

Anahtar kilitte döndü ve ön kapı açıldı. "Selam, benim."

Tabii ki anahtarı kullandı. Tanrı korusun, seyirci olmadan bacağımı takmak için otuz saniye bile zamanım olmasın. Sinirli bir nefes burnumdan çıktı.

Tek ihtiyacım olan lanet olası bir dakikaydı.

En iyi arkadaşım Hayes, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle içeri girdi. "Günaydın."

Bacağımı aceleyle takarken ona doğru homurdandım. Eskiden birbirimizi hakaretlerle ve önceki gece oynanan maç hakkında dedikodularla selamlardık. Şimdi ise durum şuydu: o parmak uçlarında yürüyor, ben vahşi bir hayvan gibi homurdanıyordum.

Acele ediyordum ve bacak tam olarak yerine oturmamıştı, ama onu ne kadar çabuk başımdan savarsam o kadar iyi olacaktı.

Hayes, beni süzerken kapı eşiğinde iri cüssesiyle belirliyordu, beni baştan aşağı incelerken koyu renk kaşlarını çatmıştı. Aklından geçenleri okuyamıyordum, ama bakışlarının ampütasyonumu dikkatle kaçırmaması, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu. Keşke sadece bakıp dursaydı diye düşündüm. En azından o zaman ikimiz de aynı çirkin şeye bakıyor olurduk.

Giriş masasına iki kahve fincanı koydu ve ellerini çırpı. "Bugün dışarı çok soğuk."

Ona baktım ve başımı salladım. İlişkımız bu hale gelmişti... Hava durumu hakkında konuşmak ve onun bana *o bakışı* atması. Hiçbir şey hakkında tartışmayı özlemiştim. Hak ettiğimde beni azarlamasını özlemiştim. Onun projesi değil, onun eşi gibi hissetmeyi özlemiştim.

Kendimi toparladım ve bir adım atmak üzereydim ki Hayes ileri atıldı. Elini uzatıp dirseğimi desteklemek istedi ama ben kolumu çekip kaçırdım. "Ben hallederim."

Kötü ses tonum karşısında ellerini savunma pozisyonuna kaldırdı. "Üzgünüm."

Dişlerimi gıcırdattım. O acıma dolu bakış geri gelmişti ve çığlık atmak istedim. "Sorun değil. Dün gece pek uyuyamadım. Kötü bir ruh halindeyim." Kahveye doğru yürüdüm ve kağıt bardağı aldım.

Hayes kanepedeki dağınık battaniyelere baktı. "Hâlâ burada mı uyuyorsun?"

Buruşuk çarşaflara bir göz attım ve omuz silktim. "Televizyon izlerken uyuyakalmışım, hepsi bu."

Arkadaşıma açıkça yalan söylemek hoşuma gitmiyordu, ama kazadan beri üst kattaki kendi yatak odamda uyumadığımı da itiraf edemezdim. Bir yerden bir şey olacağından ve bacağımı zamanında takıp aşağı inemeyeceğimden korkmaya başlamıştım. En son ihtiyacım olan şey, evde yangın çıkması ya da başka bir şey olması ve kapana kısılmamdı.

Bu düşünce bir kez kafama yerleşince, ondan kurtulamıyordum. Derinlere işledi, göğsümü sardı ve birdenbire kendi yatak odam uyumak için bir yer değil de bir ölüm tuzağı gibi gelmeye başladı.

Kahve sıcaktı, en azından bu bir şeydi. "Düğün nasıldı?"

Hayes donakaldı. "Duymadın mı?"

Tabii ki duymamıştım. Lanet olası evimden çıkmıyorum ki.

Sadece Hayes'in devam etmesini bekledim. "Clara kaçtı dostum. Törenin başlamasına beş dakika kala, o ve Kit oradan kaçtılar."

Beynim, beyaz elbiseli Clara Darling'in eteğini ellerinde tutarak karda koştugu bir görüntü canlandırdı. Onu yıllardır görmemiştim, ama hafızamdaki hali bile o düğünün ne kadar berbat bir şov olduğu düşünülürse fazla canlı görünüyordu.

"Kahretsin." Başımı salladım. Hayes'in küçük kız kardeşi Clara, üniversiteye gittiğinden beri pek ortalarda görünmüyordu, ama kendi düğününden kaçmasına neden olan şeyin oldukça kötü olduğunu tahmin edebiliyordum. "Korkmuş mu?"

Hayes birden kahkahayı patlattı, ama hemen ardından kaybolan ayağıma baktı ve öksürerek bunu örtbas etmeye çalıştı. Gözlerimi devirmeyi zor tuttum. Şakayı sonuna kadar sürdürmek isterdim, ama Hayes'in yüzündeki üzgün ifade o anı mahvetti. Bu bizim yeni normalimizdi—her yarı düzgün şaka, ikimizden birinin artık iki ayağı olmadığını hatırlatmaya dönüşüyordu.

"Aslında," diye devam etti, "düğün yine de yapıldı. Damat, yerine sağdıçla evlendi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Vay canına."

Hayes omuz silkti. "Durum berbat. Kız arkadaşım ailemin yanına taşınıyor, ama... Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Annem şimdiden onu boğmaya başladı bile."

Arkadaşıma baktım. *Tencere, kapakla tanış.*

"Gitmeye hazır mısın? PT kimseyi beklemez." Hayes'in gözleri dondu ve gülümsemesi, kazadan beri olduğu gibi hüznü bir şekilde inceldi.

Onu anlıyordum — hissettiği suçluluk duygusunu. Hayes, karanlık ve virajlı bir yolda arabası bozulduğunda beni aramıştı. Ona yardım ediyordum ki bir sürücü virajı çok hızlı aldı, paniğe kapıldı ve kontrolü kaybetti. İçgüdülerim keskin çalışıyordu ve bize çarpmadan bir an önce Hayes'i kenara itmeyi başarmıştım. Bacağıma kaybettim, ama ben orada olmasaydım o ölmüş olacaktı.

Suçluluk duygusu, kamyonette üçüncü bir kişi gibi aramızda duruyordu. Onu nasıl susturacağımı ya da kovacağımı bulamamıştım. Keşke beni rahat bırakmayan bu anaç tavuk yerine, yine en iyi arkadaşım olsaydı. O gece onu kendi vicdanına kurban etmek için kenara itmemiştim.

"Alışmam için bir dakikaya ihtiyacım var." Yavaşça oturup, protezimi düzgün bir şekilde takmak için zaman ayırdım.

Hayes hemen harekete geçti, kalan tabakları ve boş bardakları toplayıp lavaboya attı. Bacağımı takmamı izlemenin onu hâlâ çok rahatsız ettiği belliydi.

Kasabadaki herkes Hayes'in berbat bir şansa sahip olduğunu düşünüyordu, ama gerçekte bacağını kaybeden bendim.

Anlayın artık.

Hazırlandığımda tekrar ayağa kalktım. “Hadi şunu halledelim.”

Dolaptan kışlık paltomu almak için yürümeye başlamıştım ki, gözüm konsol masasının üzerindeki bir dergiye takıldı. Hayes onu yanında getirmiş olmalıydı, çünkü ben kesinlikle oraya koymamıştım. Uzuv kaybı yaşayan insanlar için yayınlanan bir dergiydi. Derginin kapağındaki mutlu yüzlere baktım; birbirleriyle gülüyor ve gülümsüyorlardı.

Onu aldım ve çöp kutusuna attım.

Ne saçmalık ama.

Acı içindeyken gülümseyen "cesur hayatta kalanlar"ın parlak kulübüne katılmak istemiyordum. Eski hayatımı geri istiyordum. Bu olmazsa, öfkemle baş başa kalmak istiyordum.

Hayes, bana ön kapıyı açarken sessiz kaldı. Michigan'ın soğuk rüzgarı yanaklarıma çarptı. Verandanın merdivenlerine baktım ve kendimi hazırladım. Yeni protezimle o merdivenleri inmek zorunda kalacağımı bilseydim, etrafı saran bu verandayı asla yaptırmazdım. Burayı tamamen çekici ve göz alıcı olacak şekilde tasarlamıştım. Şimdi ise, oynamayı kabul etmediğim sadist bir video oyununun bir seviyesi gibi geliyordu.

Derin bir nefes alarak tırabzana tutundum ve yavaşça bir basamak indim.

"Dikkat et dostum. Bugün zemin buzlu." Hayes yanımda durdu, bana bir santim bile yaklaşmadı.

"Hallederim," diye karşılık verdim.

Bir adım daha attım ve spor ayakkabımın altında ahşabı hissettim. Hayes yanıma geldi. "Dur, bırak ben..."

"Hallederim dedim." Beni dengede tutmaya çalışırken kolumu çekince, bu ani hareket dengemi bozdu. Öne doğru sendeledim, çırpınarak havayı yakalamaya çalışırken ayakta kalmak için çaresizce uğraştım.

Bir homurtuyla yüzüstü karın içine düştüm, sırtım düşmeden pek de memnun olmasa da, en çok gururum incinmişti. Kar, gömleğimin yakasına doldu, buz gibi ve şok ediciydi. Protezim garip bir açıyla bükülmüştü, bu da bana sahte parçamın bile işleri berbat edebileceğini hatırlattı.

Hayes'in elleri hemen belime gitti, beni

Utancı ve mahcubiyet yanaklarımı kızartırken,
"Çekil üstümden! Hallederim dedim ya. Tanrı aşkına, dostum!"

Sözler, geri yutamadan ağzımdan çıkıverdi. Hayes, ona saldırdığımda geri çekildi. Eşofman altım karla ıslanırken ve avuç içlerim buzlu zemine bastırılırken, içimdeki öfke yüzeye çıktı. Zorlandım ama ayağa kalkmayı başardım. Gömleğim kirlenmiş, pantolonum ıslanmış ve gururum ağır bir yara almıştı. Tek istediğim bir deliğe girip her şeyi bırakmaktı.

Bunun yerine, ellerimdeki kumu silkeledim ve Hayes'in kamyonetine doğru topallayarak yürüdüm. "Hadi şunu bitirelim."

Yol boyunca sessiz kaldı ve bu yüzden kendimden daha da nefret ettim. Hayes benim öfkemi hak etmiyordu. Eskiden olduğum adam en iyi arkadaşına böyle konuşmazdı. Bu yeni halimden pek hoşlandığımı sanmıyordum.

O GECE GEÇ SAATLERDE hâlâ olanları kafamda kurcalıyordum. Mesele, en iyi arkadaşımın önünde rezil olmam değildi. Lanet olsun, sarhoşken bunu defalarca yapmıştım. Mesele, birlikte olduğumuz süre boyunca Hayes'in omuzlarında taşıdığı o ağırlıktı. Kafasını koparmıştım ve o da bunu kabullenmişti.

Tanrım, ne kadar pisliğin tekiydim.

Evime kapanmak sadece kolaylık sağlamakla kalmıyordu, aynı zamanda herkesi dönüştüğüm berbat insandan koruyordu. Dışarı çıkmazsam kimseye bağırap çağırmaımdım. Yüzlerinin dikkatli ve üzgün halini göremeımdim. "Keşke o ben olmasaydım" diyen o bakışı göremeımdim.

Günün geri kalanını faturaları inceleyerek geçirdim. Vaughn İnşaat, kış aylarında bile yoğunıdu. Neyse ki inşaat şirketim o kadar büyümüşü ki, kazadan sonra bile işleri devam ettirecek yeterince çalışanım vardı. Şehrin her yerinde projelerimiz vardı ve bahara kadar büyük planlarım vardı.

Sınırlamalarıma rağmen, çalışmamaya dayanamıyordım. Hesap tabloları ve planlar bana acımıyordu. Kereste gözlerini kaçırmıyordu. Evler, onları doğru inşa ettiğim sürece kaç bacağım olduğı umursamıyordu.

Elbette para harikaydı, ama kendi inşaat şirketime sahip olmanın en büyük kısmı, oraya gidip işi yine kendim yapabilme yeteneğıydi. Yaratmayı, inşa etmeyi ve müşterilerime hayallerindeki evi sunmayı seviyordım. Sorun şu ki, evde oturup kendime acıyarak bunu yapamazdım.

Durgun enerjimi yakmak için yere uzandım ve karın egzersizlerine başladım. Ter gözlerimi yakıyordu, karın kaslarım çığlık atıyordu, omuzlarım titriyordu, ama yine de devam ettim. Bacağımı düzeltemezdim, kazadan kaçamazdım, ama geri kalanımın da parçalanmamasını sağlayabilirdim.

Artık ağırlarımdan devam edemeyecek hale geldiğimde, pazı ve omuz egzersizlerine geçtim. Tek bacağım olabilir, ama geri kalan sorunlarımı çözmeye çalışırken odaklanmak ve formda kalmak için yapabileceğim pek çok şey vardı.

Terden sıırıslıkam olmuşıum ve sonunda yorgunluktan pes etmek üzereıydım ki telefonum çaldı.

BRODY

Lantern'da içki içelim. Bir saat sonra seni alacağım. Sormuyorum.

MESAJA BAKAKALDIM. Onu görmezden gelme isteği çok güçlüydü, ama bir yanımla, arkadaşım Brody'nin kazadan sonra bana farklı davranmamış olmasını seviyordu. Ayrıca, hazır olmak için biraz daha önceden haber almam gerekebileceğini de anlıyor gibiydi, ama nedense bu bana sorun gibi gelmedi. Belki de polis olduğu ve saçmalamayan tavrını eve de taşıdığı içindi. Belki de Hayes'in taşıdığı suçluluk duygusunu taşımadığı içindi.

Sebepler ne olursa olsun, kendime tam bir münzevi olmadığımı kanıtlama ihtiyacı galip geldi.

Araba kullanabilirim, seni pislik. Orada buluşuruz.

BRODY

Güzel. O zaman beni alabilirsin. 60 dakika sonra görüşürüz.

Lady's Lantern'a vardığımızda, mekan tıklım tıklımdı. Bar, hem bir içki mekanını hem de yerel bir efsaneydi. Önündeki ahşap tabela fener şeklinde oyulmuştu ve girişe sıcak bir ışık yayıyordu. Barın içi eski ahşap ve ucuz viski kokuyordu. Duvarlar, kasabanın yerel hayaleti olan Kumların Leydisi'ne olan takıntısının kalıntılarıyla kaplıydı.

Sahipler, hayaletin görüldüğü iddia edilen gazete kupürlerini ve hayalet figürün grenli siyah-beyaz fotoğraflarını çerçeveletmişlerdi. Barın en uzak köşesinde, sözde onun orijinal gelinlik duvağının bir parçasını barındıran bir cam vitrin bile yapmışlardı. Büyük günü planlandığı gibi gitmediği için kum tepelerini musallat eden ölü bir gelin. Kasaba muhtemelen hâlâ kaçak Darling'imiz hakkında konuşuyordu, bu da oldukça uygun görünüyordu.

Yerel hayalet hikayesi olmasaydı, kimsenin Star Harbor'dan geçmek için bir nedeni olacağını sanmıyordum.

Lantern'a girerken gerginlik sırtımda yükseldi ve omuzlarımla arasında bir düğüm gibi yerleşti. Kalabalık, istemeden çarpışmalar ve meraklı bakışlar anlamına geliyordu. Elbette kot pantolon giyiyordum,

ama yürüyüşüm hâlâ birkaç bakış çekecek kadar dengesizdi. Üstelik, küçük kasabamızda kazam büyük bir haberdî.

Brody önden giderek kalabalığın arasından geçmeye başladı, ben de onun arkasında yürüdüm. Masaya ulaştığında kenara çekildi ve ben neredeyse düşüyordum. Karşımda uzun, dalgalı sarı saçları ve çok tuhaf bir tonu olan gözleri olan bir kadın duruyordu. Barın loş ışığında gözleri neredeyse gri görünüyordu. Kit'in shot bardağıyla kendi bardağını tokuşturup içkisini bir dikişte içtiğinde gülümsemesi parlaktı.

"Woo!" diye bağırdı kadın, yumruğunu havaya kaldırarak.

Yüksek masadaki sandalyeye kayarak oturdum ve ona bakmamaya çalıştım.

"Wes Vaughn, hayatta olduğuma inanamıyorum!" Kit kolunu omuzlarıma doladı ve nefesinden hafif bir tekila kokusu geldi. "Sarhoşum." Alnı neredeyse benimkine çarpacaktı.

"Görüyorum." Dikkatim tekrar sarışına kayarken nazikçe gülümsedim ve sonunda onun kim olduğunu anladım.

Clara Darling'e baktım. Hatırladığım kıza hiç benzemiyordu. Clara Darling'i en son iyice fark ettiğimde, uzuvları, diş telleri ve kocaman gözleriyle abla ve ağabeylerinin peşinden koşan bir çocuktü.

Artık tam bir kadındı. Ve kesinlikle, tartışmasız bir şekilde yasak bölgeydi. Hayes taşaklarımı kesip arka aynasına asardı.

Am yalamayı özledim.

Bu haylaz düşünce beni sarsmıştı ve koltuğumda rahat oturmak ve ani, beklenmedik arzu dalgasını bastırmak için yerimi değiştirdim. Görünüşe göre sikim, yas tuttuğumuzu henüz öğrenmemişti.

Brody, yüzünde rahatsızlık belirtileriyle Kit'e baktı. "Tekila için biraz erken, sence de öyle değil mi?"

Kit ona dilini çıkardı ve diğer kadına döndü. "Kutlama yapıyoruz!" Kolunu kadının arkasına doladı ve onu öne doğru itti. "Clara'yı hatırlıyorsun, değil mi?"

Böyle değil, değilim.

Bir barda gülmüyor, saçları omuzlarına dökülmüş, gözleri berrak ve parlak, sanki o sahte düğün fiyaskosu onu hiç etkilememiş gibi.

Burnunu kırıştırdı. "Merhaba, Wes."

Dudaklarımı sıkıca kapattım ve başımı salladım. "Clara. Neyi kutluyorsun?"

Clara'nın mavi-gri gözleri benimkilere kilitlendi, ama Kit ona çarptı. "Özgürlük! Serbestlik! Ve yeni bir erkek peşinde koşmak!"

Brody burnunun köprüsünü sıkıştırıp nefes verirken Clara güldü. "Tanrım, lanet olsun. Bir içki alacağım." Dönüp Lantern'ın arkasındaki bara doğru yöneldi.

Bardaki müzik, neşeli bir country şarkısına geçti. Kalabalık dans pistini doldurdu ve koreografili adımlarla dans etmeye başladı.

Kit, Clara'yı dans pistine doğru çekiyordu ki durdular. Clara bana döndü. "Dans etmek ister misin?"

Ona baktım. *Ben mi? Dans mı? Ne oluyor lan?*

Yarım saniye boyunca neredeyse evet diyecektim. Vücudum hevesle öne doğru eğildi, sanki uzun zaman önce bir aile barbeküsünde kolumun altında hissettiklerimi hatırlıyormuş gibi. Sonra gerçeklik geri döndü — etin olması gereken yerde metal, eskiden emin adımların olduğu yerde sendeleme.

Belki Clara, kazamı duymayacak kadar uzun süredir yoktu, ama bu pek olası değildi. Gözlerinde hiçbir türden acıma olmaması, teklifini çok, çok cazip kılıyordu. Orada merak vardı, elbette. Bir parça yaramazlık. Ama nefret etmeye başladığım o yumuşak, dikkatli acıma yoktu. Bu, teklifini tehlikeli derecede normale yakın bir şey gibi hissettiriyordu.

Yine de bunun söz konusu bile olamayacağını biliyordum, bu yüzden başımı salladım. "İyi eğlenceler."

Arkasına bakmadan, Clara ve Kit kalabalığın içine karıştılar. Altı ay önce bu teklifi kabul edebilirdim. İyi bir dansçıydım ve kadınlarla nasıl başa çıkılacağını bilirdim. Onu etkileyip güldürür, onu terk eden o salak herifin ne olduğunu unuttururdum. Kardeşi Hayes ile olan dostluğumun sınırlarına saygı gösterir ve işleri fazla ileri götürmezdim, ama altı ay önce yine de flört ederdim.

Altı ay önce, birini sevmenin her zaman kendinden bir parça kaybetmek anlamına geldiğini düşünmezdim.

ÜÇ

CLARA

Sabah ışığının bir parıltısı perdeden süzülerek sol elimdeki elmas yüzüğü aydınlattı. Parlak yuvarlak taş tavana kıvılcımlar saçıyordu ve elimi hareket ettirdiğimde ışığın nasıl dans ettiğini hayranlıkla izledim.

Neden hala onu taktığımı tam olarak bilmiyordum, ama onda bir şey, kurduğum hayatı temsil ediyordu. Bir hayali kovaladığım belirsiz bir yetişkinlik, şehirde heyecan verici bir hayat ve faturalar hakkında endişelenmeme. O hayat kağıt üzerinde çok iyi görünüyordu — düzenli para, parlak sosyal medya hikayeleri, her etkinlik için hazır bir eş. Bu, ailemin *güvenli* dediği türden bir hayattı ve ben kendimi bunun yeterli olduğuna ikna etmişim.

Henüz vazgeçmeye hazır olmadığım bir hayattı.

Yüzüğümünden çıkan ateş duvarlarda dans ederken, çocukluk odama göz gezdirdim. Annem ve babam, ben on sekiz yaşında evden ayrıldığımdan beri hiçbir şeyi değiştirmediler. Çarşafklar hâlâ tozlu pembe renkteydi ve üzerinde minik güller vardı. Tuzluk, uzun zaman önce kurumuş olduğundan emin olduğum eski makyaj malzemeleri ve ojeyle kaplıydı. Lise arkadaşlarımdan fotoğrafları mantar panoya yapıştırılmıştı. Birkaçıyla hala görüşüyordum, ama kendi yollarına giden ve bir daha hiç konuşmadığımız başkaları da vardı.

O odada artık bana ait hiçbir şey kalmamıştı.

Bu evden ayrıldığımdan beri pek çok farklı kimliğe bürünmüştüm —üniversiteli Clara, manken Clara, sahte nişanlı Clara— ki bu eski lise

sanki artık bana küçük gelen ve dolabın arkasına tıktırdığım bir kostüm gibi geliyordu.

Artık ilişkim hakkında yalan söylemek zorunda olmadığım için rahatlamış hissetmek garipti, ama aynı zamanda belirsizlikle boğuluyordum. Sonsuza kadar ailemle yaşayamazdım ama Greg'in maddi cömertliğini hafife almıştım ve şimdi her şeyi kendi başıma çözmek zorunda kaldığım için, kendimi... kaybolmuş hissediyordum.

Greg konuşmak için bana ulaşmamıştı bile ve dramımızın bu kadar aleni bir şekilde ortaya çıkması nedeniyle ona hala kızgındım. İnternetteki dedikodu köşeleri beni birçok şakanın hedefi haline getirmişti ve ortak arkadaşlarımızın hepsi Greg'in tarafında gibi görünüyordu. Evet, istediği kişiyi açıkça sevebilmesi beni mutlu ediyordu, ama önceden haber verilmesi çok mu fazla bir şeydi?

Sanki hayat geri sarılmış ve beni başlangıç çizgisine geri bırakmış, diğer herkes ise koşmaya devam ediyormuş gibiydim.

Kafamı kuma gömmek en rahatlatıcı seçenektir. "Clara, kahvaltı!" annemin sesi koridorun sonundan geldi.

Otuz bir yaşındaydım ve ailemle birlikte yaşıyordum, ama karşılığında bedava kahvaltı alıyordum, yani belki de *o kadar da* kötü değildi.

Cevap vermediğimde annem kapıyı çalmadan açtı ve içeri girdi. "Kalkma zamanı, tembel kemik." Pencereye doğru yürüdü ve perdeleri birden açarak gözlerimi kamaştırdı. Güneş ışığı sanki bir sorgu lambası gibiydi, bulaşmış maskaramı ve hâlâ çıkarmadığım yüzüğü aydınlatıyordu.

Elimi gözlerime götürdüm. "Tanrım, anne. Bir dahaki sefere biraz uyarırsın."

Tsk diye ses çıkardı ve odanın içinde dolaşarak, yere atılmış giysilerimi kollarına topladı. "Gittiğin süre boyunca daha düzenli olmayı öğrenmemişsin, görüyorum." Yumuşak yeşil gözleri beni yerinde sabitledi.

Utangaç bir gülümseme attım.

Annem bacağıma hafifçe vurdu. "Hadi gidelim. Gün boşa geçiyor."

İnledim ve yuvarlandım, battaniyeleri omuzlarıma çektim. Ücretsiz kahvaltı için henüz kalkmaya değmezdi.

"Günaydın, Clara." Babam odaya girerken neşeli sesi odada yankılandı. Babam yaşına göre oldukça formdaydı ve neşeli mizacını genellikle sabah erken saatlerdeki koşularına bağlardı. "Hadi kalkalım."

Sinirlenerek oturdum. “Bir kız biraz daha yatıp keyif yapamaz mı?” Babam gülümsedi ama başını salladı. “Bizim ev, bizim kurallar.”

Yüzüm buruştu. Ailemin kuralları hiç bu kadar katı olmamıştı, ama beş çocuklu bir ailede, Angela ve Burt'ün evindeki kuralların, evin düzgün işleyişini sağlayan unsurlar olduğunu çok erken öğrenmiştik. Bu kuralların yetişkin olduğum halde hala benim için geçerli olacağını hiç düşünmemiştim.

"Ta-a-mam." Sinirimi hissetmelerini umarak kelimeyi uzattım.

“Aferin kızım,” dedi annem neşeyle. Ben oturup eşyaları kenara çekerek dağınıklığı düzene sokmaya çalışırken, o da alanıma girmeye devam etti.

Yerden bir tanga aldı ve iki parmağıyla havaya kaldırdı. “*Bu* neyi örtüyor acaba?”

Gülerek onu annemin elinden aldım. “Pek bir şey değil. Mesele de bu zaten.”

Şok olmuş bir şekilde annem başını salladı. “Yemin ederim, bugünün genç kadınlarını anlamıyorum. Belki de bu yüzden işler yolunda gitmedi...”

İşte oradaydı — nazik, iyi niyetli bir ima: eğer biraz farklı, biraz daha az olsaydım, işler başka türlü gidebilirdi.

Sözlerinde kötü bir niyet yoktu, ama yine de kendimi savunma moduna geçtim. “Greg ve ben yürümedik çünkü o eşcinsel, iç çamaşırlarım senin için fazla skandal olduğu için değil.”

Başını salladı ve sanki buna inanmıyormuş gibi omuzlarını kaldırdı. “Sadece söylüyorum, hepsi bu...”

"Tamam." Battaniyeleri bir kenara attım ve ayağa kalktım. "Uyandım. Bu konuşma artık bitebilir mi lütfen?"

Annem kapıya doğru yürüdü ve çıkmadan önce omzunun üzerinden bana göz kırptı. Beni yataktan çıkarmak için tam da gerektiği kadar kışkırtmıştı ve ben de tuzağa düşmüştüm.

Aşağı indiğimde, nostalji göğsüme tam isabet etti. Havada tatlı krep ve lezzetli pastırma kokusu vardı. Anlaşılan annemle babam çoktan kahvaltı etmişlerdi, ama bana bir tabak bırakmışlardı. Yıllarca moda olan brunch mekanlarını ve pahalı yulaf sütü latteleri kovalamıştım, ama hiçbir şey sessiz bir mutfak ve birinin hazırladığı bir tabağın yerini tutamazdı.

Çünkü senin geleceğini biliyorlardı. En üstteki krepten birini aldım, üzerine bir dilim domuz pastırması koydum ve krepı sardım.

Bir ısırık aldım ve inledim.

"İğrenç. Kahvaltını başka bir yerde yap." Küçük kız kardeşim Kit'in sesi beni döndürdü. Bana sırtıp dilini çıkardı.

Sadece onu iğrendirebileceğim için ağzımı açıp ona yarısı çiğnenmiş yemeğimi gösterdim.

Gülerek bana küçük bir parça pastırma fırlattı. "Bu çok seksi."

Kıkırdadım ve yemeği yuttum. Anne babamın duyamayacağından emin olmak için omzunun üzerinden baktım. "Sana taşınmama izin ver."

Sözler, onları süsleyemedi ağzımdan döküldü. Çaresizdim, çünkü gerçekten çaresizdim. Anne babamı seviyordum, ama tam bir sinir krizi geçirmeye ramak kalmıştı.

Kit anlayışlı bir ifadeyle baktı ama başını salladı. "Olmaz. Tek yatak odalı bir daire. Kız kardeşimden başka biriyle ısınmayı tercih ederim. Alınma."

Somurarak baktım ama haklı olduğunu biliyordum. Kendi gözlerimle görmemişim ama dairesi çok küçük görünüyordu ve neredeyse birbirimizin üstüne çıkacaktık. Greg'le paylaştığım daireyi boşaltmak için nakliyecilerle anlaştım ve kutuların hafta içinde gelmesi planlanıyordu. İç geçirdim.

O dolabı şimdiden özölüyorum.

Sadece askıları ve genişliğini özlemiyordum. O dolapta durup, bir şansla başarıya ulaşabileceğine inanan halimi özölüyordum.

"Giyin. Çiftliğe gidiyorum, sen de benimle gelebilirsin," dedi Kit.

"Evet, varım." Ağzıma bir parça daha pastırmalı krep attım ve hazırlanmaya gittim.

CAL ve kız kardeşim Elodie birlikte yaşıyorlardı. CAL yerel hanın sahibiydi ve birlikte komşu çiftlik mülkünü yeniliyorlardı. Elodie orayı aile dostu bir yer haline getirmişti ve hatta orada bir restoran açıyorlardı. Orayı kendi gözlerimle görmek için sabırsızlanıyordum.

Kit, Drifted Spirit Inn'in önünden geçerken, eski Viktorya dönemine ait evin güzel sivri çatısını hayranlıkla seyrettim. "Belki Cal bana bir oda kiralar."

Bu sözlerim yarı şaka, yarı yalvarış gibiydi. Her ne olursa olsun, otuz bir yaşında, ebeveynleriyle birlikte yaşayan ve bir yığın taşınma kutusuyla çevrili bir ibret hikayesi olmak istemiyordum.

Kit kahkahayı patlattı. "Bunda bol şans. Elodie, Star Harbor Family Farm'ı yenilediğinden beri hanın tüm odaları doldu. Bekleme listesi bir yılı aşılıyor."

Kendim için hayal kırıklığına uğramıştım ama kız kardeşim için mutluydum. Benim hayatım paramparça olurken, onunkisi mükemmel bir şekilde yerine oturuyordu. Kit, hanın önünden geçip çiftlik arazisindeki devasa mavi ahıra doğru sürdü. Bir zamanlar yabani otlarla kaplı olan tarım arazisi, bir aile tatil beldesine dönüştürülmüştü. Kabak tarlasını yumuşak bir kar tabakası kaplıyordu. Uzakta, Michigan Gölü'nün kum tepeleri nefes kesici bir manzara oluşturunuyordu.

Arazide yaşlı ağaçlar yer yer görünüyordu ve aklıma hemen, parıldayan ışıklar ve dallardan sarkan eski bir avizeyle süslenmiş bir kış düğünü geldi. Elodie'nin bu araziye düğünler için kullanmayı hiç düşündü mü diye merak ettim. Büyük para kazanırdı.

Zihnimde canlanmaya başlamıştı bile: kadife nedime elbiseleri, kürk şallar, köşede sıcak kakao barı, sevimli ve romantik isimler verilmiş özel kokteyller. Beynim benden izin almadan iş moduna geçmişti.

Kit arabanın motorunu kapattı ve ikimiz de arabadan indik. Kocaman mavi ahırın içi hâlâ inşaat halindeydi; birlikte bir "çiftlikten sofraya" restoranı kuruyorlardı ve ekip hâlâ iç mekan üzerinde çalışıyordu.

İçeri girdiğimizde, rahat ve sıcak bir ışık bizi karşıladı. "Burası muhteşem."

Yumuşak ışık, ham kirişleri ve bitmemiş kenarları kasıtlıymış gibi hissettiriyordu, sanki tüm mekan bir dönüşüm sürecindeymiş gibi.

keskin, aptalca bir kıskançlık hissettim. Çiftlik, neye dönüştüğünü tam olarak biliyordu.

Ben bilmiyordum.

Kit sıırttı. "Gerçekten başarmış."

Kardeşim için duyduğum mutluluk içime yayıldıkça göğsüm sıcaklıkla doldu. Onun vizyonunu çok net görebiliyordum, ama orada bir düğünün ne kadar muhteşem olabileceğine dair kendi düşüncelerimle karışmıştı.

Ahırın restoran tarafından kız kardeşim bize doğru yürüdü. Kahverengi saçları omuzlarının üzerinden sallanıyordu ve saf mutluluk yeşil gözlerini parlatıyordu. Aşık olmak ona yakışıyordu.

"Bu hoş bir sürpriz!" Elodie, bizi kucaklayarak selamlamadan önce ellerini bir bezle sildi. "Üzgünüm. Berbat durumdayım. Orada hepimiz toz içindeyiz."

Ona gülümsedim. "Bu inanılmaz. Eski çiftliği bu hale getirdiğine inanamıyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Harika değil mi? Wes ve ekibi gerçekten etkileyici bir iş çıkardılar."

Lantern'da Wes'i gördüğümde, hâlâ ne kadar yakışıklı olduğuna şaşırmışım. Kardeşimin arkadaşı her zaman dikkatleri üzerine çekmişti, ama şimdi onda değişen bir şey vardı. Sarı saçları zamanla koyulaşmıştı, ama gözleri hâlâ aynı buz mavisiydi.

Ondaki değişim, kazadan ibaret değildi. Eskiden olmayan bir melankoli vardı onda; sanki kardeşimin en yakın arkadaşının bedeninde dolaşan kayıp bir ruh gibiydi. Onun huysuz tavırları ilgimi çekmiş ve beni fazlasıyla tahrik etmişti. Anlaşılan benim tipim "duygusal olarak ulaşılmaz ve trajik bir geçmişi olan" erkeklerdi.

Harika.

"O kadar çok fikrim var ki, yetişemiyorum," diye devam etti Elodie, biz de onun arkasında yürürken. "Neyse ki Cal var, beni dizginliyor."

Yanımda Kit burnunu çekti. "Lütfen. O adam sana bir kez bile hayır demedi

."

Elodie kızardı ve ben bunun doğru olduğunu düşündüm. Bana döndü. "Annemle babamla hayat nasıl gidiyor?"

Gözlerimi devirdim. "Boğucu."

"Hadi ama. Onlar en iyiler," dedi Kit.

Başımı salladım. "Bak, harikalar. Bunu biliyorum. Ama artık çocuk değilim ve evde yaşamak sanki Star Harbor'daki en büyük ezik olmuşum gibi hissettiriyor. *Utanç verici.*"

Neredeyse fısıltıları duyabiliyordum. *Zavallı Clara Darling. Şehirde geçirdiği onca zamanın ardından eve bekar, işsiz ve lise eşyalarının altında uyuyarak dönmek.*

"Yapma lütfen," dedi Kit, "en büyük ezik sen değilsin. O hala Peter Pilling."

Elodie'nin yüzü buruştu. "*Üçüncü sınıftaki* Peter mi? Sirtına bir kutu çikolatalı süt döken çocuk mu?"

Gözlerini kısarak baktı. "O çocuğu hâlâ nefret ediyorum."

Diğer her şey felaket olsa da, en azından kız kardeşlerim hala eskisi gibiydiler; biri bana zarar veren herkesle savaşmaya hazır, diğeri ise eski ahırlardan imparatorluklar kuruyordu.

Küçük kız kardeşimi kollarıma sardım. "Tanrım, hiç değişmemişsin. Seni seviyorum." Elodie'ye döndüm. "Büyük bir tur için vaktin var mı?"

Elodie başını salladı ve bize ahırdaki her şeyi gösterdi, ayrıca çiftliği genişletmeye devam etme planlarını Cal ile paylaştı. Sözlerinde romantizm ve heyecan vardı ve kendimi garip bir şekilde kıskanç hissederken buldum.

Hayatı yoluna giriyordu, her şey onun için yolunda gidiyordu, ama ben sadece... *sıkışıp* kalmıştım.

Lisedeyken, her zaman buradan ayrılıp hikayeler ve başarılarla geri dönecek olanın ben olacağımı düşünmüştüm. Elodie ise evcimen olanıydı. Bir yerlerde rollerimizi değiştirmiştik ve ben bunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

İşsiz, sevgisiz ve evde yaşıyordum. Tek bir yanlış hamle daha yapsaydım, Peter Pilling'in eziklik tacını kesinlikle ele geçirecektim.

"Toplantılara gelmeye başlayacaksın, değil mi?" diye sordu Elodie, beni kendime acıma sarmalından kurtararak.

"Toplantılar mı?" diye sordum.

Kit başını salladı. "The Keepers."

Kız kardeşlerime inanamayan gözlerle baktım. “Lütfen bana buna inandığınızı söylemeyin.”

İkisi de benim küçümseyen ses tonuma şok olmuş gibiydiler. “Neye inandık?” diye sordu Kit, açıkça kırılmış bir şekilde. “Star Harbor Tarih Derneği ile vakit geçirmek, haftanın en sevdiğim gecesi.”

Star Harbor Tarih Derneği, 1800'lerin sonlarından beri var olan yerel bir kadın grubuydu. Bütün kasabamız, kısmen saçma bir hayalet hikayesi, kısmen de yerel bir efsane olan Kum Tepelerinin Leydisi etrafında dönüyordu. Tarih derneğindeki kadınlar, gayri resmi olarak "Bekçiler" olarak biliniyordu.

Ellerimi kaldırdım. “Sadece sıkılmış yaşlı kadınların dedikodu yaptığı bir grup olduğunu sanıyordum. Belli ki bir şeyleri kaçırmışım.”

Elodie omuz silkti. “Bir yıldan fazla eve gelmediğinde böyle olur.”

Haklıydı. Bilerek uzak kalmıştım, çünkü “şehirden başarı öyküsü” rolünü uzaktan oynamak, kimsenin çatlakları yakından görmesine izin vermekten daha kolaydı.

Yine de sözleri canımı yaktı ve sırtımı dikleştirdim. “Lanet olsun, El. Biraz geri çekil.”

Kit, barışı korumaya çalışarak kolunu koluma doladı. “O kadar çok şey oldu ki. Elodie burayı inşa ederken, Leydi'nin mektuplarının bulunduğu eski bir sandık buldular. Efsaneye göre, batık gemide kaybolan aşkını beklediği için kasabayı hayalet olarak dolaştığını biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. Büyürken herkes Leydi'yi bilirdi. Hikayesi kayıp bir aşkın trajedisiydi ve burada yeterince uzun süre yaşarsan, hayaletini kendi gözlerinle görürdün. Çocukken, geceleri kum tepelere çıkıp onu çağırmak için birbirimize meydan okurduk; yarısı ortaya çıkmasını umarken, yarısı da gerçekten çıkmasından korkuyorduk. Leydi her zaman ürkütücü hikayeler ve bar dekorasyonlarıyla sınırlı kalmıştı. Onun gerçek olduğu, mektuplar yazdığı düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

Kit başını salladı. “O bir denizciyi beklemiyordu. Leydi hakkında bildiğimiz her şey yalan. Mektupları, onun korktuğunu ortaya çıkardı. *Saklanıyordu*. Sonra Selene onun bir fotoğrafını buldu ve biri gözlerinin üzerine X işareti çizmişti.”

En büyük ablamız Selene, arşivci olarak çalışıyordu ve muhtemelen işinde bu fotoğrafa rastlamıştı. Omurgamdan bir ürperti geçti. “Bu çok rahatsız edici.”

Bunda çok şiddetli bir şey vardı — birinin gözlerini çizmek için zaman ayırmak. Sanki bunu yapan kişi onu silmek istemiş ama tam olarak başaramamış gibi.

Kit, sanki kimsenin, özellikle de bir hayaletin duymasını istemiyormuş gibi, bana yaklaştı. “En tuhaf kısmı ise... fotoğrafın köşesinde bir adam vardı ve yemin ederim ki, *tıpkı* Hayes’e benziyordu.”

İnanamayıp geriye doğru çekildim. “Ne?”

Elodie ve Kit aynı anda başlarını salladılar. “Çok tuhaf, değil mi?” diye sordu Kit.

Neden bilmiyorum ama boğazım kurudu ve yutkunmaya çalıştım. Star Harbor'daki herkes kardeşimin lanetini biliyordu. Buna inanmak istememiştim ama onun tanıdığım herkesten daha şanssız olduğunu inkar etmek zordu. Üzerinde yüzünün olduğu eski bir fotoğrafın olması, durumu daha da ürkütücü hale getiriyordu.

Ve ilgi çekici.

İçimdeki küçük, pervasız bir parça, Darling ailesinin bunca yıldır birbirlerine hayalet hikâyeleri değil de uyarılar anlatmış olabileceğini merak ediyordu.

“Peki.” Derin bir nefes verdim. “*Bir* toplantıya katılacağım, ama sıkıcı olursa, sonra içkileri sen ısmarlarsın.”

Kit'in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Anlaştık.”

DÖRT

WES

"BEN ZINDAN USTASIYIM. Horsemen'e hoş geldiniz."

Austin Calloway'e baktım ve bu adamın nasıl seks yapabildiğini merak ettim.

Ama sonra, uydurma dünyalar ve canavarlar hakkında konuşurken gözlerinin parlamasını görünce, bir şekilde anladım. Bazı insanlar macera ve mutlu sonlar için yaratılmıştı. Eskiden ben de onlardan biri olduğumu düşünürdüm.

Brody'nin mutfak masasında Austin, Hayes, Brody ve Cal ile oturuyordum. Yıllar önce bir erkek softbol takımına katılmıştık ve sezon dışında haftalık buluşma geleneğimizi sürdürmüştük. Eskiden poker ya da masa oyunları oynardık; birkaç bira içip gülmek için bir bahane oluşturan her şeyi. Austin bu sefer Dungeons & Dragons'u denememizi önermişti.

Tuhaftı, ama neyse. Hayali ağrıyı hafifletmek için uyluğumu sıktım. Ayrıca, artık benim için koşu yapmak pek mümkün değildi ve bu bana evden çıkmak için bir bahane vermişti.

"Bu neydi?" Cal gözlerini kısarak sordu.

Austin iç geçirdi. "Buna kampanya deniyor." Eli göğsüne gitti. "Ben zindan ustasıyım." Brody ve Cal kıkırdadılar, ama Austin açıklamaya devam etti. "Siz oyuncularınız. Bulunduğunuz alanlar hakkında size açıklamalar ve bilgiler vereceğim, yaptığınız her şeye tepki vereceğim ve bunu yaparken bir hikaye anlatacağım. Oyuncular olarak, etrafta dolaşıp her şeyle etkileşime gireceksiniz — bulmacaları çözmek, keşfetmek, savaşa girmek — bu tür şeyler."

Austin, sanki hayali bir elf sorunu yerine milyonlarca dolarlık bir anlaşma yapıyormuş gibi ellerini kullanarak konuştu. Adam hayatında hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı, bu yüzden onu işe almıştım.

“Ah,” diye araya girdi Cal. “Yani video oyunu gibi ama konsolsuz.”

Austin sırtıttı. “Aynen öyle.”

Brody üvey kardeşinin omzuna hafifçe vurdu. “Sanırım küçük Winnie’nin aşırı aktif hayal gücü sana da bulaşmış.”

Austin’in kulak uçları kızardı. O ve Selene Darling komşuluktan sevgili olmaya geçmişti ve işler oldukça ciddi görünüyordu. Selene’nin kızı erken gelişmiş ama tatlı bir çocuktur. Selene ondan daha yaşlı olmasına rağmen, Austin onların hayatına sorunsuz bir şekilde uyum sağlamış görünüyordu. Her şeyi kolaymış gibi gösteriyorlardı; sanki hazır bir ailenin içine girip, tam olarak nereye ait olduğunu bilmek gibi.

Bunu izlemek göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden oldu.

Kendime acıma duygusu sırtımı sardı. Bir aile kurmayı hiç fazla düşünmemiştim. Her zaman bunun er ya da geç olacağını varsaymıştım. Şimdi ise incinmiş ve öfkeliydim, ve tam bir münzevi haline gelme ihtimali her geçen gün daha da yakınlaşıyordu.

Bunu çok net görebiliyordum: on yıl sonra, perdelerin arkasından çocuklara bahçemden çıkmaları için bağırان, bacakları ağrıyan ve eşofmanının üzerinden sarkan bira göbeği olan halimi.

Ne emeklilik planı ama.

“İyi misin?” Hayes eğilip sordu.

Bu, onun yeni favori sorusuydu ve benim cevaplamaktan en çok nefret ettiğim soruydu.

Sinirlendim ve kendimden nefret ettim. “İyiyim.” Dikkatimi Hayes’in yüzündeki endişeli bakışlara değil, Austin’in söylediklerine verdim. “Başlayacak mıyız, ne olacak?”

Austin sırtıttı ve öne eğilip fısıldadı. Bunun için yaşıyordu. “Hepiniz uzak bir ülkede gezginsiniz. Kötü niyetli ve gizemli bir asilzade size bir görev verdi. Yolculuğunuzda size yardımcı olması için her birinize bir at ve bazı silahlar veriyor. Brody, sen bir savaşıcsın. Atın parlak beyaz ve asilzade sana bir yay verdi. Cal... sana siyah bir at verildi ve sihirli bir yüzük takıyorsun.”

Cal başını sallayıp gülümsedi, oyuna kendini kaptırmıştı. "Harika."

Austin sırtarak devam etti: "Hayes, sen rehberlik ve liderlik sağlayan bir İnsan Aasimar Rahibisin. Atın ay ışığı gibi soluk renkte. Asan, göksel gücünün kaynağı."

Tabii ki Hayes soluk renkli atı aldı. Star Harbor'da, bu adam kaldırıma takılıp düşse bile, birileri lanetler ve kötü alametler hakkında mırıldanmaya başlardı.

Austin'in bakışları bana yöneldiğinde neden gergin hissettiğimi bilemeden boğazımı yuttum. "Wes, sen bizim Warforged Paladin'imiz olacaksın. Sen bir savaşçısın, ama aynı zamanda bir şifacısın. Uzun bir kılıç taşırsın ve kırmızı bir ata binerisin."

Bir savaşçı.

Delta Force operatörü olduğum zamanlara ait anılar beni sarsmıştı. *Bir* zamanlar bir savaşçıydım, ama o çok uzun zaman önceydi. Artık o adamın sadece bir gölgesiydim. Austin'in aptal oyununda bir savaşçı rolünü oynamak için bile heyecan toplamak zordu.

Vücudum, diğer adamların sorgusuz sualsiz takip ettiği o adam olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Beynim ise, kendi evimin merdivenlerinden bile düşmeden inemediğimi hatırlatıyordu.

"Bir birim olarak zırhınız rakipsiz," diye devam etti Austin, "ve görevinizi güçlü atınızın sırtında yerine getiriyorsunuz." Austin'in bakışları sabit ve odaklanmıştı. "Bu asilzade size silah ve at sağladıktan sonra, zindandan kaçmak için ortak bir görev veriyor."

Net bir görev ve bir çıkış yolu olması... güzel olmalı.

Gerçek hayattaki zindanımda haritalar ya da sihirli anahtarlar yoktu. Austin'in kaşları havaya kalktı. "Hadi başlayalım."

Bunu kimseye itiraf etmeye niyetim yoktu, ama dört saat boyunca aralıksız Dungeons & Dragons oynamak haftamın en önemli olayıydı. Gece bittiğinde, engelleri aşmak, iblislerle savaşmak ve zindandan kaçmak için bir takım olarak çalışmıştık. Tartıştık, işleri batırdık, zarlar berbat çıktı, ama yine de başardık. Birlikte. Bunun

fantezide gerçek hayatımdan daha iyi sonuç vermesi ne tuhaf. Hep birlikte atlarımıza bindik ve bir dahaki sefere oyuna devam edeceğimiz yerel köye doğru yola çıktık.

Bu biraz ineke bir Şeydi ve Yüksek Elf SavaŐçısı olan Brody, sihirli yayını sürekli kırıyordu, ama neyse, eğlenceliydi.

Eve dndğimde evim karanlıktı. Beni eve kadar takip eden Hayes'in kamyonetinin farlarını fark etmemiş gibi davrandım. n kapıyı kapattığımda, omuzlarıma bir endişe çöktü. Ev çok sessizdi. Çok karanlıktı. Burası, yalnızlık için lanet olası bir kartpostal gibiydi; ışık yok, ses yok, sadece pencerede yansıyan görüntüm ve bana eŐlik eden bacağımdaki ağrı.

Neredeyse gece yarısıydı ve yatağıma yığılmak yerine, protezimi çıkarmak, tahriŐ belirtileri olup olmadığını kontrol etmek ve herhangi bir Şey yapmaya hazırlanmak için artık harcadığım ekstra dakikalar gibi Şeyleri düşünmek zorundaydım. Çoğu insan sadece yüzüstü yatağına düşüp geceyi bitirebiliyordu. Benim ise bir kontrol listem ve hayatımda artık hiçbir Şeyin basit olmadığına dair bir hatırlatıcım vardı.

Bu çok yorucuydu.

Yukarıda, kral boy yatağım beni çağırıyordu. Tek istediğim yatağa gömülmek, battaniyeyi başımın üzerine çekmek ve sabaha kadar dünyayı görmezden gelmekti. Ama artık benim için o kadar kolay değildi.

Kalalarıam ağrıyordu ve sağ ayağım dinlenmek için çığlık atıyordu. Yorgun ve bitkin bir halde kendimi kanepeye indirdim ve derin bir nefes verdim. st kattaki yatak odası sanki başka bir kıtadaymıŐ gibiydi. Kanepeler benim ana ssm haline gelmişti — kapıya yakın, banyoya yakın, fazla çaba sarf etmeyen halime yakın. Protezimi çıkarmaya başlamıştım ki kapı alındı.

Saate baktım. Beklenmedik ziyaretçiler için çok geç bir saatti. Midem dğmlendi. Bu saatte gelip, evin ipoteğini kendisi ödüyormuŐ gibi kapımı yumruklayacak kadar inatçı tek bir kişi vardı.

"Wes, a kapıyı. Benim." Hayes'in sesi kapıdan yankılandı.

Dişlerimi sıktım ve yumruğumu duvara vurmak istedim. Ama yumruğum kanepenin minderine çarptı.

Hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğim için derin bir nefes aldım. “Anahtarını kullan ve içeri gel.”

Hayes içeri girdiğinde, giriş kapısı onun iri cüssesiyle doldu.

“Ne?” diye tersledim. Sesimdeki sertliği duydum ve ona karşı bu kadar otomatik hale gelmesinden nefret ettim.

Hayes çenesini kaldırdı ve hak etmiş gibi tepkimi kabul etti. “Sadece iyi yerleştiğinden emin olmak istedim. Yukarıda ışığın yandığını görmedim, o yüzden bir şeye ihtiyacın olup olmadığını kontrol etmek istedim.”

Sinirlenmem çeneme bir çekirdek gibi saplandı. “Beni kontrol mü ediyorsun? Ne halt ediyorsun dostum?” Tüm gücümü kullanarak ayağa kalktım, tek ayak üzerinde dengede durdum. “Austin ya da Cal gittiğinde onları da kontrol ettin mi? Bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok. Beni eve kadar takip etmene, dışarıda gizlice beklemene ya da o lanet bakışla bana bakmana ihtiyacım yok.” Söylediklerimi vurgulamak için kolumu ona doğru salladım.

“Sadece vücudumda daha az parça var diye birdenbire kırılgan bir antika parçaya dönüşmedim,” diye ekledim, sözcükler boğazımdan çıkarken sesimi tırmalıyordu.

Yüzünde bir anlık acı belirdi. “Ben sadece...”

Gözlerindeki acıyı fark ettim ama yine de kendimi durduramadım.

Öfke ve hayal kırıklığı içimden fışkırdı. “Ne yapıyorsun, Hayes? Buraya gelip beni şımartmak ve o gece bana öyle dediğin için bir şekilde telafi etmek mi istiyorsun? Gelip kıcımlı da silmek mi istiyorsun? Lanet olsun, dostum. Beni rahat bırak!”

Sert sözlerim sert bir darbe gibi indi. En iyi arkadaşımın bu sözlü saldırıyı hiç kıpırdamadan dinlemesini izlerken içimi pişmanlık ve utanç kapladı.

Hayes sadece çenesini hareket ettirerek başını salladı. “Anladım dostum.” Döndü ve eli kapı koluna uzandı. “Kendi başının çaresine bakabileceğini görüyorum. Ama şunu bil ki?” Arkasını döndü ve gözleri beni yerine çiviledi. “Kıçını silmesi için birine ihtiyacın olsa bile, ben orada olurdum. Suçluluk duyduğum için değil – ki duyuyorum, bu arada – ama seni sevdiğim için.”

Bu sözler, şimdiye kadar yediğim hiçbir yumruktan daha sert vurdu. Ona siktirip gitmesini söylemek istedim. Onu yakalayıp gitmemesi için yalvarmak istedim

gitmemesi için yalvarmak istedim. Bunun yerine, tek ayak üstünde sessizce durup onun gitmesini izledim.

Arkasına bir kez daha bakmadan Hayes dışarı çıktı. Ön kapı çarpılarak kapanırken gürültü çıkardı. Acı, kafa karışıklığı ve kendimden nefret etme duygusu içimi kapladı. Çığlık atmak, ağlamak ya da bir şeye ölesiye vurmak istedim. Yakınımdaki tek şey konsol masasının üzerindeki yarısı boş bir su bardağıydı.

Bir çığlık atarak, onu havada savrulup duvara çarpana ve binlerce parçaya ayrılana kadar yeterince sert bir şekilde fırlattım. Su, boyadan eğri çizgiler halinde akarken, minik cam parçaları lamba ışığında parıltıyordu. Göğsüm hızla inip kalkarken, bir bardaktan çok daha önemli bir şeyi kırdığımı bilerek, ortalığı izledim.

Artık kendimi tanıyamıyordum. Altı ay önce mutluydum ve en yakın arkadaşşıma bu şekilde konuşmayı hayal bile edemezdım. Kazadan sonra dönüştüğüm adamdan nefret ediyordum.

Kendimden nefret ediyordum ve bunu hiçbir şey düzeltemezdi.

BEŞ

CLARA

Çocukluğumun geçtiği evde bir yabancı olmak, hiç beklemediğim bir şeydi. Bütün hafta boyunca, evde yaşayan yetişkin bir kadın olarak en iyisini yapmaya çalıştım, ama her şey ters geliyordu. İçeriden gelen şakaları anlamıyordum. Benim varlığım, ebeveynlerimin yerleşik rutinlerini bozduğunda, birbirlerine attıkları bakışları yakaladım. Onları sarsıp, "Hey, ben de burada olmak istemiyorum!" diye bağırarak istedim.

Bunun yerine, geri döndüğümde beri yaptığım şeyi yaptım: Her şeyi içime attım ve bensiz devam eden hayata uyum sağlamaya çalıştım.

Vücudumu esnetirken homurdandım.

"Çenenizi ve alınınızı gevşetin." Yoga öğretmeni sınıfa talimat verdi. Kaslarım söyleneni yaptı. Ancak beynim hâlâ ödenmemiş faturaları, annemle babamın endişeli bakışlarını ve parmağımda hâlâ duran elmas yüzüğü düşünüyordu.

"Çok güzel. Biraz burada kalıp nefes alalım. Nefes alın..."

Şehirdeki yoga stüdyosu akşamları kalabalıktı, ama öğlen saatlerinde adeta hayalet kasaba gibiydi. Turizm sezonunun en yoğun olduğu dönemde derslerin tıklım tıklım olacağından emindim, ama kışın ortasında sadece ben ve yaşlılar vardı.

Sınıf olarak sırt üstü yatıp nefesimize odaklanmaya geçtik. Ben tavandaki fayansları saymakla meşguldüm. Yanımda telefonum titrediğinde, doğrulup oturdum.

Ekranında kardeşimin adı belirlediğinde telefonu aldım ve fısıldayarak, "Evet?" dedim.

"Selam, benim. Meşgul müsün?"

Yoga eğitmenim bana sert bir bakış attı, ben de hemen ayağa kalkıp elimi ağzıma götürdüm ve soyunma odasına doğru yürüdüm. "Hayır, ne oldu?"

Hayes'in sesinden hayal kırıklığı sızıyordu. "Beni bir yere götürmen lazım." Kaşlarımı çattım. "Kamyonetin nerede?"

Sinirli bir şekilde nefesini bıraktı. "Eh, işte günün sorusu bu. Hiçbir fikrim yok. Sanırım çekiciyle götürüldü."

Bir homurtu burnumu gıdıkladı. "Hâlâ Leydi'nin laneti altında mısın?" Hayes diğer uçtan homurdandı. "Bu komik değil."

Bence çok komikti. Ve saçmaydı. Hatırlayabildiğim kadarıyla, Hayes etkileyici derecede kötü şanslıydı. Büyük bir şey değil, sadece hayatındaki küçük anları sinir bozucu hale getiren ufak tefek sıkıntılar.

Sınıf matlarını toplamaya başlarken stüdyoya bir göz attım. "Beş dakikaya ihtiyacım var, sonra oraya gelirim. Neredesin?"

Sinirli ve bıkkınmış gibi konuşmaya çalıştım, ama gerçekte, arayabileceği onca insan arasından beni seçmiş olması hoşuma gitmişti.

Hayes çok uzakta değildi, bu yüzden onunla buluşmayı kabul ettim. Matımı silip topladıktan sonra, kalan eşyalarımı da toplayıp onu aramaya çıktım. Şehrin diğer ucunda, kaldırımın yanındaki bir bankta otururken gördüm. Soğuktan omuzlarını çekmiş, çenesi sıkılmış, yüzünde katil gibi bir ifade vardı.

Arabayı yavaşlattım ve yolcu camını indirdim. "Selam, yabancı. Seni götüreyim mi?"

Hayes gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. Yolcu kapısını açmaya gittiğinde, hemen kilit düşmesine bastım.

"Hadi ama. Aç şunu." O sinirlenmişti, ben ise gülmekten kendimi alamıyordum.

"Benim için dans et." Kaşlarım seğirirken kıkırdamamı bastırmaya çalıştım.

"Ne?" diye sordu, kapı kolunu tekrar çekerek. "Hadi ama Clara. Aç şunu."

"Duydun beni. Binmek istiyorsan, bunun için dans etmelisin." Ona sırtı olarak öne eğildim ve radyonun sesini açtım.

Kardeşimin enesi titredi ve burun delikleri genişledi, ama ben pes etmiyordum. "Hadi ama..." Teşvik etmek için omuzlarımı salladım.

Bir an sonra Hayes gözlerini devirdi ve şehir merkezinin ortasında müziğe uyarak dans etmeye başladı. Çoğunlukla fkeli omuz sallamaları ve yarım yamalak kalça hareketleriydi, ama yaptı. Ben kahkahalara boğuldum.

"İşte." Ellerini uzattı. "Mutlu oldun mu?"

Yine güldüm ve kapının kilidini açtım. "Evet. Çok. Hareketlerin çok akıcı."

Hayes n koltuğa kıvrıldı. "ok sinir bozucusun."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler." Eğer onu suçluluk duygusuyla boğuşmak yerine dans ettirip gözlerini devirmesini sağlayabilirsem, seve seve palyaço rolünü oynardım.

Hayes avuç ilerini pantolonunun paçalarına sürttü. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Hayes, kamyonetinin olabileceğini düşündüğü hurdalığın bulunduğu yöne doğru şehir dışına çıkmamı söyledi. Kısa bir yolculuktan ama ben radyoya eşlik ederek mırıldandım. Merakım galip geldiğinde kardeşime bir göz attım. "Neden ben?"

O, "ha?" gibi bir şey mırıldandı.

"Neden *beni* aradın?" diye sordum. Ne tür bir cevap beklediğimi tam olarak bilmiyordum. Belki "*nk seni özledim. Çünkü sen benim en sevdiğim kişisin.*" gibi bir şey. Ama ağzından çıkan kesinlikle bu değildi.

Ağabeyim, kelimelerini dikkatlice seiyormuş gibi bana baktı. "İşsiz olan tek kişi sensin."

Yüzüm buruştu. "Kahretsin. Tamam. Teşekkürler, abi." Sözlerinin beni incitmemesi için uğraştım, ama yine de canımı yaktı. Bir işim vardı. Elbette, şu anda ufukta herhangi bir modellik işi görünmüyordu, ama bunun sebebi aramamamdı. İstersem yarın bir işi ayarlayabilirdim.

Muhtemel

en. Belki.

Siktir.

"zgnm. Sadece keyfim yok," dedi Hayes.

Sert duruşuna bir göz attım. "Anlıyorum."

Hayes benim iğnelememi görmezden geldi. Çekici parkına girdik ve tabii ki kamyoneti oradaydı. Arabadan inmeden önce bana baktı. "Beni getirdiğin için teşekkürler. Akşam yemeğinde görüşür müyüz?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım. "Evet."

Annem o sabah, "artık tüm aile evde olduğuna göre" babamla birlikte herkesi akşam yemeğine davet etmek istediklerini söylemişti. Benim yokluğumun onlar için de aile yemeği anlamına gelmediğini düşününce içimde küçük bir suçluluk duygusu uyandı.

Keşke bunun nedeninin, Greg ile olan ilişkim hakkında onlara yalan söyleyememem olduğunu bilselerdi.

Hayes'in kamyonetini alabileceğini görünce, arabayı döndürdüm ve akşam yemeğinden önce biraz alışveriş yapmak için şehre doğru yola çıktım. Annem için birkaç şey almak, ona yardım etmek için yapabileceğim en az şey gibi geliyordu. Kira ya da net bir yaşam planı ile katkıda bulunamıyorsam, en azından market alışverişi ve güzel çiçeklerle ortaya çıkabilirdim.

Küçük markette acele etmeden dolaştım, reyonlar arasında gezindim ve annemin ihtiyaç duyduğu şeylerin yanı sıra sepete birkaç atıştırmalık da ekledim. Ön vitrinde, kendi buketinizi yapmak için bir araya getirebileceğiniz muhteşem çiçekler vardı. Anneme götürmek için güzel bir şey yaratmak üzere çiçekleri koparmaya başladım. Çalışırken mırıldandım, çiçekleri güzel bir aranjman halinde düzenledim. Ellerim düşünmeden ne yapacağını biliyordu: renkleri dengelemek, dokuları çeşitlendirmek, buraya bir dal yeşillik sıkıştırmak, oraya beklenmedik bir şey eklemek. Sıradan bir şeyi sihirli gibi gösterirken sette hissettiğim o sessiz heyecanın aynısıydı.

Bir hareket gözüme çarptı ve koridora baktığımda Wes Vaughn'u gördüm. Bana sırtı dönüktü ama onu tanıyabilirdim. Giydiği sweatshirt, geniş omuzlarını ve kaslı vücudunu gizleyemiyordu. Kötü floresan ışıklarının altındaki bir markette bile, sanki sert ve melankolik kahramanların yer aldığı bir katalogdan çıkmış gibi görünüyordu.

Bu çok haksızlıktı.

Bukete son bir kez baktım ve memnun kaldığımda, onu kağıda sardım ve sepetime koydum. Sonra Wes'in yönüne doğru ilerledim. Vücudumdaki her mantıklı hücre "*Yapma!*" diye bağıırıyordu.

Ama görünüşe göre kontrolü ele geçirmiş olan geri kalanım, yine de doğrudan ona doğru yöneldi.

Yaklaştıkça, yürüyüşündeki aksaklığı fark edebiliyordum. Onda beni çeken bir şey vardı. Onunla konuşmak istedim, ama o bana "*siktir git, benimle konuşma*" havası yayıyordu.

Vazgeçmeden, arabamı onunkinin yanına yanaştırdım. Durdu ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Onu görmezden geldim ve üst raftan bir şey almak için uzandım. Zorlanıyormuş gibi yaptım ve bana yardım etmek için hiçbir hareket yapmayınca ona döndüm.

"Merhaba." Ona gülümsedim.

Wes şaşkın görünüyordu. "Merhaba, Clara."

Kirpiklerimi kırpiştırdım. "Bunu almama yardım eder misin? Ulaşamıyorum da."

Gözleri şüpheciydi, ama o kadar yaklaştı ki, cildinden vücut şampuanının baharatlı kokusunu alabiliyordum. Sırtımda bir sıcaklık hissettim. O eğilip en üst raftaki kutuya uzanırken ben kıpırdamadım. Dünya, onun temiz, sıcak kokusu ve uzanırken kolunun benimkine değmesine indirgenmişti. Birdenbire kendi vücudumun her santimini keskin bir şekilde hissetmeye başladım.

Wes kutuyu bana uzattı ve ben tekrar gülümsedim. "Teşekkürler. Sen benim kahramanımsın."

İnanamıyormuş gibi bir homurtu çıkardı ve bu ses karnımın derinliklerinde yankılandı. Boynumda bir sıcaklık hissettim.

Wes'in dikkati alışveriş sepetime kaydı ve çiçek buketine takıldı.

"Ailem bu akşam herkesi akşam yemeğine davet etti. Annemin birkaç şeye ihtiyacı vardı ve ben de *her kadının güzel çiçekleri hak ettiğini* düşündüm." Tek taraflı bir konuşma yaptığımın ve saçmaladığımın tamamen farkında olarak buketi çevirdim. "Sevimli, değil mi?"

Wes'in gözleri tekrar bana takıldı ve bakışlarının yoğunluğu beni tedirgin etti. "Muhteşem."

Kendime, onun buketi kastettiğini söyledim. Aptal, hain bedenim ise aksini düşünmeye karar verdi. Telaşla yüzümden bir saç telini çekip attım ve neredeyse boş olan arabasına göz attım. "Görünüşe göre daha alışverişin var. Sen işine bak."

Wes'in mavi gözleri bana delici bir bakış attı.

"Hadi bakalım. Anladın mı?" Boğazımı yuttum ve gergin bir kıkırdama ağzımdan kaçtı. "Çünkü senin..." Panik ve utanç beni sardı. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, göğsümde bir dehşet patladı.

Kim protez bacağı olan bir adama zıplama şakası yapar ki?

Tek seçeneğim hızlıca oradan ayrılmaktı. "Tamam, hoşça kal."

Onun yaralanmasıyla ilgili şaka yaptığım için utançtan yerin dibine girdim, arabamı hızla uzaklaştırdım, bir vitrine çarptım ve neredeyse devirecektim. Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve yerin açılıp beni yutmasını istedim.

Utançtan ölecek gibi olduğum tam o anda, Wes'in derin kahkahası arkamda yankılandı. Yavaşça döndüğümde, elini göğsüne bastırmış ve gülüyordu.

"Hadi bakalım." Başını salladı. "Bu oldukça iyiydi."

Rahatladığım için utangaç bir gülümseme attım. "Üzgünüm." Ağzımı işaret ettim. "Filtre yok."

Gülümsemesi yumuşadı. "O olaydan beri ilk kez biri bana takılmaya cesaret etti."

Omuzlarımı kaldırdım. "O benim. Cesur Clara." *Ben ne diyordum böyle?* "Tamam, şimdi gidip öleceğim. Hoşça kal."

Arkamı dönüp bakmadan, arabamı ileri ittim. Çok utanmıştım, geri kalan alışverişi yapmaya zahmet edemedim. Bunun yerine, arabamı terk edip çıkışa doğru koştum. Bir sonraki kasabada bir süpermarket vardı ve ayağımı ağzıma sokmadan ihtiyacım olanı alabilirdim. Her şeyi geride bıraktım — atıştırmalıkları, çiçekleri, geriye kalan onurumu — dondurulmuş gıda reyonunda düzgünce park edilmiş halde.

Bu kadar telaşlanmaya alışkın değildim, ama Wes'in bakışlarındaki o yoğunluk beni dengesizliğe sürüklemişti. Ne olduğunu bilmiyordum, ama öğrenmeye de hiç niyetim yoktu.

AİLEMİN evi, Star Harbor'ın eteklerinde bulunan şirin bir Cape Cod eviydi. Tüm kardeşlerim ve eşleri geldikten sonra, ev

ev resmen küçülmüştü. Selene ve kızı Winnie yerleşirken, Selene'nin erkek arkadaşı Austin babamla tokalaşıyordu. İkisi, Hayes'le birlikte spor hakkında konuşmaya başladılar. Elodie, Cal ve onun ergen oğlu Levi ile geldi. Kit tek başınaydı ve her zamanki gibi tezgahın üstünde otururken, annem ocaktaki tencereyi karıştırıyordu.

Herkes, eşler, çocuklar, rutinler gibi bir yapbozun parçaları gibi yerine oturmuş gibiydi. Hiçbir yere tam olarak uymayan tek parça bendim.

Ev gürültülü ve kaotikti, ama herkesi bir arada görmek göğsümü sıkıştırıyordu. Masada yer neredeyse yoktu, hepimiz dirsek dirseğe oturmuş, birbirimizin sözünü keserek konuşuyor ve yemekleri birbirimize uzatıyorduk.

Onları seviyordum. Tanrım, onları seviyordum. Ama tüm o mutluluk ve ileriye doğru ivmenin arasında sıkışmış halde, yavaş yavaş yok oluyormuşum gibi hissediyordum.

Çoğunlukla sessiz kaldım, sohbeti dinleyip kendimi bir yabancı gibi hissettim. Herkesin hayatının ilerlediği çok açıktı ve ben, kendi başıma yaşamayı nasıl karşılayacağım konusunda hiçbir fikrim olmadan ailemle birlikte evde yaşıyordum.

Kapı çalındığında hepimiz sessizleştik ve dönüp baktık. Babam ayağa kalktı, girişe doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Kapının dışında elinde bir buket çiçekle duran Wes'i görünce ağzım açık kaldı.

Benim buketim.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. Marketten çıkarken yaşadığım çöküşün kanıtını elinde tutan tüm insanlar arasında, gelmesi gereken kişi o olmalıydı.

"Vay," dedi babam. "Bu bir sürpriz. İçeri gel." Hayes ayağa kalktı ve en iyi arkadaşına bakakaldı.

Wes içeri bir adım attı. "Rahatsız etmek istemedim. Bugün markette Clara'yı gördüm ve o bunları bırakmış." Gözleri benimkilere kaydı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Bakışlarında okunması zor bir şey vardı; belki eğlence, belki de merak. Her neyse, beni tam olarak görmüştü.

Dikkatini anneme çevirdi. "Sanırım bunlar sizin için, Bayan Darling."

“Oh, şey...” Annem ayağa kalkıp odanın diğer ucuna doğru ilerlerken telaşla konuştu. “Teşekkür ederim, Weston.”

Dudaklarını sıkıca kapattı ve başını salladı. “Rahatsız etmek istemedim. Ben gidiyorum.”

“Bekle.” Hayes tereddüt etti. “Kal.” Kardeşimin sesinde, son zamanlarda Wes hakkında konuştuğunda giderek daha sık duyduğum o sert endişe tonu vardı.

Ailemin meraklı bakışları Wes’i takip ederken, Wes çenesini sıkı. “İyi geceler.”

Hiçbirimiz araya giremeden Wes gitmişti. Kapı arkasından kapandı ve ev sanki nefesini vermiş gibi, onun bıraktığı boşluğu yavaşça gürültü doldurdu. Onun durduğu yere bakmaktan kendimi alamıyordum.

Annem masaya döndüğünde hâlâ çiçeklere hayran hayran bakıyordu. “Ne yazık,” diye iç geçirdi. Kazayı mı, yalnızlığını mı, yoksa Darling ailesinin akşam yemeğinden sanki duvarlar üzerine çöküyormuş gibi çıkıp gitmesini mi kastettiğini tam olarak anlayamadım.

“Wes’i haftalardır ilk kez görüyorum,” dedi Elodie.

Austin başını salladı. “Son zamanlarda şantiyeye hiç gelmiyor. Onun için gerçekten endişeleniyorum.”

Gözlerimiz, sanki en iyi arkadaşının kaptisli mizacının cevabını o biliyormuş gibi Hayes’e kaydı. “Bana bakmayın,” diye homurdandı. “Son zamanlarda tam bir baş belası.”

“Öyle deme!” diye azarladı annem. “Çok şey yaşadı. O adam çok şey kaybetti. Acı çekiyor.”

Sözlerindeki acıma duygusu bana pek uymadı. Elbette, Wes zorlu bir dönemden geçmişti, ama o fazlasıyla yetenekli biriydi. Tanrı aşkına, o bir elit askerdi. Onu trajik bir ibret hikayesine dönüştürmek yanlış geliyordu. Wes Vaughn pek çok şeydi, ama çaresiz biri değildi.

“Tedaviyi reddediyor,” dedi Hayes. “İstemiyor, ama yardıma ihtiyacı var. Randevularına gitmiyor ve kendine bakmıyor. Bunun depresyon mu yoksa inat mı olduğunu bilmiyorum.” Hayes elini saçlarının arasından geçirdi. “Her ne ise, benim yardımımı istemiyor. Ama hoşuna gitse de gitmese de, birine ihtiyacı var. En azından şimdilik. Son üç evde bakım hemşiresini kovdu, bu yüzden

şirket bir başkasını göndermek istemiyor. Yaptığım tüm araştırmalar bunun normal olduğunu söylüyor, ama... Onun için gerçekten çok endişeleniyorum.”

Ağabeyimin sesindeki o içten korku beni etkiledi. O ses tonunu tanıyordum. Arkadaşlarıma kariyerimden bahsederken benim sesim de aynen öyle çıkardı — yarı hayal kırıklığına uğramış, yarı dehşete kapılmış. Ne yapacağı konusunda tamamen kararsız.

Sandalyemde dik oturdum. “Ben yaparım.”

Bütün gözler bana çevrildi, ama bakışları görmezden geldim.

Eğer yapmayı bildiğim bir şey varsa, o da kaosun içine girip onu güzel gösterebilmektir. Kendi hayatımı düzeltemiyordum, ama belki onun hayatını dengelemeye yardımcı olabilirdim.

“Ne?” Omuz silktim, sinirlerimi gizlemeye çalışıyordum. “Wes’i hayatım boyunca tanıyorum... Her şey yoluna girecek.” Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda hissedebiliyordum. “*Yoluna girecek*” kelimesi o cümlede çok ağır bir yük taşıyordu.

Her zaman mantıklı olan Selene, masadaki herkese baktı. “Wes’in buna razı olması gerekmez mi? O yetişkin bir adam.”

“Yine de güzel olabilir.” Annem, beni evde görmeyeceği düşüncesiyle sesindeki sevinci gizlemeye çalıştı ama başaramadı. “Clara onun tekrar ayağa kalkmasına yardım edebilir—ayağa—oh, ne demek istediğimi anladın.”

“Onunla konuşabilirim.” Cal’ın kendinden emin sesi sinirlerimi yatıştırdı. “Onu ikna edip bunun sadece geçici bir durum olduğunu açıklayabilirim. İyileşme zaman alır ve bence Clara bu iş için biçilmiş kaftan.”

Geçici. Şu anda tüm hayatın duraklamış durumda değilse, söylemesi çok kolay bir kelime. Cal’ın güven verici gülümsemesi, midemdeki gerginliği hiç hafifletmedi.

Az önce kardeşimin en iyi arkadaşının yanına taşınmayı kabul etmiştim... ve o bunun olacağından haberi bile yoktu. Bir marketin reyonları ile annemlerin yemek masası arasında bir yerde, ikimizin de hayatını altüst etmiştim. Ve artık geri dönmenin zarif bir yolu yoktu.

ALTINCI

WES

Kucağımdaki çizime bakakaldım ve homurdandım. Bir şeyler ters gidiyordu. Eskiden çizim yaparken zihnim tamamen sakinleşirdi; çizgiler ve ölçüler sanki benim fark etmemi bekliyormuşçasına yerine otururdu. Şimdi ise her şey... çarpık geliyordu. Sanki yanlış elimle çizmeye çalışıyormuşum gibi. Kazadan beri, işimin en sevdiğim kısmı bile zihinsel olarak yorucu gelmeye başlamıştı. Artık zihnimde dönen sorulardan kaçamıyordum.

Ya ev sahibi aniden bir uzvunu kaybederse?

Burası engelliler için uygun mu?

Duş, özel ihtiyaçları olan birine nasıl uygun olacak? O köşe, tekerlekli sandalyedeki biri için çok dar değil mi?

Kafamda her odayı yeniden tasarlamaktan kendimi alamıyordum — koridorları genişletmek, tezgahları alçaltmak, eskiden önemsiz gibi gelen birkaç santimi azaltmak. Eskiden açık plan mutfakların peşindeydim. Şimdi ise vücudunuzun hareket kabiliyetini kaybettiği anda size sırtını dönmeyecek bir evin peşindeydim.

Özel konutların fiziksel farklılıklara uyum sağlaması gerekmiyordu. Kendi evim bir zorluk haline gelene kadar bu konuya hiç kafa yormamıştım. Milyonlarca "ya eğer" vardı ve son zamanlarda bir konsept taslağı hazırlamaya her başladığımda bunlar beni durduruyordu.

Kahretsin, kendi banyomun bile lanet bir engel parkuru gibi hissettirmesini engelleyemiyordum. Kaza öncesinde kendimi adadığım ev

, planlamadığım her şeyi bana her gün hatırlatan bir yere dönüşmüştü.

Başkalarının eve dönmekten gurur duyduğu evler inşa etmiştim. Benimki ise katlanmak zorunda olduğum bir yere dönüşmüştü.

Sinirli bir şekilde defterimi bir kenara attım ve elimi yüzümde gezdirdim. Avuç içlerim, günlerdir uzamış sakallarına sürtündü. Ne kadar süredir kanepede oturuyordum bilmiyorum ama kığım uyuşmuştu. Bacağım o tanıdık, şiddetli şekilde zonkluyordu — uzuvumun olmadığı bir yerde ağrı.

Fizyoterapistim buna hayali ağrı diyordu. Ben ise kozmik bir şaka diyordum.

Gömleğimi kaldırıp kokladım.

Oh, lanet olsun.

Eskiden şantiyede on iki saatlik bir günün ardından eve gelir, hala spor salonuna gidip bir bira içecek kadar enerjim kalırdı. Şimdi ise kendimi duşa sürüklenme fikri, Everest'e tırmanmak gibi geliyordu. "Her şeyi halledebilen adam"dan "temel hijyen kurallarını bile yerine getiremeyen adam"a düşüşüm hızlı ve acımasız olmuştu.

Duş almam ve tıraş olmam gerekiyordu, ama ne zaman cesaretimi toplasam, kendimi kolayca vazgeçiriyordum. Çoğu insan için, sadece kendine bakmak için gereken düzinelerce adımı düşünmek zorunda kalmazdı. Benim için ise her görev ürkütücü görünüyordu.

Kapı zilim çaldığında durakladım. Ses, sessizliği delip geçti, beni irkiltebilecek kadar keskin bir sesdi. Artık kimse, benden ya da benim için bir şey istemediği sürece zili çalmıyordu. Öğlen vaktiydi, yani Hayes işte olmalıydı, tabii kasabanın gayri resmi acıma komitesinden gelen başka bir güveç değilse. Soyadımı zar zor bilen, ama bacağını kaybeden adam olduğumu bilen insanlardan gelen lazanyalarla dolu bir dondurucum zaten vardı.

Zil tekrar çaldı ve ziyaretçinin kendi kendine gitmesi umudumu tamamen yitirdim.

Kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden baktığımda Clara Darling'in ön verandamda durduğunu görünce durakladım. Sarı saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyordu ve sanki gerginmiş gibi ayağıyla yere vuruyordu. Güneş ışığı saçlarına vuruyor, uçlarını neredeyse beyaza çeviriyordu ve ben nefes almayı unuttum. Clara Darling

benim o sefil verandama hiç yakışmıyordu, o huzursuz enerjisiyle ve durmadan hareket eden ağzıyla.

O her zaman baş belası gibi görünmüştü. Bugün ise, benim kaldıramayacağım kadar çok duygu dolu bir valizle baş belası gibi görünüyordu.

Merakla kapıyı açtım.

"Merhaba, Wes." Gülümsemesi açıldı ve boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. Marketteki karşılaşmamızdan beri o gülümsemeyi yakından görmemiştim. Bir kez daha, tam da kaburgalarımın arasındaki boşluğa ve henüz halletmediğim tüm o sorunlara sert bir darbe indirdi.

Ayrıca, son altı ayda bacağımla dalga geçecek cesareti olan ve hemen özür dileyerek kendini küçük düşürmeyen tek kişi de oydu. Bunun onu cesur mu yoksa pervasız mı yaptığını bilemiyordum.

Kaşlarımı çattım. "Clara."

Gözleri yüzümde dolaştı, sonra yüzü buruştu. "Berbat görünüyorsun."

En kötüsü, haksız da değildi. Hatta, oldukça nazikti. Gülmemeye çalışarak elimi enseme sürdüm. "Teşekkürler?"

Telaşla, gergin bir kahkaha attı. "Üzgünüm. Bu kabaydı. İçeri girebilir miyim?"

"Tabii." İçeri girmesi için yer açmak amacıyla bir adım geri çekildim. "Hadi içeri."

"Teşekkürler," dedi ve yanımdan geçerken parfümü . Baharatla sarılmış çiçekler gibi, odunsu ve kadınsı bir kokuydu. Bu koku, bayat, paket yemek ve kas gevşetici kokusuyla dolu havama hiç uymuyordu. Sanki sırf o buradaydı diye duvarlar birbirine yaklaşmış gibi, ortalığı daha dar hissettiriyordu.

Clara evime girdiğinde, yavaşça bir daire çizerek döndü; kanepede gelişigüzel buruşmuş battaniyeyi ve sehpaye dağılmış Çin yemeği kaplarını gözden geçirdi.

Utanç, tenimi kızarttı.

"Misafir beklemiyordum." Hızla hareket edip dağınıklığı biraz toparlamaya çalıştım, ama ayağım takıldı ve dengemi yeniden sağlamam gerekti.

Boynumdan ateş fışkırdı. O anki halimi, ne kadar beceriksiz ve yavaş olduğumu görmesinden nefret ettim. Eskiden terlemeden bir

merdivenlerden terlemeden taşıyabilirdim. Şimdi ise kendi kahrolası sehpanın etrafında dolaşmak bile konsantrasyon gerektiriyordu.

Sinirli bir şekilde ona döndüm. “Neye ihtiyacın var?” Sözlerimin sıkılmış gibi çıkmasını istemiştım, ama daha çok savunmacı bir tonda çıktılar. Birinin projesi olmaktan, onların kefaretinden, iyi bir insan olduklarının kanıtı olmaktan bıkmıştım.

Clara omuzlarını dikleştirdi. “Mesele benim neye ihtiyacım olduğu değil, *senin* neye ihtiyacın olduğu.” Elini göğsüne götürürken yüzü aydınlandı. “Bana.”

Tabii ki. Evrenin hastalıklı bir mizah anlayışı vardı. Ortaya çıkıp kendini çözüm olarak sunan onca insan arasından, tam da istememe izin verilmeyen tek kadın olmak zorundaydı.

Kaşlarımı çattım. “Sen mi?” O

başını salladı. “Evet. Ben.”

Sinirli bir nefes verdim. “Anlamıyorum. Neden buradasın?”

Clara’nın gri-mavi gözleri kısıldı ve parmağıyla oturma odamın içinde daireler çizdi. “Sana... tüm bunlarla başa çıkmaya yardım edecek birine ihtiyacın var. Benim de ailemin evinden bir an önce çıkmam lazım. Ben sana yardım ederim. Sen de bana yardım edersin. Sonsuza dek mutlu yaşarsınız.” Gözlerini devirdi ve yanakları pembe bir allıkla kızardı. “Tabii ki geçici olarak.”

Clara’nın teklifini tam olarak anlamaya çalıştım ama başaramadım. “Sen... bana taşınmak mı istiyorsun?”

Gözleri parlayarak başını salladı. “Evet. Ev arkadaşı olacağız. Neye ihtiyacın olursa sana yardım edebilirim. Harika bir ev arkadaşım.”

Bu çılgın planın her yerinde *Hayes’in* izleri vardı. Kafamı salladım. “Hayır. Kesinlikle olmaz.”

Yürüyen bir seks rüyasının yanıma taşınmasına asla izin veremezdim. Hem o Hayes’in küçük kız kardeşi hem de ben zaten zar zor ayakta duruyordum. Kendi düşüme bile zar zor girebiliyorken, onun ağzını düşünmenin bana ne faydası vardı ki?

Clara’nın sırtışı genişledi. “Bu olacak.”

Kollarımı kavuşturdum. “Hayır.

Olmayacak.”

Clara bir elini kalçasına koydu ve omzunu kaldırdı. “Tamam. Seni Hayes’e bırakacağım. Ben onun evini devralırken, seninle aynı evde kalma fikrine çok heyecanlanmıştım.”

Çenemdeki bir kas seğirdi. Hayes'in eşyalarını benim boş odama taşıdığı, başımda dolandığını ve o ciddi, özür diler gibi yüz ifadesiyle omzuma dokunduğu görüntüsü tüylerimi diken diken etti. Onu severdim ama çorap giymekte zorlandığımı izlemesini istemezdim.

Tüylerim diken diken oldu. "Dur bir dakika. Sen neyden bahsediyorsun?"

Clara dudaklarını ince bir gülümsemeye bükte. "Aşırı hevesli kardeşim telafi etmeye hazır ve istekli... ve buna senin evinde kalıp sana yardım etmek de dahil."

Lanet olası Hayes ve onun izci onur kodu.

O sadece olan biteni telafi etmeye çalışıyordu. O karanlık, virajlı yolda bulunmamın tek sebebinin o olması gerçeğini. Suçluluk duygusu her odada aramızda üçüncü bir kişi gibi duruyordu ve benim en son ihtiyacım olan şey, onun koridorun sonunda yatmasıydı.

"Kardeşinin ya da başka birinin yanıma taşınmasına ihtiyacım yok. Ben *iyiyim*." Bu sözleri söylerken bile yalan gibi geldi. İyi erkeklerin dekor olarak kullanılmış yemek kutuları ve kanepelerinde kalıcı bir çukur olmazdı.

Clara, dağınık evime dramatik bir bakış attı ve kaşlarını kaldırdı. "Belli ki." Gözlerini bana kırıştırdı ve burnunu kırıştırdı. "En son ne zaman düş aldın Wes? Buradan kokunu alabiliyorum."

Utanç, derimin altında sıcak bir acı olarak hissedildi. Kendimi salıverdiğimi bilmek bir şeydi. Clara Darling'in, sanki ayağına basmış bir şeymişim gibi burnunu bükmesi ise bambaşka bir şeydi.

"Az önce spor yaptım," diye konuyu saptırdım. Bacağımdan aşağıya doğru yayılan acı kıvılcımlarını görmezden gelerek duruşumu düzelttim. "Bu plan aslında delilik."

Clara başını salladı. "O kadar da çılgınca değil. Etrafında sana yardım edecek bir ailen yok ki"—elini önümde salladı—"bunu halletmen için. Yardım etmek için buradayım, ama yoluna çıkmayacağım. Söz veriyorum."

Dişlerimi gıcırdattım. Bunu düşündüğüme bile inanamıyordum, ama Clara kardeşinin yarısı kadar inatçıysa, başıma büyük bir bela açılmıştı. "Bunun sana ne faydası var?"

Kimse bedavaya bir şey yapmazdı. Benim için değil, artık değil. Her zaman bir şart vardı: acıma, yükümlülük, suçluluk. Yüzünde bunu aradım, ama tek gördüğüm yorgunluk ve benim kaybettiğime çok benzeyen bir şeydi.

Clara, sanki bunu sormamı canla başla bekliyormuş gibi parladı. Parmaklarıyla her bir maddeyi saydı. “Birincisi, dediğim gibi, beni ailemin evinden kurtaracaksın. İkincisi, evlilik töreninden kaçmak benim en parlak anım olmadığı için, kozmik karma puanımı yükselteceksin. Üçüncüsü ise, aksi takdirde kendime acıyarak geçireceğim boş zamanımı dolduracaksın.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yani aslında *bana* iyilik yapıyorsun.”

Hayes aramızdaki sessizliği doldurup küçük kasabaların dedikoduyu ne kadar sevdiğinden bahsederken, düşün günündeki dramıyla ilgili fısıltıları duymuştum. Onu şimdi görünce — yanakları pembe, çenesi yukarı kalkık, sanki onlara hak vermemi bekliyormuş gibi — onun hakkında ne kadar yanıldıklarını anladım. O dengesiz değildi. O özgürdü.

Mantığı hiç mantıklı gelmiyordu ama ona karşı çıkacak enerjiyi kendimde bulamadım. Dürüst olmak gerekirse, onun gibi birinin etrafımda olması ve aynı zamanda Hayes’in başımdan çekilmesi fikri cazip geliyordu. Kazadan bu yana geçen aylarda bile günlük işler çok daha karmaşık hale gelmişti.

İç geçirdim ve burnumun köprüsünü sıktım. “Bence bu berbat bir fikir.”

Kötü fikirler hiç bu kadar çekici görünmemişti. Evde sıcak bir beden. Bana duş almam için dırdır edecek biri. Beni en kötü halimde görmek için para almayan biri.

“Ya ben ya da başka bir yabancı taşınacak. Ayrıca, yardımcılarını kovmayı bıraksan burada olmak zorunda kalmazdım.” Clara’nın basit mantığı beni çok sinirlendiriyordu.

“Onlar *yardımcı* değildi,” diye homurdandım. “Onlar, yeni ampute olmuş kişilere yardım etme deneyimi olan lisanslı hemşirelerdi. Evde sana yardım edecek kimse olmadığında günlük işler daha zor hale geliyor.” Fizyoterapistimin sözlerini kendi sesimle duymak rahatsız ediciydi.

İşe alınan hemşireler de bana sanki yılın iyiliklerini yapmışım gibi bakıyorlardı. Kimsenin ilham kaynağı olmak istemiyordum. Ben sadece

sadece gözetim olmadan duş alabilen bir adam olmak istiyordum.

"O zaman sorun neydi?" diye sordu.

Yorgunluktan iç geçirdim. "Onlar aynı zamanda evimde sürünerek dolaşan ve bana sünger banyosu yaptırmaya çalışan yaşlı hanımlardı."

Clara'nın gözleri, vücudumu baştan aşağı tararken büyüdü. Boynumun arkası ısındı.

Harika. şimdi hemşirenin elleri yerine onun ellerini hayal ediyordum, ki bu tamamen farklı bir sorundu.

"Bu işin gereklilikleri arasında yok." Bu tuhaf konuşmayı tekrar rayına oturtmak için çabalarken, kelimeler ağızımdan çıkarken takıldım.

Dudaklarını büzüştürdü. "Yazık."

Ben cevap veremedim, başını çevirip ön kapıdan dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra, Clara iki büyük valiz ve bir omuz çantasını eşikten içeri sürükledi. Onları zorla içeri soktu ve bana öfkeyle baktı.

"Ee... bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

YEDİ

CLARA

WES Kalbim göğsümde güm güm atarken, kalın kaşlarıyla bana bakıyordu. Omuzlarımı dik tutarak kıpırdamadım. Eğer bu bir irade savaşıysa, Wes Clara Darling'in inatçılığını hiç görmemişti.

Sonunda omuzları düştü ve derin bir nefes verdi. "Peki."

İçimi heyecanla bir ürperti sardı.

Vay canına. Evet demişti.

Wes'e yardım etme teklifim içten gelmişti. Herkes onun acı çektiğini ve kendi iyiliği için fazla inatçı olduğunu görebilirdi. Tek ihtiyacı olan, ayağa kalkmak için biraz yardımdı — tabii ki mecazi anlamda — ve eski çekici haline geri dönecekti.

Neden evinde yabancı hemşirelerin kalmasını istemediğini anlayabiliyordum. Sadece hayatını geri kazanmaya çalışmakla kalmıyor, kendi evinde bir yabancıнын yanında diken üstünde yaşamak da onu çılgına çeviriyor olmalıydı.

Elbette, ben de bir yabancı olmaktan sadece bir adım uzaktaydım, ama teknik olarak Wes'i hayatım boyunca tanıyordum.

Arkadaştık... sayılır.

Kapıyı tuttu ve bana yer açmak için kenara çekildi, aramızda keskin bir soğuk hava akımı bıraktı. Sadece... orada durduk. Ben, aşırı dolu valizim ve çılgın gülümsememle; o, yorgun gözleri ve *"Ben ne halt ettim?"* enerjisiyle.

Sessizlik beni rahatsız ediyordu. "Peki... Kira sözleşmesi mi imzalayacağım yoksa sana ev yapımı akşam yemekleri ve esprili sohbetlerle ödeme mi yapacağım?"

Kaşlarından biri havaya kalktı. "Kira sözleşmesi yok. Esprili sohbet de yok." Sesi düz ve sert çıkıyordu. "Sadece... içeri gel."

Bu, alıştığım o büyüleyici, sıcak karşılama değildi. Bunu kişisel almamayı kendime söyledim, ama yine de içim sızladı.

İlk valizi aldım ve eşikten içeri sürükledim. Kapıyı kapatmak için elini uzattığında, elimi ahşaba koyarak onu durdurdum.

"Bekle. Birkaç tane daha var." Yanaklarım kızardı, dışarı çıkıp diğer iki dolup taşan valizi aldım ve onları zorla evine soktum. Üçüncüsünü de kapı eşiğinden içeri soktuğumda nefes nefese kalmıştım ve paltomun içinde terlemiştim.

Wes, valizlerimin fermuarlarının şişip kapanmakta zorlandığını görünce gözlerini kısarak baktı. "Geçici demiştin, değil mi?"

Sinirli bir şekilde yüzümden sarkan bir saç telini üfleyerek uzaklaştırdım. "Evet. Tabii ki."

Onun temkinli bakışları, aşırı dolu valizlerime kilitlenmişti.

"Ah... o." Gergin bir kıkırdama çıktı ağızımdan. "Bunların çoğu iş için. Gelinlik mankenliğim var. Burada sadece en sevdiklerimden birkaçı var. Geri kalanı hâlâ nişanlığımın—eski nişanlığımın dairesinde. Onları henüz almadım ama bunlar olmadan gidemedim... Portföyüme eklemek için birkaçını stilize edeceğim ve..."

Wes sessizce durdu, kaşları saç çizgisine tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. "Saçmalıyorum. Özür dilerim." Boğazıma bir yumru takıldı.

Bunun varsayımsal bir teklif olması gerekiyordu. Yemek masasından hiç çıkmayan bir "tabii, yardım ederim" demesi. Şimdi valizlerim onun antresinde duruyordu ve midem Olimpiyat seviyesinde taklalar atıyordu.

Boğazımı temizledim. "Bunları nereye koyabilirim?"

Wes başını salladı. "Hadi," dedi, sözleri bir davetten çok bir iç çekiş gibi çıkıyordu.

Parmaklarımı valizlerin saplarına doladım ve onu takip ettim. ona.

Kapı arkamızda kapandı ve sessizlik ilk olarak beni vurdu.

Harbor'un ana caddesi sadece birkaç mil uzaktaydı, ama burada, kasabanın dış mahallelerinde, sanki kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissettik. Trafik yoktu, gürültü yoktu, sadece ağaçların arasından esen rüzgârın hafif uğultusu ve evin yerleşirken çıkardığı yumuşak gıcırta vardı.

Evi yoldan görmüştüm, ama içeri girmek bambaşka bir şeydi.

Oturma odası mutfğa açılıyordu, her yer sıcak ahşap ve temiz çizgilerle doluydu. Açık kirişli tonozlu tavanlar gözlerimi yukarı çekti ve gömme raflar, sanki bir dergiden çıkmış gibi taş şöminenin iki yanını süslüyordu. Ailenin uyumlu kazaklar giyip, kakao içtiğinde bir damla bile dökmediği türden bir yerdi.

Ancak kakao yerine boş Çin yemeği paketleri, birkaç buruşuk peçete ve bir zamanlar çorap olmuş, şimdi ise kahve masasının altında fosilleşmiş bir şey vardı.

Oturma odasının ötesinde, arka duvarı büyük pencereler kaplıyordu. Pencerelerden, mülkünün kenarını saran çam ormanını gördüm; kış gökyüzünün fonunda koyu yeşil renkteydi. Ağaçların arasında dar bir açıklık vardı; kumlu, aşınmış bir yoldu ve bahse girerim ki kum tepelere ve oradan da plaja doğru gidiyordu.

Elbette evi bir kartpostal manzarasına bakıyordu.

Her zaman fırsatçı olan beynim, hemen bu manzaranın üzerine bir düğün ekledi: yolu çevreleyen beyaz sandalyeler, dallara asılmış parıldayan ışıklar, ağaç sınırında küçük bir ahşap kemer, uzakta parıldayan Michigan Gölü. Neredeyse başlığı bile görebiliyordum: Evergreen Dunes Kaçamağı.

"Evin... " Doğru kelimeyi aradım ve *Architectural Digest* ile *hüzünlü bekar evi* arasında bir yerde karar kıldım. "Güzel," dedim, çünkü öyleydi. Dağınıklığın altında bile.

Wes, alaycı bir ses çıkardı. "Sadece bir ev."

Özel yapım süslemeleri, mutfak adasının odayla mükemmel bir uyum içinde olmasını, pencerenin altına gizlenmiş, altında gömme çekmeceler bulunan küçük okuma köşesini inceledim. Burası sadece bir ev değildi. Burası birinin hayalimdi. Onun hayali.

Kendi kendime fısıldadım, "Hayır, kesinlikle değil."

Böyle detaylar tesadüfen elde edilmez.

Her seçimde onu görebiliyordum — pratik ve sağlam, ama muhtemelen kendisinin bile farkında olmadığı bu yumuşaklık parıltıları ile. Derin çiftlik evi lavabosu. Sanki bir kişinin burada nasıl yaşayacağını iyice düşünmüş gibi, prizlerin mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş olması.

Ada üzerindeki sıcak sarkıt lambalar, yığılmış postaları ve terk edilmiş kahve fincanlarını bile neredeyse kasıtlıymış gibi gösteriyordu.

Dağınıklık ve ihmalle savaşılan muhteşem bir zanaatkarlık.

Tıpkı ortada durup farkında değilmiş gibi davranan adam gibi.

Valizlerimi içeriye doğru sürüklerken, evin artık içinde yaşayan adamla pek uyuşmadığı yerleri görmeye başladım.

Koridora açılan yerde fayansın parkeyle birleştiği yerde küçük bir çıkıntı vardı — daha önce hiç dikkatimi çekmemişti, ama birdenbire bir tuzak teli gibi göründü. Arkadaki koridor dardı.

Ve kanepeler... *vay canına*.

Kanepeler açıkça komuta merkeziydi. Bir ucunda battaniyeler yığılmıştı, minderlerde tam da vücudunun sığacağı yerde bir çukur vardı. Sehpa, paket yemek kutuları, ilaç şişeleri ve yarı dolaşmış şarj kablolarının mezarlığı gibiydi. İhtiyacı olabilecek her şey elinin altında, sanki kendine küçük bir sığınak inşa etmiş ve dışarı çıkmaya hiç zahmet etmemiş gibi.

Bu ev açıkça eski Wes için tasarlanmıştı; merdivenleri koşarak inip çıkabilen ve düşünmeden kereste taşıyabilen Wes için. Bu mekan, her şeyin değiştiği haberini almamıştı.

Göğsümde keskin, şaşırtıcı bir koruma duygusu uyandı. Hiçbir erkeğin evine bakıp, "*Peki, bunu onun hayatı için bir engel parkurundan nasıl kurtarabiliriz?*" diye düşünmemiştim.

Ama şimdi bunu düşünüyordum.

"Yukarı," dedi Wes, düşüncelerimi bölerek. Evin arkasındaki merdivenlere doğru başını salladı ve en yakınındaki valizin sapını tuttu.

Merdivenlerin dibinde durdu ve yüzünde korkuya benzer bir ifade belirdi. Bu ifade, geldiği kadar çabuk kayboldu ve yerini o tanıdık, kapalı, boş bakışlara bıraktı.

Yardım etmeyi teklif edemedi, eli valizin sapını kavradı. Diğer eliyle tırabzana tutunup yukarı çıkmaya başladı. Hareketi pürüzsüz değildi; çaba gerektiriyordu, kasıtlı ve dikkatliydi, ama başardı. Bir adım, sonra bir adım daha.

Kalbim boğazıma kadar çıkmıştı.

Diğer iki valizle birkaç adım arkasında durdum; her içgüdümlü, kayarsa diye yakınında kalmamı haykırıyordu, ama onu boğan başka birine dönüşmeyecek kadar da yakın olmamalıydım. Hayes'in sesi kafamda yankılandı — *O benim yardımımı istemiyor* — ve kendimi Wes'in hızına uymaya zorladım.

En üste vardığımızda nefes nefese ve terlemiştim, gardırobumu ve duygusal yükümü merdivenlerden yukarı taşımaktan kollarım yanıyordu. Wes, tırmanışın ona görüldüğünden daha fazla güç gerektirdiğini gizlemek için duruşunu düzeltti.

"Üç boş yatak odası var," dedi, kısa koridoru işaret ederek. "İstediyini seçebilirsin." Çenesini ilk açık kapıya doğru salladı. "Bu benim, ama diğerleri boş."

Omzunun üzerinden ana yatak odasına göz attım.

Oda çok güzeldi. Uzak duvara ortalanmış bir kral yatak, yanında da uyumlu komodinler vardı. Çam ağaçları ve kumlu yolun bir kısmını gören büyük bir pencere. Açık bir kapının ardında, tamamen şık fayans ve camdan oluşan bir banyo.

Ve orada gerçekten birinin yaşadığına dair hiçbir iz yoktu.

Yatak örtüsü pürüzsüz ve kırışıklı, yastıklar mükemmel bir şekilde kabarık duruyordu. Yerde atılmış kot pantolon yoktu, kapının yanında botlar yoktu, komodinin üzerinde terleyen yarısı boş bir su bardağı yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

O aşağıda kanepede izler bırakırken, yan odaya taşınan kişinin ben olmam yanlış geliyordu.

Yutkundum, aniden başım dönmeye başladı.

"Ben, şey... Misafir odalarından birine yerleşirim," dedim, sesim istemediğim kadar yumuşak çıkmıştı. Artık sahiplenmediği hayatından bakışlarımı ayırdım ve zorla gülümsedim. "Nereye istersen."

Bunu duyunca çenesi seğirdi, yüzünde okunamaz bir ifade belirdi. Sonra döndü ve ana odanın karşısındaki bir kapıyı işaret etti. "Burası boş."

Wes'in işaret ettiği misafir odası, olabildiğince sadeydi: yumuşak gri duvarlar, basit bir şifonyer, düz beyaz çarşafarla örtülmüş bir yatak ve lacivert bir yorgan. Boş dolapta tek bir askı sallanıyordu. Duvarlarda resim yoktu, halı yoktu, kişilik yoktu. Sadece bir hikâye bekleyen bir oda.

Görünüşe göre, şimdilik o hikaye benimdi.

Bir valizi eşikten içeri yuvarladım ve şifonyerin yanına koydum. Diğer ikisi koridorda bekliyordu, Wes de öyle; eli hâlâ yukarı taşıdığı valizin sapında duruyordu.

Akşam yemeğinde Hayes'in sesi kulaklarımda yankılanıyordu. *Bakımı reddediyor. Randevularına gitmiyor. Son üç evde bakım hemşiresini kovdu... Onun için gerçekten çok endişeleniyorum.*

Boş bir odanın ve el değmemiş ana yatak odasının yanında dururken, bakım şirketinin neden başka kimseyi göndermek istemediğini nihayet anladım. Wes, doğru anahtarla tamir edebileceğiniz bozuk bir musluk değildi. O... karmaşıktı. Acı çekiyordu. Ve ben tüm bunların en ön safında yer almayı gönüllü olarak kabul etmiştim.

Göğüs kafesimin altına bir parça şüphe sızdı. Kaosla aram iyiydi —moda çekimleri, geç kalan fotoğrafçılar, talepkar tasarımcılar. Bir felaketin içine girip bunu kasıtlıymış gibi göstermeyi biliyordum. Ama bu? Bu birinin gerçek hayatıydı.

*Ya yetersiz kalırsam? Ya
durumu daha da
kötüleştirirsem?*

Wes'e bir göz attım; sanki vücudu hâlâ tamamen kendisine ait değilmiş gibi, dengesi biraz bozuk bir şekilde duruyordu. Sonra içimi kaplayan o hissi fark ettim; her şeyin sallantıda olduğu setlerde her zaman hissettiğim o his: kontrolü ele almadan hemen önceki an.

"Şey," dedim, sesime biraz neşe katmaya çalışarak, "Sanırım bazı temel kurallar belirlemeliyiz. İlk günden itibaren tüm hayatını yeniden düzenlemeyeceğime söz veriyorum..."

Ağzının bir köşesi seğirdi. Tam bir gülümseme sayılmazdı, ama yine de bir şeydi. "Bu beni rahatlatacak mı?" diye sordu, ses tonu toz kadar kuru bir şekilde.

Göğsümde minik bir memnuniyet kıvılcımı parladı. "Ayrıca, bilginiz olsun, sözleşmemde kesinlikle sünger banyosu yapılmaması şartı var."

Bu sefer, bir kahkaha olabilirmiş gibi gelen hafif bir homurtu duydum. Neredeyse geldiği kadar çabuk kayboldu, ama ben onu yakaladım.

"Not aldım," dedi.

Wes sormadan odaya girdi ve ikinci valizimi sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. Ön kolundaki kaslar gerildi,

vücudunun yaşadığı onca şeye rağmen bu hareket otomatik olarak gerçekleşti. Valizi dolabın yanına koydu, sonra hala koridorda duran son valize doğru başını salladı.

"Onu da alayım, sonra da başınızdan çekileyim," dedi. "Sen de... yerleşebilirsin."

Yarım saniye boyunca, yüzünde bir tür eğlence belirdi. Geldiği kadar çabuk kayboldu, ama ben gördüm.

İşte oradaydı — eskiden Hayes'e durmadan sataşan ve Lantern'daki kadınların yarısıyla flört eden adam.

Gömülmüş, ama yok olmamıştı.

O küçük ışıltı, merdivenlerden aşağı koşup tüm bunların çok karmaşık bir şaka olduğunu iddia etmek yerine, ayaklarımın yere basmasını sağlamak için yeterliydi.

"Teşekkürler, ev arkadaşım," dedim yumuşak bir sesle.

Kapının eşiğinde durdu, bu kelimeyi duyunca omuzları gerildi. "Evet," diye mırıldandı, bana tam olarak bakmadan. "Oda arkadaşım."

Sonra gitti, düzensiz adımları koridorda uzaklaşırken, ev onu tekrar yuttu.

Arkasından sessizlik çöktü.

Yatağın kenarına oturdum ve yeni, sıradan küçük krallığıma göz gezdirdim. Dökülmek üzere olan valizler. Dört boş duvar. Koridorun karşısındaki, onun uyumayı reddettiği yatak odasına açılan kapalı bir kapı.

Korkmak, hissettiklerimi ifade etmek için yeterince güçlü bir kelime değildi.

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordum. Yanlış bir şey söyleyip onun daha da içine kapanmasını izlemekten korkuyordum. Bunun, hayatımı başkasının hayatı için askıya almamın başka bir yolu olmasından korkuyordum.

Ama başka bir şey daha vardı. İnatçılık. Kit'in elini tutup gelinlik giyerek kiliseden kaçan o aynı inatçılık. Elimden gelirse, onun evinin ya da hayatının bu kadar boş kalmasına izin vermeyecek olan tarafım.

Mükemmel sayılabilecek yatağa uzandım ve tavana baktım. Kardeşimin en iyi arkadaşının yanına taşınmıştım. Belki de aklımı kaçırmıştım. Ya da belki de — bir kez olsun — tam da olmam gereken yerdeydim.

Aşağıda bir yerlerde bir döşeme tahtası gıcırdadı ve onun o lanet kanepeye tekrar yerleştiğini hayal ettim.

"Tamam, Wes Vaughn," diye boş odaya fısıldadım. "Bakalım seni kendi hayatına geri döndürebilecek miyiz."

SEKİZ

WES

Bir uğultu sesiyle uyandım.

Bir an için, hâlâ iki bacağım olduğu ve hayatımın bir anlamı olduğu rüyamın ortasında olduğumdan, sesin nereden geldiğini anlayamadım. Ses evin her yerine yayılıyordu; hafif ve amaçsız, kapı altlarından süzülüp tavanın üzerinde dolaşıyordu. Bir dolap kapısı gürültüyle kapandı. Tezgâhta bir şey tıkırdadı.

Televizyonum değildi. Kalorifer değildi.

O.

Gözlerimi açtım. Boynum, bir zamanlar sahip olmaktan gurur duyduğum kanepede değil de bir kaya yığnında uyuymuşum gibi ağrıyordu. Kalan uzuvum o tanıdık, sinir bozucu şekilde zonkluyordu, daraltıcı yarıya kadar bükülmüştü. Yastığın çıkıntısı omurgama batıyordu.

Aylardır bu evdeki tek sesler benimkiler olmuştu: düzensiz adımlarım, kanepenin gıcirtısı, ara sıra kapıya gelen yemek siparişleri.

Şimdi mutfağımdan bir uğultu geliyordu.

Beni daha çok sinirlendirenin hangisi olduğundan emin değildim: bu sesin sinirlerimi bozması mı, yoksa tam olarak bozmaması mı?

Elimi yüzüme sürdüm ve tavan vantilatörüne baktım. Evet demiştim. Dün kendi kapımın önünde durmuş ve Clara Darling'e taşınabileceğini söylemiştim.

Aptal.

Oturma odasının ötesinde bir yerden su sesi geliyordu. Bir çekmece kapandı. Bu sabah ev boş hissettirmiyordu ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Hareket ettim, sırtım çatırdarken iniltiyi içime attım. Bayat ter ve paket servis kokusu burnuma çarptı ve içimden küfrettim.

Harika. Bir erkeğin yan odada bir kadın varken kokmak isteyeceği tam da bu koku.

Aylarca görünüşümü hiç umursamamıştım. Şimdi ise, çatımın altında inatçı bir kaçak gelin varken, birdenbire her şeyin farkına vardım: sehpadaki dağınıklık, kanepedeki çukur, günlerdir tıraş olmamış olmam.

Bundan nefret ediyordum. Umursamaktan nefret ediyordum. Burada umursayacak birinin olmasından nefret ediyordum.

Burası benim evimdi. Benim alanımdı. Her santimini kendi ellerimle inşa etmişim, ama yine de kanepede uzanmış, onun hareketlerini dinlerken, kendi hayatımda bir davetsiz misafir gibi hissediyordum.

Kendimi zorla oturtmaya çalıştım, sırtımdaki her kas isyan ediyordu. Uykumda bacak protezi yerinden kaymış, zaten derisi yüzülmüş gibi hissettiğim cildi daha da acıtıyordu. Uykum ve sinirlenmemden dolayı ellerim beceriksizce protezimi ve astarımı aldım.

Bacağı takmak artık benim için ikinci bir doğa haline gelmişti, ama yine de hızlı olmuyordu. Astarı sarmak. Ayarlamak. Kilitlemek. Uyumu kontrol etmek. Daha önce fizik tedavide bunu bir dakikadan az bir sürede yapardım, ama kanepemde uzanmış, mutfağımda başka biri varken, sanki zaman sınırlaması altında kendimi bir araya getirmeye çalışıyormuşum gibi hissettim.

Her an içeri girip beni yarı hazır halde bulabilirdi. Bu düşünce dişlerimi gıcırdatmaya neden oldu.

Her şey nihayet takılıp olabildiğince rahat hale geldiğinde, ayağa kalkmaya çalıştım. Oda bir an için sallandı, sonra duruldu. Dengemi bulana kadar kanepenin arkasına tutundum ve sonra yavaş, dengesiz adımlarla mutfığa doğru ilerledim.

Clara elbette oradaydı.

Çıplak ayakla tezgahın önünde duruyordu, minik pijama şortu, inanılmaz derecede tonlu bacaklarını ortaya çıkarıyordu, bol bir tişört bir

. Tişört o kadar inceydi ki, meme uçları yıpranmış pamuğun üzerinde sert noktalar halinde tam olarak görünüyordu.

Saçları bir topuz halinde toplanmıştı. Makyaj yoktu. Koruyucu bir şey yoktu. Sadece yumuşak bir cilt, uykudan hâlâ sıcak olan kıvrımlar ve mutfağında nasıl görüldüğünün kesinlikle farkında olmaması vardı. Vücudum uyandı ve bunu fark etti, içimde hoş olmayan bir sıcaklık kıvılcımlandı.

"Günaydın," dedi, omzunun üzerinden bakarak. Sesi rahattı, sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi.

"Günaydın." Kelime sert çıktı, sanki onu nasıl kullanacağımı unutmuşum gibi

. Aramızdaki tezgahda bir kahve makinesi gürültüyle çalışıyordu. , kendine bir fincan doldurdu, sonra yarım saniye tereddüt etti, sonra bir tane daha alıp onu da doldurdu. Tezgahın karşı tarafına koyarken bana bakmadı.

"Orada biraz eğer eğer istiyorsan ," dedi dedi, sanki sanki sonradan sanki sonradan akla gelmiş gibi. Bir teklif değildi. İlgı gösterme değildi. Sadece bilgi.

Bunu ne kadar istediğimden nefret ettim. Sadece kokusunun bile göğsümdeki bir düğümü biraz olsun çözmesinden nefret ettim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, kelime boğazımdan

. O, sanki bu konuyu kapatmış gibi başını hafifçe salladı ve . Nasıl uyuduğumla ilgili soru sormadı. Bacağımla ilgili yorum yapmadı. Sessizliği doldurmak için neşeli, cıvıl cıvıl bir monolog yapmadı.

Bunun yerine, kendi fincanını aldı ve yanımdan hızla geçip mutfaktan çıktı, sanki huysuz bir adamı düşünceleriyle ve taze kahvesiyle baş başa bırakmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Kendi evimde öylece kalakaldım, az önce boşalttığı yere gözlerimi kırıştıtararak baktım, aslında hiçbir şeyin olmadığı bir odada garip bir şekilde açığa çıkmış gibi hissettim.

Harika.

Şimdi kahve ve bir "günaydın" yüzünden lanet olası bir ergen gibi kafayı yemiştım. Elimi fincanın etrafına doladım ve dikkatlice bir yudum aldım. Sert ve sıcaktı, tam da sevdiğim gibiydi, bu da prensip olarak beni sinirlendirdi.

Telefonum tezgahın üzerinde titredi.

İlk başta onu görmezden geldim, Hayes'ten bir kontrol mesajı ya da fatura ile ilgili otomatik bir e-posta bekliyordum. Tekrar titredi, bu sefer takvim uygulamamda değiştirmeye hiç zahmet etmediğim keskin küçük zil sesiyle. Ekran, bıçak bloğunun yanında yüzüstü durduğu yerde aydınlandı.

PT—10:00

O uyarıyı açık bıraktığımı bile unutmuştum. Zaten daha sonra arayıp iptal etmeyi planlamıştım. Hava durumunu, program çakışmasını ya da gerçeği hariç her şeyi bahane edebilirdim — bugün bir bilim projesi gibi dürtülmek, itilmek ve ölçülmek istemediğimi.

Zil sesi kesildi, ama ekran başlığı kalmaya devam etti, bana dik dik bakıyordu.

Tabii ki tam o anda Clara elinde fincanla geri geldi. Lavaboya doğru yürüdü, kahvesinin son damlalarını da yıkadı ve fincanı ters çevirip kurutma matının üzerine koydu. O sırada, telefonumun tekrar kararmasını diledim.

Ama sönmedi.

Lavabodan dönerken gözleri aşağıya kaydı. Herkesin aydınlık bir ekrana bakacağı gibi, sadece hızlı bir bakış. Eğilmedi, telefonu eline almadı, casusluk yaparken yakalanmış gibi davranmadı.

"Bu sabah bir yere gitmen gerekiyor mu?" diye sordu, tezgâhtaki su izlerini silmek için bir havluya uzanırken. Sesi neşeliydi. Tarafsızdı.

"İyiyim," dedim otomatik olarak.

"Benim sorduğum bu değildi." Telefona bakmadan başını salladı. "Randevun mu var?"

Boynumdaki kaslar gerildi. "Ben çocuk değilim Clara. Bana bakıcıya ihtiyacım yok."

Elindeki bulaşık havlusuyla donakaldı. Suçluluk duygusu ve terapistimin moral verici konuşmalarının bir karışımı olan bir nutuk dinlemeye hazırlandım.

Oysa o sadece omuz silkti ve havluyu fırının kulpuna geri asarak katladı. "Tamam. Seni ben götürebilirim ya da arayıp randevuyu iptal edebilirsin. Senin bacağın. Seçim senin."

Acıma yok. Vaaz yok. Sadece bu.

Nedense bu beni daha da sinirlendirdi. Eğer bana dırdır etseydi, direnip onu otoriter olmakla suçlayabilirdim. Eğer yalvarsa, onu reddederek haklı hissedebilirdim.

Ama bu... bu, kararı tamamen bana bıraktı. Eğer gitmezsem, bunun sebebi yolların kötü olması ya da oraya ulaşamamam değildi. Bunun sebebi, denememeyi seçmiş olmamdı.

"Tarihi değiştirecektim," diye mırıldandım.

O, hiç aldırmadan başını salladı. "O zaman yeniden planla." Sanki konuşma çoktan bitmiş gibi kapıya doğru döndü. "Fikrini değiştirirsen buralarda olacağım."

Onun arkasını, dağınık sarı saçlarını ve uzaklaşırken hafifçe sallanan saçlarını izledim.

Beni arabayla götürmesi fikrinden nefret ediyordum. Fizyoterapi kliniğinin floresan ışıkları altında arabasından topallayarak inen halimi, eskiden hiç zorlanmadığım egzersizleri yaparken sendeleyip terlediğimi izleyen halini düşünmekten nefret ediyordum.

Ama arayıp iptal etmekten daha çok nefret ediyordum.

"Yirmi dakika sonra hazır ol," dedim, tam karar vermeden sözler ağzımdan çıkıvermişti.

Merdivenlerin ortasında durdu ve okunması zor küçük bir gülümsemeyle arkasına baktı. "Tamamdır."

O tekrar gözden kaybolduğunda, kahveme ve telefonumda hâlâ parlayan randevu hatırlatıcısına baktım.

Bu benim kararımdı. Benim hayatım. Benim rehabilitasyonum.

Öyleyse neden, kahvaltıdan önce benimle on kelime bile konuşmamış biri tarafından doğru şeyi yapmaya yönlendirilmiş gibi hissediyordum?

DUŞ ALIP evden çıkmak tam bir operasyon gibiydi.

İtiraf etmek istemediğim kadar fazla çaba sarf ederek paltomu omuzlarıma geçirdim, dengemi sağlarken kolumu ikinci kolun içinden geçirmek için uğraştım. Sonra botlar — biri kolay, diğeri zor. Otururken giymekten nefret ediyordum, ama verandaya bile çıkmadan yüzüstü düşme riskini göze almadıkça başka bir seçeneğim yoktu.

Ön kapıya vardığımda, protez bacağım çoktan ağırmaya başlamıştı ve soğuk hava da hiç yardımcı olmuyordu.

Clara, elinde anahtarlarla, kulaklarını örten kalın örgü şapkasıyla girişte bekliyordu. Bana bir göz attı, sonra uzanıp kapıyı açtı. Michigan kışının sert rüzgarı yüzüme çarptı.

"En üst basamağa dikkat et," dedi ve sonra... hiçbir şey. Uzanmadı. Beklemedi. Benden önce dışarı çıktı ve merdivenlere rahatça inebilmem için kenara çekildi.

Tırabzana tutundum ve ilk basamağı yavaşça ve dikkatlice indim. Tahtaların kenarlarına kar yapışmıştı, ahşap üzerinde kaygan bir tabaka oluşturan türden. Başka biri olsaydı, şimdiye kadar koluma sıkıca sarılmış, ensemde nefesini hissettiriyor olurdu.

Clara sadece önümde yürüdü, en alta indiğinde botları yolda çıtırdadı ve arabaya doğru yöneldi. Kamyonetim, bir kez olsun, olduğu yerde kaldı. Bugün o sürüyordu.

Ben son basamağa ulaştığımda, o çoktan yolcu tarafının kilidini açmış ve sürücü koltuğuna oturmuş, radyoyla ya da havalandırma delikleriyle uğraşüyor, kasıtlı olarak bana bakmıyordu.

Ayaklarım ağırlaşmış, her adımımı dikkatle atarak bahçeyi geçtim. Buzlu bir yerde hafifçe kaydığımda panikle nefesini tutmadı, gözümün ucunda şaşkın bir hareket de görmedim. Kapının kapandığını duyana kadar konsola eğilmiş kaldı.

Arabadaki sessizlik, elle tutulur kadar yoğundu. Emniyet kemerini taktı, sonra kontak anahtarına uzandı. Motor çalıştı, kalorifer gürültüyle devreye girdi.

"Koltuk ısıtıcıları çalışıyor," dedi, benim tarafımdaki düğmeyi çevirerek. "Merak ediyorsan diye."

"Harika." Sesi düzdü.

Garajdan çıkıp şehre doğru yola koyulduk, silecekler ön camda gıcırdayarak çalışıyordu. Yolun iki yanında kar yığınları yükseliyordu, gökyüzü o tanıdık, bunaltıcı griydi.

Bir dakika sonra tekrar denedi. "Star Harbor farklı görünüyor," dedi, daha çok ön cama bakarak. "Ne zaman bu kadar kalabalık oldu burası? Bir de ikinci bir trafik ışığı mı çıktı?"

"Yaz," dedim.

"Çiftlik yüzünden mi?" Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Elodie restoran hakkında durmadan konuşuyor. Ağır işleri sizin ekibinizin yaptığını söyledi

ağır işleri sizin ekibinizin yaptığını söyledi.”

Omuzlarımı kaldırdım. “Bir kısmını.”

“Sen mi tasarladın?”

"Bazı kısımlarını."

Kısa cevaplarım aramızda beton bloklar gibi düştü.

“Çoğu insan bunu alçakgönüllü bir övünmeye çevirirdi, biliyorsun.”
Sesini bir erkek gibi çıkarmak için alçaltmıştı. “Evet, bu kasabanın yarısını ben inşa ettim, abartılacak bir şey değil.”

Neredeyse gülecektim. “Çoğu insan benden daha çok konuşmayı sever.” Burnundan kısa bir kahkaha patladı. “Not aldım.”

Bir süre Clara, en sevdiği pastanenin artık olmadığını, Lady’s Lantern tabelasının yeniden boyandığını, gölün kışın hala hem güzel hem de ürkütücü göründüğünü gibi küçük gözlemlerle ortamı doldurdu. Bu çoğunlukla tek taraflı bir sohbetti, sesi sıkışmış karın üzerinde lastiklerin gıcirtısı altında düşük bir uğultu gibiydi.

Pencereden dışarı bakarak tanıdık sokakların yanımızdan akıp gitmesini izledim.

Bana cam gibi davranmıyordu. Sanki kırılabilirmişim gibi konuşmuyordu. Sadece bir adamı randevusuna götürüyordu ve ara sıra boşluğa sözler savurup, herhangi birinin tutunup tutunmayacağını görüyordu.

Bununla ne yapacağımı, acıma duygusuyla ne yapacağımı bildiğimden daha az biliyordum. İkisi de beni dengesiz hissettiriyordu, sanki ayaklarımın altındaki zemin kaymış ve bunu en son ben fark etmişim gibi.

Klinik birdenbire gözümün önüne geldi — tuğla, cam, aşırı ışık. Clara bir park yerine çekti ve vitesi park konumuna aldı.

Parmaklarıyla direksiyonu bir kez tıklattı. “İçeri girmek mi istiyorsun,” dedi, “yoksa geri dönmemi mi istiyorsun? Kaçabiliriz. Bu tam da benim tarzım olurdu.”

Ağzım gülümsemeye benzer bir şekle büründü.

“Gidelim,” dedim, kendimi vazgeçirmeden önce.

DOKUZ

WES

PT KLİNİĞİ dezenfektan ve lastik paspas kokuyordu. Parlak tavan ışıkları her metal yüzeyden yansıyarak, mekanı olduğundan daha açık hissettiriyordu.

Clara, sanki bu sıradan bir randevuymuş gibi resepsiyonda kayıtlarımızı yaptı ve ben yavaşça arkaya doğru ilerlerken oturma alanına doğru yöneldi.

Küçük pijama şortu ve yumuşak tişört artık yoktu. Clara, bacaklarını saran koyu renkli bir kot pantolon, belinin kıvrımlarını hiç gizlemeyen dar bir kazak ve onu eskiden dergilerde sayfaları çevirip geçirdiğim o yaşam tarzı çekimlerinden birine aitmiş gibi gösterecek kadar boyunu uzatan bir çift ayak bileği botu giymişti. Saçları artık açıktı, omuzlarının etrafına gevşek dalgalar halinde düşüyordu ve dudaklarında bu sabahın erken saatlerinde olmayan çok hafif bir parlaklık vardı.

"Wes." Terapistim Jess, köşeyi döndüğüm anda beni gördü. Elinde tabletiyle odayı geçerken koyu renkli at kuyruğu sallanıyordu. "Seni tekrar görmek güzel."

Merhaba anlamına gelen bir şey mırıldandım.

Gözleri yüzümden yürüyüşüme doğru hızlıca kaydı; bu, artık tanıdığım zihinsel bir kontrol listesi idi.

Ağırlık taşıma: iyi.

Hareket açıklığı: iyileştirilmesi gerekiyor.

Tutum: somurtkan.

"Bir arkadaşın da gelmiş," dedi, omzumun arkasına doğru başını sallayarak. Clara'yı kastettiğini anlamak için dönmeme gerek yoktu.

"O sadece beni buraya getiren kişi," dedim. "Önemli bir şey değil." Jess'in ağzı hafifçe kıvrıldı. "Destek sistemleri önemsiz değildir. Onlar önemlidir."

Tüylerim diken diken oldu. "Şey... işimize bakabilir miyiz?"

"Her zamanki gibi çok çekicisin," diye mırıldandı, ama kenara çekilip beni paralel barlara doğru eliyle işaret etti.

Yerime geçerken arkama baktım. Clara, eski dergilerin bulunduğu rafın yanındaki, en uzak duvardaki bir sandalyeyi seçmişti. Çoktan oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, elinde telefonuyla bekliyordu.

Bana bakmıyordu.

Nedense bu beni rahatsız etti.

"Tamam," dedi Jess, dikkatimi tekrar kendine çekerek. "Barlarda yürümeyle başlayalım. Yavaş ve sakın. Bugün ne durumda olduğumuzu görmek istiyorum."

"Yorgun ve huysuz" durumdaydık, ama onun kastettiğinin bu olmadığını biliyordum.

Ellerimi soğuk metale doladım ve nefes aldım. Adım, kayma, adım. Protez çoğunlukla yapması gerekeni yapıyordu, ama her hareket hala sadece temel matematiği bilen kaslarla cebir çözüyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Sol tarafta adımını biraz uzat," dedi Jess. "Çok nazlı davranıyorsun."

"Bu şey beni öldürmeye çalışıyor," diye homurdandım.

"Bu yüzden buradasın."

Hareketleri tekrarladık. Yürüyüş egzersizleri. Denge çalışmaları. Beni ayakta tutmak için kalan uzvumu iki kat daha fazla çalıştıran, köpük pedli sadistçe bir egzersiz. Ter sırtımdan aşağı akıyordu, tişörtüm sırtıma yapışmıştı.

Birkaç tekrarda bir gözlerim Clara'ya kayıyordu.

Başparmağıyla ekranı kaydırıyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bir ara telefonunu bir kenara koyup bir dergi aldı, sayfalara pek bakmadan sayfaları çeviriyordu. Sandalyesinde kıpırdadı, bacaklarını açıp tekrar çaprazladı.

Bir kez bile beni açıkça izlediğini fark etmedim.

Beni daha çok ne sinirlendirdiğinden emin değildim: diğerleri gibi etrafımda dolanıp telaşlanmaması mı, yoksa onun başını kaldırıp benim tamamen işe yaramaz olmadığımı görmesini istemem mi?

"Tekrar," dedi Jess, ben tökezlediğimde. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Çenemi sıktım ve tekrar denedim. Bu sefer daha sert. Kalçamdaki yanma hissini, hayali ağrının elektriksel sızılarını bastırdım. İlerlememle hiç ilgilenmiyormuş gibi davranan kadın yerine önümdeki çubuğa odaklandım.

"Daha iyi," diye mırıldandı Jess. "İşte bu."

Beni basamak platformuna taşıdığımda, bacağım yorgunluktan titriyordu. Yine de basamağı bir kademe yukarı çıkardı.

"Sen camdan yapılmadın, Vaughn."

"Bunu diğerlerine de söyle," diye mırıldandım.

Kaşını kaldırdı. "Sana kırılacakmışsın gibi davranmalarına izin mi veriyorsun, yoksa sadece onların böyle düşündüğünü mü varsayıyorsun?"

Cevap vermedim. Düşmemekle meşguldüm.

Gözümün ucuyla Clara'nın ayağa kalkıp su sebiline doğru yürüdüğünü, kağıt bardağını doldurduğunu ve sonra yerine geri döndüğünü gördüm. Tekrar oturup dizlerini kendine çekmeden önce, gözleri bir anlığına, göz açıp kapayıncaya kadar hızlı bir şekilde üzerimden geçti; dergiyi uyluklarının üzerine dengelemişti.

Bunun bir önemi olmamalıydı. Ben kendim için buradaydım. Bacağım için. İsteddiğimden emin olmadığım ama görünüşe göre vazgeçmediğim hayatım için, çünkü benim yarısı kadar boyu olan bir kadın bana dizimi daha yükseğe kaldırmamı söylerken, ben gönüllü olarak floresan ışıkların altında terliyordum.

Yine de, her inişimi başarıyla tamamladığımda ya da dönüşlerde sallanmadığımda, içimdeki küçük, aptal bir parça Clara'nın bunu görüp görmediğini merak ediyordu.

Jess sonunda omzuma bir şaplak atıp "Haftaya aynı saatte, Vaughn," diyerek beni serbest bıraktı, sanki az önce onun kişisel işkence odasında bir saat geçirmiş değilmişim gibi.

Ön tarafa geri döndüğümde, bacağım ıslak çimentodan yapılmış gibi hissediyordum. Dünya, sınırimi aştığım halde aşmamış gibi davranırken hissettiğim o keskin, aşırı parlak kenarlara bürünmüştü.

Clara yanımda, klinik kapıları hışırdayarak açıldı ve soğuk hava içeri süzüldü. Park yerine inen kısa bir beton rampa vardı

Yol, yarım yamalak yapılmış bir kar küreme işinin tam olarak temizleyemediği taze bir kar tabakasıyla kaplıydı.

En üstte durup çenemi sıktım.

Clara benden önce içeri girdi ve kapıyı arkamda nazikçe kapattı. Bana uzanmadı. Bir korkuluk gibi vücuduyla rampayı kapatmak için acele etmedi. Sadece biraz yana kaydı ve dirseğini bükerek elini aramızda sarkık bıraktı. Dokunmuyordu. Sadece... oradaydı.

Bir teklif, emir değil.

Buna ihtiyacım olmadığını kendime söyledim ve dikkatlice bir adım attım. Protezim kaygan bir yere çarptı ve bir anlığına yana kaydı; bir ay önce olsaydı beni yere yapıştıracak türden bir kayma. Kaslarım kaskatı kesildi.

Fazla düşünmeden, elim uzandı ve onun ön kolunu yakaladı.

Sıcak. Sağlam.

Dünya dengelendi.

Nefesimi yarım saniye tutarak öylece durduk — kolu benim tutuşumun altında, vücudu benimkinin yanında sabit bir çizgi gibi — sonra ne yaptığımı fark ettim ve sanki beni yakmış gibi onu bıraktım.

"Ben hallederim," mırıldandım.

"Biliyorum." Sesi yumuşaktı. Ellerini tekrar ceketinin ceplerine soktu. "Araba hemen orada."

Daha kolaydı, en kötü kısmı da buydu. Rampa, kar, her şey. Kolunu ulaşabileceğim bir yerde hissetmek işleri kolaylaştırmıştı ve bundan o kadar nefret ediyordum ki, yolcu koltuğuna otururken dişlerimi gıcırdattığımı hissedebiliyordum.

Eve dönüş yolunda bu konuyu kafamda kurcaladım.

PT'nin geçen seferkinden daha iyi geçtiği gerçeği üzerinde kafa yorarak. O odadayken daha fazla zorladığım gerçeği üzerinde kafa yorarak. İki saniye boyunca koluna tutunmamın beni kaldırıma çakılmaktan kurtardığı gerçeği üzerinde kafa yorarak.

Clara ruh halimi fark etmiş gibiydi, çünkü bu sefer havadan sudan konuşmaya zahmet etmedi. Araba, kaloriferin düşük uğultusu ve sıkışmış karın üzerinde lastiklerin vızıltısıyla doldu. Arada sırada, sadece kendisinin duyabildiği bir şarkının ritmine uyarak direksiyona hafifçe vuruyordu.

Arabamla evimin garajına girdiğimizde, omuzlarımla arasındaki düğüm sanki kendi nabızı varmış gibi hissediliyordu.

İçeri girer girmez doğruca kanepeye yöneldim. Yastıklar beni eski, berbat bir dost gibi karşıladı. Bir iniltiyle yere çöktüm, bacağım ağrıyor, kalçam kalp atışlarımla aynı ritimde zonkluyordu.

Clara etrafımda dolanmadı. Sadece sessiz bir fırtına gibi oturma odasından geçti.

Boş ve yarısı dolu ilaç şişelerini topladı, şu anki reçeteli ilaçları mutfaktan aldığı küçük bir seramik kaba koydu ve son kullanma tarihi geçmiş olanları ayrı bir yığın halinde bıraktı. Açıkça fosilleşmiş iki paket servis kabını topladı, içlerindeki korkunç manzarayı doğrulamak için kapaklarını biraz araladı, sonra tekrar kapattı ve çöp kutusuna taşıdı.

İç çekmedi. Yüzünü buruşturmadı. Neredeyse ezberlediğim "bu sağlıklı değil" konuşmasını yapmadı.

Sadece... öncelik sırasına koydu.

Ulaşabileceğim mesafede, sehpa da bir bardak belirdi — temiz, su dolu, kenarlarında çoktan yoğunlaşma damlacıkları oluşmuştu. "*Bunu iç*" demedi. Hiçbir şey söylemedi.

Onun için bu muhtemelen sadece temel bir yaşam kuralıydı. Yüzeyleri temizlemek.

Kötü lo mein ile kendimi kazara zehirlemememi sağlamak.

Bana ise sanki başarısızlığımı yeniden düzenliyormuş gibi geldi. Biraz daha az acınası görünmesi için daha düzenli yığınlar halinde topluyordu.

Evim benim sığınağımdı. Kanıtımdı. Dağınıklık, şişeler, kanepenin çukurları... Hepsi, yalnız kalmayı hak etmiş bir adamın hikâyesini anlatıyordu. Onun o hikâyeyi, birer birer kirli kapları sessizce ortadan kaldırmasını izlemek, tüylerimi diken diken etti.

"Clara," dedim, istemediğim kadar sert bir sesle.

Mutfaktan, kaplardan birini yıkarken bana bir göz attı. "Evet?"

Ne söyleyeceğime karar veremeden, koridordan kayboldu. Kapısının açıldığını, sonra kapandığını duydum.

İyi. Sorun yok. O gözümün önünden kaybolunca daha rahat nefes alabildim.

Başımı kanepeye yaslayıp tavana baktım. Buzdolabının uğultusu ve ara sıra eski ahşabın gıcirtısı dışında ev yine sessizdi. Tanıdık boşluğun

içime yerleşmesine izin vermeye çalıştım. Son birkaç aydır beni ayakta tutan o uyuşukluğa geri dönmeye çalıştım.

Ama olmadı.

Birkaç dakika sonra, kapısı tekrar açıldı.

İstemedен başımı kaldırdım.

Askıdan paltosunu aldı ve omuzlarına geçirdi, parmakları düğmeleri ilikliyordu.

"Çıkıyor musun?" diye sordum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

"Evet." Çantasından anahtarlarını ararken bana bakmadı. "Şehirde Kit'le buluşacağım."

Kit. Doğru. Bu doğru olabilirdi. Bir randevu olabilirdi. Her şey olabilirdi.

Bunu umursamış olmam, göğsümde sıcak ve çirkin bir acı hissi uyandırdı.

Kıskançlık.

Buna başka bir isim yoktu ve bundan nefret ediyordum.

Buna hakkım yoktu. O, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi ve daha da önemlisi, benim mümkün olduğunca tatsız hale getirdiğim bir iyilik yapan yetişkin bir kadındı. İsteddiği kişiyle çıkabilirdi. Gecelerini içkiler, kahkahalar ve merdiven çıkmak için proteze ihtiyaç duymayan erkeklerle doldurabilirdi.

Yine de, tanımadığım bir adamın buraya, bu eve, bu kanepeye, daha yeni başladığımız bu küçük, kırılgan rutine getirilmesi fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

"Bazı kurallara ihtiyacımız var," dedim.

Clara fermuarını çekmeyi yarıda bıraktı, kaşlarını kaldırarak bana tam olarak döndü. Ellerini beline koydu, gri-mavi gözlerinde bir parça meydan okuma vardı. "Peki," dedi. "Hadi duyalım."

Kahretsin.

Aslında o kadar ileriye düşünmemiştim. Sadece, giyinip kuşanmış, kapımdan çıkmaya hazır halini görmek, orada olduğunu bilmediğim bir düğmeyi çevirmişti.

Pijamalar hakkında hiçbir şey söyleme. Meme uçları hakkında hiçbir şey söyleme. Seni sahiplenici bir pislik gibi gösterecek hiçbir şey söyleme.

"İlki," dedim yavaşça, "evime rastgele erkekler sokulmayacak."
Başını eğdi. "Anlamadım?"

"Eğer biriyle çıkacaksan, sorun değil." Kelime boğazımda takıldı, acı bir tat bıraktı. "Sadece... benim oturma odamda olmasın. Tamam mı?"

Bir an için, bu konuda benimle tartışacağını düşündüm. Neden onun hayatı üzerinde söz hakkım olduğunu düşündüğümü sormasını bekledim. Bana ikiyüzlü ya da aptal ya da her ikisi olduğumu söylemesini bekledim.

Ama o gülerek karşılık verdi.

Büyük, çılgın bir kahkaha değildi. Sadece beni hiç de rahatlatmayan, alçak sesli, inanamayan bir homurtuydu. Başını salladı, ağzında eğlenceli bir gülümseme belirdi ve bana cevap verme zahmetine bile girmedi.

Sadece anahtarlarını ceketinin cebine koydu, kapıyı açtı ve soğuğa çıktı, benim kuralımı cevaplanmamış bir soru gibi havada asılı bıraktı.

Bu durum beni bir şekilde daha da sinirlendirdi.

ON

CLARA

KİT, ben kafeye girdiğimde köşe masayı çoktan kapmıştı; önünde yarısı bitmiş bir latte duruyordu ve sanki orası ona aitmiş gibi botlarını masanın üzerine uzatmıştı. Kapının üzerindeki zil çaldı ve o başını kaldırıp bana baktığında gözleri parladı.

"Geç kaldın," dedi, oysa açıkça geç kalmamıştım.

"Tam zamanında geldim." Ceketimi çıkarıp sandalyenin arkasına astım. "Sen sadece abartıyorsun."

"Aileden geliyor," diye karşılık verdi, ama gözlerindeki o parıltı, aklının tam olarak nereye gittiğini bana açıkça gösterdi: düğün, kaçak gelin, küçük kasabanın büyük dedikoduları.

Görmemiş gibi davrandım ve lise yıllarında ezberlemiş olmama rağmen menü tahtasına bakarak kendimi meşgul ettim. Garson, yemeklerimizi seçmemiz için bize zaman tanımadan başını sallayarak içecek siparişlerimizi aldı.

Masada karşımda oturan Kit, bir böcek görmüş kedi gibi beni izliyordu

.

"Yapma," diye uyardım, latte geldiği anda elime aldım. "Sana

"

Masada karşımda oturan Kit, bir böcek görmüş kedi gibi beni izliyordu. "Yapma," diye uyardım, latte geldiği anda elime aldım. "Sana saldırmak üzere olduğunu hissedebiliyorum."

"Lütfen." Alaycı bir şekilde botuna tekme attım. "Sen 'gizli' kelimesinin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsun."

"Kaba," dedi, ama fincanının kenarından sırıtarak gülümsedi.

Kit, artık eski odamda kalmadığım için annemin "evi geri kazanmaya" başladığını söyledi — babamla daha fazla dışarıda akşam yemeği, daha az büyük market alışverişi, sonunda koridoru yeniden boyama konuşmaları.

Hepsi boş yuva sendromu yaşayan ebeveynler için gayet normal şeylerdi, ama yine de içime biraz ters oturdu. Bavullarımı Wes'in evine daha yeni taşımıştım ki, sanki annemle babam sessizce bensiz hayata geri dönüyorlarmış gibi hissettim. Elodie çiftlik tadilatları ve restoran planlarıyla boğuşuyordu, Selene arşivlere ve eski kağıtlara gömülmüştü, Hayes ise... Hayes'ti. Anlaşılan benzin istasyonunda motoru çalışır haldeyken kendini kamyonetin dışında kilitlemiş, ki bu Star Harbor'daki en lanetli adam için tam da ona yakışır bir durumdu.

Birkaç önemsiz haber daha paylaştık ama masanın altında gerçek konuşmanın nabzının attığını, beklediğini hissedebiliyordum. Wes'in evine taşınmam, ikimizin de henüz kabul etmek istemediği üçüncü bir fincan kahve gibi aramızda duruyordu.

"Ee," dedi, kelimeyi uzatarak. "Yakında bir Keepers toplantısı var. Örgü örmeyi öğreniyoruz."

Gözlerimi kırptım. Beklediğim konu bu değildi. "Vay canına, tamam.

Tamamen farklı bir konu."

Kaşları havaya kalktı. "Cidden ama... bir sonraki toplantıya geleceksin, değil mi? Selene'nin Leydi hakkında daha fazla bilgisi var. Telefonda resmen çığlık attı, oysa Sel asla çığlık atmaz."

"Temel bilgileri biliyorum tabii," dedim, Kit'in nereye varmak istediğinden tam emin olamadan. "Kumların Leydisi, trajik aşk hikayesi, lanetli kasaba." Gözlerimi ona diktim. "Lanetli *kardeş*," diye mırıldandım, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle.

Kit alaycı bir şekilde güldü. "O Disney versiyonuydu. Bu ise berbat versiyon."

Kendimi tutamadım, öne doğru eğildim. "Nasıl berbat?"

Sanki biri bizi dinliyormuş gibi etrafına bakındı, sonra yine de sesini alçaltarak devam etti. "Onlar mektuplarını buldular."

"Korkmuş, saklanmış, gemi kazası geçirmiş bir denizciyi beklemiyor, birinden kaçıyor," diye okudum.

“Doğru,” dedi Kit, gözleri parlayarak. “Selene bu adamla ilgili daha fazla referans buldu. Fotoğraftaki adamla ilgili.”

Kız kardeşlerimin onu nasıl tarif ettiğini hatırlayarak titredim. Grenli siyah-beyaz fotoğraf, kadının gözleri çizilmiş ve köşede, sanki bizim yüzyıldan çıkıp Hayes’in yüzünü takmış olarak onların yüzyılına girmiş gibi görünen ürkütücü figür.

“Kardeşimize benzeyen adam,” dedim.

“Aynen öyle.” Sesi saygı dolu ve neşeli bir tona büründü. “Hâlâ kim olduğunu bilmiyoruz. Bariz şeyleri kontrol ettik—evlilik kayıtları, ölüm ilanları, tapular—ama henüz somut bir şey yok. Selene, Barker ailesinin arazisinde çalışmış olabileceğini düşünüyor. Belki bir çiftlik işçisi. Gözden kaçan biri.”

Barkerlar, Leydi efsanesiyle bağlantılı eski zengin bir aileydi; mülkleri kum tepelerinden kasabanın yarısına kadar uzanıyordu. Sırların saklanabileceği bir yer varsa, o da onların arazisiydi.

Kupama kaşlarımı çattım. “Belki hamile kalmıştır,” dedim, yarı şaka yarı ciddi. “Korkmuş ve hamile. O zamanlar bu, olabilecek en büyük skandal olurdu.”

Kit donakaldı, gözleri kocaman oldu. Sonra masaya vurdu. “Aman Tanrım, hayal edebiliyor musun? Gizli bir bebek? Kasaba skandalı? Bu tam da Bekçilerin uğruna yaşadığı türden bir şey.”

Yan masadaki bir çift bize baktı. Kit sesini biraz alçaltıp bana doğru eğildi. “Hayır, ciddiyim. Eğer Barkers’larla bağlantılı bir adam varsa—çiftlik işçisi, gözetmen, her neyse—bir yerlerde kayıtları vardır. Maaş defterleri, çalışma çizelgeleri. Selene muhtemelen henüz tüm kutuları incelememiştir. Aslında biz...”

“Yardım mı?” diye tamamladım, dudaklarımda isteksiz bir gülümseme belirdi. “Coven’a katılıp yüz yıllık bir genç hamileliği çözmek mi?”

“Aynen öyle.” Kendinden emin bir şekilde geriye yaslandı. “Bunun Star Harbor’da surat asmaktan daha eğlenceli olmadığını söyle.”

“Mızızlanmıyorum,” dedim somurarak. Ama Kit haklıydı.

Hayatım, çocukluk odamda ve Wes’in sarkık kanepesinde durmuş gibi geliyordu. Başkasının karmaşasına odaklanma fikri—kendi sırlarım yerine ölü bir kadının sırlarına—inkar edilemez bir çekiciliğe sahipti.

“Peki,” dedim yavaşça. “Barker çiftliğinde dolaşan gizemli bir adam varsa ve o, kadının saklandığı ya da birlikte saklandığı kişi ise... belki de yazılı bir iz bırakmıştır.”

Kit'in sırtışı vahşileşti. “İşte benim kızım. Bunu Selene'ye önerelim. Heyecanlanmıyormuş gibi davranacak, sonra da bütün gece uyanık kalıp mikrofişleri ya da arşivcilerin eğlenmek için yaptıkları her neyse onu okuyacak.”

Güldüm, bu ses göğsümdeki bir şeyi gevşetmişti. Bir an için eski günlerdeki gibi hissettim — Kit ve ben bir lokantada ya da dandik bir barda, yoktan hikayeler uydurup birbirimizi bir adım daha ileri gitmeye cesaretlendiriyorduk.

Ancak bu sefer bir hayalet, lanetli bir kasaba ve var olmaması gereken bir fotoğrafta kardeşimizin yüzü vardı.

Lattemden uzun bir yudum aldım, sıcaklığın içime işlemesine izin verdim. “Tamam,” dedim. “Ben varım. Şartım şu: Eğer yanlışlıkla Leydi'yi diriltirsek, bunu anneme açıklayacak olan sen olacaksın.”

Kit burnunu çektim. “Anlaştık. Babamın sorumlu yaşam seçimleri hakkındaki nutuklarından sağ salim kurtuldum. Bir cinayet işleyen hayaletle başa çıkabilirim.”

Şaka işe yaradı, ama fincanımı masaya koyarken yine de omurgamdan hafif bir ürperti geçti.

Belki de Leydi'yi düşünmekti, ya da çizilmiş gözleriydi. Belki de Hayes'e olan ürkütücü, açıklanamayan benzerliği idi. Belki de kum tepelerinde saklanan, korkmuş, hamile bir genç kadının kimse tarafından dinlenmemesi fikriydi.

Ya da belki de başkasının hayaletiyle uğraşmak, kendi hayaletimle uğraşmaktan çok daha kolay geliyordu.

Kit'in gözleri bana kaydı, taze bir dedikodu kokusu aldığı anda yaptığı gibi keskinleşti.

“Ee,” dedi yavaşça, latte'sinin son yudumunu alırken. İnledim. “Yapma.”

Beni tamamen görmezden geldi ve sırtışı şeytani bir hal aldı. “Bay Güneş Işığı ile hayat nasıl gidiyor? İkiniz bir arada yaşamayı öğrendiniz mi, yoksa çoğunlukla agresif bakışmalar mı var?”

Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. Birdenbire latte köpüğü çok ilginç gelmeye başladı. “İyi,” dedim, çok çabuk. “Garip. O... Wes, ama farklı.”

Kit kaşlarını kaldırdı. “Hiçbir şey söylememek için çok fazla hece harcadın. Hayes, sanki bir kötü gün daha geçirse tam zamanlı bir münzevi olacakmış gibi anlattı.” Bana doğru eğildi. “Gerçekten o kadar mı kötü? Randevuları kaçırıyor, insanları dışlıyor, yardım kabul etmiyor, falan mı?”

Görüntüler davetsizce zihnimde parladı—yatağından çok kanepede uyuduğu belli olan kanepedeki çukur, her seferinde protezini takılan banyo eşiği, bu sabah paralel barlara tutunuşu, ter sırtından aşağı akarken çenesini sıkması. Jess onu ittiğinde ağzındaki inatçı çizgi, tökezlediğinde gözlerindeki acı aşığılanma.

Omuzlarımı gevşetmeye çalıştım. “Hayes’in düşündüğünden daha iyi durumda,” diye yalan söyledim. “İnatçıdır, ama... çabalıyor. Ağabeylerin ne kadar dramatik olabileceğini bilirsin.”

Kit içkisine bakarak kaşlarını çattı. “Hayes dramatik değil, o...”

"Koruyucu," diye sözünü kesip yumuşattım. "Anlıyorum. Sadece Wes'i umutsuz vaka gibi davranmanın yardımcı olduğunu düşünmüyorum."

Kit yine kaşlarını çattı. “Ben ‘umutsuz vaka’ demedim ki.”

“Öyle düşünüyordun,” dedim hafifçe, sonra ses tonumdaki keskinlikten hemen pişman oldum.

Gözlerini kısarak, “Tamam, bu ne demek?” diye sordu.

Seramik bardağa tırnağımla hafifçe vurdum. “Hiçbir şey. Sadece . . . o bir proje değil. Hepsi bu.”

Kafamın içindeki küçük bir ses sinirlerimi bozuyordu. *Ne zamandan beri umurunda?*

Görünüşe göre, yanıma taşınmama izin verdiğinden ve bir günü atlatmanın ona neye mal olduğunu gördüğümünden beri. Kimse ona çaba göstermediğini söyleyemesin diye fizik tedavide canını dişine takarak çalıştığını gördüğümünden beri. Eskiden nasıl bir adam olduğunu yeterince gördüğümünden beri, onun hâlâ orada bir yerlerde olduğunu bildiğimden beri.

Kit'in ağzı alaycı bir gülümsemeye büründü. "Vay canına. Kendine bir bak, Wes Vaughn'u savunuyorsun. Orada bir şey mi var?"

“Kapa çeneni,” diye mırıldandım, ama sesimde pek bir öfke yoktu.

Eklemediğim şey, Wes'in yönetilmesi gereken bir sorun ya da bir dizi başarısızlık olarak nitelendirilmesini duymak, göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden olmuştu. Kendini savunmak için burada olmadığı halde onun parçalanmasından hoşlanmıyordum.

Gerçekten incelemek istemediğim nedenlerden dolayı, birdenbire onun hikayesini başkalarının yazmasına izin vermemek benim görevimmiş gibi hissettim.

“Peki, gerçekte nasıl bir şey?” diye ısrar etti. “Onunla yaşamak.”

Tereddüt ettim, sonra ona sansürlenmiş versiyonu anlattım. “Bana kurallar koydu.”

Bu, onun tüm dikkatini çekti. “Kurallar mı? Mesela... ev işleri çizelgesi gibi kurallar mı?”

"Aslında tek bir tane vardı," dedim, gözlerimi devirerek. "Eve rastgele erkeklerin girmemesi konusunda çok net bir kural."

Kit kahkahayı bastı. “Aman Tanrım. Tabii ki öyle yapmıştır. En azından yazmış mıydı? Lütfen yazdığını söyle.”

Bunu söylerken çenesinin nasıl sıkıldığını, gözlerinde bir şeyin nasıl parladığını düşündüm. “Hayır. Sadece huysuz ev sahibi havası vardı.”

“Bunu kesinlikle kurcalamalısın,” dedi Kit, yüzünde yine şeytani bir gülümseme belirdi. “Kendi listeni yap. Buzdolabına as. ‘Kiracı Kuralı Bir Numara: Ev sahibi gülümsemeli ve somurtkan bir pislik olmayı bırakmalı.’”

İstmeden de olsa güldüm. Bu fikir beynime yerleşti ve oradan çıkmak bilmedi.

“Cidden,” diye devam etti. “Ev kurallarının diktatörü mü olmak istiyor? Tamam. Kendi mutsuzluğundan başka bakacak bir şey ver ona. Onu kızdır. Belki de üzülmekten çok kızmaya ihtiyacı vardır.”

Bunun sağlam bir psikolojik tavsiye olduğundan emin değildim, ama bu düşüncenin bana verdiği küçük, pervasız heyecanı inkar edemedim.

Lattemden bir yudum daha aldım ve dilimde tadını uzattım. “Bakalım,” dedim.

Kit’in telefonu titredi ve o aşağıya bakıp burnunu kırıştırdı. “Ugh. Gitmem lazım, yoksa Elodie beni çiftlikteki ücretsiz işçi pozisyonumdan kovacak.”

Ayağa kalktı, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve omzumu gereğinden biraz daha sertçe sıktı. “Eğer seni delirtirse bana mesaj at,” dedi. “Ya da gizli hayalet bebekler bulursan.”

"Gözlerimi dört açacağım," diye söz verdim.

O ayrıldığında, kafe garip bir şekilde daha gürültülü geldi. Etrafımda konuşmalar yükselip alçalıyordu, espresso makinesinin hışırtısı

. Orada bir dakika daha oturdum, sanki beni sabit tutabilecekmiş gibi ellerimi boş fincanın etrafına doladım.

Sonunda ayağa kalktım ve fincanı tezgaha geri götürdüm.

"İyi günler, hanımefendi," dedi kasadaki yaşlı kadın yanımdan geçerken koluma hafifçe vurarak.

Gözlerimi kırptım. Bu kadını hayatım boyunca tanıyordum. "Bayan Fitzsimmons, benim, Clara Darling."

Bir an durdu, yüzüme gözlerini kısarak baktı. "Ah! Doğru. Ortadaki. Seni unutmuşum."

Sanki bu zararsız bir şeymiş gibi güldü ve ben dudaklarımı zorla gülümsemeye benzetmeye çalışmadan önce yoluna devam etti.

Seni unutmuşum.

Harika. Ne güzel.

Dışarıda hava burnumu yakacak kadar soğuktu. Paltomu daha sıkı çektim ve arabama doğru yürümeye başladım. Zaten Star Harbor yürüyerek gezildiğinde her zaman daha güzeldi.

Main Street bir kartpostal gibiydi — şehirli gelinlerin stilize çekimlerde yeniden yaratmam için bana yalvardıkları türden bir yer. El boyaması tabelaları olan tuğla dükkanlar, henüz kimse onları indirme cesaretini gösteremediği için Noel'den kalma beyaz yanıp sönen ışıklar, yolun sonunda Michigan Gölü'nün uzaktaki parıltısı. Kabarık paltolar giymiş birkaç turist fırına girip çıkıyordu, ama çoğunlukla rüzgardan başlarını eğen yerliler vardı.

Lady's Lantern'ın önünden geçerken botlarım kaldırımda tıklıyordu, oyulmuş ahşap tabelası rüzgarda hafifçe sallanıyordu. Caddenin karşısında, tarih derneği binası sırlarını kendine saklıyormuş gibi çömelmiş duruyordu. Onun ötesinde, gözlerimi kısarsam, kum tepelerinin hafif yükselişini ve gri gökyüzüne karşı çam ağaçlarının koyu çizgisini görebiliyordum.

Hamile bir Kum Tepeleri Leydisi. Muhtemelen cinayet işleyen bir çiftlik işçisi.

Eski bir fotoğrafta Hayes'in lanetli yüzü.

Tabii, neden olmasın.

Cebimden telefonumu çıkardım ve en büyük ablamıza hızlıca bir mesaj yazdım.

Eski Barker defterlerini, gizemli bir şekilde

yakışıklı çiftlik işçilerini kontrol ettin mi? Bir hayalet adına soruyorum.

Hemen ardından üç nokta belirdi ama sonra tekrar kayboldu. Kendi kendime gülümsedim. Bu, Selene'nin çoktan bu konuyu düşündüğü, muhtemelen tüm öğleden sonrasını bu fikir etrafında yeniden düzenlediği anlamına geliyordu.

Telefonumu cebime geri koyup yürümeye devam ettim, soğuk havanın kafamı boşaltmasına izin verdim.

Herkesin Darling çocuklarını ismen tanıdığı kasabaya geri dönmek... ve kendimi yeniden tanıtmak zorunda kalmak tuhaf bir duyguydu. Ayrılan ve o kadar uzun süre ortalarda görünmeyen, insanların beni unuttuğu kız kardeş olmak.

Şimdi geri dönmüştüm, yarı işsiz, bir hafta annemlerle, sonraki hafta ise kardeşimin en yakın arkadaşının evinde kalıyordum. Kocam yoktu. Büyük bir planım yoktu. Sadece karmaşık bir yaşam durumu ve gelinlikleri güzel gösterme yeteneğim vardı.

Üstelik, çoğu gün gözlerime bakmak bile istemeyen bir adamın duygusal kalecisi rolünü kendime atamıştım.

Arabama geri döndüğümde, beynim üniversiteden beri verdiğim her kötü kararı iki kez gözden geçirmişti. Onun evine geri döndüğümde, evinin arkasındaki çam ağaçları uzun ve karanlık duruyordu, arka bahçesi ile ötesindeki kum tepeleri arasında sağlam bir duvar oluşturluyorlardı. Yakındaki bir bacadan duman tembelce kıvrılıyordu ve rüzgâr, gölün hafif dalgalarını taşıyordu.

Ön merdivenlerin dibinde durup, verandayı, ön kapıyı ve üzerinde pek düşünmeden adım attığım hayatı gözden geçirdim.

Kurallar mı istiyordu?

Ağzımın köşesi yukarı kıvrıldı. *Belki de buzdolabına resmi bir liste asmanın zamanı gelmişti.*

ON BİR

CLARA

İÇERİ GİRDİĞİMDE, ev sıcak ve loştu, öğleden sonra akşamın ilk ışıklarıyla karışmaya başlamıştı. Kapının yanında botlarımı çıkardım ve dinledim.

Oturma odasında televizyonun sesi kısıktı — bir spor kanalı, yorumcuların yumuşak mırıldanmaları koridordan geliyordu — ama Wes hiçbir şey söylemedi, ben de seslenmedim. Hâlâ, her etkileşimin, dokunmaya izniniz olup olmadığından emin olamadığınız bir kapıyı açmak gibi hissettirdiği o tuhaf aşamadaydık.

Ceketimi askıya astım ve mutfığa doğru yöneldim, onun tarafına bakmayı reddettim. Buzdolabı sessizce uğulduyordu, hırdavatçıdan aldığımız o eski mıknatıs, sanki başlangıçtan beri oradaymış gibi yan tarafına yapışmış duruyordu. Tezgahlar ilk geldiğim zamankinden daha az dağınıktı, ama bunun tek nedeni, o fark etmemiş gibi davranırken benim o sabah bir tur atmış olmamdı.

Evimde rastgele erkekler olmaz.

Onun sesinin hatırası—sert, sinirli ve biraz fazla keskin—içimde bir şeyleri alevlendirdi. Tam olarak acı değil.

Daha çok... *meydan okuma kabul edildi* gibi.

Kit'in az önce söylediği sözler kafamda yankılandı: *Onu kızdır.*

Belki de üzölmekten çok kızmaya ihtiyacı vardır.

"Tamam, ev sahibi," diye mırıldandım. "Oynayalım."

Çöp çekmecesini karıştırdım ve sayfaları soluk sarı renkte olan bir blok not kağıdı buldum. İçinde kalın siyah bir

kalem de yuvarlanıyordu, muhtemelen bir şantiyeden kalma. İkisini de aldım ve defteri tezgahın üzerine attım.

Üstüne büyük, kıvrımlı harflerle şunu yazdım:

EV KURALLARI

Altına şunu ekledim:

Kural #1: Acıma partileri yasaktır. Kural #2: Sünger banyosu yasaktır.

Kural #3: Evde rastgele erkekler yasaktır (ev sahibinin talimatı).

Kural #4: Ev sahibi kendi fizik tedavisine katılmak zorundadır.

Kural #5: Kiracı, yargılanmadan akşam yemeğinde dondurma yeme hakkını saklı tutar.

Kalemi kapattım ve geriye yaslanarak eserimi hayranlıkla inceledim. Saçma sapan bir şeydi. Önemsiz. Kesinlikle onu sinirlendirmek için tasarlanmıştı.

Aynı zamanda garip bir şekilde başımı döndürdü.

Bu, hâlâ kendime ait hissetmediğim bir evde küçük bir alan kazanmanın benim küçük yolumdu. O kurallar koyabiliyorsa, ben de koyabilirdim. Varlığım sanki büyük bir yükmuş gibi davranacaksa, en azından ucuz neon renkli kırtasiye malzemesindeki kendi yansımasına bakmak zorunda kalabilirdi.

Sayfayı bloktan kopardım ve buzdolabına doğru yürüdüm. Küçük, tatmin edici bir şapırtıyla, mıknatısı kullanarak sayfayı tam ortasına, göz hizasına yapıştırdım.

"Mükemmel," diye fısıldadım, kendinden emin küçük bir kahkaha kaçtı ağızımdan. Onu gördüğünde yüzünü adeta görebiliyordum — çenesi geriliyor, gözleri kısılıyor, yanağındaki kas seğiriyordu.

Sevgi, sinirimin kenarlarını çekiştiriyordu. Onu küçük düşürmek istemiyordum. Sadece ilgilenmesini istiyordum. Kanepeye gömülüp ortadan kaybolmaktan başka bir şey yapmasını.

Oturma odasından, sanki kanal değiştiriyormuş gibi televizyonun sesi bir tık yükseldi.

"Artık hazırsın," dedim not kağıdına, son bir kez okşayarak. "Git canavarı kızdır."

Notun kötü işini yapması için onu orada bırakıp, telefonumu dalgın dalgın kaydırarak odama doğru merdivenleri çıktım. Kit çoktan

bir dizi hançer emoji ve ellerini ovuşturan birinin GIF'ini göndermişti, bu da beni güldürdü.

"Ayıyı Kışkırtma Operasyonu başladı," diye yazıp telefonu yatağa attım.

ekmecede pijama aradım ve sahip olduğum en yumuşak uyku şortunu çıkardım. Koridorun karşısındaki ana yatak odasından duşun açıldığını ve duvarların arkasından gelen hafif su sesini duyabiliyordum.

Normal ev sesleri. Arka plan gürültüsü.

şortumu giydim ve tişörtümü başımdan geçirmeye çalışırken, sessizliği keskin bir gümbürtü yankıladı.

Donakaldım.

Bir an için hiçbir şey olmadı; küfür yoktu, başka bir ses yoktu, sadece suyun düzenli akışı vardı.

Midem düğümlendi.

Kaydı. Kafasını vurdu. Yerde kanlar içinde yatıyor ve kalkamıyor.

Bu düşünce o kadar hızlı geldi ki nefesim kesildi. Kendimi bu düşünceden vazgeiremeden, çıplak ayaklarımla ahşap zemine vurarak koridora çıkmıştım. Wes'in odasının kapısı kapalıydı, kapı pervazıyla birleştiği yerden yumuşak bir ışık sızıyordu.

Kapıya sertçe vurum. "Wes?" Sesim çok tiz ıktı. "İyi misin?"

Hiçbir şey. Sadece banyodan gelen zayıf su sesi.

Panik doruğa ıktı. Kapıyı itip odasına girdim, sıcak ve nemli hava beni sardı. Banyo kapısı sadece yarı kapalıydı, aralardan ışık sızıyordu. Üç adımda odayı geçtim ve kapıyı çaldım, bu sefer daha yüksek sesle.

"Wes, içeri giriyorum, tamam mı?" Bana bağırmasını bekledim, ama sadece akan su sesi duyuluyordu. Kalp atışlarım iki katına ıktı. "Wes? Cevap vermezsen içeri giriyorum."

Hâlâ ses yoktu.

Kapı kolunu kavradım.

"Lütfen," diye fısıldadım ve kapıyı sonuna kadar ittim. "lmş olma."

İlk olarak bir buhar duvarı çarptı bana, aynayı buğulandırdı ve fayansların kenarlarını bulanıklaştırdı. Duş tam güçte akıyordu, su taşta çarparak ses çıkarıyordu. Sislerin arasından cam kapı buğulanmış bir dikdörtgen gibi görünüyordu ve içinde çok iri, tamamen çıplak bir adam vardı.

Wes bir eliyle fayansa dayanmış, diğer kolu bükülmüş, çenesi sıkılmış, göğsü inip kalkıyordu. Ayakta duruyordu, ama zar zor, ağırlığı açıkça sağlam bacağına kaymıştı. Diğer tarafındaki uzuv çıplak ve sarkıktı, derisi pembe ve beyazın öfkeli bir karışımıydı. Kendini sabit tutmanın gerginliği altında kasları titriyordu.

Bir an için bakışlarım aşağıya kaydı; uyluklarının sağlam çizgisini, karnının altındaki koyu renkli kılları ve evet, su ve sabunun her santimini kapladığı, çok gerçek, gözden kaçması imkansız penisini gördüm.

"Aman Tanrım, özür dilerim!" Nefesimi tuttum ve gözlerimi ellerimle kapattım, o kadar hızlı döndüm ki neredeyse kayıyordum. "Düştüğünü sandım. Bir ses duydum, sandım ki... İyi misin?"

Arkamda, ıslak bir sürtünme sesi ve camla temas eden cildin gıcirtısı duyuldu; kaçacak hiçbir yeri olmadığı halde kendini örtmeye çalışıyordu.

"Tanrım, Clara," diye bağırdı, sesi kaba ve çok yakındaydı. "Kapıyı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?"

"Kapıyı çaldım!" Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sanki kaburgalarımı delip geçecekmiş gibi hissettim. "İki kez! Cevap vermedin. Kafatasın çatladı falan sandım."

Nefesi düzensizdi, sanki biraz kaymış ve bu onu da korkutmuş gibiydi.

"Ben iyiyim," diye tersledi. "Çık dışarı!"

Yüzümü buğulanmış aynaya dönük tuttum, gözlerim öne sabitlenmişti, ama yan görüşüm görünüşe göre tam bir baş belasıydı, çünkü yan gözle küçük bir bakış attığımda yine onu gördüm.

Bu sefer, çıplaklığın şoku diğer her şeyin gerisinde kaldı. Elinin fayansın üzerinde yayılma şekli. Kaslı omuzlarının su püskürmesi altında parıldaması. Yara izli bacağının aniden sona ermesi. Onu ayakta tutmak için iki kat daha fazla çaba sarf eden uyluğunun titremesi.

Wes iyi görünmüyordu. Manzara onu korkutmuyormuş gibi davranan, bir uçurumun kenarında duran bir adama benziyordu.

"İyi... görünmüyorsun," dedim sessizce, sırtımı ona dönük tutarak. Bu sözü onu derinden etkiledi.

"Eh, ölmedim," diye tersledi. "Tebrikler, sağlık kontrolü işe yaramış. Şimdi siktir git."

Sesindeki sertlik beni kızdırmalıydı. Biraz da kızdırdı. Ama öfkenin altında duyduğum tek şey aşağılanmaydı.

"Peki." Yanaklarım o kadar yanıyordu ki, buharın cızırdamamasına şaşırdım. "O zaman bir dahaki sefere kanını akıtacağım," diye mırıldandım, ikimiz de bunu yapmayacağımı bilmemize rağmen.

Banyodan geri çekildim, arkamı dönmeden kapı kolunu aradım ve arkamdan kapıyı kapattım. Yatağının yanından geçip daha serin olan koridora çıktığımda nabzım hâlâ hızla atıyordu, tedbir olsun diye o kapıyı da sertçe kapattım.

Ancak kendi odama girip kapıyı sıkıca kapattığımda, kapıya yaslanıp ellerimin avuç içlerini kızaran yüzüme bastırdım.

Harika. Ev arkadaşı denememizin üzerinden bir hafta bile geçmemişti ki, ev sahibimin aletini görmüştüm bile.

Ve o görüntüyü zihnimden silmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aklımda daha çok yer eden şey yüzündeki ifadeydi: acı, inatçılık ve göğsümü sızlatan o kırılganlık.

Yatak odamın kapısının arkasına kayarak yere çöktüm, dizlerim bükülmüştü, kalbim sanki kum tepelerini baştan sona koşmuşum gibi hâlâ güm güm atıyordu.

Avuçlarımı yüzüme bastırdım ve nefes almaya çalıştım.

O artık sadece Hayes'in huysuz en iyi arkadaşı değildi. Sadece bar masalarının ve market reyonlarının arkasından bana ters ters bakan, suratsız eski Delta Force operatörü de değildi. Artık beynimde onun tam renkli, yüksek çözünürlüklü bir görüntüsü vardı —yara izli, sağlam ve çok, çok erkeksi— ve *bu görüntü "Bunu Bir Daha Asla Düşünme"* klasörüne kaydedilmişti, ki bu tabii ki düşünebileceğim *tek* şeyin bu olduğu anlamına geliyordu.

Ama mesele sadece çıplak olması değildi.

Gözlerimi her kapattığımda, fayanslara nasıl dayandığını, kaslarının titrediğini, çenesinin sıkıldığını görüyordum. Sanki bırakmak bir seçenek değilmiş gibi, elinin duvarı nasıl sıkıca kavradığını. O kalıntı uzvun çok erken bittiğini, gerilmiş ve kızarmış cildini, ayak uydurmak için iki kat daha fazla çaba sarf ettiğini.

Bunun adaletsizliği beni bir kez daha derinden sarstı. Birinin şantiyeleri yönetip güzel evler yaratmaktan, zeminin kaygan olması ve oturmak için fazla inatçı olması yüzünden kendi düşünde neredeyse hayatından olacağına kadar gelmesi. Muhtemelen gözünü kırpmadan çatışmalara girmiş bir adamın şimdi lanet olası bir banyoda her adımını planlamak zorunda kalması.

Zihnim onun vücudunu tekrar canlandırdı, ama penisi yerine uzuvunda daha uzun süre takıldı. Hayatta kaldığı şeylerin ve bunun ona her gün neye mal olduğunun çirkin-güzel karışımında. Onun düşüp kimsenin onu zamanında bulamayacağı düşüncesinin göğsümde yarattığı paniğe.

Keder, çekiciliğin içinden geçip gitti, ta ki ikisinin nerede bittiği, nerede başladığı belli olana kadar. İçeri dalmıştım. Görmemem gereken şeyleri görmüştüm. Zaten utanç verici olan bir anı daha da kötüleştirmiştim, sonra da sanki onun en kötü kabusuna dalmamışım gibi ona ters çıkmıştım.

Ve tüm bunların altında, sıkı ve sıcak bir şekilde kıvrılmış, gerçekten çok yakından bakmak istemediğim bir kısım vardı: Gördüğüm şey *hoşuma gitmişti*.

Acıyı değil. Korkuyu değil. Ama geri kalanını.

Geniş omuzlar, oyulmuş kas hatları, dengesini kaybetmiş olsa bile vücudunun hâlâ yetenekli ve güçlü görünüşü. O küçük, buharla dolu odada sadece onun yanında olmak bile beni canlı bir tel gibi heyecanlandırmıştı.

Ellerimi kucağıma indirdim ve duvara baktım, nabzım nihayet yavaşlamaya başlamıştı.

Wes Vaughn ile yaşamak, o sadece kırık bir kahraman kompleksine sahip huysuz bir ev sahibi iken bile zaten karmaşıktı.

Şimdi ise onun ne kadar inatçı olduğunu ve benim huzurum için ne kadar tehlikeli olabileceğini tam olarak görmüştüm.

Koridorun karşısında, yatak odasının kapısı açılıp kapandı ve ayak sesleri yavaşça merdivenlere doğru uzaklaştı.

, o geçerken döşeme tahtalarının gıcırdamasını dinledim.

Bunun geçici olması gerekiyordu. Bir iyilik. Küçük bir kozmik karma temizliği.

Oysa sanki dibi ne kadar derin olduğunu kontrol etmeden derin suya atlamış gibi hissediyordum.

Ve valizlerimi onun eşiğinden içeri srklediğimden beri ilk kez, bir düşünce gürültünün içinden keskin ve net bir şekilde sıyrıldı:

Bu iş beni çok, çok aşıyor.

ON İKİ

WES

Son beş dakikada yerçekimi iki katına çıkmış gibi kanepeye çöktüm.

Kaslarım hâlâ duşun sıcaklığını koruyordu, cildim, tehlike geçtikten sonra bile adrenalin atılmayı reddettiğinde hissedilen o sıkışmış, aşırı ısınmış hisle karıncalanıyordu. Saçlarım tişörtümün yakasına damlıyordu, nemli pamuk göğsüme yapışuyordu. Televizyonda anlamsız bir şey oynuyordu — spor özetleri, bir yorumcunun neşeli sesi duvarlardan yankılanıyordu — ama statik gürültü de olabilirdi. Hiçbir şey görmüyordum.

Tek görebildiğim buhar vardı.

Banyo kapısı açıldı. Clara keskin bir nefes aldı.

Gözleri, sanki istemese bile bakmaktan kendini alamayacağı bir enkazmışım gibi bana takıldığı o kısacık an.

Midem düğümlendi.

Utanç, boğazımda bir yumruk gibi duruyordu. Kimsenin beni kıyafetlerimin zırhı olmadan, protezimin düzgün hatları olmadan, her şeyi kontrol altında tutuyormuşum gibi özenle düzenlenmiş bir illüzyon olmadan görmesine izin vermemin üzerinden aylar geçmişti. Hemşireler profesyoneldi ve o zaman bile bundan nefret etmiştim.

Clara profesyonel değildi. Clara... Clara'ydı. Büyümesini izlediğim kız, lisede erkeklere fazla yaklaştığında ona kaşlarını çattığım kız, Star

Harbor'da sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi parıldayan kız. Hayes'in küçük kız kardeşi. Ulaşılmaz. Gürültücü. Parlak.

Şimdi beni çıplak, yarı mahvolmuş ve

Çenemi o kadar sıkılmışım ki azı dişlerim ağrıyordu.

Beni en çok kızdıran çıplaklık bile değildi.

bunun hemen öncesindeki an, kapının hemen önündeki an, kendime bir şey kanıtlamaya çalıştığım o an, tam bir aptal gibi.

Fizyoterapistimin bana yüzlerce kez söylediği gibi, duvara yapıştırılmış çıkıntıya oturmam gerekirken, inatla duşun altında duruyordum.

Yorgun olduğunda otur, Vaughn. Kaymadan önce otur. Vücudun sana eskisi gibi olmadığını hatırlatmadan önce otur.

Hepsini görmezden gelmişim.

Su çok sıcaktı, fayanslar çok kaygandı, zihnim başka yerde olduğu için dengem biraz bozulmuştu. Aptalca bir an için ayağım kaydı ve içim bir anda boşaldı. Yan tarafa doğru devrildim ve omurgamdan yukarıya doğru bir acı dalgası yayılan sarsıcı bir çarpma sesiyle yerleşik koltuğa sertçe düştüm.

Felaket sayılabilecek bir düşüş değildi. Kan ya da kırık kemik yoktu. Daha kötüydü.

Bu bir hatırlatmaydı.

Kendi düşümde, kendi evimde duruyordum ama yine de düşmeyeceğime güvenemiyordum.

Öfke, acı verecek kadar alevlenmişti. Yapabileceğimi kanıtlamak için kendimi tekrar ayağa kaldırdım, ellerimi fayanslara dayadım, su omuzlarıma çarpıyordu. Sadece kaymanın beni ele geçirmediğini kanıtlamak için. Sadece benim...

Zayıf.

İşte o anda Clara içeri girmişti. Gördüğü şey buydu.

Sadece bedenimi, sadece yara izlerimi, derimi ve saklamak istediğim her şeyi değil. O, sırf inat için kendimi nasıl ayağa kaldırdığımı görmüştü.

Kendi lanet banyomda yenildiğimi ve yenilmemiş gibi davranmaya çalıştığımı görmüştü.

Parmaklarım kanepenin minderine kenetlendi. Kumaş, sıkı tutuşumun altında gerildi.

Hâlâ sesini duyabiliyordum — panikle çok keskin,

Yutkundum, boğazım gergindi.

Koşarak gelmişti. Hayes gibi etrafta dolanmıyor, komitesi gibi değil. Clara koşarak gelmişti çünkü bir gümbürtü duymuştu ve beyni hemen kafatasının çatlaması ve fayansların üzerinde kan olması

Bu düşünce göğsüme bir yük gibi çöktü. Sinir bozucu, rahatsız edici bir sıcaklık kaburgalarımın arkasına yayılmaya çalıştı.

Bu beni daha da öfkeliyordu.

Sıcaklık istemiyordum. Yumuşak kenarlar istemiyordum. Yumuşaklık, insanlara ihtiyaç duymaya başlamanın yoluydu. Yumuşaklık, onların ait olmadıkları yerlere girmelerine izin vermenin yoluydu. Yumuşaklık, en kötü anında seni gören biriyle kalmanın ve sonra ona bunun için minnettar olman gerektiğini düşünmenin yoluydu.

Clara'nın beni o halde görmeye hakkı yoktu. Yorgun, düzgün çalışmayan beynimin daha önce neye razı olmuş olursa olsun, bu evde bulunmaya hiç hakkı yoktu.

Bakışlarım koridora kaydı, bir hareket bekledim. Merdivenlerin gıcırtısını, şakalarından birini yaparken aşağı inerken çıkardığı sesi ya da sanki bana bu konuda pislik olmam için meydan okur gibi yukarı kaldırdığı o inatçı çenesini bekledim.

Hiçbir şey.

Ev ağır ve sessizdi, tek ses televizyon ve ısıtıcının açılıp kapanmasıydı.

Clara aşağı inmeyecekti.

Geri çekilmişti. Muhtemelen utanç içindeydi. Muhtemelen kendine bunun bir hata olduğunu söylüyordu. Muhtemelen kahkahalar atarken ailesine olan biteni an be an mesaj atıyordu.

Bu görüntü beni tatmin etmeliydi. Net ve kolay bir tepki vermeliydim.

Bunun yerine, zihnim o sahneyi tekrar oynattı, daha yavaş, daha acımasız bir şekilde. Orada daha fazlası olduğu hissini bir türlü atamadım.

Elini havaya kaldırış şekli, ama ondan önce gözlerindeki bakışın değişmesi. Şok, evet. Panik, evet. Sonra o kadar hızlı bir şekilde parıldayan başka bir şey ki, kafamı duvara vurmak istemeden adını koyamıyordum.

İğrenme değildi.

Kalan uzvuma bakıp, sanki iğrenç bir şeymiş gibi geri çekilmemişti.

Bir an için, neredeyse *arzu* gibi göründü.

Bu düşünceyi sertçe kafamdan attım, ama bedenim yine de tepki gösterdi. Göğsüm sıkıştı, derim hâlâ kalan ısıyla titriyordu. Onun tepkisini kanıt gibi kataloglayan tarafımdan nefret ediyordum. Beynimin o anı unutmasına izin vermemesinden nefret ediyordum. Etrafında dolanıyor, onu kurcalıyor, sormaya hazır olmadığım bir sorunun cevabını bulabilecekmiş gibi onu sürekli çevirip duruyordu.

Clara, isteyebileceğim bir şey değildi. İstemek, bir şeyi kaybetmenin ilk adımı gibi geliyordu. İstemek, daha sonra faiziyle ödeyeceğin bir borçtu.

Oturma odasının üzerindeki karanlık tavana baktım, televizyonun ışığı gözümün köşesinde parıldıyordu. Ellerim yastıktan yavaşça kaydı. Vücudum ağırlaşmış, bitkin hissediyordum, sanki duş içindeki son direnci de yok etmiş gibiydi.

Yukarıda bir yerlerde bir döşeme tahtası

gıcırdadı. Bütün vücudum dondu.

Gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes verdim; öfke, utanç ve rahatlamaya tehlikeli derecede yakın bir duygu hissettim.

Yarın çok garip bir gün olacaktı ve en kötüsü, bunu kendime ben yapmış olmamdı.

Kanepede, kalçalarımı ağrıtmayacak bir pozisyon bulmaya çalışarak kıpırdadım ve vücudum bu harekete, bu geceyle ilgili kendi görüşleri olduğunu acımasızca ve anında hatırlatarak cevap verdi.

Sertleşmişim.

Bir anlık bile değildi. Göz ardı edebileceğim geçici bir düşünce de değildi. Tam ve açık bir şekilde, hayatımın en utanç verici beş dakikasını tekrar tekrar izlemek yerine burada oturup porno izliyormuşum gibi eşofmanımın dikişine baskı yapıyordu.

Boğazımdan keskin bir kahkaha çıktı, mizahsız ve acı. "Gerçekten mi?" diye mırıldandım sikime. "Çıkardığın sonuç bu mu?"

Vücudum itiraz etmek istermişçesine nabzım yine hızlandı.

Bağırsaklarımın derinliklerinde bir sıcaklık kıvrıldı, gurur ya da suçluluk ya da kendi düşümde bok yemeye iki saniye kala fayanslara tutunmuş olmamın önemi olmayan türden bir sıcaklık. Clara'nın yasak bölge olması, Hayes'in küçük kız kardeşi olması, şu anda yukarıda muhtemelen gözlerini ağartmak istediğini düşünmesi umurunda değildi.

Tek umursadığı şey, az önce giydiği o uyku şortundaki belinin kıvrımıydı; yumuşak, çıplak ve bir zamanlar sadece bana ait olan bu ev için fazlasıyla rahat.

Sanki ben önemliymişim gibi, sesinde panikle banyoya koştuğu hali.

Buharın içindeki o kısacık anda, gözleri bana takılmıştı —hızlı, tesadüfi, insani—ve bakışlarında bir şey takılmıştı. Elim yine kanepelerinde gerildi, parmak eklemlerim beyazladı. *Hayır.*

Bunu yapmayacaktım. Clara Darling'i, keyfime göre kullanıp işim bittiğinde bir kenara atabileceğim bir fanteziymiş gibi kullanmayacaktım.

Nefes almaya çalıştım, bunun sadece başka bir alevlenmeymiş gibi davranmaya çalıştım —hayalet ağrı ya da beni dibe çeken kabuslar gibi. Atlatabileceğin bir şey. Ona daha fazla güç vermeden hayatta kalabileceğin bir şey.

Uzanıp tavana baktım, çenemi sıktım, yumruklarımı yanlarımda sıkıca tuttum.

Ereksiyonun umurunda değildi.

Ağır ve ısrarcı bir şekilde devam ediyordu, her şeyin üstüne bir de fiziksel bir ihanet eklenmişti. Cildim hâlâ sıcak su ve buharın hatırasını taşıyordu, beynim hâlâ kapı eşiğinde beliren silüetine takılı kalmıştı, yanakları kızarmış, sesi adrenaline titriyordu.

En kötüsü, pes etmenin ne kadar kolay olacağıydı.

Elimi kendime dolamak ve onun sesini altmış saniye boyunca silip süpürecek hızlı, akılsız rahatlamayı koalamak. Hâlâ istediğini alıp bunun bedelini daha sonra ödemek zorunda kalmayan türden bir adammışım gibi davranmak.

Boğazım düğümlendi. Utanç, sıcak ve acımasız bir şekilde omurgamdan yukarı doğru tırmandı.

Artık o adam değildim.

Hak etmediğim bir şeyi istemeden kanepede tek başıma bile kalamıyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattım, karanlığın hem onun görüntüsünü hem de vücudumdaki acıyı aynı anda bastırmasını umarak, ve kendime duyduğum nefretin her zamanki gibi yerleşmesine izin verdim — yoğun ve tanıdık, ihtiyaçımın ve aşağılanmamın üzerine katmanlar halinde, hangisinin beni daha kötü hissettirdiğini ayırt edemeyecek hale gelene kadar.

Onu dinledim.

Yatak odasının kapısının yumuşak tıklamasını, merdivenlerin temkinli gıcirtısını, sanki beni su altında çıplak ve titreyerek görmemiş gibi sesini. Bir yanımdan korkuyordu; zoraki göz teması, özür, kalkan olarak kullanacağı kaçınılmaz şaka.

Bir başka kısmım ise yine de bekliyordu, gergin ve huzursuz, sanki ayak sesleri olanları geri alabilirmiş gibi.

Hiçbir şey olmadı.

Elim, durduramadan karnımdan aşağı kaydı. Eşofmanımın önünü kısa, aptalca bir hareketle okşadım, sanki orada bir cevap bulabilirmişim gibi. Penisim seğirdi, sert ve sıcak bir şekilde ağrıyordu, göğsüm ise arzu ve öfkenin keskin, çirkin bir karışımıyla sıkıştı.

"En azından bir şey bozulmamış." Acı o kadar hızlı vurdu ki tadı kan gibiydi.

İğrenme alevlendi. Sanki derim yanmış gibi elimi çekip

.

Clara üst kattaydı. Benim evimde.

Yine de o ihtiyaç, sanki vücudum uzak durmam için olan hiçbir nedeni umursamıyormuş gibi.

Homurdanarak yanıma döndüm, nefes alabilecek kadar baskı azalana kadar kıpırdadım. Omzum, üzerinde kalıcı bir iz bırakmış olduğum yastığa gömüldü. Gözlerim odanın karşısındaki karanlık duvara kilitlendi. Sözler sessizce, bir hüküm kadar kesin bir şekilde geldi.

Onun taşınmasına izin vermek berbat bir fikirdi. Beni bu halde görmesine izin vermek.

Beni görmesine izin vermek.

Yukarıda bir yerlerden ev, sanki bana gülüyormuş gibi hafif bir gıcırta çıkardı ve ben, çenemi sıkılmış, kalbim hâlâ deli gibi çarparak, sessizlik içinde uzandım — açılmayacak bir kapıyı bekleyerek.

Sonraki birkaç gün boyunca Clara ile neredeyse hiç göz göze gelmedik. Evim, sanki tamamen kaçınmadan oluşan bir dil konuşuyormuşuz gibi, garip selamlaşmalar ve anlamsız homurtularla doluydu. Buzdolabımın üzerine yapıştırdığı neon renkli “Ev Kuralları” notu, sanki bir rehin mektubu gibi orada duruyordu. Kendime, onu sırf inat için orada bıraktığımı söyledim; çünkü onu indirmek, onun beni sinirlendirdiğini kabul etmek anlamına gelirdi.

Eh, bu oyunu iki kişi de oynayabilir.

Çekmecedan bir kalem çıkardım ve en altına şunu karaladım:

Kural #6: Ciddiyeniz varsa kapıyı çalın.

Kağıda bir saniye daha baktım, sonra şunu ekledim:

Kural #7: İş yerinde düşmanca tabelalar yasaktır.

Sanki tüm bu durum aptalcaymış gibi, sanki gülümsemeye çok az kalmış gibi alaycı bir şekilde güldüm. Sonra anahtarlarımı aldım. Oradan bir an önce gitmem gerekiyordu ve arkadaşlarla geçireceğim bir gece bunun için mükemmel bir bahaneydi.

Brody'nin mutfığı bira, kızartma ve burayı bekar evi gibi göstermemek için kendini satın almaya ikna ettiği mum kokuyordu. İşe yaramadı. Tezgâhın üzerinde sıralanan boş şişeler ve biri masanın karşısına uzandığında hışırdayan cips poşetleri varken işe yaramadı.

Horsemen'lerin hepsi oradaydı — sanki zar atıp, sihirli silahları ve sağlam dizleri olan korkusuz adamlarmışız gibi davranmak yerine, bir soygun planlıyormuşuz gibi Brody'nin mutfak masasının etrafında toplanmıştık.

Austin masanın başına oturmuştu, dirseklerini masaya dayamış, kimse hile yapıp planlarını okuyamasın diye bir ekranı kalkan gibi önüne dikmişti. Gözleri, hayatının en güzel günlerini yaşayan bir adamın coşkusuyla parlıyordu. Haritaları vardı. Minyatür figürleri vardı. Bir sürü notla dolu bir klasörü vardı.

Hayes karşımda oturuyordu, ama gözlerine zar zor bakabiliyordum — küçük kız kardeşini benim için diz çökmüş olarak hayal ettikten sonra değil. Brody karakter kağıdından bir cips kırıntısını silkeledi. Cal, bu aptal oyuna gerçekten kapılmış gibi sırtıyordu.

Peki ya ben? Oradaydım çünkü birkaç saatliğine tek yapmam gereken şey bir çift zarı idare etmektir.

Bu yardımcı oldu. Kabul etmek istediğimden daha fazla.

"Pekala," dedi Austin, sesini mükemmelleştirdiği o dramatik hikâye anlatıcı tonuna indirerek. "Alacakaranlıkta köye giriyorsunuz. Bacalardan dumanlar yükseliyor. Çamurlu yol boyunca fenerler parlıyor. Kasaba halkı... gergin." Öne doğru eğildi, gözleri ekranının üstünden parıltıyordu. "Çünkü ormanda bir şey avlanıyor."

Brody burun kıvırdı. "Ormanda her zaman bir şey avlanıyor."

Austin onu görmezden geldi. "Bir çığlık duyuyorsun. Ağaçların arasında bir silüet belirliyor—çok hızlı, yere çok yakın." Kalemikle haritayı işaret etti. "Wes, en yakın olan sensin. Ne yaparsın?"

Parmaklarım d20 zarımı sımsıkı kavradı. Minik plastik kenarlar derime batıyordu. "Peki," dedim düz bir sesle. "Peşine düşerim."

Hayes kaşlarını kaldırdı. "Tek başına mı gidiyorsun?"

"Ben bir savaşçıyım," dedim, göğsümü işaret ederek. "Bebek bakıcısı değil."

Brody güldü ve şişesini benimkine çarptı. "İşte benim adamım."

Austin elini kaldırdı. "İnisiyatif at."

Zarlar masanın üzerinde yuvarlandı, karakter kağıtlarına ve boş bira kapaklarına çarparak zıpladı. Sanki önemliymiş gibi sayıların düşmesini izledim.

Önemli olmamalıydı, ama yine de önemliydi.

"Tamam," dedi Austin, notlarına göz gezdirerek. "Yaratık çalılıklardan atılıyor. Ayı tuzağı gibi bir çenesi ve gözleri..."

"Darling kadını gibi," diye tamamladı Brody, açıkça Hayes'i kızdırmak için.

Cal birasını boğazına kaçırdı. Hayes, Brody'ye çeliği bile kesebilecek bir bakış attı. Ben gülümsemedim. Uzun kılıç figürünü alıp, gülmeden harita üzerinde ileriye doğru itmekten başka hiçbir şey yapmadım.

"Savaşçınız darbeyi alıyor," diye devam etti Austin, hiç aldırış etmeden. Kalemiyle beni işaret etti. "Pençeler uyluklarını derin bir şekilde çiziyor. Bacağın acı içinde çığlık atıyor, ama yine de kendini itip ileriye atılıyorsun."

Sözler, kaburgalarım yumruk gibi indi.

Çenem gerildi. Mutfağın kenarları bulanıklaştı ve tek hissedebildiğim, sanki vücudum Austin'i duymuş ve oyuna katılmaya karar vermiş gibi, sıcak ve elektriksel bir hayali acı parlamasıydı.

Düşük ve istemsiz bir ses çıkardım.

Austin gözlerini kırptı. "Çok mu erken?" diye sordu, aniden tereddütle.

"Hayır." Kelime keskin ve sert çıktı. Ağzımı, neredeyse bir sırtış gibi görünen bir ifadeye zorladım. "O iyi. O bir savaşçı."

Brody kaşlarını oynattı. "Koca sert adam."

Zarı tekrar attım, gerekenden daha sert. Zar zıpladı ve bira şişeme sönük bir sesle çarptı.

"Yirmi," dedi, memnuniyetimi gizlemeye çalışmadan.

Austin'in yüzü sanki ona Noel hediyesi verilmiş gibi aydınlandı. "Kritik vuruş! Anlat şunu."

"Uh..." Haritaya, küçük yaratık figürüne baktım. Bunu tarif etmek istemiyordum. Cesetleri, hasarı ve acıyı göğüslemeyi düşünmek istemiyordum.

Ama masa bekliyordu, ben de yine de anlattım.

"Savaşçım tereddüt etmez," dedim, sesimi sabit tutarak. "Darbeyi alır ve ilerlemeye devam eder. O şey kaçamadan kılıcını doğrudan içine saplar."

Austin, sanki bu kutsal bir şeymiş gibi ciddiyetle başını salladı. "Yaratık yere yığılır. Köy güvendedir. Şimdilik."

Ondan sonraki birkaç dakika boyunca, oyun işe yaradı. Aptalca görev. Zarlar. Beni eskiden ve şimdi tanıyan ve benden açıklama istemeyen arkadaşlar arasındaki sataşmalar.

Bu bana, bedenimden başka bir şeye odaklanabileceğim bir alan sağladı. Birkaç saatliğine, yeniden bir savaşçı olabilirdim.

Sadece kağıt üzerinde olsa bile.

O kadar uzun süre oyuna dalmıştık ki mutfak, boş şişeler, etrafa saçılmış zarlar, Brody'nin masasının damarlarına işlemiş cips tozlarıyla dolu, rahat ve yaşanmış bir kaos haline gelmişti. Austin, eski bir kutsal metni deşifre eden bir adamın yoğunluğuyla notlarını karıştırmak için duraksamış, Cal ise içkisini yenilemek için ayağa kalkmıştı.

Bu sükunet bir rahatlama olmalıydı. Savaşlar arasındaki bir nefes. Bunun yerine, bir hedef haline geldi.

Cal sandalyesine geri çöktü ve sanki o soruyu yirmi dakikadır ağzında tutuyormuş gibi bana baktı. "Ee," dedi, sanki yaralı bir noktaya dokunmuyormuş gibi, "yeni oda arkadaşınla işler nasıl gidiyor?"

Midem sıkıştı. Minik uyku şortları.

Çıplak bacaklar.

Sanki orası ona aitmiş gibi mutfağımda duran silueti.

Vücudumun ona verdiği tepki, sanki içimdeki ölü adamın varlığından haberi yokmuş gibi.

Çenemi sıktım ve düşüncelerimi, diğer her şeyi tıkıştırdığım o kilitli odaya geri ittim.

"İyiyim," dedim, ki bu bir yalanı gizlemektir. Sonra, daha keskin bir sesle, çünkü bu daha kolaydı, ekledim: "Hayatıma, evime daldığı gibi daldı."

Hayes'in bakışları hızla yukarı kaydı, ama ben onu görmezden geldim.

"Bu geçici bir durum," diye devam ettim, sanki bunu yeterince tekrar edersem gerçek olacakmış gibi. "O... gürültücü. Ve otoriter. Ve buzdolabıma ev kurallarını asmanın komik olduğunu düşünüyor."

Brody sandalyesine yaslandı, sandalyenin ayakları gıcırdadı ve burnundan soludu. "İşte bu tam da Darling etkisi," dedi. "O kadınlar karşı konulmaz. Onlar sadece... kafana giriyorlar."

Masada bir an için sessizlik oldu.

Austin sayfa çevirirken dondu, kaşını yavaşça kaldırdı.

Cal, sanki bir tenis maçı izliyor ve hangi tarafa bahis yapacağını bilemiyormuş gibi, Brody ile Hayes arasında bakışlarını gezdirdi. Ağzı seğirdi, ama gülmedi.

Hayes hareketsiz kaldı, çenesindeki kaslar gergin bir yay gibi gerildi.

Brody gözlerini kırptı, yüzündeki özgüven titredi — sanki az önce söylediği şeyin biraz fazla gerçekçi olduğunu fark etmiş gibi. Boğazını temizledi ve yumruğuna öksürdü, durumu kurtarmaya çalıştı.

“Yani,” diye aceleyle devam etti, sanki sözlerini fiziksel olarak uzaklaştırabilirmişçesine elini sallayarak, “ne demek istediğimi anlıyorsun. Bütün aile çok enerjik. Karakterleri çok güçlü. Bir nevi... ortalığı ele geçiriyorlar.”

Kurtarışı pek işe yaramadı.

Hayes onu öyle izlerken işe yaramadı.

Austin hala ona bakarken işe yaramadı.

Göğsüm sıkışmış ve nabzım aniden kulaklarımda çok yüksek sesle atarken de.

Çünkü Brody yanılmıyordu ve sorun da buydu.

Clara Darling bir haftadan kısa bir sürede evimi ele geçirmişti ve bunun hangi tarafımı daha çok rahatsız ettiğini bilemiyordum: kendi alanımı geri isteyen tarafımı mı, yoksa onun sonunda ayrıldığında nasıl hissedeceğime şimdiden hazırlanan tarafımı mı?

Hayes'in bakışları önce Brody'ye yöneldi; keskin ve uyarıcı, sevgili kız kardeşlerine bakmaya cesaret eden herkesi susturmak için kullandığı türden bir bakış. Sonra dikkati bana yöneldi ve nedense bu daha da kötüydü.

Çünkü Brody'ye karşı olan bakışında ağabeyin kızgınlığı vardı, ama bana karşı olan bakışında geçmiş vardı.

Yüksek sesle söylemediğimiz onca şey. O karanlık yoldaki telefon görüşmesi. Suçluluk duygusunun her masada fazladan bir sandalye gibi aramızda durması. Kazadan beri, yeterince çabalarsa sonunu yeniden yazabilecekmiş gibi etrafımızda dolanması.

Ve şimdi Clara da bu karışıklığın içindeydi.

Hayes sandalyesine yaslandı, görünüşte rahat görünüyordu, ama gözleri sanki bir darbeye hazırlanır gibi bana kilitlenmişti. Sesi hafifti, sanki hava durumunu soruyormuş gibi.

"Clara ile birlikte yaşamana ilgili bilmem gereken bir şey var mı?" Omurgam sertleşti.

Bu soru, boğazımı sıkan bir el gibi hissettirdi. Sorunun kendisi değil, altında yatan her şeydi. Kız kardeşleri söz konusu olduğunda içinden gelen koruma içgüdüğü. Onların çevresindeki her erkeğe karşı duyduğu şüphe. Kendi başlarının çaresine bakabilecek yetişkin kadınlar olsalar bile, onların güvende olduklarından emin olma ihtiyacı.

Clara'nın benim evimde olduğunu düşünmek istemiyordu.

Clara'nın *benimle* birlikte benim evimde olduğunu düşünmek istemiyordu.

Aklım, hiç de yardımcı olmayan bir şekilde, buhar, cam ve minik uyku şortlarına kaydı.

Midem düğümlendi.

Yutkundum ve cevabı çok hızlı, çok keskin bir şekilde verdim, sanki yeterince net bir şekilde kesersem konuşmanın kanamasını durdurabileceğimi düşünerek. "Hayır," dedim. "Önemli bir şey değil."

Hayes kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı. Sadece bana bakıyordu, eskiden birlikte dışarı çıktığımızda ve benim aptalca bir şey yapmaya karar verdiğimi anladığında yaptığı gibi.

"Geçici bir şey," diye ekledim, çünkü görünüşe göre konuyu olduğu gibi bırakamıyordum. Sözlerim keskin bir tonda çıktı, sanki daha sert söylersem daha doğru olacakmış gibi. "Bir yere ihtiyacı vardı. Benim de

...hemşire olmayan birine ihtiyacım vardı."

Göğsümün içinde bir iğne batıyormuş gibi hissediyordum, nabzım boğazımda atıyordu. Bunun önemsiz bir şey olduğunu ne kadar ısrar edersem, yalan o kadar yer kaplıyordu. Çok gürültülüydü. Çok barizdi.

Çünkü eğer gerçekten bir şey değilse, bu kadar savunmacı davranmazdım.

Eğer gerçekten bir şey olmasaydı, ona dalıp onu açarken onu altımda hayal etmezdim.

Eğer gerçekten bir şey olmasaydı, kanepemde yalnız kaldığım anda vücudum beni ele vermezdi.

Hayes bir an daha gözlerime baktı, sonra o anı daha sonra açmayı planladığı bir çekmeceye kaldırmış gibi başka yere baktı.

Austin garip bir şekilde boğazını temizledi ve sanki bu bizi kurtarabilecekmiş gibi klasörünü karıştırdı. "Tamam," dedi, fazla neşeli bir sesle. "Kampanyaya geri dönelim. Ormanın kenarına geldiniz..."

Ama hava çoktan değişmişti.

Oyun parçaları hâlâ masanın üzerindeydi. Zarlar hâlâ atılmayı bekliyordu.

Yine de sanki bambaşka bir zindana girmişiz gibi hissettik.

ON ÜÇ

CLARA

SABAH, ince ve gri bir ışıkla geldi; Wes Vaughn'un evindeki her şeyi biraz daha yumuşak ve çok daha ürkütücü gösteren türden bir kış ışığıydı.

Bir an gözlerim açık yatarak, beynimin artık burada, Wes Vaughn'un karşısındaki odada yaşadığım gerçeğini kavramasına izin verdim; ne kadar inkar etsem de bu gerçeği değiştiremeyecektim.

Ne yazık ki, onu çıplak görmediğimi iddia etmenin de bir faydası yoktu.

Koridorun karşısında, kendi yatağında uyuyan bir adama ait olması gereken bir kapı vardı. O yatak odasına bağlı banyoda dişlerini fırçalayan bir adam. Cam duş kapısı olan ve beynimi lapa haline getirme yeteneği olan bir adam.

Tavana bakıp evin mantıklı gelmesini bekledim. Üst kat ölüm sessizliğindendi.

Huzur verici bir sessizlik de değildi. Bir karar gibi hissettiren türden bir sessizlikti.

Koridorun karşısındaki kapısı hiç açılmadı. Sanki evin mühürlenmiş bir parçası gibi duruyordu — sanki üst kat eskiden olduğu adama aitti ve şimdi burada yaşayan adam, kanepesi ve eski hayatının hayaletleriyle birlikte alt kata sürgün edilmişti.

Yutkundum ve yan dönerek, buhar, fayans ve *aman Tanrım, bu onun gerçek penisi* anısı göz kapaklarımın arkasında parlamayı bırakana kadar gözlerimi sıkıca kırıştırdım.

Faydası olmadı. Pek değil.

Sorun yok. Ben yetişkin bir kadıyım. Bu konuda olgun davranabilirim. Yanlışlıkla çıplak gördüğüm bir adamla aynı evde yaşayabilirim, alev almadan.

Tek ihtiyacım olan kahveydi.

Mümkün olduğunca sessizce yataktan kayarak çıktım, pijama şortumun eteğini çekştirip, uyumsuz üstümü düzelttim. Hava serindi, bu yüzden sandalyenin üzerine atılmış fermuarlı bir sweatshirt'ü alıp giydim. Kapıya yürüdüm ve kapıyı aralayıp koridora göz attım.

Hala sessizdi.

Bir adım attım, sonra bir adım daha, müze soygunu yapmaya çalışan biri gibi dikkatli ve hassas hareketlerle ilerledim — tek fark, benim ganimetim kafeindi ve güvenlik sistemim ise huysuz, travma geçirmiş, tavırları kötü ve beni on iki farklı şekilde telaşlandırma konusunda daha da kötü bir yeteneği olan bir inşaat tanrısıydı.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, ev ayaklarımın altında hafifçe gıcırdadı.

Donakaldım.

Nefesimi tuttum.

Wes'ten herhangi bir işaret bekledim. Hiçbir şey.

Tamam. Harika. Aferin sana, Clara. Gizlice. Profesyonelce. Kardeşinin en iyi arkadaşının koridorunda kesinlikle aklını kaçırmıyorsun.

Merdivenlerden aşağı indim ve evin arkasındaki büyük pencerelerden soğuk sabah ışığının içeri süzıldığı mutfığa süzıldüm. Pencerelerin ötesinde, çam ağaçları bir duvar gibi omuz omuza duruyordu, karanlık ve yoğun, mülk sınırı ormanla sarılmıştı. Uzakta, ağaçların arasından kum tepelerine doğru uzanan ince bir kumlu yol vardı; aramayı bilmezseniz neredeyse görünmezdi.

Dışarısı o kadar huzurluydu ki göğsüm ağrımaya başladı. Buzdolabına doğru döndüm ve durdum.

Ev Kuralları sayfası hâlâ tam ortada duruyordu.

Yırtılmamıştı.

Toparlanmamıştı.

Yakılmamıştı.

Hatta, sanki... biraz yer değiştirmiş gibiydi. Daha düz duruyordu. Sanki Wes'in bir parçası kendini tutamamış gibi.

Gözlerim, ne yazdığımı zaten bilerek listeyi taradı, ta ki en altta sert, erkeksi bir el yazısıyla yazılmış iki yeni satıra takılana kadar.

Kural #6: Ciddiyetini gösterircesine kapıyı çal.

Kural #7: İş yerinde düşmanca tabelalar yasaktır.

Yüzüm o kadar hızlı kızardı ki, kulaklarımın arkasında bile hissettim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, beni duyacak kimse olmamasına rağmen.

O, onu yırtıp atmamıştı.

Cevap vermişti.

Engelleyemeden boğazımdan bir kahkaha fışkırdı. Dudaklarımı sıkıca kapattım ama yine de tekrar okumak için eğildiğimde sessiz bir homurtu olarak dışarı çıktı.

"*Düşmanca işyeri tabelaları yasaktır*" yazısı o kadar önemsizdi ki, neredeyse sevimli sayılabilirdi, ki bu sabahın erken saatleri için kabul edilemez bir durumdu.

Gülümsedim, sonra sanki bir kanıtmış gibi yüzümden sildim.

Kahve al. Git. Hiç görmemiş gibi davran. Wes Vaughn'un seninle kırtasiye savaşı başlattığı için garip, aptalca bir zafer hissi duymamış gibi davran.

Tezgaha doğru döndüm, sanki kahve makinesi bir kaçış arabasıymış gibi çok hızlı, çok hevesli hareket ediyordum. Bir kupa uzandım, elimden kaydı, son anda yakaladım ve annemden bir azarlama, Kit'ten ise bir beşlik alacağıma emin olduğum sessiz bir küfür ettim.

Kahve çoktan hazırды, bu da göğsümde bir şeyin sallanmasına neden oldu — hem sinir bozucu hem de yumuşak bir his. Wes Vaughn, ne kadar mutsuz olursa olsun, kafeini es geçecek türden bir adam değildi.

Kendime bir fincan doldurdum ve dikkatlice bir yudum aldım. Arkamdan yumuşak bir ses geldi.

Ağır, ölçülü adımlar. Omurgam dikleşti.

Wes, gri eşofman altı ve koyu renkli bir tişört giymiş, sanki yüzünü yıkayıp aynaya bakmadan elini saçlarına geçirmiş gibi nemli saçlarıyla mutfağa girdi. Gözleri yorgundu. Çenesi, sanki uyku onunla savaşmış ve kazanmış gibi, onu sert gösterecek şekilde gölgelenmişti.

Bakışları düştü.

Yüzüme değil, *bana*.

Pijama şortuma. Çıplak bacaklarıma. Sweatshirt'ün altındaki bol tişörtüme ki — oh, tanrım — muhtemelen en uygunsuz yerlere yapışmıştı. Aniden, sıcak ve mide bulandırıcı bir hisle sütyen giymediğimi hatırladım.

Kollarımı göğsümün üzerinde o kadar hızlı çaprazladım ki, neredeyse kahveyi üstüme dökecektim.

Wes'in gözleri yarım saniye yukarı kaydı, benimkilerle buluştu, sonra elini yakmış gibi hemen başka yere baktı.

Aramızdaki hava çok sıcak geliyordu. Bunun ısıtıcıdan mı yoksa utancımın mı kaynaklandığını anlayamadım.

"Günaydın," dedim, ama sesim yanlış çıktı. Fazla neşeli. Fazla temkinli.

"Günaydın." Tek kelime. Düz. Boğuk.

Sanki bu, neden neredeyse çıplak bir halde onun mutfağında durduğumu açıklıyormuş gibi fincanımı kaldırdım. "Kahve güzel."

"Tamam."

Sanki bu tam bir diyalogmuş gibi başımı salladım, sanki iki robot insan gibi davranmaya çalışmıyormuş gibi. "Tamam."

Bakışlarım, beynim görünüşe göre bana işkence etmeye karar vermiş olduğu için, hızlı ve aptalca bir hareketle beni ele verdi; dikkatimi başka yöne çevirmeden önce onun eşofmanının çizgisini yakaladım.

Gözleri hafifçe kısıldı, sanki nedenini bilmesede bu hareketi fark etmiş gibi.

İkimiz de çok hızlı bir şekilde başka yere baktık.

Tezgaha döndüm ve bir kağıt havlu aldım, ellerimin bir iş yapması gerektiği için zaten temiz olan yüzeyi sildim. Sanki pijamalarla ortalıkta dolaşmaktan daha kötü bir şey yapmışım gibi kalbim deli gibi atıyordu.

Arkamda Wes, tek kelime etmeden kendine bir fincan kahve doldurdu. Bir an, bir şey söyleyecekmiş gibi geldi—herhangi bir şey—ama

ama söylemedi.

Mutfaktan sanki düşmanca bir bölgeymiş gibi çıktı ve oturma odasına doğru kayboldu.

Ardından gelen sessizlik, nedense öncekinden daha gürültülüydü.

Buzdolabına tekrar baktım — benim gürültülü, sinir bozucu listeme ve onun kontrollü, keskin eklemelerine — o saçma, isteksiz eğlence kıvılcımının tekrar parladığını hissettim.

İstese de istemese de, hayatta olduğunun kanıtı.

Yukarı çıktım ve gün için hazırlanarak kendimi meşgul ettim.

Kahvemi bir yudum daha içtim ve neden uyuyacağı yatak yerine o kanepeyi, neden rahatsızlığı tercih ettiğini merak etmemeye çalıştım.

Orada neyden korktuğunu merak etmek istemedim... ya da birinin onu tekrar insan gibi yaşarken görmesine izin verirse ne olacağını düşündüğünü.

Bunun yerine, kendimi işime kaptırmayı tercih ettim.

Kahvem bir saat önce komodinin üzerinde soğumuştı, ama yine de içmeye devam ettim. Odamda, ev hem çok uzak hem de çok yakın geliyordu. Üst kat, tüm sabah olduğu gibi gergin bir sessizlik içindeydi ve yeterince dikkatli dinlersem Wes'in alt katta hareket ettiğini hâlâ duyabiliyordum — kanepenin yumuşak gıcirtısı, fincanın sessiz tıkırtısı, sanki bir şeyi gereğinden fazla güçle yere koyuyormuş gibi ara sıra gelen gümbürtü.

Mutfaktan beri konuşmamıştık. Tabii buna konuşmak denebilirse.

Gerçekte ise iki robot, buzdolabına asılmış garip bir not ve yaşam koşullarımızın tamamen berbat olmadığını varsaymaya çalışmak vardı.

Dizüstü bilgisayarımı açıp, telefonumu elime aldım ve yatakta bağdaş kurup, hayatım ayaklarımın altından kayıp gidiyormuş gibi hissettiğimde beni sakinleştiren tek şeyi yapmaya zorladım kendimi.

Çalışmak.

Sabahımı, geçmişte birlikte çalıştığım tasarımcılara, sözlerini gerçekten yerine getiren birkaç fotoğrafçıya ve "kış düğünü"nün hüzünlü beyaz güller ve bebek nefesleri anlamına gelmediğini anlayan bir çiçekçiye ulaşmaya çalışarak geçirdim.

Gönderilenler klasörüm, özenle yazılmış profesyonel mesajlarla doluydu.

Dışarıda, neredeyse sahte gibi görünen iri kar taneleri yağıyordu. Kendi kendime gülümsedim ve kış düğünü çekiminin görüntüsünün beni sarmasına izin verdim. Wes'in gözlerden uzak arka bahçesini ilham kaynağı olarak kullanarak fikirlerimi yazdım, görüntüleri mood board'lara kaydettim ve fiyat aralıklarını değerlendirdim.

Gönderdiğim her mesaj, karanlığa küçük bir olta atıp bir şeyin onu çekmesini beklemek gibiydi.

Yapımcı beynimin çevrimiçi olarak devreye girmesi uzun sürmedi ve ritmimi buldum. Zaman çizelgeleri, fotoğraf çekim listesi, teslim edilecekler, fiyatlandırma... Ölçüp kontrol edebileceğiniz şeyler.

Wes Vaughn'u çıplak hayal etmemeye çalışarak koridorda durmayı gerektirmeyen şeyler.

Boş bir belge açtım ve hayatta kalmak için gerekiymiş gibi ihtiyacım olan şeyleri listelemeye başladım:

- Konum: ulaşımı kolay, görsel olarak çarpıcı, kışa uygun
- Kostüm: 3–5 gelinlik, 2 “stilize görünüm”, 1 dikkat çekici duvak
- Saç ve makyaj: 1 stilist, seyahat ücreti dahil
- Video: Sosyal medya için her elbise başına 15 saniye
- Aydınlatma: doğal + ek, pil paketleri getirin
- Yedek plan: karın donmuş yağmura dönüşmesi durumunda kapalı mekan seçenekleri

Bir kez başladım mı parmaklarım daha hızlı hareket etmeye başladı, sıfırdan bir şey yaratmanın tanıdık heyecanı. Bu, alt kattaki garip havayı ortadan kaldırmadı, ama bana takıntılı olabileceğim başka bir şey verdi.

Bir bildirim belirdi.

KİT

Ne yapıyorsun??

Bilirsin işte, her adımda bir engelle karşılaşp, hayattaki en seksi erkeği çıplak gördüğüm gerçeğine takılmamaya çalışıyorum.

Telefonuma baktım, başparmağım Kit'in isminin üzerinde duruyordu.

Kafamın içinde onun sesini duyabiliyordum bile; yüksek, neşeli ve incelikten yoksun. Elimi indirdim.

Ona vereceğim ilk haberin bu olmasını istemedim. Bir yanım, onun onu çıplak olarak hayal etmesini de istemiyordu. Ayrıca Wes'in, herkesin onun ruh hali hakkında notlar alıp, sanki radardaki bir fırtına sistemiymiş gibi onu izlediği bir aile projesi haline gelmesini de istemedim.

O zor biriydi. Acı çekiyordu. O... Wes'ti. Bir ilan tahtası değildi.

Durumu kavrayana kadar hafifçe konuyu saptırmanın en iyi yol olduğuna karar verdim.

Hayatımı dolu dolu yaşıyorum. Sonra arar mıyım?

KİT

Arasan iyi olur. Örgü dükkanına gidip örgü patlıcan yapmak için malzeme alacağım.

Patlıcan mı?

Çok sevimli ve fallik bir şekli var, kitaplığım için mükemmel olacak.

Belki bir fular falan örmek için gerekenleri de alırım. Kolay bir şey.

SIKICI.

Teşekkürler. Seni seviyorum.

Telefonuma GÜLDÜM ve başımı salladım. Karnım guruldadı ve bütün sabah kahve dışında hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Boş karnıma elimi bastırdım ve inledim. Aşağı inip atıştırmalık bir şeyler almak, huysuz ev arkadaşımınla yüz yüze gelmek anlamına geliyordu. Boynumu uzattım ve pencereden dışarı baktım. Kar nihayet durmuştu ve her şey soğuk ve hareketsiz görünüyordu. Huzurluydu.

Bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım, şifonyerden anahtarlarımı aldım ve sanki aktif bir suç mahallinden kaçıyor muyum gibi aceleyle kot pantolonumu giydim. Bir süveter, botlar ve bir fular ekledim ve aynada hayatı düzene girmiş bir kadın gibi görünüyordum.

Neredeyse buna inanıyordum.

Yüzüme yapışık bir gülümsemeyle dizüstü bilgisayar çantamı omzuma astım ve ön kapıya doğru yöneldim. Aşağıda, Wes kanepede oturuyordu, sanki kendini yerinde tutuyormuş gibi omuzları kamburlaşmıştı. Televizyon açıktı ama izlemiyordu. Bakışları önündeki bir noktaya sabitlenmişti, odaklanmamıştı, çenesi gergindi, sehpa da soğuyan bir kupa vardı.

Orada olduğumu hissettiğinde başını kaldırdı. Bir saniye boyunca ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Wes'e bakmadan çenemi dik tuttum. Kapıda, elim koltuk başlığında durakladım.

Hiçbir şey söylemeden gidebilirdim. Wes umursamazdı. Muhtemelen bunu tercih ederdi.

Onun evinde bir haftadan az bir süredir kalıyordum ve şimdiden, elinde kalan kontrolü ne kadar sıkı tuttuğunu hissedebiliyordum. Ama sonra masadaki Hayes'in yüzünü düşündüm. En iyi arkadaşı için içtenlikle endişelenişini. *Randevuları kaçırmasını ve tedaviyi reddetmesini* sanki semptomları sıralıyormuş gibi anlatmıştı.

Müdahale etmem ne kadar garip bir durum yaratmış olursa olsun, yardım etmeyi kabul etmiştim.

O gümbürtüyü düşündüm. Sessizliği. Bir an için bir şeylerin ters gittiğinden emin olduğum için kalbimin boğazıma kadar çıkmasını.

bir şeylerin ters gittiğinden emin olmuştum.

Wes kırılmamıştı, sadece tüm hayatını yetenekli olmaya dayandırmış bir adamdı ve şimdi duş bile bir engel parkuruna dönüşmüştü.

Evin etrafımda nefes aldığını, ne yapacağımı görmek için beklediğini hissedebiliyordum. Evdeki hava çok sıcaktı, çok boğucuydu.

Yutkundum, normal konuşmaya çalıştım, bir kızın bir erkeğe evden çıkmak için izin ister gibi konuşmamaya çalıştım.

"Çiftliğe gidiyorum," dedim. Sesim, hissettiğimden daha sağlam çıktı. "Elodie ile buluşacağım."

Gözlerini hafifçe kısarak, bunun neden önemli olduğunu anlamamış gibi beni inceledi. Çözülmesi gereken bir sorun olmayan bu bilgiyle ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

Parmaklarım anahtarlarımı sıkıca kavradı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Sözler havada asılı kaldı, ama onun sessizliği de öyle.

Bir homurtuya hazırlandım. Belki gözlerini devirip elini küçümseyici bir hareketle salladı. Yine haddimi aştığımı gösteren bir şey.

Bunun yerine Wes sadece bana baktı, yüzündeki ifade okunamazdı, sanki birini aramak—herhangi birini—unutmuş olduğu bir dilmiş gibi.

Sonra boğazı hareket etti ve bana kararlı bir şekilde başını salladı.

Neredeyse... minnettar bir baş sallama. Sanki benden böyle bir teklif beklemiyormuş gibi. Belki de Wes, acıma duygusuyla sarılmış olmayan bir yardıma ne yapacağını bilmiyordu.

Göğsüm sıkıştı.

Buna bir isim koyacak kadar uzun süre oyalanmadım. Topuklarımı döndüm ve koşarak uzaklaştım, çünkü hareket halindeyken durduğumdan daha cesurdum.

Dışarıda, soğuk hava yanaklarımı tokatlayarak beni kendime getirdi. Ciğerlerim yanana kadar nefes aldım, arabayı çalıştırdım ve karla kaplı kum tepeleri arabanın camından uçup giderken Star Harbor Aile Çiftliği'ne doğru yola çıktım.

Wes'in evinden uzaklaştıkça nefes almam kolaylaşıyordu.

Çiftliğe yaklaştıkça, kendime geldiğimi hissedebiliyordum.

STAR HARBOR FAMILY Farm kışın bir kartpostal gibi görünüyordu.

Uzakta, büyük mavi ahırın üstünde yumuşak bir kar tabakası vardı. Sivri çatısı soluk gökyüzüne karşı belirgin bir şekilde göze çarpıyordu ve arkasından bir yerlerden duman yükseliyordu — biri bir şey yakıyordu, dünya soğuk kalırken içeride biri ısınmıştı. Ön tarafına parıldayan ışıklar dizilmişti ve gün ışığında bile inatçı küçük yıldızlar gibi hafifçe parlıyorlardı.

Ahıra adımımı attığımda, sıcaklık beni sardı. Havada taze kesilmiş odun, kahve ve hafif bir boya kokusu vardı. Burası, yapım aşamasında olan bir yerin rahatlatıcı kaosuuydu.

Elodie, kolları sıvamış ve saçlarını geriye çekmiş halde ahırın restoran tarafında duruyordu. Yanakları çalışmaktan kızarmıştı. Elinde bir bez vardı ve yüzündeki ifade sanki bu iş için yaratılmış gibi, mutluluğunun tam şeklini bulmuş ve içinde yaşamaya karar vermiş gibi görünüyordu.

"Clara!" Parlak gülümsemesi beni tam kalbimden vurdu. "Merhaba. Burada ne işin var?"

Soru şüpheli değildi. Sevinç doluydu. Bunu ne kadar özlediğimi fark ettim.

"Evden çıkmam gerekiyordu," diye itiraf ettim ve sonra, başka bir şey açığa vurmaya hazır olmadığım için çenemi kaldırıp ekledim, "Bir fikrim var. Meşgul müsün?"

Elodie'nin gözleri parladı. "Ben her zaman meşgulüm." Kaşları havaya kalktı. "Fikrin ne?"

Gülümseyerek—gerçek bir gülümseme, kenarlarında utanç barındırmayan türden bir gülümseme—onun peşinden ahırın derinliklerine doğru ilerledim; sıcak ışığın her şeyi daha yumuşak gösterdiği yere. Bitmiş ve bitmemiş olan yan yana duruyordu. Mekanın iskeleti çok güzeldi. İnşaatı devam eden bir rüya.

"Burası gerçek olamaz," dedim, içtenlikle. "Bunu gerçekten siz yaptınız."

"Yapıyoruz," diye düzeltti, ama gülümsemesi genişledi. "Tamam. Fikrin ne, anlat."

Telefonumu çıkardım ve daha önce ana hatlarını yazmaya başladığım notlar uygulamasına geçtim. Nereden başlayacağımı düşünürken dudaklarım büzüldü. "Şey... bunu daha önce hiç kimseye paylaşmadım ama bir süredir gelinlik modellik yapıyorum; fotoğraf çekimlerini organize etmek gibi şeyler."

Elodie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey... şaka mı yapıyorsun?"

Yanaklarım kızardı. Bu tutkumu Greg ve şehirdeki küçük arkadaş grubum dışında kimseye paylaşmamıştım. İşimin insanların anlayabileceği bir şey olmadığını anlamam için, iş arkadaşlarından birinin benimle alay etmesi yeterli olmuştu.

Omuzlarımı dikleştirdim, kendimi kız kardeşime savunmaya hazırdım. "Bu gerçek bir iş ve yaptığım şey için önemli miktarda emek gerekiyor. Aslında bu..."

"Gerçekten çok havalı!"

Kız kardeşimin gülümsemesi genişlerken ona baktım. Gözlerimi kırptım.

"Clara!" Omzuma hafifçe vurdu. "Neden hiçbir şey söylemedin? Elbiseleri saklıyor musun? Ünlü biriyle tanıştın mı? Soracak o kadar çok şeyim var ki. Dergiye çıktın mı?"

Yanaklarım yine kızardı ve ağırlığımı kaydırdım. "Aslında birçok dergiye çıktım."

Elodie çığlık attı. "Yalan. Söyle."

Gülerek bakışlarımı botlarıma indirdim. "Bu yüzden bugün uğradım. Kışlık bir gelinlik çekimi yapmak istiyorum."

Elodie'nin yüzündeki ifade meraklılıktan aniden ilgiye dönüştü. "Burada mı?"

"Burada," dedim, kalbim küt küt atarken. "Parıldayan ışıklar. Karlı kum tepeleri. Ahırın sıcaklığı. Çam ağaçları. Han. Hepsi." Sanki burayı bir çırpıda toplayıp paketleyebilecekmişim gibi etrafımızı işaret ettim. "Romantik. Sıcak. Tam da aradığım atmosfer."

Elodie hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Bu kelime o kadar hızlı geldi ki nefesim kesildi.

"Bekle. Gerçekten mi?" Ona gözlerimi kırptırdım, bu kadar kolay olduğuna inanamıyordum. "Sadece... evet mi?"

Elodie güldü. "Tabii ki. Kullan. Hepsini. Ahır, verandayı, ağaç sınırını. Harika bir fikir. Burası bir aile çiftliği, seni şapşal. Buraya ait olduğunu hissetmeni istiyorum."

Ait olmak.

Bu kelime içime sönük bir acı gibi çöktü.

Boğazımı temizliyormuş gibi yaparak başka yere baktım. “Tamam,” dedim, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki gözlerim aniden ısınmamış gibi. “Tamam. Harika. Peki... pratik konular. Bir tarih ve zaman aralığına ihtiyacım var. Işık için öğleden sonra geç saatleri düşünüyorum; sonra hava karardığında içeriye geçeceğiz. Bir fotoğrafçı tutacağım ve...”

“El,” diye bir ses araya girdi. Levi, yarım duvarın arkasından çıktı; gençlere özgü uzun ve sırık gibi bir vücudu vardı, saçları gözlerine düşüyordu, sanki kendisine fiziksel iş verilmiş ve bunu sessiz bir alaycılıkla katlanmaya karar vermiş gibi bir kutu taşıyordu.

Elodie, beziyle ona gelmesini işaret etti. “Levi. Naber, evlat?”

“Dolapların kulpları değiştirilmiş,” dedi, sonra dikkatini bana çevirdi.

Yüzündeki ifade biraz yumuşadı. “Merhaba.” “Merhaba,” dedim gülümseyerek. Elodie’yi anne rolünde görmek hâlâ garip geliyordu, ama bu ona çok yakışıyordu. “Zamanlaman mükemmel, . Hiç modellik yaptın mı?”

“Ne?” Tedirgin bir ifadeyle baktı ve utangaç bir kıkırdama kaçtı. “Ciddi misin?”

“Muhtemelen,” diye itiraf ettim.

Sanki dünyanın tüm yükü omuzlarındaymış gibi iç geçirdi, sonra omuz silkti. “Sanırım bunu düşünebilirim.”

Elodie burnunu çektirdi. “İster inan ister inanma, bu onun coşkulu yüz ifadesi.”

Levi ona şakacı bir bakış attıktan sonra ahır kapısına doğru yürüdü. Ben yine güldüm ve planın gerçekleşmesinin verdiği baş döndürücü heyecanın içimi sarmasına izin verdim.

Elodie bana döndü, artık tamamen iş modundaydı. “Tamam. Randevu. Ne zaman?”

“Ekibi toplayabildiğim anda,” dedim. “Fotoğrafçı, makyöz, belki videoya yardım edecek biri. Gerekirse gelinlikleri kendim giyebilirim, ama tek kişilik bir defile gibi görünmemesi için bir model daha getirmek isterim. Levi biraz genç, o yüzden gözümü dört açacağım.”

Elodie başını salladı, çoktan plan yapmaya başlamıştı. “Hava bozarsa diye iç mekan çekimlerine de ihtiyacın olacak.”

“Aynen öyle. Bu yüzden burası mükemmel,” dedim, yeni yenilenmiş çiftlikten sofraya restorani gözden geçirerek. “Bana seçenekler sunuyor.”

Elodie, sanki bir komplo kuruyormuşuz gibi sesini alçaltarak bana doğru eğildi. “Hazır buradayken birkaç ekstra yaşam tarzı fotoğrafı da çekebilirsen—belki Levi ve arkadaşları ateşin başında, sıcak kakao içerken, restoran tamamlandığında—bir paket satın alırım. Sosyal medya ve web sitesi için içeriğe ihtiyacımız var. Ne kadar profesyonel olursa o kadar iyi.”

Göğsüme sıcak ve sabit bir heyecan doldu. Gelir.

Bir plan. Tamamen bana ait bir şey.

Gözlerimin arkasında gurur duyduğumu hissettim ve bunu göz kırparak uzaklaştırdım, çünkü duygusal bir filmdeki gibi ahırda ağlamayı reddediyordum.

“Bu... çok yardımcı olur,” diye itiraf ettim.

Elodie’nin bakışları yumuşadı. “O zaman anlaştık.”

Hâlâ yakınlarda duran Levi, kollarındaki kutuyu kaydırdı ve kaşlarını kaldırdı. “Fotoğraf çekimine katılmak, para alacağım anlamına mı geliyor?”

"Hayır," dedik Elodie ve ben aynı anda.

O anında alaycı bir şekilde güldü ve biz kıkırdayarak kapıya doğru yöneldi. Gülümsedim ve ona doğru eğildim. “Tabii ki para alacak.”

Telefonumu tekrar çıkardım, takvimi açtım ve listeler yapmaya başladım. Dünya yine kontrol edilebilir parçalara bölündü: tarihler, insanlar ve teslim edilecekler.

Bu, neredeyse tanıyamadığım bir versiyonumdu. Aşık olduğum bir versiyon.

ON DÖRT

CLARA

ÖĞLEDEN SONRAKİ ALACAKARANLIK, Wes'in evini bir kartpostala dönüştürdü — kış ışığı çam ağaçlarının üzerinde yumuşak ve mavi bir şekilde sönüyordu, dışarıdaki kar her şeyi neredeyse huzurlu bir hale getiriyordu.

Neredeyse.

Kollarım dolu olarak eve girdim. Bir market poşeti parmaklarımı kesiyordu, diğeri kalçama çarpıyordu, ucuz bir ışık zinciri bileğime dolanmıştı, üzerinde fazla düşünmek istemediğim bir ayrıntı gibi.

İyi bir ruh hali içinde olmayı seçiyordum — aktif olarak seçiyordum.

Çiftlik içimdeki bir şeyi yeniden canlandırmıştı. Seçenekler. İvme. Elodie'nin hemen evet demesi. Bana ait bir plan. O hissi, hava çok ağırlaştığında üstüme giyip çıkarabileceğim bir paltoymuş gibi eve taşıdım.

Anahtarlarım konsol masasındaki kaseye tıkırdayarak düştü. Evin daha derinliklerinde bir yerden bir hareket duydum.

Son birkaç gündür Wes ile ilişkilendirdiğim sessiz sürtünme sesi değildi bu. Bu ritmik bir sesdi. Kontrollü. Çaba gerektirir gibi gelen düşük bir nefes. Sessiz bir homurtu.

İstemedenden de olsa meraklandım, bir adım öne çıktım ve başımı oturma odasına doğru çevirdim.

Wes kanepenin önündeki yerde, altında bir mat vardı, gömleğinin yakası ve sırtı terden kararmıştı. Dar tişört, sanki mücadeleyi bırakmış gibi vücuduna yapışmış, vücudunu

en haksız ve sıradan bir şekilde tamamen ortaya çıkıyordu — sert kas hatları, geniş omuzlar ve gövdesi her kaldırıldığında kumaşın altından beliren o çıkıntılı, aptal karın kasları.

Karnını sık.

Nefes ver.

Karnını sık.

Homurdan.

Yüzü hafifçe başka yöne dönmüştü, çenesi sıkılmıştı, sanki öfkesini havaya yöneltirmişçesine kaşları çatılmıştı. Başını kaldırmadı. Beni fark etmedi.

İlk hissettiğim şey rahatlama olmalıydı.

Ama olmadı.

Boğazıma hızlı ve istenmeyen bir sıcaklık yükseldi ve sanki bu beni normal bir şeye bağlayacakmış gibi market poşetlerini daha sıkı kavradım. Nabzım bileğimde aptalca, hızlı bir ritim tutturdu.

Toparla kendini, Clara.

Mutfağa doğru adım atarken bakışlarım sol elime kaydı; sanki hâlâ kendim olduğuma dair bir kanıtı ihtiyacım varmış gibi. Yüzük hâlâ oradaydı, parmağımın eklemünde parlak ve gülünç bir şekilde duruyordu. Greg'in benim geleceğimin nasıl olması gerektiğine dair hayali. Çoktan paramparça olmuş berbat bir plan.

Parmaklarımı bir kez büzdüm ve elmas, sönmekte olan ışığı yakalayıp sanki benimle alay ediyormuş gibi geri yansıttı.

Kendime gözlerimi devirdim. *Tanrım, şimdi olmaz.*

Bu düşünceyi, duş olayı, üst kattaki sessizlik ve Wes'in sadece mekik çekerek beynimi kısa devre yaptırdığı gerçeğiyle aynı kutuya tıkadım.

Yemek pişirmek benim kaçış kapımdı.

Torbaları tezgahın üzerine koydum ve tek kişilik bir izleyici kitlesine yemek programı sunuyormuşum gibi poşetleri boşaltmaya başladım. Soğan. Sarımsak. Bir paket kıyma. Makarna. Sıfırdan sos yapmaktan korkarsam diye yedek olarak bir kavanoz marinara sosu. Bir somun çıtır ekmek. Parmesan peyniri. Tereyağı.

Rahatlatıcı bir yemek istedim. Emek kokan bir şey. İçindekiler evi hayaletler gibi dolaşmaya kararlı olsalar bile, evin yaşanmış hissettiren bir şey.

Bir tencere ocağa kondu. Su açıldı. Soğanı soyup hızlıca doğradım, bıçak kesme tahtasına vururken

beni sakinleştiren bir kararlılıkla kesme tahtasına çarpıyordu.

Tavaya değdiğinde çıkan ilk cızırtı, adımlarıma neşeli bir canlılık kattı. Tarifi iki kez kontrol ettim ve her adımı harfiyen uyguladım.

Karıştırırken kendime fısıldayarak mırıldanmaya izin verdim, ses kendini belli etmeyecek kadar sessizdi, sadece mutfağı bir anıt mezar gibi hissettirmeyen ince bir ses.

Oturma odasından Wes yine homurdandı. Bu seferki ses daha sertti, sanki bir sınırı zorluyormuş gibi.

Merakım beni yendi, geriye yaslandım ve gizlice bir göz attım.

Hâlâ matın üzerindeydi, şakaklarında terli saçları ıslanmıştı, hazırlanırken omuzlarını geriyordu. Kolları adeta oyulmuş gibiydi. Ağzı efordan gerilmişti.

Midem altüst oldu.

Bir mutfak havlusu kapıp kendime bir kez yelpaze yaptım, sanki ocaktan gelen ısı yüzündenmiş gibi davranarak, oysa gerçekte oda arkadaşımın nabzı atan ve kötü tavırlı bir günah gibi görünmesinden dolayıydı.

Yemeğe yeniden odaklandım ve tişörtümü boynumdan kaldırdım.

Soğanlar yumuşadı, tavada tatlandı. Sarımsak da onu izledi.

Koku, tadabileceğiniz bir sıcaklık gibi mutfağı sardı.

Dikkatimi tekrar kesme tahtasına verdim ve işime devam ettim. Doğradım. Karıştırdım. Tuzladım. Tadına baktım. Ayarladım.

Bir tencere kapağı tıkırdadı. Bir kaşık kazındı. Küçük, sıradan sesler birikip evin daha az boş hissettirmeye başlamasına kadar devam etti. Kenarları daha az keskin.

Telefonum, bir fotoğrafıdan gelen e-posta yanıtıyla titredi ve o heyecan geri geldi — mesleki heyecan, ilerlemenin net hissi.

Çalışma modu, beynim mırıldandı. Güvenli. Tanıdık.

Başka bir homurtu dikkatimi yine başka yöne çekti. Bir kez daha bakma riskini aldım.

Wes egzersiz değiştirmişti, şimdi oturuyordu, omuzları kamburlaşmış, kasıtlı bir kontrolle dambıl çalışıyordu — pazı kıvrımları, yavaş ve zorlu. Ter, ön kollarında parıldıyordu. Elleri, sanki dambıllar onu kişisel olarak kırmış gibi sıkıca kavradı.

Boğazım kururken nabzım yine hızlandı.

O kadar hızlı döndüm ki, neredeyse sarımsakları odanın diğer ucuna fırlatıyordum.

"Odaklan," diye fısıldadım yemeğe, sanki beni duyabilirmiş gibi, ve tarifi tekrar kontrol ettim.

Mutfak tereyağı, sıcaklık ve evim diyebileceğim bir şeyin kokusuyla doluydu. Kendimi bu kokuya bıraktım. Yemek pişirmenin ritminin beni ileriye çekmesine izin verdim — bir adım, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha — ta ki hissettiğim o garip his, fon müziği olmaktan çıkıp arka plan gürültüsüne dönüşene kadar.

Arkamda bir yerlerde mat kaydı. Yumuşak bir gümbürtü. Ağırlıkların yere konduğuna dair şüpheyeye yer bırakmayan bir ses.

Bir duraklama.

Sonra halının üzerinden uzaklaşan, daha ağır ayak sesleri.

Merdivenlere ya da banyoya doğru değil, mutfığa doğru.

Wes'in ayak sesleri, sanki görünmez bir çizgiye çarpmış gibi mutfağın kenarında durdu.

Sos koyulaşana ve buhar yüzüme kadar yükselene kadar karıştırmaya devam ettim; çünkü ona çok doğrudan bakarsam, ona, şu anda kaldıramayacağım şekilde düşünmeye başlayacaktım.

Ne yazık ki, bedenim benim kapasitemi umursamadı.

Ter, tişörtünün yakasını karartmıştı. Ön kollarında ve boğazında bir parlaklık vardı ve egzersizden yeni çıkmış, kaslarla ve eforla dolu vücudunun ısısı, sanki başka bir elementmişçesine odaya yayıldı. Midem bir anda boşaldı. Karnımın derinliklerinde sıcak ve yoğun bir kıvılcım çırpındı.

Tencereye daha fazla odaklandım.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece orada durdu, mutfığı daha küçük hissettiren o ağır, sessiz varlığıyla kapıyı doldurdu.

Yine de başımı kaldırıp ona baktım.

Gözleri üzerimdeydi. Gözlerini kaçırmıyordu. Kibarca kaçınmıyordu, *bakıyordu*.

Nabzım, kendi ayağına takılıp düşmüş gibi hızlandı.

Boğazımı temizledim, çünkü tek garip davranan kişi olmak istemiyordum. "Spagetti canım çekti," dedim, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi, sanki onun bakışlarının cildimi gerginleştirdiğinin farkında değilmişim gibi ocağı işaret ederek. "Açsan yeterince var."

Bir an için cevap vermedi. Gözleri yüzümde kaldı, o kadar dikkatliydi ki kaşığı tutuşum biraz fazla sıkılaştı.

Sonra çenesini bir kez oynattı, sanki bana söylemek istemediği sözleri yutuyormuş gibi.

"Duş alacağım," dedi.

Sonra arkasını dönüp mutfak yanıyormuş gibi uzaklaştı

Orada, kaşığım sosun üzerinde asılı kalmış halde durdum, Buhar. Fayans. Su. Görmek istemediğim ama görmezden gelemediğim bir vücut.

Buhar. Fayans. Su. Görmek istemediğim ama gözümün önünden silemediğim bir vücut.

Gözlerimi sertçe kırıp kendimi zorla ocağa döndürdüm. "Toparla kendini," diye mırıldandım sarımsağa.

Akşam yemeğinin geri kalanı kas hafızamla halloldu. Lavaboda süzülen makarna. Kaynayan sos. Fırında ısınan ekmek. Ocağa gülümsedim. En son ne zaman sıfırdan bir yemek pişirmeyi başardığımı hatırlayamıyordum.

Yine de beynim, Wes'in bana baktığı gerçeğine takılıp kalmıştı. Gerçekten bakmıştı.

Düşünmeden iki porsiyon tabağa koydum — iki kıvrım makarna, iki kepçe sos, kar gibi yağın Parmesan peyniri — sonra ikinci tabak elimde donakaldım.

Ne yapıyordum ben?

Onun porsiyonunu, sanki hiçbir beklentisi yokmuş gibi davranabileceği bir sunummuş gibi, folyo ile örtüp tezgahın üzerine bırakabilirdim. Benimkini alıp odamda yiyebilir ve onun her zamanki gibi kanepede televizyon izleyip sessizlik içinde çürümesine izin verebilirdim.

Tabaklara baktım ve inatçılık ile korku arasındaki o tanıdık çekişmeyi hissettim.

Sonunda, her ikisini de masaya koydum.

Eğer tabağını kanepeye götürmek istiyorsa, sorun değildi. En azından kendi geçici evimde endişeli bir garson gibi buharlı bir tabağı oturma odasından geçirmek zorunda kalmazdım.

Ekmeği dilimlemeye odaklandım.

Evin her yerinden küçük sesler geliyordu; soğurken tıkırdayan fırın, üst katta duyulan onun ayak seslerinin uzak uğultusu.

Her gıcırta, her ayak sesiyle omuzlarım kalkıyordu, ta ki onu tekrar duyana kadar.

Wes, fark edilmek istemiyormuş gibi sessizce içeri girdi. Sanki kendi evinde fazla yer kaplamadan dolaşabiliyormuş gibi.

Saçları nemliydi, kökleri daha koyu renkteydi. Yüzü tıraşlıydı, çenesi keskin, cildi sıcaktan kızarmıştı. Kokusu... güzeldi. Kolonya kokusu değildi. Sadece sabun, temiz ten ve zihnimi yarım saniye boyunca sinir bozucu bir şekilde boşaltan hafif odunsu bir koku.

Tabakları görünce durakladı.

Bakışları masadan oturma odasına kaydı, sanki kanepeye geri dönecek rotasını şimdiden çiziyormuş gibi.

Kalbim o umut dolu, hain hareketi yaptı.

Tabağa uzandı.

Onun tabağı alıp gitmesine hazırlandım.

Ama o, sandalyeyi çekip oturdu.

İçimde bir şey, onun tamamen gitmediğine dair bir kanıt bekliyormuş gibi gevşese de, sırf irade gücümle yüzümü ifadesiz tuttum.

Karşısına oturdum ve birkaç dakika sessizce yemek yedik. Çatalım tabağa sürtündü. Bir yudum. Pencerelele çarpan kış rüzgârının yumuşak esintisi.

Dayanamadım.

"Bu iyi mi?" diye sordum sonunda, sanki aramızdaki kırılgan dengeyi değil de makarnayı soruyormuş gibi onun tabağına doğru başımı sallayarak.

Wes çiğnedi ve yuttu. Sonra, bir an durakladıktan sonra başını salladı. "Evet," dedi. Sesi pürüzlüydü, sanki bugün pek konuşmamış gibi. Gözleri tabağına indi, sonra tekrar kaldırdı. "Gerçekten çok lezzetli."

Göğsüm ısındı ve yüzümde mutlu bir gülümseme belirdi.

"Peki," diye takıldım, "buna alışma." Makarnayı karıştırdım ve omuzlarımı kaldırdım. "Bu, pişirmeyi bildiğim tek şey ve her seferinde tarifi bakmam gerekiyor."

Ağzından yumuşak bir ses çıktı, neredeyse duyulmayacak kadar hafif. Kahkaha değildi. Aslında değil. Daha çok, dikkatli dinlersen eğlenmeyi andıran bir homurtu gibiydi.

"Not aldım," dedi.

Bir lokma daha aldı ve boğazının derinliklerinden düşük, istemsiz bir ses çıkardı — boğuk ve savunmasız — ve tüm vücudum bunu tamamen başka bir şey olarak algıladı.

Boynuma bir sıcaklık yayıldı. Suyu çok aceleyle almaya çalıştım ve neredeyse devirecektim.

Wes fark etmemiş gibiydi. Bir an sonra boğazını temizledi ve daha sessiz bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Sözler basitti, ama etkisi öyle değildi.

İçimde bir şey parladı — sıcak ve gururlu — sanki bu evde doğru bir şey yapabileceğime dair herhangi bir kanıtı açmışım gibi.

Yüzümden okunmasın diye tabağıma baktım.

"Peki, şey... bugün ne yaptın?" Wes'in sorusu sessizdi, sanki sormaya hakkı yokmuş gibi, ama yine de merak ediyormuş gibi.

"Oh..." Parmaklarıma bir iş vermek için bir makarnayı çevirdim. "Çiftliğe gittim. Elodie ile konuştum. Sanırım orada bir kış düğün çekimi yapacağız. Ahır, kum tepelerini kullanacağız... güzel olmalı."

Karşımda, Wes'in çatalı yavaşladı. Bakışları tabağından kalktı, gerçekten kalktı, sanki sadece yemeği değil, beni görüyormuş gibi. "Öyle mi?" Sesi bir tık alçaldı. "Fotoğraf çekimi gibi mi?"

Karnımın derinliklerinde bir düğüm oluştu. Bu, insanların ya kibarca konuyu değiştirmeye çalıştıkları ya da sırtışlarını gizlemeye çalıştıkları kısımdı.

"Ben, şey... bu konuyu pek konuşmadım," dedim, hafif tutmaya çalışsam da sesimde savunmacı bir tonun sızdığını fark ettim. "Şehirde gelinlik mankenliği yaptım. Stilize çekimler. Mekanları, satıcıları, her şeyi ayarlamaya yardım ettim —mekânlar, satıcılar, her şey. Bu... tam bir iş," diye ekledim, daha önce duyduğum kahkahaya, "*oh, ne tatlı*" ya da ince bir küçümsemeye hazırlandım.

Hiçbiri gelmedi. Gözleri üzerimde kaldı, sabit ve beklediğimden daha keskin. "Bunu meslek olarak mı yapıyorsun?"

Kahkaham istediğimden daha zayıf çıktı. "Yapıyordum. Şehirde. Her şey ters gitmeden önce." Omuz silktim, sesimin

“Bir şekilde bu işe girdim ve yeteneğim olduğunu fark ettim.”

Wes'in gözleri üzerimde dolaştı, yavaş ve düşünceli bir şekilde, sanki beni bir gece elbisesi içinde, zihnindeki kız kardeşimin çiftliğinin görüntüsüyle karşılaştırıyormuş gibi. Çenesi bir kez kıpırdadı ve onun acı verecek kadar yavaş değerlendirmesi karşısında karnımda kelekler uçuşmaya başladı.

"Evet." Sesi alçak ve pürüzlüydü. "Bunu görebiliyorum."

Sözleri, gözlerinin bana, yüzüme, omuzlarıma, süveterimin yakasına bakışıyla iç içe geçerek, alçak ve ateşli bir şekilde kaynıyordu; sanki beni o elbiselerden birini giymiş olarak hayal ediyor ve bu manzaradan hiç de nefret etmiyormuş gibi.

Oh.

Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki, aptalca bir şey yapmadan önce tabağıma bakmak zorunda kaldım. Mesela kendimi süslemek gibi. Ya da daha fazla kızarmak gibi. Ya da kucağına tırmanmak gibi.

"Dergilere çıktım," dedim, ses tonunun uyandırdığı güven duygusunun peşinden giderek. "Reklam kampanyalarına. Kataloglara. Sadece... burada hiç bahsetmemiştim."

"Neden?" diye sordu.

Bir makarnayı sosun içine batırdım, beyaz porselenin üzerine yayılan kırmızı lekeyi izledim. "İnsanlar her zaman anlamıyor. Ve şimdi olan onca şeyden sonra..." Bir kahkaha kaçtı ağzımdan. "Gelin olmak benim asıl *işimdi* ve ben kaçtım."

Wes bir an sessiz kaldı, çiğneyip başını sallarken aşağıya baktı. "O seni hak etmiyordu."

Masadan karşıya baktım, az önce söylediği şeyin anlamını kavramaya çalışırken kafam karıştı.

Wes boğazını temizledi. "Çiftlikte düğün düzenlemek akıllıca bir hareket.

Orası iyi bir arka plan. Başaracaksın."

Boğazım düğümlenmişti ve yanıt olarak mırıldandım. Derimin altında sıcaklık yayıldı, yavaş ve yoğun bir şekilde. "*Lütfen benimle böyle konuşmaya devam et*" gibi bir anlam ifade edecek şekilde teşekkür etmemek için bir yudum su içtim.

Çatalımı masaya bıraktım ve konuşurken ellerimi hareket ettirdim. "Amaç, kış gelinini yakalamak. Işıklı süsler, yağan kar, mavi ahır, belki de hanın verandasında stilize edilmiş birkaç kare düşün.

Bir fotoğrafçıyla, belki de bir kameramanla görüşüyorum. Elodie, çiftlik için birkaç ekstra yaşam tarzı çekimi de istiyor — ateş çukurunun etrafındaki çocuklar, restoran tamamlandığında. Bir paket satın alacağını söyledi.”

Bakışları üzerimdeydi, dikkatli ve sabit. Bu beni tedirgin etmeliydi. Ama bunun yerine, sıcaklık yavaş ve tehlikeli şeritler halinde derimin altına süzüldü.

“Akıllıca,” dedi. “O bedava reklam alacak. Sen para kazanacaksın. Kasaba da biraz gösteriş yapabilecek.” Çenesini kaldırdı. “Modellik de sen mi yapacaksın?”

Yutkundum, birdenbire kendi vücudumun farkına vardım. “Evet. Yani, mümkünse bir damat bulmaya çalışacağım, böylece her şey bana kalmayacak, ama... evet.”

Gözleri, değerlendirme yapmaktan çok onaylama gibi bir şekilde yüzümün üzerinde dolaştı ve kıkırdayarak güldü. “Bu zor olmamalı.”

Bu sözler midemin derinliklerine, sıcak ve ağır bir şekilde çöktü. O cümlede eski Wes vardı; hiç çaba sarf etmeden kadınları büyüleyen, onu iğrenç bir şekilde değil, tam olarak nasıl fark ettireceğini bilen Wes. Ses tonu ahlaksız değildi. Sadece... kendinden emin. Flörtöz ve kararlı.

Kalbim hızlandı. “Bu senin profesyonel görüşün mü?”

Ağzı yavaşça ve alaycı bir şekilde kıvrıldı, dünya ondan bir parça koparmadan önce var olan adamın bir yansımasıydı. “Mesleki. Kişisel.” Omuzlarını hafifçe silktilti. “O mülkte güzel bir elbise giyersen? Bunun bedelini ödememek için aptal olmaları gerekir.”

Boğazıma bir sıcaklık yükseldi, bunun belli olduğundan emindim. Dilimin aniden ağızımda çok büyük hissetmesini gizlemek için hızlıca bir yudum su içtim.

“Vay canına,” diyebilirdim. “Dikkatli ol. Bana böyle iltifat etmeye devam edersen, burada olmamdan hoşlanmadığını düşünmeye başlayabilirim.”

Bakışları, muhtemelen olduğundan daha uzun süren bir an için benimkilerle buluştu. Gözlerinde bir şey parladı; sıcak ve temkinli bir şey. “Burada olmandan hoşlanmıyorum,” dedi, sesi alçaktı. “Sadece seninle ne yapacağımı henüz çözemedim.”

Vücudumdaki her sinir ucu diken diken olmuştu.

Göz temasını ilk ben bozdum, çünkü kendini koruma hâlâ önemsiyormuş gibi davrandığım bir şeydi. Parmaklarım çatalın etrafında

parmaklarım çatalı sıkıca kavradı, eklemlerim beyazladı.

Dışarıda kar daha şiddetli yağıyordu, karanlığı beyazla dolduruyordu. İçeride Wes Vaughn kendi masasında oturmuş, benim yemeğimi yiyor, benimle aynı havayı soluyordu.

Wes sandalyesini masadan geri çekti ve boğazını temizledi. "Bence bir kural daha eklemeliyiz."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Yemek yapan bulaşıkları yıkamaz," dedi, ben itiraz edemeden tabağıma uzandı. "Şimdi bana tatlı bir şeyin olduğunu söyle."

ON BEŞ

WES

Bana tatlı bir şeyin olduğunu söyle.

Sözlerim, tencereden çıkan buhar kadar yoğun ve görmezden gelinmesi o kadar zor bir şekilde aramızda asılı kaldı. Bunların tamamen masum olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum.

Clara, o cümleyle ne yapacağına karar vermeden önce beyninin bir süre düşünmesi gerekiyormuş gibi, yavaşça bir kez gözlerini kırptı. Çatalı tabağının üzerinde asılı kalmış, çatal dişleri tavandaki sıcak ışığı yansıtıyordu. Bir an, tek sesin kaloriferin tıkırdaması ve dışarıdaki pencereden aşağı kayan karın hafif hışırtısı olduğu bir sessizlik geçti.

Boğazım düğümlendi.

Tanrım, dudağımı mı yaladım? Ne halt yiyorum ben?

Beynim, kabul edebileceğim bir cümle bulmak için çabalarken, ensemden bir sıcaklık yayıldı. Bir şaka. Ev arkadaşı şakası. Tatlı hakkında zararsız bir yorum.

Vücudum zararsız bir şeylerle ilgilenmiyor gibiydi.

Clara, omuzlarını yutan ve onu olduğundan daha küçük gösteren bol bir süveterin içinde bana bakıyordu, kolları sanki iki eliyle ve hiç tereddüt etmeden yemek pişiriyormuş gibi yukarı sıyrılmıştı. Bacakları sandalyenin altına sıkışmıştı, kot pantolonu kıcının kıvrımlarını gösterecek kadar dardı ve onları görmek midemde aptalca bir his uyandırdı. Saçları yüzünün etrafına dökülmüştü, mutfağın sıcaklığından yumuşamış, birkaç tel çenesinin yanında kıvrılmıştı.

O... güzel görünüyordu. Benim masam için fazla güzel. Son zamanlarda olduğum adam için fazla canlı. Bunlar, benim kataloglamam gereken detaylar değildi.

Kazakın köprücük kemiğinde oluşturduğu kıvrım.

Sanki elleriyle bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi parmaklarıyla peçetenin kenarını oynatışı.

Nefes alırken göğsünün düzenli olarak inip kalkışı.

Bunların hiçbirini fark ettiğim için kendimden nefret ediyordum. Önce fark etmem, sonra da kendimi kontrol etmek için acele etmem gerektiği için kendimden nefret ediyordum, ama çok kısa bir an için yeniden *kendim* gibi hissetmiştim. Konuşmamızın bir yerinde, eskiden olduğum adamı hatırladım; flört etmeyi seven ve bunda çok iyi olan adamı.

Clara'nın bakışları aşağıya kaydı, tabağındaki elime hızlıca bir bakış attı, sonra tekrar yüzüme döndü. Yanakları hafifçe kızardı, aylardır hissetmediğim bir şekilde nabzımı hızlandıran türden bir kızarıklık. İfadesi değişti — şaşkınlık yerini daha dikkatli, daha değerlendirci bir ifadeye bıraktı, sanki çift anlamlı sözleri duymamış gibi davranıp davranmayacağına ya da beni bununla yüzleştirip yüzleştirmeyeceğine karar veriyormuş gibi.

Gözlerim yarım saniye fazla onun ağzında kalmıştı. Beynim, dudaklarının açıldığı bir görüntü oluşturdu — yine — ama bu sefer spagetti yemek için değil. Bu düşünce hızlı ve ateşli bir şekilde geldi, göğsümde hiç mantıklı olmayan bir şehvet kıvılcımıydı, çünkü ben şu anda bir şeyler isteyebilecek bir adam değildim. İsteyebilmek, hayatını düzene sokmuş insanlar içindi. İsteyebilmek, kanepede yatmayan ve kendi koridorunda duyduğu ayak seslerine irkilen erkekler içindi.

Döndüğümde midem sıkıştı.

Onu evime almam bir hataydı.

Onu masamda istemek ise bambaşka bir şeydi.

Clara boğazını temizledi, sesi küçük ve dikkatliydi. “Sen ...” Başladı, durdu, sonra sanki ses tonunu bilerek seçiyormuş gibi tekrar denedi. “Gerçekten bulaşıkları mı yıkıyorsun?”

Soru basitti, ama sorma şekli öyle değildi. Sorduğu sorunun altında bir tereddüt vardı, sanki yanlış bir hareket yaparsa benim sinirlenmeyeceğime güvenmiyormuş gibi.

Omzumun üzerinden zar zor bir göz attığımda çenem sıkıştı. Gözlerimi onun yüzünde tutmaya zorladım, aşağıya kaymamaları, beni ele vermemeleri,

yapmaya çalıştıkları şeyi yapmasınlar: bacaklarının çizgisini, o süveterin yumuşaklığını, mutfağında ne kadar da iyi görüldüğünü izlememeleri için.

"Aşçı bulaşıkları yıkamaz dedim," diye cevap verdim, ama sözlerim çok kesik kesik, çok savunmacı çıktı, sanki bana saldırmamış biriyle tartışıyormuşum gibi. "Ciddiydim, Duchess."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Düşes mi?"

Eski halimin parıltılarının tekrar ortaya çıktığını hissederek sıırttım. "Şey, prenses olmak için fazla inatçı ve vahşisin."

Clara'nın ağzı hafifçe gülümsedi. Omzunu kaldırdı. "Tamam."

Ellerimi bulaşıklarla meşgul ederken kalbim hızla atmaya başladı.

Gözleri gereğinden bir saniye daha uzun süre benimkilerle buluştu, sonra kaçış yolu arıyormuş gibi dondurucuya doğru baktı. "Eğer tatlı bir şey arıyorsan..." Clara dudaklarını yaladı ve aletim seğirdi. "Dondurmamız olabilir."

Ne haltlar dönüyordu?

Bir kadınla flört etmemin üzerinden asırlar geçmişti, birinin bana karşılık vermesi ise hiç olmamıştı. *Burada yaptığımız şey bu muydu?*

Elimde tabakla yutkundum ve zorla başımı salladım. "Öyle mi?"

Sandalyesini geriye kaydırıp ayağa kalktı, süveteri kalçalarının üzerine düştü, eteği uyluklarını okşar gibi süzüldü; bu, dikkatimi çekti ve kendi bedenime karşı sabrım buharlaştı. Her adımı, her dönüşü, her uzanışı planlamak zorunda olmayan birinin o düşüncesiz özgüveniyle hareket ediyordu. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi, sıradan bir gece, sıradan bir mutfak ve onunla yemek yiyen sıradan bir adammış gibi, kalan tabakları topladı.

Elindeki bardakları işaret ettim. "Onları da ben yıkarım."

Clara başını kaldırdı, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi ama hemen gizledi. "Oh, biliyorum. Kuralı sen koymuştun zaten." Gözlerinde şakacı bir eğlence parladı.

Başımı salladım.

Yeni kural: Arkadaşının kız kardeşini çıplak hayal etmeyi bırak, seni salak.

Bulaşıkları durulamaya ve bulaşık makinesine yerleştirmeye odaklandım, hareketlerimi dikkatli, ifademi tarafsız tuttum, zihnimi bu işin mekanik kısmına kilitledim.

Clara yine de lavaboya geldi, omuz omuza, aramızdaki havaya sıcaklığı sızacak kadar yakındı. Musluk gürültüyle açıldı, sıcak su buhar çıkardı. Tabaklar yumuşak bir tıkırtı çıkardı, evimde uzun zamandır duyulmamış bir ses. Parfümünün kokusu, havada kalan sarımsak ve et sosu kokusunu bastırdı. Kış ışığı pencerelere baskı yapıyordu, loş ve arduvaz renginde, kar sanki dünya tek tek kar taneleriyle siliniyormuş gibi çam ağaçlarının önünden süzülüyordu.

Clara bir tabağı musluğun altına tuttu ve sessizce, dalgın bir şekilde, sanki elinde değilmiş gibi mırıldandı, sonra bulaşık makinesine koymam için bana uzattı.

Çekmecedan bir havlu aldım, sanki cildimdeki gerginliği atabileceğim gibi havluyu bir kez çırpıttım. "Ben hallederim," mırıldandım.

Gözleri bana çevrildi. "İşini elinden almaya çalışmıyorum, Wes."

Adımı söyleme şekli —düz, gerçekçi, içinde hiç acıma barındırmayan— olması gerekenden daha fazla canımı yaktı. Clara Darling'in ağzı, kelimeleri belaya dönüştürmeyi iyi bilirdi. Bu gece, tam da bunun olmasını engellemeye çalışıyordum.

Bana yeni yıkanmış bir bardak uzatırken kaşlarını kaldırdı.

Ellerimiz birbirine değdi.

Tam bir temas bile değildi, sadece tenin tenle buluşması— parmaklarımın bir saniyenin binde biri kadar bir süreliğine onun parmaklarının kenarına değmesi—ama tüm vücudum sanki avucunu göğsüme bastırmış gibi tepki verdi. Sıcaklık hızla ve keskin bir şekilde yükseldi. Midem kasıldı. Daha aşağıda, aç bir şey kıpırdadı.

Clara'nın nefesi kesildi; sessiz ve hiç şüpheye yer bırakmayacak kadar belirgindi. Parmakları, geri çekilmeden önce o yarım kalp atışı kadar fazla oyalanmıştı. Bakışları bir anlığına yüzüme kaydı, sonra göz açıp kapayıncaya kadar hızla başka yere yöneldi. Yanaklarında bir kızarıklık belirdi. Yıkadığı tabağa aniden yönelttiği dikkat, durumu hiç de düzeltmedi.

Mutfaktaki hava, nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğunlaştı.

Beynim, suçu atabileceğim en kolay yeri aradı.

Yakınlık. Hepsi bu kadardı. Benim alanımda bulunan güzel bir kadına karşı normal bir tepki.

Vücudum ise yüksek sesle ve anında buna karşı çıktı.

Hatırlamaması gereken şeyleri hatırladı. Kucağıma oturmuş, onu açtığımda inleyen bir kadının ağırlığı. Ellerimin altında kayan çıplak ten. Ağzımın, ona hayatta olduğunu unutturma şekli.

Ben çok iyi bir sevgiliydim ve ben onun vücudunu kullanırken onun benim vücudumu kullanmasını özlemiştim. İyi bir sevişmenin rahat eğlencesini özlemiştim. Clara Darling'de hiçbir şey rahat olamazdı. O, planlarını değiştireceğin türden bir kadındı.

Artık bedenim, yanımda taşıdığım bir sorundan başka bir şey değildi; idare etmem, telafi etmem, kelimelere dökmeden özür dilemem gereken bir şey.

Clara'nın parmakları hızlı ve verimli bir şekilde hareket ediyordu, bir tavayı lavaboya götürüyor ve mutfağı, orada hayatta kalmaya çalışan birine ait değil de, orada yaşayan birine aitmiş gibi gösteriyordu. Başka bir tabak almak için yanımdan uzanırken omuzu omzuma hafifçe çarptı. Temas kazara ve küçüktü.

Yine de beni bir itme gibi etkiledi.

Duruşumu değiştirdim, hayalet ağırlı alevlenirken içimden küfrettim, sinirlerim artık var olmayan bir yerde ateşleniyordu. Çenem sıkıldı. Nefesim sığılaştı.

Clara başını çevirdi, gözlerinde bir soru belirdi.

O soruyu sormadan önce ben gerildim. "İyiyim," dedim sertçe, sanki bu bir şeye cevapmış gibi. Sanki bu, onun gördüklerini görmesini engelleyecekmiş gibi.

Clara gözlerini kırptı, sonra çenesini eğdi. "Tamam."

Israr etmedi. Etrafımda dolanmadı. İstemediğim bir yardım teklif etmedi.

Bu çekingenliği rahatlatıcı olmalıydı, ama değildi. Ona uzanıp onu kendime çekmek ve bu kırık kabuktan ibaret bir adamdan daha fazlası olduğumu kanıtlamak istedim.

Elim havluyu o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemlerim beyazladı.

Temiz tavayı kaldırmak için yana doğru adım attı ve dolaba ulaşmak için onun yanından geçmem gerekiyordu. O anda mutfak daraldı — dar bir alan, iki beden, ona bakmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Beynim, "*Etrafından dolaş*" dedi.

Vücudum ise, "*Onu it*" dedi.

Elim belinin altına kondur, onu yolumdan çekmek için kısa, içgüdüsel bir baskı.

Temas hafifti. Hiçbir şeydi. Bir erkeğin düşünmeden yaptığı türden bir dokunuş.

Cildim bunu bir damga gibi kaydetti.

Clara'nın omurgası avucumun altında düzleşti. Oradaki kasları gerildi, sanki bir darbeye hazırlanmış ve ona doğru eğilip eğilmeyeceğini ya da kaçıp kaçmayacağını bilemiyormuş gibi.

Elim hemen kalktı, sanki kendimi yakmışım gibi geri çekildi.

Clara başını hafifçe çevirdi, kirpiklerini indirmeden önce bir anlığına gözlerini genişçe açtı. Yutkunduydu. Konuştuğunda sesi dikkatli çıkıyordu.

"Üzgünüm," dedi, oysa hiçbir şey yapmamıştı. Özü, beklemediğim bir şekilde içimi parçaladı.

"Ben..." Sözcükler boğazımda takıldı. Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyordum. *Sana öyle dokunmadım. Öyle demek istemedim. Öyle demek* istedim.

Boğazımı, yırtılacak kadar sertçe temizledim. "Dolap," dedim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Clara başını salladı ve kenara çekildi. "Tamam."

Bundan birkaç dakika sonra bulaşıklar bitti, ikimiz de çok hızlı hareket ediyorduk, sanki bu işi bitirmek odadaki gerginliği ortadan kaldıracakmış gibi.

Kısa sürede lavabo boşaldı. Tezgahlar silindi. Mutfak... normal görünüyordu.

Ellerimi havluyla kuruladım ve arkamı döndüm, boşluk bekliyordum. Düşündüğümde daha yakındı.

Clara yana doğru adım atmış ve tezgâh ile dolap arasında sıkışmış bir şekilde tam önümde durmuştu. Aramızda neredeyse otuz santim bile yoktu. Çenesinin kıvrımındaki hafif lekeyi görebileceğim kadar yakındık. Lavabodan çıkan buharın saçlarından henüz tam olarak çıkmadığı, şakaklarında gevşek bukleler oluştuğu kadar yakındık.

Geri adım atmalıyordum. Ona yer açmalıyordum. Akıllı, güvenli ve centilmence davranmalıyordum.

Ama bedenim olduğu yerde kaldı.

Gözlerini kaldırdı ve benimkilerle buluştu. Aramızdaki hava değişti, gergin ve elektrik yüklüydü, sanki bütün ev nefesini tutmuş gibiydi.

"Şey... yüzünde bir şey var." Sesim alçak ve boğuk çıktı.

Kaşlarını şaşkınlıkla çattı. "Nerede?"

Elimi uzattım, parmaklarım yüzünün yanını okşarken başparmağımla elmacık kemiğinin yanındaki noktayı süpürdüm. Sıcak bir cilt. Yumuşak. Dokunuşumun altında hafif bir titreme.

Clara hareketsiz kaldı.

Nefesi kesildi, bileğimde hissedebileceğim kadar. Göz bebekleri büyüdü, gri mavi gözleri karardı, sanki her santimetrede kendisiyle mücadele ediyormuş gibi gözlerimden ağzıma, ağzımdan gözlerime gidip geldi. Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissettim. Nabzım hızlandı. Penisim kıpırdadı, kalın ve ısrarcı, sanki hayatımda artık yer kalmayan şeyleri hatırlıyormuş gibi.

Dünya, aramızdaki mesafeye daraldı.

Elini sanki bileğimi tutacakmış gibi kaldırdı, sonra yarı yolda durdu, aramızdaki havada asılı kaldı. Ondandır yayılan ısıyı ve kafamı bulandırıp kendime hakim olmamı zorlaştıran parfümünü hissedebiliyordum. Başparmağım bir saniye fazla uzun süre elmacık kemiğinde kaldı, pürüzlü parmak ucum pürüzsüz cilde değiyordu.

Eğildim.

Fazla değil. Dudaklarımda nefesinin hayaletini hissedebileceğim kadar, ikimizden biri bir milim daha kıpırdasa ağızlarımız birleşecek ve geri dönüşü olmayacak kadar. Kalçalarım tamamen içgüdüsel olarak ona yaklaştı, kot pantolonumun önü onun süveterinin eteğine değdi, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki boğazımda atıyormuş gibi hissettim. Kendimle ilgili hatırladığım her şey —kadınları duvarlara yaslayıp öpen ve isimlerini unutturan adam— sanki bir fırsat bekliyormuş gibi içimden fışkırdı.

Clara uzaklaşmadı.

Dudakları aralandı, boğazında en ufak bir ses takıldı, yumuşak, çaresiz bir nefes alma sesi, bende kalan tüm fitilleri ateşledi. Bakışları yine ağzıma indi, bu sefer yavaş ve kasıtlı bir şekilde, sanki kendini kasten ele veriyormuş gibi.

Hayes'in yüzü zihnimde belirdi. Parmağında elmas olan Clara. Buzdolabındaki aptal kural listemiz. Bunun berbat bir fikir olmasının tüm nedenleri, düzgün ve acımasız bir sıra halinde dizilmişti.

Kendimi birkaç santim geri çekmeye zorladım, bizi birbirimize çeken çekim gücünü kırmaya yetecek kadar. Önce sıcaklığın kaybı hissettim, sonra aramızda tekrar kayan havanın boşluğu.

"Wes..." diye fısıldadı, sesim neredeyse duyulmayacak kadar zayıftı, sesden çok nefes veriş gibiydi.

Arzunun hemen ardından utanç çöktü üzerime. En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi. Ev arkadaşım. En zor anımda yanıma gelen ve yine de evime taşınan kadın. Ona dokunup bunun basit bir şeymiş gibi davranabilecek bir adam değildim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, ama ne için özür dilediğimi tam olarak bilmiyordum. Neredeyse onu öpmek. Onu öpmemek. Kahretsin, hepsi.

Clara yutkundu, boğazı hareket etti. Bakışları kaydı ve odadaki en güvenli şeye, lanet olası bir dolap kapısına sığındı. "

...sorun yok," dedi çok çabuk. Parmakları, sanki benden başka tutunacak bir şeye ihtiyaç duyuyormuş gibi tava sapını aradı.

Boğazımı temizledim, ses küçük mutfakta çok yüksek çıktı. "Bir şey... izlemek ister misin?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, hemen geri almak istedim. Kulağa zayıf ve basmakalıp geliyordu, sanki bir genç, "neredeyse öpüşme" anını "kanepede vakit geçirme"ye çevirmeye çalışıyormuş gibi.

Gözleri oturma odasının girişine kaydı ve orada göreceği şeyin gerçekliği, bir taş gibi karnıma çakıldı.

Sonra bakışları tekrar bana döndü ve yüzünde her şeyin yansıdığını gördüm: yanağına dokunduğum anı, ona doğru eğildiğim anı, aramızdaki mesafeyi yeniden açtığım anı. İçinde bir şey yumuşadı, sonra titredi. Belki de benim onun için kim olduğumu hatırladı.

Sesi normalden biraz daha yüksekti, ama sesinin altındaki titremeyi duydum. "Yapamam," dedi. "Birkaç e-posta göndermem gerekiyor. Eğer bu gece yapmazsam, yarın kendimi bundan vazgeçireceğim."

Elbette öyle yapacaktı. Clara Darling, ivmeyle hareket eden biriydi. Planlar. Az önce sınırı aşmaya ne kadar yaklaştığımızı hissetmek için yeterince uzun süre hareketsiz kalmasını engelleyen her şey.

Bir kez başımı salladım, boğazımı tırmalayan utanç duygusunu gizlemek için yüzümü tarafsız bir ifadeye büründürmeye çalıştım. "Evet." Rahatmış gibi konuşmaya çalıştım. "İşine bak."

Clara mutfağın kenarında tereddüt etti, sanki bir kısmı orada bağlı kalmış, geri kalanı ise merdivenlerin yarısına kadar çıkmış gibiydi. Kirpiklerini bana doğru kaldırdı.

"Akşam yemeği çok güzeldi, Wes," dedi ve ismimi sessizce vurgulaması göğsümü sıkıştırdı. "Teşekkür ederim."

Ben cevap veremedim, içimi kemiren şeyi yüksek sesle söyleyemedim, arkasını dönüp merdivenlere doğru çıktı. Adımları hafif ama hızlıydı, her biri kaçındığım ve neredeyse yaptığım her şeyi hatırlatıyordu.

O ortadan kaybolduktan sonra uzun süre mutfakta kaldım, temiz lavaboya, sıcak ışığa, karşımdaki boş sandalyeye bakarak.

Vücudum hâlâ titriyor gibiydi.

Ağzım hâlâ onunkinden birkaç santim uzakta gibi hissediyordu. Evim yine çok sessiz geliyordu.

Göğsüm sanki biraz çatlamış gibiydi ve ne küfür etsem ne de nefes alsam bilemedim.

Oturma odasına döndüm ve iki adım attım, sonra onu muhtemelen onun gördüğü gibi gördüm.

İçeriden, idare ettiğim bir yer olarak gördüğüm şekilde değil. Bacağımı ulaşabileceğim bir yerde tutabileceğim ve paniğimi kontrol altında tutabileceğim bir yer. Hiçbir şeye tırmanmak, hiçbir şeyle yüzleşmek ya da hiçbir şeyi itiraf etmek zorunda olmadığım bir yer.

Kanepe bir yuva gibiydi. Şarj kabloları sarmaşıklar gibi dolanmıştı. Yarısı boş bir su şişesi. İlaç kutuları, sanki sergilenmek üzereymişçesine uzaktan kumandanın yanında kümelenmişti. Aylardır altında uyuduğum battaniye, köşede topaklanmıştı ve yastığın üzerinde vücudumun beni tutması için alıştığı yerde kalıcı bir çukur oluşmuştu.

Oda... yorgun görünüyordu.

Sanki tüm hayatımı buraya taşımış ve onu tek bir mobilyanın genişliğine kadar küçültmüşüm gibi.

Karnımın derinliklerinde, hem sinirlilik hem de utanç gibi bir şeyin karışımı olan bir sıcaklık dalgalandı. Clara bu konuda tek kelime etmemişti, ki bu neredeyse daha da kötüydü. Sadece o dikkatli,

aşırı nazik ifadeyle oturma odasına bakmış, sonra sanki o kanepede yanıma oturmak mutfakta benimle ayakta durmaktan daha tehlikeliymiş gibi izin isteyerek odadan çıkmıştı.

Akşam yemeği gerçekten çok güzeldi, Wes.

Güzeldi.

Elimi yüzümden aşağı doğru sürükledim ve odanın karşısına kısa, sinirli adımlarla geçtim, sanki derimin altında sürünen her neyse onu çalışarak atlatabilirmişim gibi.

İlk yaptığım şey, sehpadan boş bir ambalajı alıp çöp kutusuna atmak oldu. Sonra bir tane daha. Ardından, açmak için yeniden bir şeye karşı sorumlu hissetmem gerektiği için görmezden geldiğim bir yığın mektup. Düzeltilmeye ihtiyacı olmayan bir dekoratif yastığı düzelttim, battaniyeyi keskin, sabırsız hareketlerle katladım ve ilaç şişelerini daha düzgün bir sıra halinde dizerek, düzenin onların temsil ettiği şeyi silebileceğini umdum.

Hareketlerim, son zamanlarda beynimin işleyişi gibi, patlamalar halinde geliyordu: enerji bitene kadar devam etmek ve düşünceler yetişmeden durmak.

Evin içindeki sessizlik daha da yoğunlaşıyordu.

Oturma odasının ortasında durup, sanki benim günahımdan düşüşümün kanıtıymış gibi kanepeye bakıyordum.

Yukarı çıkamayacak değildim.

Vücudum merdivenleri çıkabilirdi. Fizik tedavide, floresan ışıklar altında ve başkalarının gözleri önünde, terapistim her adımı bir zafermiş gibi sayarken, merdivenleri defalarca çıkmıştım. Yapabilirdim.

Ama beynim başka bir hikayeydi.

Yukarı çıkmak, uzaklık demekti. Yukarı çıkmak, ön kapıdan uzak olmak, çıkıştan uzak olmak, bir şey ters giderse dışarı çıkabileceğim zemin kattan uzak olmak demekti. Yukarı çıkmak, kimseye anlatmadığım o aptalca korku demekti — yangın çıkarsa, bir şey olursa, karanlıkta uyanırsam ve bacağımı yeterince hızlı kaldıramazsam, kapana kısılacağım şeklindeki mantıksız, aşağılayıcı kesinlik.

Bu saçma bir şeydi, ama gerçekti ve kök salmıştı.

Kanepe benim uzlaşmam olmuştu. Teslimiyetim. Güvenlik ağım.

Bu gece, mutfağında Clara'yı neredeyse öpecekken, sanki yüksek sesle söylemediğimiz tüm kurallar yokmuş gibi, kendimi bir spot ışığı altında hissettim.

Bakışlarım, davetsizce, evin arkasındaki merdivenlere kaydı.

Korkuluk loş ışığı yakaladı. Basamaklar temiz ve dik yükseliyordu, ahşap cilalı ve güzeldi — eskiden gurur duyduğum türden bir merdiven. Onu ben tasarlamıştım. Ben inşa etmiştim. Kendi evinin bir engel parkuru haline gelebileceğini hiç düşünmemiş bir adam gibi içinde yaşamıştım.

Clara bu evin içinden geçip şu anda nasıl yaşadığını görmüştü. Mutfakta durmuş ve her şeyi bildiği halde neredeyse onu öpmeme izin vermişti. Ne düşündüğü konusunda sessiz kalmıştı, bu da kafamdaki sesleri daha da yükseltmişti.

Yukarıda uyuyor olmalıydı. Yatak odası hemen oradaydı.

Bunu kendisi seçiyor.

Yukarıdan yumuşak bir ses geldi; bir şeyin yerine oturması, ağırlığın altında bir döşeme tahtasının esnemesi, Clara'nın yukarıda, hayatta ve benim odamın karşısındaki odada hareket ettiğini hatırlatan bir ses. Neredeyse öpeceğim kadın. Kesinlikle arzulamamam gereken kadın.

Ciğerlerim sıkıştı.

Clara'nın taşındığı yer buydu. Üst katın bir hayalete ait olduğu, alt kattaki adamın ise farkında değilmiş gibi davrandığı bir ev.

Yavaşça nefes aldım ve merdivenlerin dibine yürüdüm.

Elim tırabzana kaydı. Ahşap avucumun altında pürüzsüzdü, beni sakinleştirmesi gereken bir şekilde tanıdıktı. Protezim bu gece sağlam hissettiriyordu, astarı tam oturmuştu, kalan uzuvumdaki hafif baskı vücudumun elinden geleni yaptığını hatırlatıyordu. Hayalet ağrı arka planda statik elektrik gibi cızırdıyordu, hiç geçmiyordu ama her zamankinden daha sessizdi.

Yukarıya baktım.

Yukarıdaki koridor ışığı sönmüştü. Merdiven sahanlığı loştu, sadece Clara'nın odasından sızan zayıf ışıkla aydınlanıyordu.

Ağzım kurudu.

Korku her zamanki gibi aynı yerde yükseldi—kaburgalarımın altında, sıkıcı ve mantıksız, sanki vücudum artık kendi evime

. Beynim her zamanki gibi riskleri sıralamaya başladı.

Tökezlemek. Düşmek. Yangın. Sıkışmak.

Buna, onu neredeyse bir dolaba yaslayıp, sanki hiçbir şey kaybetmemişim gibi öptüğümün taze anısını da ekleyin. Bu merdivenlerden aşağı yuvarlanma ya da aramızdaki her neyse ona kafa üstü çarpma düşüncesi, midemi aynı iğrenç şekilde altüst etti.

Çenem ağrıyacak kadar sıkı sıkıştı.

Hayır.

Bunu onun için yapmıyordum. Hiçbir şeyi kanıtlamıyordum. Onun hayran olabileceği ya da daha sonra kafasında neredeyse öpüşmeyi haklı gösterebileceği bir versiyonum olmaya çalışmıyordum.

Sadece... sanki çoktan kaybetmişim gibi yaşamaktan bıkmıştım. Kanepede uyuyan ve artık bir şeyleri istemenin maaşının üstünde olduğunu iddia eden adam olmaktan bıkmıştım.

Parmaklarım, elimdeki tendonlar belirginleşene kadar tırabzana sıkıca sarıldı.

Bu büyük bir mesele değil. Daha önce de yukarı çıkmıştık ve her zaman geri inebiliriz. Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme.

Ayağımı kaldırıp ilk basamağa koydum. Ev hafifçe gıcırdadı, ses neredeyse bir iç çekiş gibiydi. Ağırlığımı öne verip denerken nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Protez tuttu. Dizim kilitlendi. Dengemi sağladım.

Titrek bir nefesle ciğerlerimden hava çıktı.

Bir basamak daha çıktım. Sonra bir tane daha.

Merdiven sahanlığına vardığımda, uyluklarım yanıyor, omuzlarım gerginleşmiş ve ensemdeki derim, sanki kendi lanet evimdeki merdivenleri tırmanmak yerine kereste taşımışım gibi terlemişti.

Yatak odamın kapısı koridorun sonunda, yarı gölgede, sessiz ve kapalı bir şekilde beni bekliyordu.

Yabancı birinin odası gibi görünüyordu.

Ona doğru adım attım, artık daha yavaş, her hareketim kasıtlı ve kontrollüydü. Buradaki hava daha serindi, daha az yaşanmış gibiydi, hafifçe sedir ağacı, temiz çarşaflar ve eskiden bana rahatlık hissi veren bir şeyin kokusu geliyordu.

Elimi kaldırdım.

Avucum yatak odamın kapı koluna değdi, metal cildimin altında serin bir his uyandırdı.

Göğsüm çok hızlı bir şekilde inip kalkıyordu, kalbim sanki yapmak üzere olduğum şeye güvenmiyormuş gibi çarpıyordu.

Koridorun karşısında, başka bir döşeme tahtası kıpırdadı; yumuşak ve hafif bir ses, sanki biri yatakta hareket etmiş ya da ayağa kalkmış gibi.

Yine de parmaklarım kolu sıkıca kavradı.

Elim altında döndü.

Ana yatak odası, sanki başkası için inşa ettiğim bir yer gibi beni karşıladı; yatak çok düzgün yapılmıştı, yorgan düzgünce yayılmıştı, yastıklar üst üste dizilmişti ve sanki kimse başını oraya hiç dayamamış gibi dokunulmamıştı. Ay ışığı perdelerden soluk şeritler halinde sızıyor, zemini ve şifonyerin kenarını kış grisi ile boyuyordu.

İçeri girdim ve arkamdan kapıyı kapattım, ses yumuşak ve kontrollüydü, sanki yeterince dikkatli hareket edersem her şeyi kontrol altında tutabilmişim gibi.

Eşiği geçtiğim anda protezimin daha ağır gelmeye başladı, vücudum birdenbire, gerekirse bu odadan hızlıca çıkmanın bana neye mal olacağını aşırı derecede fark etti. Boğazım, tanıdık o mantıksız panikle sıkıştı; beynimin karanlıkta bana beslemeyi sevdiği o çirkin kesinlik.

Ateş. Duman. Merdivenler. Clara'nın ağzı, benimkinden birkaç santim uzakta.

Yine de yatağa doğru yürürken çenemi sıktım, bu gece benim yerime karar vermesine izin vermeyecektim; ne üst kata çıkma korkusuna, ne de onu isteme korkusuna.

Yavaşça nefes vererek yatağın kenarına çöktüm; aylarca süren kanepeler, uykusuz geceler ve sürekli hareket etmeye hazır olma halinden sonra, ağırlığımın altında yayların hareket etmesi neredeyse şok edici bir his uyandırdı. Yatak yumuşak ve genişti. Beni kucakladı ve kalmam için davet etti.

Ellerim içgüdüsel olarak uyluklarıma gitti, parmaklarım sanki kendimi sağlam bir şeye tutunabiliyormuşum gibi kumaşı delip geçti. Hayali ağrı parladı, arka planda düşük bir statik ses duyuldu ve vücudum hâlâ bir darbeye hazırmış gibi omuzlarım gerildi.

Koridorun karşısından çok hafif bir ses geldi — ahşabın yerleşmesi, sessiz bir ayak sesi, evin içinde başka birinin olduğunu hatırlaması.

Clara.

Bu düşünce göğsüme çarptı, sıcak ve istenmeyen, masamda oturduğu anılarıyla, ellerini lavaboya koyduğu anılarıyla, nefesini tatacak kadar yaklaştığımda nefesinin kesildiği anılarıyla iç içe geçmişti.

Geri yaslanıp, giysilerimle birlikte yatağa düşerken midem kasıldı, aylardır bu açıdan bakmadığım tavana bakakaldım.

Üstümdeki sıva pürüzsüzdü ve sıradandı, hayatın normal olduğunda asla fark etmediğin türden bir tavan.

Kalp atışlarım kulaklarımda çok yüksek sesle yankılanıyordu, vücudum eski korkunun yükselip beni aşağıya kovalaması için bekliyordu, zihnim ise evin —ya da vicdanımın— orada uyumaktan kaçınmamın doğru olduğunu kanıtlamasını bekliyordu.

Bunun yerine, orada uzandım ve sessizliğin beni sarmasına izin verdim, kendi yatağıma izinsiz giren bir adam gibi hissetmediğimi... ya da dokunmaya hakkı olmayan bir şeyi isteme eşiğinde olduğumu...

ON ALTI

CLARA

SABAH YAVAŞ ve puslu bir şekilde geldi, ince perdelerden süzülen soluk ışık, tavanımı bir suluboya resmine dönüştürdü.

Birkaç saniye boyunca göğsümün neden sıkıştığını ya da vücudumun neden düşerken uyanmışım gibi titrediğini anlamadım.

Sonra beynim olayı kavradı.

Wes'in eli yanağımda. Başparmağının yüzümde bıraktığı sert iz. Nefesi, sıcak ve yakın. Aramızdaki o yarım inçlik mesafe, biz ayrıldıktan sonra bile hiç kaybolmadı.

Gözlerim yine kapandı.

Tanrım.

Isı içimden o kadar hızlı geçti ki, neredeyse başım dönüyordu. Neredeyse dokunduğu her yer neon ışıkla aydınlanmış gibi hissettim. Cildim, vücudunun nasıl eğildiğini, bir elini arkamdaki tezgaha dayayıp sanki içindeki bir şey kopmuş gibi alanımı nasıl doldurduğunu hatırladı.

Aslında öpüşmemiştik, ama bu benim için önemli değildi.

Uyku gömleğimin ince pamuğu altında meme uçlarım sertleşti, o kadar sertleşti ki, hareket ettiğimde kumaş cızırdadı. Elim hareket etti, avucumu göğsümün üzerine düz bir şekilde koydum, sanki bu hissi yok edebilmişim gibi. Bunun yerine, keskin bir zevk dalgası içimi kapladı, düşük ve ısrarcı.

"Tanrım," diye yastığıma mırıldandım.

Ses, bir duadan çok, kesik bir iç çekiş gibi çıktı.

Nefes alıp vermeyi denedim ve düşüncelerimi kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir şeye yönlendirmeye çalıştım. Alışveriş listeleri. Çekim listeleri. Gelinlikler. Wes Vaughn'un açlıktan ölüyormuş gibi ağzıma baktığı anı içermeyen milyonlarca başka liste.

Vücudum market listeleriyle ilgilenmiyordu.

Dün geceyi, projektörde takılan eski bir film gibi, sarsıntılı küçük görüntüler halinde tekrar oynatıyordu.

Lavaboda parmaklarının benimkilere dokunması. Dokunuşunun belimin alt kısmına bıraktığı iz. "*Ciddiydim, Düşes*" diye fısıldadığında gözlerindeki ateş. Yanak kemiğime dokunan başparmağı, dikkatli ve bir şekilde saygılı.

Uyluklarım birbirine bastırarak baskı arıyordu. Yanıma kıvrıldım, dizlerimin arasına bir yastık sıkıştırdım, acıyı dindirmek istedim ama sadece daha da kötüleştirdim. Yakalayamadan içimden, inilti ile küfür arasında bir yerde, küçük, çaresiz bir ses kaçtı.

Onu bastırmak için yüzümü yastığa daha da gömdüm.

Bu çok saçma.

Wes Vaughn, mutfağında beni neredeyse öpüyordu; ikimizin geçmişinde de kardeşimin adı vardı ve parmağımda hala bir nişan yüzüğü parlıyordu.

Neredeyse ona izin verecektim.

Elim otomatik pilotta aşağıya kaydı, adını koyabileceğim hiçbir şeye tam olarak dokunmadan, sadece kaburgalarımı okşadı, karnımın üzerinden kaydı, parmak uçlarım şortumun bel kısmına girdi, sonra sanki lastik beni yakmış gibi elimi geri çektim.

"Kesinlikle olmaz," diye yastığa fısıldadım, sanki bunu bir kural haline getirirsem vücudum beni dinleyecekmiş gibi. "Hayır. Biz bunu... yapmayacağız."

Yine de nabzım bacaklarımın arasında, düzenli ve haince atıyordu.

O, kardeşinin en iyi arkadaşıydı.

Neredeyse seni öpüyordu.

Sen neredeyse ona *yalvardın*.

Zihnim bunu önemsiz bir şey olarak yeniden tanımlamaya çalıştı. Sadece yakınlıktı, hepsi bu. Fazla paylaşılan hava, fazla garip bir durum, onun kanepeye geri çekilip kaybolmak yerine masaya oturmuş olmasından duyulan fazla rahatlama

. Sessiz bir evde, aralarında iyi bir yemek ve çok fazla söylenmemiş şey olan iki yalnız insan.

Vücudum bunun saçmalık olduğunu söyledi.

Ağzımı izlerken gözlerinin nasıl karardığını hatırladı. "*Burada olmandan nefret etmiyorum. Sadece seninle ne yapacağımı henüz çözemedim*" derken sesinin nasıl alçaldığını hatırladı.

Yine bir sıcaklık dalgası geldi, o kadar sıcaktı ki serinlemek için bir bacağımı yorganın dışına çıkardım, ama sonra beni bir arada tutan bir şey olmadan hava çok soğuk geldiği için hemen geri çektim.

Gerçeklik yavaş yavaş kafama dank edince, utanç enleme kadar tırmandı.

Onun beni öpmesini istedim.

Belirsiz, iltifat edici bir şekilde değil. "Farklı bir hayat yaşasaydım ne güzel olurdu" türünden bir şekilde de değil. Çok gerçek, tam burada, tam *şu anda* olacak şekilde.

O, kardeşinin en iyi arkadaşı.

Bu düşünce zihnimde bir lastik bant gibi çattı.

Hayes, koruyucu ağabey bakışlarıyla ve beni biraz kusurlu bir yumurta gibi görme eğilimiyle. Wes konusunda zaten fazlasıyla suçluluk duyan Hayes.

Midem altüst oldu.

Sırt üstü yattım ve tavana baktım, göğsüm çok hızlı inip kalkıyordu, sanki bütün gece kendimle güreşmişim gibi çarşaf bacaklarımda dolanıyordu.

"Kendine gel," dedim boyadaki çatlaklara. "Seni öpmedi bile."

Bu itiraz bana bile zayıf geldi.

O öpüşmeme, şimdiye kadar yaşadığım çoğu gerçek öpüşmeden daha fazla hissettirmişti. Tüm o gerilim, tüm o "neredeyse"ler, aramızda gergin ve uğultulu bir şekilde uzanıyordu. Onun ağzını benimkinden ayıran o küçük boşlukta, geri çekilmenin acı verdiği gibi özür dileme şekliyle yaşıyordu. Adının izinsizce dudaklarımdan dökülüşünde —Wes— sanki bedenim o bağlamda onun şeklini zaten biliyormuş gibi.

Utanç duygusunun altında, küçük, inatçı bir heyecan parladı.

Beni öpmek istemişti.

Bu sadece benim uydurduğum ve duvara asmış olduğum bir an değildi. O eğilmişti. Bana uzanmıştı. Başparmağı, akıllıca davranmaktan çok bana dokunmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi yanağımı okşadı.

Bakışlarım yan taraftaki kapalı yatak odası kapısına, onun ötesindeki sessiz koridora kaydı ve dün gecenin anısı zihnimde yer değiştirerek yeni bir şeye yer açtı.

Döşeme tahtalarının yumuşak gıcirtısı. Etrafta hareket eden ağırlığın çıkardığı hafif gümbürtü. Wes'in merdivenleri tırmandığına dair neredeyse imkansız olan farkındalık.

Yorganı geri çekip bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttığımda kalbim hızla çarptı, avuç içlerimi yatağa dayadım, kafamda ise arzu, endişe ve bu yeni duygunun ne olduğu konusunda düşünceler dolaşıyordu.

Neredeyse yaptığımızla yapmadığımız arasındaki o dağınık, gergin boşlukta bir yerlerde, bir şeyler değişmişti.

Dudaklarımı sıkıca kapattım, nabzım hala derimin altında çılgınca atıyordu ve ayağa kalktım.

Kapıya yürüdüm ve kapıyı araladım; koridora adımımı attığımda soğuk hava çıplak bacaklarımı okşadı.

Orada öylece durup dinledim.

Wes'in yatak odasının kapısı birkaç santim aralıktı, geçerken içeriyi görebileceğim kadar. Yatak yapılmıştı, ama ilk gördüğümde olduğu gibi, katalogdaki gibi el değmemiş değildi. Yorganın ortasında, birinin yattığı yerde çok hafif bir iz vardı. Yastıklardan biri diğerinden biraz daha düz duruyordu, sanki biri orada uyuduktan sonra izleri silmeye çalışmış gibi.

Göğsümde bir şey sıkıştı.

Yukarı çıkmıştı. Kendi yatağında uyumuştı. Kanepede değil. Ön kapının hemen yanında değil. Eskiden olduğu adamın yaşadığı bu katta.

Gurur duymamalıydım. Bu benim zaferim değildi. Onu neredeyse öpüp sonra bir korkak gibi kaçmaktan başka bir şey yapmamıştım.

Yine de, göğsümün altında sessiz, aptalca bir sıcaklık dalgası yükseldi. O sadece hayatta kalmaya çalışmıyordu, çaba gösteriyordu.

"Tamam," diye kimseye seslenmeden fısıldadım, yanından geçerken parmaklarım kapı çerçevesine değdi. "İlerleme var."

Aşağıdan kahve kokusu yükseliyordu; kendi döngüsel düşüncelerimin ötesinde bir dünya olduğuna dair zengin, karanlık bir vaat. Midem tam o anda guruldadı.

Yarım saniye tereddüt ettim, sonra kokuyu takip etmek yerine odama geri döndüm ve kapıyı hafif bir tıklamayla kapattım. Wes Vaughn ve neredeyse öpüşecekkenki o hayaletle yüzleşeceksem, en azından sütyen giyerek yapabilirdim.

Tayt, kalın çoraplar, yumuşak bir kazak. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, ta ki onun dudaklarını düşünerek yuvarlandığımdan çok, kendini biraz toparlamış birine benzemesi için. Biraz maskara. Dudak kremi. Abartılı bir şey yok. Sadece hafif, kadınsı bir zırh.

Ne yazık ki, bunların hiçbirisi derimin altındaki hafif uğultuyu dindirmede işe yaramadı.

Kahve kokusu nihayet sinirlerimden daha güçlü olduğunu kanıtladığında, elimi tırabzana doladım ve mutfığa doğru, oradaki Wes Vaughn'un beni bekleyen her ne halindeyse ona doğru aşağı indim.

AŞAĞI... farklı görünüyordu.

En alt basamağa indim ve ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırptım. Oturma odası genellikle beni bir ibret hikayesi gibi karşılardı: yığınla battaniye, boş bardaklar, etrafa saçılmış mektuplar ve ambalajlar.

Bu sabah ise, neredeyse yeniden bir yaşam alanı gibi görünüyordu.

Battaniye, dağınık bir yığın halinde yatmak yerine kanepenin koluna katlanmıştı. Sehpa neredeyse boştu; ambalaj kağıtları yoktu, boş şişeler yoktu, sadece düzgünce dizilmiş küçük bir posta yığını ve sanki oraya aitmiş gibi sıralanmış uzaktan kumanda vardı. Wes'in uyuduğu yerdeki minderdeki çukur hâlâ oradaydı, ama artık bir kraterden çok, teslimiyet değil, kullanımın kanıtı gibi görünüyordu.

Göğümdeki bir şey biraz gevşedi.

Kahve kokusu beni mutfağa çekti; yoğun ve koyu, içinde hafif bir tatlılık barındıran bir koku.

Wes, küçük beyaz bir tabağın iki yanına dirseklerini dayamış olarak masada oturuyordu. Ortada iki tarçınlı çörek duruyordu, eğri büğrü bir şekerleme damlasının altından buhar yükseliyordu. Karşısında, içi doldurulmuş bir kupa bekliyordu.

Kapı eşiğine adımımı attığımda başını kaldırdı.

Beynim kelimeler üretmedi, sadece izlenimler. Çenesi tıraşlıydı, keskin çizgisi gözlerinin etrafındaki yumuşaklıkla tezat oluşturuyordu. Saçları uykudan dolayı hâlâ dağınıktı, sanki havluyla kurulamış ve yarıda bırakmış gibi biraz dik duruyordu. Gözlerinin altındaki gölgeler eskisi kadar derin değildi. Dinlenmiş görünüyordu. Yüzü eskisi kadar çökük değildi.

Düşüncelerim yetişmeden bedenim tepki verdi — karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yayıldı, dün geceki neredeyse öpüşme anı yüksek çözünürlükte tekrar oynarken, hızlı ve hain bir çarpıntı hissettim.

Elini yanağıma koyması. Nefesi. Çok uzun süre boş kalmayan o boşluk.

"Selam," dedi, sesi yardımcı olmayacak şekilde kaba ve alçaktı. Ağzının köşesi seğirdi, sanki yüzü gülümsemeyi tam olarak hatırlamamış ama bunu düşünüyormuş gibi. "Kahve orada. Tarçınlı çörekler biraz şüpheli olabilir."

Boğazım düğümlendi. "Bunları sen mi yaptın?"

"Yaptım demek abartı olur." Tabağa baktı, sonra tekrar bana. "Kutudan çıktı. Ben açtım. Gerisini fırın halletti."

"Yine de sayılır." Dudaklarım kıvrıldı. "Güzel görünüyorlar. Annemin eskiden yaptığı gibi."

Gözleri ağzımın hareketlerini takip ediyordu. Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve ben sandalyeye aşırı ilgi gösteriyormuş gibi yaptım.

"Ortadaki tanesini sana ayırdım. O her zaman en iyisidir." Ben gülümsememi genişletirken Wes tabağına bakıyordu.

Bir tabağa üç tane tarçınlı çörek koyup karşısındaki sandalyeye oturdum. Kupa ellerimde sıcaktı, kahvenin ilk yudumu nefes almama izin vermiş gibi vücuduma yayıldı. Bir parça kopardığımda tarçınlı çörek yumuşaktı, ortası hâlâ sıcaktı.

Ağızıma attım ve boğazımdan çıkmaya çalışan, açıkçası müstehcen bir sesle mücadele etmek zorunda kaldım.

"İyi mi?" diye sordu Wes, ses tonunda alaycı bir ima vardı.

"Tehlikeli derecede iyi," dedim yuttuktan sonra. "Eğer hızlı davranmazsan hepsini kendim yiyeceğimden korkuyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı, hızlı ve geçici bir şekilde, ama oradaydı. "Hepsi senin."

Bundan sonra çöken sessizlik, eskiden bu evi dolduran o kırılgan sessizlikle aynı değildi. Nedense daha dolgun geliyordu. Kalbim hâlâ o gergin ritimle atıyordu, ama artık içine başka bir şeyin iplikleri de dokunmuştu. Şüphe uyandıracak kadar umuda benzeyen bir şey.

Dün gece mutfakta durmuş, aynı gergin havayı soluyorduk, çok kötü bir karar vermekten yarım saniye uzaktaydık.

Bu sabah kendi yatağında uyumuştum, oturma odasını temizlemişti ve sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi bana konserve kahvaltı yediriyordu.

Kahvaltımı gerekenden daha yavaş bitirdim, bunu yaptığımı itiraf etmeden oyalanıyordum. Tabağım boşaldığında ve fincanım neredeyse bitince, eski içgüdüm devreye girdi: yukarı çık, geri çekil, lojistik ve yapılacaklar listelerine saklan.

Bacaklarım bu talimatı almamıştı.

"Teşekkürler," dedim, parmaklarımla fincanımın kenarını okşayarak. "Cidden. Bir kez olsun dizüstü bilgisayarımın başında mısır gevreği yememek çok güzel."

Bakışları yüzüme kaydı, o kadar sabitti ki göğsüm sıkışmış gibi hissettim. "Rica ederim," dedi basitçe.

Ayağa kalktım, onun da aynısını yapıp burada kendine kurduğu rutinine geri dönmesini bekledim. Bunun yerine, tabakları aldı ve sanki bu da başlı başına bir mucizeymiş gibi doğal bir tavırla lavaboya taşıdı.

"Hey, kuralın 'yemek yapan temizlik yapmaz' olduğunu sanıyordum."

Wes durdu, döndü ve hala buzdolabında asılı duran listeyi işaret etti. "Orada öyle bir kural görmüyorum."

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim ve kalem almak için ıvır zıvır çekmecesine doğru yürüdüm.

"Ayrıca," diye ekledi Wes, bana sırtını dönerek. "Bazen kuralları çiğnemekten hoşlanırım."

Gülümsememi bastırıp yeni kuralımızı listenin altına yazarken, sırtımda lezzetli ve yavaş bir karıncalanma hissettim.

Kural #8: Yemek yapan bulaşıkları yıkamaz.

Geri çekilip, aptalca küçük listemize gülümsedim.

"Sanırım bir süre burada takılacağım," dedim, sözlerim korkup vazgeçmeden ağzımdan çıkıvermişti. Başımı oturma odasına doğru eğdim. "Sorun olmazsa tabii. Önemli hiçbir şeyi yerinden oynatmayacağıma söz veriyorum."

Wes, su akan lavabodan bana bir göz attı, kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. "Sorun yok," dedi. "Ben de tam kitap okuyacaktım."

Göğsümde, neredeyse utanç verici denebilecek kadar saçma bir sıcaklık yayıldı.

Pencerenin yanındaki koltuk beni karşıladı; uykusuzluğunun etkisi altında kalmamış tek mobilya parçasıydı o. Köşeden örgü çantamı aldım ve koltuğa oturdum, çantanın askısı yanımdaki yere çarptı. Kit onu kapının yanına bırakmış ve üzerine şöyle bir not yazmıştı: *Sıkıcı yaşlı kadın atkın için.*

Bir saniye sonra ayak sesleri duyuldu. Gözlerimi kucağımdaki karışık iplik yumağına dikip, Wes'in odayı nasıl geçtiğini takip etmiyormuş gibi davrandım. Sanki benim önümde rahatlayabileceğinden emin değilmiş gibi bir an tereddüt etti, sonra sessizce nefes vererek kanepeye uzandı. Cesaretimi toplayıp bir göz attığımda, uzun ve sağlam bir şekilde uzanmış, elinde açık bir kitap tutuyordu.

Çantamı karıştırdım, ta ki parmaklarım birbirine uymayan iki örgü şişini kavrayana kadar; sanki benimle alay edencesine birbirlerine çarpıyorlardı.

Örgü örmek rahatlatıcı olmalıydı. Ama şu ana kadar benimki bir atkıdan çok, bir yardım çılgılığı gibi görünüyordu.

İpliği kucağıma yerleştirdim ve Wes'in yaptığım her şeyi net bir şekilde görebildiğini

. Bana bakmıyordu. Etrafımda dolanmıyordu. Sadece oradaydı, gözümün ucunda, sessizce yer kaplıyordu.

Hayal gücüm gerisini tamamladı.

İlk birkaç ilmeği iğneye geçirdim, konsantre olmak için dilimi dişlerimin arasına sıkıştırdım, iplik yanlış yerlerden takılıp duruyordu. Dördüncü denemede, her şey sanki bir bar kavgasından çıkmış gibi görünüyordu.

Sadece sen ve ben, iplik. Seksi ev arkadaşımızın önünde kendimizi rezil etmemeye çalışalım.

Kanepede bir sayfa çevrildi, kağıdın kağıda sürtünmesinin yumuşak fısıltısı duyuldu. Ses çıkarmamış olsa da Wes'in eğlendiğini neredeyse hissedebiliyordum.

Aşağıda kalmak, onun tam orada olduğu anlamına geliyordu. Benim alanımda. Benim görüş alanımda.

Bu aynı zamanda benim de onun alanında olduğum anlamına geliyordu.

ON YEDİ

CLARA

Yarı bitmiş bir atkı denemesini ve bir şekilde düğümlü, intikamcı bir kişiliğe bürünmüş iplik yumağını inceledim. Telefonumu kol dayama yerine koydum, bir öğretici video zaten sıraya girmişti ve sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi, yatıştırıcı bir İngiliz aksanıyla ilmek atmaya anlatıyordu.

Birkaç dakika sonra, onunla kavga etmeye hazırdım.

İğnemdeki ilmekler, ekrandaki düzgün küçük sıraya hiç benzemiyordu. Benimkiler bazı yerlerde çarpık ve sıkı, bazı yerlerde sarkık ve gevşekti, sanki sarhoşmuşum da spagettiden bir çit yapmaya çalışıyormuşum gibi. İplik parmaklarımın etrafına dolanıyordu, iplik avucumu keserek elimde kramp yapıyordu. Her bir ilmeği düzeltmeye çalıştığımda, diğer üçü de bozuluyordu.

Dışarıda, kar tüm odayı aydınlatmıştı. Işık kar yığınlarından yansıyor ve pencerelerden içeri akıyordu, keskin ve soğuktı. Bu, arazinin kenarındaki çam ağaçlarını karanlık ve keskin bir şekilde parlatıyordu. Wes'in evinin içini sessiz, kapalı, hareketsizmiş gibi görünen şeylerin döne döne dolduğu bir kar küresi gibi hissettiriyordu.

Karşımda, Wes kanepede kıpırdadı.

Yan sehpadaki yığından bir kitap almış, uzanmış ve köşe minderine doğru dönmüştü — her zamanki yeri, sanki vücudu başka bir yere nasıl oturacağını bilmiyormuş gibi.

O yastıklara daha da gömülürken fark etmemiş gibi davrandım —uzun, sağlam bir çizgi, ayak bileği dizine dayalı, bir kolu sırt dayanağına asılı, sanki aramızdaki hava moleküllerine ne yaptığının farkında değilmiş gibi. Kitabın sırtı çoktan yıpranmıştı, kapağı kış ışığını biraz yansıtıyordu.

Elini uzattı, bir çift gözlük aldı ve gözlüğü taktı. Midemde alçakça ve haince bir şey kıpırdadı.

Sade siyah çerçeveli, gösterişli olmayan, sadece pratik ve sağlam bir gözlük. Yüzünde, bambaşka bir hava yaratıyordu. Gözlerini keskinleştiriyor, elmacık kemiklerini çerçeveliyor, sayfaya kaşlarını çattığında ağzını daha dolgun gösteriyordu. Tüm bu etki, masanın ötesinden homurdanan ve ellerini ne yapacağını çok iyi bilen seksi bir profesörü çağırıyordu.

Sürtükçe gözlükler.

Sanki merdivenlerde bir basamağı atlamışım gibi midem bir anda çöktü. Karnımın derinliklerinde, saçma ve ısrarcı bir sıcaklık dalgalandı.

O başını kaldırıp beni sapık gibi ona bakarken yakalamadan önce dikkatimi tekrar ipliğe verdim. Telefonumda kadının yatıştırıcı sesi cıvıldadı, "Gerginliğiniz düzensizse endişelenmeyin, bu tamamen normal çünkü siz..."

"Bu neden bu kadar zor?" diye ipliğe tısladım ve üç adım önce doğru olabilecek bir ilmeğe iğneyi batırdım.

Bir an geçti.

"Onu boğuyorsun," dedi Wes, kitabından başını kaldırmadan, alçak sesle.

Başımı ona doğru çevirdim. "Anlamadım?"

Ağzının köşesi seğirdi, günün bu saatinde gördüğüm en yakın şey bir gülümsemeydi. Bakışları sayfada kaldı. "İplik. Sanki sana borcu varmış gibi çekiyorsun."

"Çekmiyorum," dedim otomatik olarak, aşağıya bakıp onun yüzde yüz haklı olduğunu fark ettim. İplik, ilmekler arasında o kadar sıkı çekilmişti ki, minik, öfkeli bir çit gibi görünüyordu.

Ona öfkeyle baktım. "Her şeyi bilen."

Wes, gülme sesi gibi sessiz bir ses çıkardı ve sonunda gözlerini kaldırdı.

O küçük hareketin beni bu kadar etkilemesi aptalcaydı. Bir saniye önce kanepede oturan bir adamdı. Bir saniye sonra ise dikkatini bana vermişti.

—gözlükleri bir ışık parçasını yakalarken, arkalarındaki irisler derin ve karmaşık bir maviye bürünmüş, ağzındaki her zamanki sert çizgiyi bir gülümseme yumuşatmıştı.

Bakışları ellerime indi, iğneleri, düzensiz sırayı, bir parmağımın etrafına garip bir şekilde dolanmış iplik ilmeğini inceledi.

"Yeni bir hobi mi?" diye sordu.

"Evet," dedim dişlerimi diye
rahatlıyorum. Çevrim

"Rahatlıyorum
Çevrimdışı

Rahatlıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Nasıl gidiyor?"

"Çok rahatladım." Hırıldadım ve parmak eklemlerimin arkasıyla telefonuma hafifçe vurdum. "Eğitim videosunda bunun 'kolay bir başlangıç modeli' olduğu ve herkesin yapabileceği söyleniyor. Bu arada, bu bir yalan."

Ağzının köşesi yine kıvrıldı. "Yeni hobiler zaman alır. Başaracaksın."

Göğsümde yine o aptalca ısınma hissi oluşsa da, ona gözlerimi kısarak baktım. "Kitabın arkasına saklanan biri için çok kendinden eminsin."

Başparmağını sayfaya bastırarak okuduğu yeri işaretledi. "Saklanmıyorum."

"Mm-hmm." Kapağa gözlerimi kısarak baktım. Ortada bir kılıcın etrafına kıvrılmış bir ejderha, alevler ve fırtına bulutları ve yanılmıyorsa, o kadar dekolte giymesinin hiç yakışmadığı zırlı bir kadın vardı.

"Bu...?" Başlığı okumak için öne eğildim. "Aman Tanrım. Bu, ejderha binicileri ve azgın kraliçenin olduğu kitap mı?"

Bir an sessizlik oldu.

Çenesi seğirdi. "Ejderhalar var," dedi yavaşça, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Engelleyemeden içimden bir kahkaha patladı. "Wes. O kitap yüzde on savaş sahneleri, yüzde doksan da kale duvarlarının çok yaratıcı kullanımıyla dolu."

Yanakları hafifçe kızardı. "Listedeydi," diye mırıldandı. "PT'den biri iyi olduğunu söylemişti."

“Yanlış anlama, kitap iyi. Bir günde okudum. Ama kendini kandırma, fantezi kılığına girmiş melankoli ve müstehcenlik okuyorsun,” dedim, keyifle. “Wes Vaughn bingo kartımda böyle bir şey yoktu.”

Hareket etti, sert tavırlarının altında hafif bir utanç belirgindi. “İyi yazılmış.”

“Öyle.” Ciddiyetle başımı salladım. “Yapı. Dünya kurgusu. *Derinlik.*”

Boğazı bir anda tıkanmış gibi oldu, bir kez öksürdü. “Tanrım, Clara.”

“Ne?” Masum görünmeye çalıştım. Başaramadım. “Sadece diyorum ki, seni ‘özlem dolu savaşçılar ve ahlaki açıdan gri kraliçeler’ türünden bir adam olarak görmezdim.”

Bakışları kitabın üstünden benimkilere takıldı, orada birkaç hafta önce olmayan bir şey parıldıyordu. “Son zamanlarda nelerden hoşlandığımı mı düşünüyordun, Düşes?”

Boğazım kurudu.

Aklımda mutfak canlandı—elini yanağıma koyması, dudaklarımız arasındaki milimetrelilik mesafe, tüm vücudumun içgüdüsel olarak ona doğru eğilmesi. Boynumun arkasında bir sıcaklık hissettim.

“Kesinlikle hayır,” dedim hafifçe, ipliği parmağımın etrafına istemeden daha sıkı sararak.

Aramızdaki hava değişti, farklı bir şekilde sessizleşti. Boş değil, yoğun.

Gözleri gözlerime kilitlendi, gözlüğünün kenarları parıldıyordu, köşelerinde zoraki bir tarafsızlık beliriyordu. Söylemediğim şeyi biliyordu. Ben de onun söylemediği şeyi biliyordum. Neredeyse gerçekleşecek olan öpücük, dışarı çıkmaya çalışan bir sır gibi odanın köşelerine yapışmıştı.

Neler olabileceğini düşününce amım titredi.

Yüzündeki ifadeye boğulmadan önce kucağıma bir göz attım. “Ee,” dedim, iğneleri zorla bir dikişe benzeyen bir şeye dönüştürmeye çalışırken. “Eğer gerginliğimi sessizce yargılayacaksan, en azından işe yarar bir şey yapıp neyi yanlış yaptığımı söyleyebilirsin.”

“İpliği kötüye kullanmanın dışında mı?” dedi alaycı

bir gülümsemeyle. Ona bir bakış attım.

Ağzı seğirdi; sonra kitabı yüzüstü göğsüne koydu ve başını eğerek ellerimi inceledi. Bakışlarındaki odaklanma

kalbimin atışını hızlandırdı. Muhtemelen planlara ve kırılganlığa baktığı zaman kullandığı bakışın aynıydı — hesaplayıcı, hassas, kimse sorunu fark etmeden önce zihninde çözümleri hazırlayan bir bakış.

"Onu boğazına sarılmış gibi tutuyorsun," dedi. "Kavramanı gevşet." Şekilli kaşlarından biri daha da yukarı kalktı. "Kavramam gayet iyi."

Boynunda kırmızı lekeler belirdi ve boğazını temizledi. "O kadar sıkı tutmana gerek yok, hepsi bu. Biraz gevşet."

Hafifçe burnumdan soludum. "Hayatımın hikayesi."

O, memnuniyetten çok uzak olmayan bir kahkaha attı. "Şurayı... sarmayı dene."

Öne doğru eğildi, elini uzattı ve beynim, elinin benimkine doğru hareket ettiği, aramızdaki mesafenin tekrar daralacağı, parmaklarının tenime değeceği gerçeğinden başka hiçbir şeyi algılayamadı.

Bana dokunmadan hemen önce durdu.

"İzin verir misin?" diye sordu.

Bu basit nezaket, bende böyle bir etki yaratmamalıydı.

Göğsüm sıkıştı. "Evet," dedim ve sesim istediğimden daha alçak çıktı. "Göster bana."

İpliği düzeltirken parmakları benimkilerle hafifçe temas etti, ipliği elimden daha gevşek bir şekilde geçirirken parmak eklemleri bileğimin iç kısmına sıyırdı. Temas kısaydı, başkası bakıyor olsaydı önemsiz bir şey gibi görünürdü. Ama bakacak kimse yoktu.

Nefesim kesildi.

Kokusu, evin hafif temiz kokusunu delip geçti — sabun, ten, daha önce hissettiğim o odunsu koku. Dün gece bana doğru eğildiği anının hatırası, vücudumu ısıyla doldurdu, aşağıda, ısrarcı bir şekilde birikerek. Sweaterımın altında meme uçlarım sertleşti, haince ve dokunma mesafesinde, bir kadının vücuduyla ne yapacağını tam olarak bilen ve benimkine neredeyse bunu yapmış olan bir adamın olduğunu çok iyi bilerek.

"İşte," diye mırıldandı, ipliğe konsantre olarak. "Ölümcül bir kavrama değil, daha çok... yönlendirme."

"Azgın kraliçeler hakkında kitap okuyan biri için çok kendinden eminsin," dedim.

Dudakları seğırdi. Geri çekilirken başparmağı parmağımın yanına değdi, yavaş ve telaşsızca, sanki bana ne yaptığının farkında değilmiş gibi.

"Buralarda standartları birinin koruması lazım," dedi. "Bir süveterle kavga etmeni isteyemem."

Bu alaycı söz üzerine içimi kaplayan sıcaklık, olması gerekenden çok daha büyüktü. Rahatlatıcı. Tehlikeli.

"Örgü örmeyi nereden biliyorsun?" diye sordum, tutuşumu düzelterek tekrar denedim.

Wes, kitabı açık halde kanepeye yaslandı. "Bize, Mary'ye ve bana, çocukken büyükannem öğretmişti."

Mary, Wes'in küçük kız kardeşi, hayatını kaybettiği trafik kazasından önce Cal'ın karısıydı. Daha önce ondan hiç bahsetmemişti ve içimde küçük bir kıvılcım çaktı. Wes'in içini açmasında güven verici ve saygı uyandıran bir şey vardı... kız kardeşinden tesadüfen bahsetmiş olsa bile.

"Onu hatırlıyorum—kız kardeşini. Benden büyüktü ve ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum. Harika saçları vardı." Wes'in kız kardeşinden bahsederken ona çok dikkatli bakmamaya çalıştım.

Sanki o da kız kardeşini gözünde canlandırıyormuş gibi dudaklarını sıkıca kapattı. "Siz ikiniz yakın mıydınız?" diye sordum.

Wes başını salladı, sesi boğuktu. "Evet. Çocukken kesinlikle öyleydik. Ben yurtdışından döndüğümde ve o ile Cal bir araya geldiğinde daha da öyleydik. Birlikte pek çok şey yaptık."

O zamana kadar ben şehirde yeni bir hayata başlamıştım ve Star Harbor'a neredeyse hiç dönmüyordum. Onu tanıyabilmeyi dilerdim, ama bunu Wes'e yüksek sesle itiraf etmek çok riskli geliyordu. Bunun yerine, ona gizlice bir bakış attım ve bir sıra daha örmeye çalışırken gözlerinin nasıl yumuşadığını fark ettim. Yüzündeki ifade daha az temkinliydi. Daha az boştu.

Oturma odasında sadece iki kişiydik. Örgü örüyor, kitap okuyor, fantezi pornosu hakkında alaycı sözler sarf ediyorduk. Ruhlarımızın küçük parçalarını paylaşıyor ve sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorduk.

Aynı zamanda mutfakta neredeyse öpüşecek olan, ikisi de birbirine yaklaşan, şimdi bundan bahsetmediklerinde ne yaptıklarını tam olarak bilen iki insandık.

Vücudum, hikayenin hangi versiyonuna inandığını biliyordu.

Kalp atışlarım hızlandı. İpliğe, gerçekten doğru görünen bir ilmeğin verdiği küçük tatmine odaklandım ve kendime, sadece ışıktandırma iyi olduğu için burada oturduğumu söyledim.

Wes Vaughn'un, elinde kitabıyla kanepede uzanmış, o seksi küçük gözlükleriyle nasıl görüldüğünü beğendiğim için değil.

Koltuğun arkasından, dışarıdaki dünya göz kamaştırıcı ve yumuşaktı. Gece boyunca daha fazla kar yağmış, dünün ayak izlerini düzeltmiş, her çukuru ve izi doldurmuş, arka bahçe lekesiz görünecek hale gelmişti. Evin arkasındaki hafif eğim, çam ağaçlarının sırasına doğru uzanıyordu; çocukların bir bakışta görüp, plastik kızaklarla ve hiçbir kendini koruma duygusu olmadan hemen silah haline getirecekleri türden bir tepe.

Gökyüzü parlak, sert bir maviydi. Güneş ışığı kar yığınlarından yansıyarak tüm bahçeyi sanki parlak bir bomba patlamış gibi gösteriyordu.

İçimde tuhaf, küçük bir enerji patlaması hissettim. Taze kar her zaman bir yeniden başlangıç gibi gelirdi. İz yok. Kanıt yok. Sadece olasılık.

"Kızakla kaymalıyız." Bu sözler, beynim onları bir öneri olarak değil, bir emir olarak sunma fırsatı bulamadan ağızımdan çıkıverdi.

Wes başını kaldırdı. "Ne?"

Pencereye doğru başımı salladım, başka bir dikişi dikerken kayıtsızmış gibi davrandım. "Kızakla kaymak. Bilirsin, güvenliği şüpheli bir şeye oturup, kendini tepeden aşağı atmak, ölmek için dua etmek. Çok terapötik bir şey."

Kaşları sanki alnından kaçmaya çalışır gibi yukarı kalktı. "Ciddi olamazsın."

"Son derece ciddiylim."

Koltuğunda kıpırdadı. "Bu çocukça bir şey, Clara."

"Çocuklar doğru şeyi yapıyor," dedim. "Hiçbir çekinme olmadan kendilerini eğlenceye atıyorlar. Hepimiz bu kadar cesur olmalıyız."

Sanki kırık camların üzerinde çıplak ayakla maraton koşmayı önermişim gibi bana baktı. "Kesinlikle olmaz."

"Kızak yok mu?" diye sordum hafifçe. "Çünkü bahse girerim garajda bir tane vardır. Eğer yoksa, idare ederiz. Çöp tenekesi kapağı, karton, plastik saklama kutusu. Çok yönlü biri olduğumdan emin olabilirsiniz."

"Yer buzlu." Sesi daha düzleşti, sesinde sadece rahatsızlık değil, başka bir şey de vardı. "Sen çocukluğunu yeniden yaşayabilesin diye boynumu kırmayacağım."

Göğsüm sıkıştı. İşte oradaydı, o sert sesin altında — asla yüksek sesle itiraf etmeyeceği korkunun nabızı.

"Küçük bir tepe seçeriz," dedim, ses tonumu sakın ve pratik tutarak. "Çılgınca bir şey değil. Hızı sen belirlersin. Dur dediğinde dururuz."

Çenesi gerildi. "Mesele o değil."

"Elbette mesele bu." Kalbim biraz hızlanmış olsa da ellerim sabit kalarak iğneden bir ilmek daha çıkardım. "Biraz temiz havaya ihtiyacın var. Benim de az önce yediğim tarçınlı çörekleri haklı çıkarmak için bir bahaneye ihtiyacım var. Her iki taraf da kazanır."

O, mizahsız bir ses çıkardı. "Sanki bu zaten oluyormuş gibi konuşuyorsun."

Gözlerimi üzerinde gezdirdim — geniş omuzlar, güçlü kollar, beyni ne derse desin arka bahçedeki yarım metrelik tepeyi rahatlıkla aşabilecek bir vücut — ve sonra tekrar gözlerine baktım.

"Sadece bir öneride bulunuyorum." Gözlerini kaçırmadan omuz silktim. "Korkup vazgeçip vazgeçmeyeceğimize karar verecek olan sensin."

Gözleri kısıldı, içinde bir sıcaklık ve daha keskin bir şey parladı. "Lanet bir tepeden korkmuyorum."

Wes benim meydan okumama tam olarak kapılmıştı ve geri adım atamazdı. "Biliyorum. Bu yüzden gitmeliyiz."

Etrafımızdaki sessizlik uğuladı ve Wes teklifimi düşündü. Dışarıda, güneş ışığı evin arkasındaki yokuşu aydınlatıyor ve parlatıyordu. İçeride, Wes Vaughn prensip olarak hayır demek istemiş gibi bana dik dik baktı... ve içindeki hain bir parça çoktan karı hayal etmeye başlamıştı.

Wes'in evinin arkasındaki küçük tepenin zirvesinde durduk, nefesimiz beyaz dumanlar halinde çıkıyordu, canımızı dişimize takmıştık. Bahçe, çam ağaçlarına doğru yavaş ve düzgün bir eğimle alçalıyordu; ağaçlar karanlık, uyanık bir sıra halinde duruyordu. Onların ötesinde, dar bir yol kum tepeleri ve suya doğru uzanıyordu; dalların arasından gölün soluk bir izi görünüyordu, gri mavi ve sonsuz.

Buraya gelmek beklediğimden uzun sürmüştü. Wes kar üzerinde dikkatli adımlarla ilerliyordu, sanki zemin çökecekmiş gibi her adımını deniyordu. Botu yere basıyor, sonra ağırlığını hafifçe kaydırıyor, dengede kalmak için çenesini hareket ettiriyordu. Tedbirli ve ölçülüydü. Çekingen değildi. Sadece ayaklarının altında zeminin kaymasının ne demek olduğunu bilen bir adamdı.

Garajın girişlerinde asılı iki kızak bulmuştuk; biri kırmızı, biri mavi, ikisi de biraz aşınmış ama hâlâ sağlamdı. Mavi olan şimdi sıkıştırılmış karın üzerinde duruyordu, yokuş aşağı bakıyordu. Wes, sanki kızak ona kişisel bir hakaret etmiş gibi yanında duruyordu.

"Bu aptalca," diye mırıldandı.

Eşarbımı omzumun üzerinden geriye attım. "Bunu üç kez söyledin."

"Çünkü üç kez aptalca."

Ceketinin altındaki omuzları gergindi, boynundaki kaslar sanki daha oturmadan darbeye hazırlanmış gibi gerilmişti. Eldivenli eli kızakın önündeki ipi kavradı, denedi, sonra bıraktı, sonra tekrar aldı.

"Eğer başım belaya girerse," diye ekledi, "seni dava ederim."

Ağzı seğirdi, sanki sinirlenmek istiyor ama ağzının köşesi bu emri almamış gibi. Sinirini yuttu, gözleri yerine tepeyi takip etti. Onun etrafından dolaşırken botlarım çıtırdadı, kızığın kar üzerinde nasıl durduğunu kontrol ettim.

Yakından bakınca, sakladığını sandığı gerginliğini görebiliyordum. Ağırlığını kaydırduğunda uyluk kaslarının gerilmesini. Yokuşa baktıktan sonra başka yere çevirdiğinde nefesinin hafifçe kesilmesini.

Kızakın yanına çömelip onu düzelttim, kızak ayaklarını daha düzgün bir çizgiye getirdim. "Otur," dedim.

Bana bir bakış attı. "Sanki köpekmişim gibi konuşma."

"O zaman öyle davranmayı bırak," dedim hafifçe. "Hadi ama. Bu küçük bir tepe. Seni uyku tulumunda aşağı yuvarsam, sadece rahat görürsün."

Hırladı, ama bir saniye sonra kolumu kabul etti ve sert ve dikkatli hareketlerle kendini aşağı indirdi. Elleri kızıağın iki yanına gitti, parmakları sanki kendini sabitliyormuş gibi kenarlara bastırdı.

Onun önüne geçtim, botlarımı kızıağın burnunun iki yanına koyarak, aşağıya bakmasını engelledim, böylece bana bakmak zorunda kaldı.

Gözlerini kaldırdı, kapüşon yüzünün üst kısmını gölgeliyordu. Rüzgâr yanaklarına renk katmıştı, onu haftalardır gördüğümünden daha canlı göstermişti.

"Bu berbat bir fikir," dedi.

"Bu küçük bir tepe ve kar da taze."

"Küçük tepelerde de işler ters gidebilir."

"Doğru," dedim. "Ama anneme, hafif bir kızak kazasında en sevdiği müteahhidi öldürdüğümü açıklamak zorunda kalmamak için elimden geleni yapacağım."

"Çok rahatlatıcı, Düşes."

"Prenses gibi davranan sensin. Hazır mısın?"

Ağzını açtı, ya yeni bir tartışma başlatacaktı ya da ondan dalgalar halinde yayılan korkuyu örtbas etmek için bir bahane uyduracaktı. "Hâlâ bunun berbat bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Bu küçük penisli bir davranış, Vaughn." Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için bakışlarımı indirirken kaşlarımı kaldırdım. "Ve bunu daha önce gördüm, yani..."

Sözler orada, soğuk, beyaz

ha

va Gözleri fal taşı gibi açıldı.

da Sanki aniden ona tokat atmışım gibi bana bakakaldı

asıl

ı

kal

dı.

. İlk önce şok yaşandı, yüzündeki ifade o kadar hızlı değişti ki, gülmemek için neredeyse dilimi ısıırıyordum. Sonra ifade yavaşça, karanlık, eriyen bir şekilde tamamen başka bir şeye dönüştü.

Sıcaklık.

Bakışları hızla ve kendiliğinden aşağı kaydı, yüzümden, paltomdan aşağıya doğru, sanki istese de istemese de o anıyı tekrar yaşıyormuş gibi.

"Tanrım, Clara." Sesi kaba çıktı. Durdu, yutkundu ve tekrar denedi. "Öylece..."

"İkimizin de düşündüğü şeyi söylemek mi?" Omuzlarımı kaldırdım. "Çok geç."

Gözlerinde bir şey parladı—yarı öfke, yarı tahrik, burada, karda açmamamız gereken şeylerle dolu.

"Bu kesinlikle oda arkadaşı kurallarının ihlali," dedi, doğal davranmaya çalışsa da, daha çok perişan bir haldeydi. "Bunu... silah olarak kullanmak."

"Sakin ol." Tam boyumla dikildim. "O bir iltifattı."

Kesinlikle sınırı aşmıştım, ama geri dönüş yoktu. Gördüğüm şeyden hoşlandığımı biliyordu. Onun bildiğini biliyordum. Gerçek, sıcak ve tehlikeli bir şekilde, onun sinirlilik gibi göstermeye çalıştığı korkunun hemen yanında duruyordu.

Ağzını açtı, belki kontrolü yeniden ele geçirmek için, belki de ateşe bir bahane daha atmak için.

Ona izin vermedim.

"Bu tepeden korkmuyorsun." Ellerimi belime koydum. "Vücuduna güvenip, onun seni yine yüzüstü bırakmasından korkuyorsun."

Çenesini o kadar sıkı sıkı ki kaslarının titrediğini görebiliyordum. Bana cehenneme gitmemi söyleyip yokuşu tekrar tırmanacağını sandım.

Rüzgâr atkımın uçlarını çekiştiriyordu. Etrafımızda kar parıldıyordu, parlak ve kayıtsız.

"Son dakika haberi, Vaughn," dedim yumuşak bir sesle. "En kötüsünü çoktan yaşadın. Bu mu?" Tepenin aşağısını işaret ettim. "Bu sadece yerçekimi ve kötü kararlar. *Eğlenceyi* seçmek."

Bakışları yüzümü taradı, bakışlarında acı ve hüznü vardı.

Keskin ve parlak bir gülümsemeyle, o alaycı tavrımı geri getirdim. "Ayrıca," diye ekledim, "eğer şimdi vazgeçersen, kasabadaki herkese, ben senin aletini övdükten sonra vazgeçtiğini söyleyeceğim."

Şaşkın bir ses çıkardı, neredeyse bir kahkaha gibiydi, bana inanamıyormuş gibi gözlerini yarım saniye kapattı.

Gözlerini tekrar açtığında, o sıcak, karanlık kıvılcım hâlâ oradaydı. "Sen delisin," diye mırıldandı.

"Evet," dedim. "Hazır mısın?" "Hayır."

"Yeterli."

O itiraz edemedi, iki elimi kızağın arkasına koyup ittim.

Kızak birden öne doğru sıçradı, sonra havalandı; plastik, sıkı karın üzerinde sürtündü, sonra tutunup uçtu. Wes'in çığlığı havayı yırttı — yarı küfür, yarı çılgın, şaşkın bir ses; ağaçlardan yankılanıp, canlı bir akım gibi omurgamdan aşağı kaydı.

Omuzları kambur, elleri sıkıca tutunmuş, mavi kızak el değmemiş beyazın üzerinde düzgün bir iz bırakarak, toz bulutu içinde tepeden aşağı fırladı.

Bir anlığına, felakete hazırlanan bir adamdan çok, korkunç ve belki, sadece belki, biraz da eğlenceli bir şeye baş aşağı atılmış biri gibi görünüyordu.

İçimden parlak ve nefes nefese bir kahkaha kopuverdi.

Onun çam ağaçlarına doğru hızla ilerlemesini izledim, nabzım ona yetişmek için hızlandı ve o tepenin dibinde ikimizi de ne bekliyor olursa olsun, bunu tepeye geri itmenin imkansız olduğunu iliklerime kadar hissettim.

ON SEKİZ

WES

KAR KULAKLARIMIN YANINDAN ÇIĞLIK ATAR GİBİ GEÇİYORDU.

Soğuk hava boğazımı kesiyordu, gözlerim yaşıyordu ve altımdaki kızak sanki ölmek istiyormuş gibi sarsılıyordu. Zemin beynimin algılayabileceğinden daha hızlı uzaklaşıyordu, tepe kızakların altından uzun, kaygan bir hızla kayboluyordu; bu his hem düşmek hem de uçmak gibiydi.

Göğsümden keskin ve yırtık bir çığlık çıktı. Yarı öfke, yarı ise coşkuya çok daha yakın bir duyguydu.

Clara beni itmişti.

Uyarı yoktu. Geri sayım yoktu. Sadece gözlerindeki o şeytani küçük ışıltı, eldivenli ellerinin sıkıca tutunması ve bu ne kadar kötü bir fikir olduğunu ona anlatamadan beni ve kızığı uçurumun kenarından aşağıya iten sert bir itiş vardı.

İlk saniye tamamen panikle geçti.

Çok hızlı. Çok fazla. Kar bulanıklaşmış, yamaç ters eğimli, midem kaburgalarımın arasında sallanıyordu. Beynim, izin istemeden, doğrudan en kötü senaryoya gitti.

Eğer düşersem, kızak altımdan kayarsa, bacağım yanlış bir şekilde takılırsa, bacağımı burkarsam...

Protez, ince plastiğin içinden sıkıştırılmış kara çarptı, her titreşim neyin ters gidebileceğini hatırlatıyordu. Parmak eklemlerim ağrıyana kadar ellerim ipi sımsıkı kavradı.

omuzlarım kaskatı kesildi. Sanki çarpışmayı bekliyormuşum gibi gövdemdeki her kas gerginleşti.

Tepenin umurunda değildi. Düşmeye devam etti. Vücudum yine de hatırladı.

Ağırlığım kızakla birlikte kaydı. Zemin alçaldıkça karın kaslarım gerildi ve viraja doğru eğildim. Küçük bir çukura çarptığımda kar, soğuk bir yay çizerek yanlara sıçradı; kızak ayakları, tekrar yolunu bulana kadar yarım saniye boyunca sarsıldı ve kaydı.

Bacak dayandı.

Kayış, kalıntı uzuvuma sert ve tanıdık bir şekilde saplandı. Dengem sallandı, ama kaymadım. Altımdaki tepe hissedilebilecek kadar dikti, ama beni öldürecek kadar dik değildi. Rüzgar gözlerimi yırttı. Göğsüm yandı. Dünya, karın hışırtısı, yerçekiminin çekişi ve yumruklarımdaki ipin sürtünmesine daraldı.

Kaburgalarımın içindeki bir şey gevşedi.

İçimden bir kahkaha çıktı, ham ve şaşkın, sanki vücudum beynimden önce karar vermiş gibi.

Bu ses, yolculuktan daha çok beni şok etti.

En son ne zaman bir şeyin içimden... bir kahkaha kopardığını hatırlayamıyordum. Hiçbir uyarı yoktu. Hiçbir çaba yoktu. Sadece o sıcak, vahşi adrenalin acısı neşeye çarpıp hayata kıvılcım saçıyordu.

Kızak, alt kısımdaki düzlüğe bir sarsıntıyla çarptı ve ivmesini kaybederek yana doğru kaydı. Kar, botlarımın üzerinden kot pantolonuma sıçradı ve kot kumaşını dondurdu. Kızak rayları sürtündü, titredi ve sonunda pes etti; kızak, sık bir kar yığınının ortasında çarpık bir şekilde durdu.

Sessizlik, kocaman ve parlak bir şekilde çöktü, sadece kendi nefesimle bozuluyordu.

Kalbim sanki serbest kalmaya çalışır gibi kaburgalarımın vuruyordu. Soğuk yanaklarımı, kulaklarımı, hatta dişlerimi ısıırıyordu. Kığım sanki yirmi mayından geçmişim gibi hissediyordu. İpi kavradığım elim hem uyuşmuş hem de yanıyordu.

Yine de orada oturdum.

Hayattaydım. Dik duruyordum. Tek parça halindeydim.

Zihnim otomatik ve alışılmış bir şekilde hızlı bir envanter çıkardı.

Bacak? Hâlâ yerinde. Fazladan bir çekiş yok, keskin bir bükülme yok, kütükten çığlık atan bir protesto yok. Sadece kemiğin yuvaya temas ettiği yerde her zamanki derin ağrı ve orada olmayan baldırın hafif hayalet uğultusu.

Sırt? İyi.

Kafam? Aklım başımda, içimden kopan çığlığın geride bıraktığı yankı dışında.

Tepeden inerken hiç bok yemedim. Yüzüstü düşmedim. Yanlara doğru devrilip, uzuvlarım, karbon fiber ve kızakla iç içe geçmiş utanç verici bir karmaşanın içine yuvarlanmadım.

Tepeden aşağıya bakınca, tepe... küçük görünüyordu. Üstesinden gelinebilir. Bir yıl önce hiç düşünmeden kayabileceğim türden bir yamaç. Şimdi ise sanki kendi arka bahçemdeki bir tepeye tırmanmışım gibi hissediyordum.

Etrafımdaki kar, benim açtığım iz dışında parlak ve el değmemiş bir şekilde parlıyordu. Çam ağaçları her iki tarafta nöbet tutuyor, dalları beyazla ağırlaşmış, kum tepeleri ve ötesindeki suya doğru uzanan yolu çerçeveliyordu. Havada, tıpkı dünya temizlenip sıfırlanmış gibi, sadece taze kar yağdıktan sonra hissedilen o keskin, temiz bir serinlik vardı.

Titrek, inanamayan bir nefes verdim. Tepenin üstünden Clara sevinç çığlığı attı.

Ses, soğuğu delip geçti; parlak, keskin ve o kadar neşe doluydu ki göğsüm sarsıldı. Başımı geriye eğdim.

O, soluk gökyüzünün önünde küçük, sıkı giyinmiş bir siluetti; şapkası eğri, atkısı dalgalanıyor, eldivenli yumruğunu sanki bir şey kazanmış gibi havaya kaldırmıştı.

"Hayattasın!" diye bağırdı. "Bunun işe yarayacağından sadece yüzde seksen emindim."

Kahkaham sert ve hâlâ nefes nefese çıktı.

O ise daha da geniş bir gülümsemeyle, adeta titreyerek karşılık verdi. Sonra, vücudunun uzayda nasıl hareket ettiğini hiç düşünmek zorunda kalmamış birinin rahat özgüveniyle kendi kızağına atladı.

"Çekil kenara, ihtiyar," diye bağırdı. "Sana geliyorum." Ona bana öyle dememesini söyleyemeden, itti kendini.

Kızakları benimki kadar sert bir şekilde fırlamadı. Plastik kızak kenardan yavaşça kaydı, sonra hızlandı ve benim açtığım izden aşağı kaydı. Kar, kızakların kenarlarından havaya sıçradı. Clara çığlık attı, yüksek,

neşeli bir çığlık attı ve yarı yolda kahkahaya dönüştü. Atkısı arkasında dalgalanıyordu, şapkasının altından saçları dökülüyordu, soğuk ve heyecan yüzünden yanakları parlak pembeye dönmüştü.

Bu manzara içimde bir tür kafa karışıklığı yarattı.

Dikkatli değildi. Hesap yapmıyordu. Sadece... kendini bırakmıştı.

Tepeye, kızağa ve o ana tamamen güveniyordu.

Dolayısıyla bana da güveniyordu, çünkü o düşerse ne yapacağını bilmeyen, aşağıda oturan aptal bendim.

Kızak pistin kenarına doğru kaymaya başladığında "Sola eğil!" diye bağırdım.

O da öyle yaptı, bu sırada sürekli gülüyordu, ve kızak düzeldi, son birkaç metreyi yanlamasına kayarak bana doğru geldi.

Düzlükte hızı hızla azaldı. Bana ulaştığında kızak mermi gibi değil, daha çok kayıyor gibiydi, kar üzerinde ağır çekimde kayıyordu.

Refleksim paniğime galip geldi.

Elimi uzattım ve ön ipi yakaladım, kızak durana kadar soğuk naylona parmaklarımı geçirerek kızak çekmeye başladım. Plastik botuma çarptı ve kızın dizi hafifçe bacağıma çarptı.

Bir kez sallandık ve durduk.

Nefesi çılginca küçük püskürmeler halinde çıkıyordu ve aramızdaki havayı buğulandırıyordu. Ağzında hâlâ bir gülümseme vardı, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılmıştı, ama gözleri doğrudan bacağıma kaydı.

"Vay canına," diye fısıldadı, kelimeler tek bir nefesle döküldü. "Bacağın. Acıyor mu?"

Bu soru, yolculuktan daha çok beni sersemletti.

Vücudum hızlıca bir sistem kontrolü daha yaptı. Kalan uzuv? Evet, ağrıyor. Ama dayanılmaz değil. Protez? Sağlam. Ani bir ağrı yok, uyarı sinyali yok, sadece ne zaman duracağını bilmeyen sinirlerin her zamanki arka plan uğultusu var.

Şaşırtıcı derecede iyiydim.

Kar, kot pantolonumun paçalarına yapışmıştı. Kığım uyuşmuştu. Kalbim bir rock grubuna girmeye çalışıyordu.

Adrenalinle ne yapacağımı bilemediğim için hâlâ yarı gülerek burun kıvırdım. "Hayır," dedim, nefesim beyaz dumanlar halinde çıkıyordu. "Ama

bana kalp krizi geçirtecektin. Tanrım, kadın."

Clara'nın omuzları rahatlamayla çöktü, sonra kalan enerjisiyle titredi. Gökyüzüne doğru çığlık attı — gerçek ve vahşi, başı geriye doğru eğilmiş, ses sanki basınç altında kalmış gibi içinden dışarı fişkırıyordu.

"Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim," dedi, başı dönmüş, gözleri parıldayarak. "Haline bak. Kızakla kayıyorsun. Normal bir insan gibi."

"Plastik bir tepsiyle cinayete teşebbüs eden bir tehditkarın büyük lafları," diye mırıldandım, ama sesim pek ikna edici değildi.

Bana sırtıttı, o kadar yakındı ki saçlarının uçlarına takılan kar tanelerini, şapkasının örgüsüne eriyip giden kar tanelerini görebiliyordum. Yanakları parlak, dudakları kızarmış, gözleri heyecanla ve zafer gibi görünen bir şeyle kocaman açılmıştı.

Beni sadece dışarı çıkarmak istememişti.

Bunu istemişti. Kanıt. Hâlâ aptalca ve eğlenceli şeyler yapabileceğimi ve bunun beni yıkamayacağını.

Bu farkındalık, tepeden aşağı kaymaktan daha sert bir darbe gibi geldi.

Clara kızak üzerinde yer değiştirdi, botları karın içine gömülerek bana doğru dönebildi. Bu hareketle dizini uyluklarıma değdirdi, sağlam ve doğal bir baskıydı ama vücudum bunu elektrik çarpması gibi algıladı. O kadar yakındı ki, tekrar güldüğünde nefesinin yanaklarımı okşadığını hissettim, bu sefer daha yumuşaktı ama hâlâ adrenalinle doluydu.

"Çığlık attın," dedi, gözleri yaramazlıkla parıldıyordu. "Sadece kayıtlara geçsin diye."

"Çığlık atmadım," diye homurdandım.

Gülümsemesi daha da keskinleşti. "Kesinlikle şüpheli derecede tiz bir ses vardı."

"O tamamen makul bir nefes verme sesiydi," dedim. "Tek bacaklı bir adamı tepeden itmen yüzünden çıktı."

"Oh, lütfen." Gözlerini devirdi, bu hareket atkısını yana kaydırıp ve yakasının üstündeki boğazının hafif kıvrımını ortaya çıkardı. "Senin kendi kendine itmeni beklesem, hâlâ tepede eğim açıları hakkında tartışıyor olurduk."

Kalbim hızlanmasına rağmen burnumdan hava üfledim. "Sanırım haksız sayılmazsın."

Kızakları yana kaymıştı, bu yüzden bir ayağını kara dayadı ve dengede kalmak için bana doğru kaydı, parmakları ceketime takıldı

eldivenli eli göğsüme kondu, avucunu göğüs kemiğimin üzerine düz bir şekilde koydu, dengede kalmak için yeterli süre kadar.

Temas hafifti, kumaşın kumaşa değmesi gibiydi. Vücudum aradaki farkı anlamadı.

Isı içimi delip geçti, hızlı ve sıcaktı, uyluklarımın arasına yerleşti. Kalp atışlarım elinin altında hızlandı, kaburgalarım o kadar sert vuruyordu ki, katmanların arkasından hissedebileceğine neredeyse ikna olmuşum.

Hissetmiş olmalıydı, çünkü gözleri elinin durduğu yere kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. Yüzündeki o çılgın, coşkulu kaosun bir kısmı daha ateşli, daha odaklanmış bir şeye dönüştü. "Gördün mü?" dedi sessizce, parmakları ceketimi hafifçe kavrayarak. "Hâlâ burada. Tamamen işlevsel."

"*Tamamen işlevsel*" dediği şekilde sikim seğirdi, sözcükler sanki oraya aitmiş gibi derimin altına süzüldü. Her bir santimim aşırı farkındalığa kapıldı — kotuma sızan nemli soğuktan, karda sabitlenmiş protezin ağırlığından, önümdeki sıcak, yumuşak kadından; onun beni bu şekilde dokunmaya hiç hakkı yoktu ama bunu yaparken tam da doğru hissettiriyordu.

Ağzı seğirdi. "Hatta... *nefesini*... sevimli, tiz bir sesle vermiş olsan bile."

"Böyle konuşmaya devam edersen, Düşes," dedim, sesim istediğimden daha alçak çıktı, "bu tepeye geri tırmanmak fiziksel eğitim sayılacak."

Gülerek nefesini yüzüme üfledi. "Oh hayır," diye nefes nefese, alaycı bir dramatizmle dedi. "Kardiyo ve karın kasları mı? Bunu nasıl atlatacağım?"

Kız, kızaktan kalkarken elini biraz yukarı kaydırды, avucunu dengemi korumak için kesinlikle gerekli olmayan bir şekilde göğsümden omzuma doğru sürükledi. Parmaklarının değdiği yerde ceketime kar yapıştı. Altında cildim yanıyordu.

Ayaklarını yere koyup doğruldu, sonra üzerime eğilip şapkamı silkeledi ve kontrolsüz inişim sırasında oraya konmuş bir kar yığını düşürdü.

"Kıpırdama," diye mırıldandı.

Eldivenli parmaklar saçlarımın arasında dolaşarak kalan pulları silip süpürdü. Dokunuş hızlıydı, yarı pratik, yarı bahane gibiydi, ama omurgamdan aşağı keskin bir elektrik akımı gibi geçti. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı—gözleri dikkatle bana bakıyordu, dudakları aralanmıştı, yanakları soğuktan ve artık sadece zaferden ibaret olmayan bir şeyden kızarmıştı.

Geri çekilmedim.

Çekilemedim.

Bakışlarım çaresizce ağzına indi. Rüzgardan pembe ve biraz çatlamış, dizginlemeye çalıştığı ama feci şekilde başarısız olduğu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Soğuk hava ve kahvaltıdan kalan şeker gibi kokuyordu, mutfağım ve evim gibi, ve tehlikeli bir şekilde evime yakın hissetmeye başladığım bir şey gibi.

"Kar," dedi, omzumdan son bir parça karı silkeledi. "Bahçe süsü gibi görünmeye başlamıştın."

"Kaba," diye mırıldandım, ama kelime sert çıktı, eli bir kalp atışı kadar daha kalıp sonra yanına düşerken keskinliği köreldi.

Dizi uyluklarıma bastırılmış halde kaldı. Eldivenim, karda duran botuna değdi. Aptalca küçük temas noktaları, her biri dikkatimi, yalnız olduğumuz, kızardığımız ve gidecek yeri olmayan fazla enerjiyle dolup taşıdığımız gerçeğine geri çekiyordu.

Clara yanıma diz çökerek karın içine çöktü, kot pantolonu karla temas eden yerlerde karardı. Bana tepenin dibinde baktığı gibi baktı — sanki yerçekimi ve plastiğin açıklayabileceğinden daha etkileyici bir şey yapmışım gibi.

"İyi iş çıkardın, Vaughn," dedi yumuşak bir sesle. Bu övgü, utanç verici bir güçle içime işledi.

Boğazım düğümlendi. "Bana eğlence ekipmanı ile saldırdın," diye cevap verdim, alaycı bir tonla konuşmaya çalışırken, sesim daha çok şefkat dolu bir tona büründü. "Ama maddi hasar çok az. Sana fatura gönderirim."

Gülümsemesi yavaşça, memnuniyetle değişti, sanki söylemediğim her şeyi duymuş gibi. "O yolculuk için bana borçlusun," diye karşılık verdi. "Bunu maruz kalma terapisi olarak düşün."

"Maruz kalma terapisi genellikle cinayet teşebbüsünü içermez."

Başını eğdi, sanki bir şeyi ezberlemeye çalışır gibi gözleri yüzümde dolaştı. “Gülüyorsun,” dedi. “Suçlamaları kabul edeceğim.”

Gülüyor olduğumu fark etmemiştim. Göğsümde hâlâ düşük, kaba bir ses yankılanıyordu, düşerken içimden kopan sesin yankısı. Hem yabancı hem de tanıdık geliyordu.

Bakışları kısa bir anlığına ağızıma düştü, sonra birden yukarı kaydı. Hareketi çok hızlıydı. Yine de içimden sıcak bir çizgi geçirdi.

Clara Darling beni bir tepeden aşağı sürüklemiş ve aylardır kaçındığım bir gerçekliğe doğru götürmüştü.

Hâlâ sevinç duyabiliyordum. Hâlâ bir şeyler isteyebiliyordum.

Ve şu anda bu iki şey de önümdeki karda oturuyordu, yanakları kızarmış, gözleri parıldayan, sanki çok önemli bir şey yapmışım gibi bana bakıyorlardı.

ON DOKUZ

WES

"BAŞKA BİR TUR DAHA İSTER MİSİN?"

Sözleri beynimden geçip doğrudan aletime ulaştı. Onun yapmasını istediğim bambaşka bir tur vardı ve bunun plastik kızakla hiçbir ilgisi yoktu.

"Az önce bu tepeden seni geride bıraktım," dedim, sert çıkmaya çalışıp da başaramadan. "Şimdiden rövanş mı istiyorsun?"

Clara ayağa kalkarken kahkahası keskin havayı yırttı. Karla yavaş ve beceriksiz bir barış içinde tepeye tırmandık; onun botları düzgün izler bırakırken, benimkiler biraz daha geniş izler bırakıyordu, kızak ipi elimde sıkıca tutuyordum. Yarıya kadar çıktığımda uyluklarım yanıyordu. Eklemim sıkışıyordu. Bunların hiçbirisi dün olduğu kadar önemli değildi.

Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde hayattaydım. Nefes nefeseydim, evet. Dengem bozuktu, elbette. Ama hayattaydım.

Tepeye vardığımızda Clara bana döndü, nefesimiz aramızda beyaz dumanlar oluşturunuyordu. Şapkasının altından çıkan saç uçlarına kar yapışmıştı, yanaklarına değince koyu, nemli tellere dönüşüyordu. Gözleri berrak ve yaramazdı.

Çenesini kaldırırken kaşları kıpırdadı. "Yarışmak ister misin?" "Bir günde iki kez kaybetmek mi istiyorsun?" diye sordum.

O burun kıvırdı. "Lütfen. Aşağıya kadar yol boyunca çığlık attın."

"Taktiksel bir ses çıkardım," dedim sakın bir sesle. "Ayrıca, beni ittin."

"Bu bir bahane gibi geliyor, Vaughn." Ağzı kıvrıldı, tam bir baş belasıydı. "Üç deyince?"

Gözlerimi devirdim ve kızakımı onunkinin yanına sürükledim, ikimizin burnu da karda açtığımız yolun aynı noktasına bakıyordu.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Clara, ben kendimi aşağı indirirken kızakımı sabit tuttu; bacağıma dikkat ederek, doğru açıyı ve doğru ağırlık dağılımını bulmaya çalışıyordum. Plastik altımda esnedi ve gıcırdadı. Önümdeki kara botlarımı dayadım, itmeye hazırdım.

Clara, beni kahkahaya boğan, hiç de zarif olmayan bir sesle kendi kızağına düştü. Rahat oturmak için kıvrandı, yanakları pembe, şapkası hafifçe eğri, atkısı da yana kaymıştı. Tıpkı her zaman istediğim ama bir daha asla yaşayamayacağımı sandığım kış öğleden sonraları gibiydi — dağınık, gülen ve bana karşı, sanki oksijen gibi gelen bir dikkatsizlikle davranan.

Bana bir göz attı, sanki duruşumu kontrol ediyormuş gibi gözleri vücudumun hatlarını takip etti... ve belki biraz daha fazlasını. Derimin altına bir sıcaklık yayıldı.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesi nefes nefeseydi. Hazır olmaktan çok uzaktım.

"Evet," diye yalan söyledim.

Tepeye doğru bakarken kışını tekrar salladı. "Üç ... iki... bir..."

Aynı anda itildik.

Kar, tıslayarak altımızdan akıp gitti. Kızaklar ileriye doğru fırladı. Soğuk rüzgâr kulaklarımı kesiyordu, dünya beyazlık ve hareketle daralırken gözlerim yaşardı. Midem yine düğümlendi, ama ilk seferinde beni neredeyse boğacak olan panik hissi artık körelmişti—hala oradaydı, hala keskin, ama başka bir şeyle örtülmüştü.

Clara'nın kahkahası havayı yırtarak, parlak ve çığınca, tam önümde yankılandı. "Vay!"

Onun kızağı benimkinden biraz daha hızlıydı, aşağıya doğru hızla inerken biraz eğri bir açı yapmıştı. Omzunun üzerinden bana bakmak için döndü, gözleri parılıyordu, ağzı gülümsemeyle açılmıştı ve bu gülümseme kalbimi delip geçti. Ağırlığının kayması kızağının ön tarafını sallandırdı.

"Gözlerini öne çevir," diye bağırdım, içimden bir kahkaha koparken bile. "Sür, Düşes."

"Rahat ol, ihtiyar," diye bağırdı. "Ben hallederim..."

Kızak sığ bir kar yığınınına çarptı ve yana kaydı. Ağırlığı kayboldu, ivme onu düzgün pistten sıyırdı, vücudu oyduğumuz yolun kenarındaki daha yumuşak kara doğru savruldu.

Düşünmeden önce içgüdülerim devreye girdi.

Elimden geldiğince topuğumu yere bastırdım, kızakımı onunkine doğru çektim ve uzandım. Kızaklarımız plastik bir çatırtıyla çarpıştı. Kızakları yanlara doğru dönerek savruldu. Clara, devrilirken bile kahkahaya dönüşen bir çığlık attı.

Sağlam bacağım destek oldu. Protezimin tuttu. Kolum, tamamen kas hafızasıyla onun beline dolandı.

Devrildik.

Etrafımızda kar, beyaz bir püskürmeyle patladı. Sırtım önce kar yığınınına çarptı, darbe kalın bir toz tabakası tarafından yumuşatıldı. Omurgamdan soğuk bir ürperti geçti. Plastik kızak yan tarafıma saplandı. Ciğerlerim nefes almaya çalışırken içimden bir inilti çıktı.

Sonra bir ağırlık hissettim.

Clara yarısı üzerime, yarısı göğsüme düştü; sıcak uzuvları, soğuk giysileri ve ucuz plastik kızakların birbirine çarpmasıyla çıkan tanıdık ses. Dizi bacaklarımın arasına sıkıştı. Eldivenli elleri ceketimi araladı, parmakları kumaşa dolandı. Dünya titredi, sonra duruldu; kalın kış havasının altında her şey tuhaf bir şekilde sessizleşti.

Kolum hâlâ beline dolanmış, onu yakaladığım yerden sıkıca bana doğru çekiyordum. Vücudu benimkine uyum sağladı, yumuşak ve sağladı, yerçekimi hakkındaki anlayışımı tamamen yeniden yazan bir şekilde. Kar, şapkasına ve elmacık kemiklerinin kıvrımlarına konmuştu, birkaç kar tanesi, düşmeyi bitirmemiş parıltılar gibi kirpiklerine takılmıştı.

Bana doğru gözlerini kırptırdı, nefesi ağzıma üfleniyordu, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım, nabzım o kadar hızlı atıyordu ki sanki altımızdaki karı sallıyormuş gibi hissettim.

Dengesini bulmaya çalışırken uylukları kalçama sıkıca sarıldı. Vücudunun kayması onu, fermuarımın üzerine baskı yapan sert çıkıntıya sürükledi ve

çaresiz bir tahrik dalgası içimden o kadar hızlı geçti ki nefesim kesildi. Her sinirim, vücudunun benimkine bastırıldığı yere odaklanmış, sıcaklığı, ağırlığı ve onun burada, üstümde, gülerek, canlı ve hiç çekinmeden durduğu imkansız gerçeğini kayda geçiriyordu.

Bakışları aşağı kaydı ve bir saniye boyunca, çıplak ve yalın bir şekilde ağzıma takıldı.

Aramızdaki sıcaklık değişti.

Gözlerindeki kahkaha eridi, kenarlarından daha karanlık ve daha yumuşak bir şey sızmaya başladı. Göğsümdeki eli sıkılaştı, eldiveni gıcırdadı, sanki beni itmek mi yoksa kendine çekmek mi istediğinden emin değilmiş gibi ceketimin önünü yumrukladı.

Etrafımızdaki kar daha sessiz yağıyor gibiydi. Bütün dünya, ağızlarımız arasındaki on santimetrelilik boşluğa daraldı.

Nefesinin alt dudağıma değdiğini hissedebiliyordum — sıcak ve hızlı. Küçük bir nefes verirken burnu benimkine değdi, göğsümde bir şeyi sarsan tesadüfi bir dokunuş.

Tamamen hareketsiz kaldık.

Yüzü tam oradaydı, ışık, kar ve kızarmış teniyle çerçevelenmiş, dudakları henüz tamamlamadığı bir nefesle aralanmıştı. Parmaklarım belinde gerildi, başparmağım paltosunun kalın kumaşına gömüldü, sanki onun gerçek olduğunu ve yalnız, kırık beynimin bir tepede uydurduğu bir şey olmadığını kendime kanıtlamam gerekiyormuş gibi.

Onun dışında bakacak başka bir yer yoktu. İleriye gitmekten başka bir seçenek yoktu.

Hareket etmedim. Nefes alamıyordum.

Sadece bakıyorduk, ikimiz de nefes nefeseydik, yamaç, çam ağaçları ve donmuş dünyanın tamamı kayboldu, ta ki benim yüzümün üzerinde süzülen onun yüzünden başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Ağzı kıvrıldı, nefes nefese ve parlaktı. "Ölmedin ya da başka bir uzvunu kaybetmedin," dedi gülerek, sesi yumuşak ve titriyordu. "Tebrikler."

"Henüz," diyebildim, ama sesim kaba çıktı, şakadan çok bir homurtu gibiydi.

Omuzları titreyerek yine güldü. Sonra, beynim olan biteni kavrayamadan, eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

Hızlı ve beceriksiz bir öpücüktü; yarısı öpücük, yarısı zafer işareti gibiydi. Dudakları soğuk tenime sıcak geliyordu, yumuşak ve kararlıydı; öpücük, yanacak kadar uzun sürdü.

Ciğerlerim nasıl nefes alacağını unuttu.

Birkaç santim geri çekildi, sanki kendisi de şaşırmış gibi gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hâlâ o kadar yakındık ki, dondurucu havada sıcak nefesinin ağzıma değdiğini hissedebiliyordum. İçimdeki bir şey, o valizleriyle ve o lanet olası elmas yüzüğüyle kapımdan içeri girdiği günden beri kendime tutunduğum kırılğan ipi kopardı.

Aklımdan önce elim hareket etti.

Parmaklarım ensesindeki gevşek saçlara kaydı, eldivenim ipek gibi yumuşak saç tellerine sertçe değdi. Avucum oraya yerleştiğinde, başparmağım şapkasının kenarının hemen altındaki sıcak cilt çizgisini okşarken, içinden küçük, şaşkın bir titreme geçtiğini hissettim.

Donakaldı, sonra da uzaklaşmadı.

Bakışları benimkilere kilitlendi, göz bebekleri iri iri açılmıştı, irislerinin gri mavisi siyahın içinde kaybolmuştu. *"Ne halt ediyorsun sen, dostum?"* sorusunun her versiyonu birdenbire kafamın içinde çığlık attı.

Hayes'in yüzü. Clara'nın yüzüğü. Anlaşmamız. Aşmamam gereken her sınır.

"Siktir et." Elimi sıkılaştırdım ve onu geri kalan mesafeyi de kapatarak, o son imkansız mesafeyi kapattım.

Ağzlarımız, o evime girdiğin ilk saniyeden beri oraya doğru yol almış gibi birleşti. Dudaklarının benimkilere ilk dokunuşu yumuşaktı, neredeyse sorgulayıcıydı. Sonra bir ses çıkardı — ağzımın içine doğru küçük, çaresiz bir inilti — ve sahip olduğumu sandığım tüm kısıtlamalar alevler içinde yok oldu.

Onu aç bir adam gibi öptüm.

Diğer elim kalçasını buldu ve onu son birkaç santim daha bana doğru çekerek, tamamen vücuduma doğru sürükledim. Göğsü göğsüme bastırdı, uylukları benimkilerin üzerine oturdu, ağırlığı tam da vücudumun istediği yere yerleşti. Ağzı benimkinin altında açıldı, teslim oldu, davetkar bir şekilde.

Daveti kabul ettim.

Dilim, önce yavaşça, onun diline kaydı; çok uzun süredir öpüşmemiş olmanın ardından öpücüğün şeklini yeniden öğreniyordum. Tadı soğuk hava ve tarçınlı şeker gibiydi, tatlı ve keskin. Parmakları paltoma dolandı, sanki ben onu yutarken tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi omuzlarımdaki kumaşı sıkıca kavradı.

İçimde bir sıcaklık patladı, kış havasını önemsiz kılacak kadar sıcaktı.

Bana daha yakın olmak için yer değiştirdi ve kalçası sert bir şekilde, kot pantolonumun fermuarına baskı uygulayarak penisimin üzerine kaydı. Vücudunun benimkine sürtünmesi, omurgamdan aşağıya doğru beyaz sıcak bir şimşek çaktı. Yutamadan önce göğsümden bir inilti kopuverdi.

Onun karşılık veren inlemesi doğrudan sikime çarptı.

Clara benden uzaklaşmak yerine bana doğru eğildi ve başımı döndüren bir tür açlık ve rahatlama ile öpücüğüme karşılık verdi. Dilimin her hareketine kendi diliyle karşılık verdi, her açığa uyum sağladı, sanki günlerdir bu konuyu dolambaçlı yoldan ele almak yerine yıllardır bunu yapıyormuşuz gibi.

Hareket ettikçe altımızda kar çıkırdıyordu, paltolarımız sürtünüyor, kızaklar kayıyordu. Elimi kalçasına sıkıca sarıp onu daha da yakına çektim, tam olarak bana ne yaptığını hissedebilmesi için onu oraya sabitledim. Başparmağım ceketinin kenarının altına kaydı, süveterinin üzerinden belinin sıcak kıvrımını buldu, sıcaklığı avucuma akıyordu.

Sanki çıplak tenine dokunmuşum gibi titredi.

"Wes," diye nefesini ağzıma üfledi, ismim hecede kırıldı, yarı inilti, yarı kahkaha, ses içimdeki bir şeyi devirdi.

Başımı eğdim ve öpücüğü derinleştirdim, daha fazlasını aldım, daha fazlasını verdim, aylardır ilk kez kendimi kısıtlamadan arzulamama izin verdim. O da bana karşılık verdi, ağzı şiddetli ve açgözlüydü, sanki o da kendini tutuyormuş ve sonunda artık yeter diye karar vermiş gibi.

Her şey ona daraldı.

Kızak değil. Kar değil. Bacak, tepe ya da bunun ters gidebileceği binlerce yol değil.

Sadece benimkinin altında Clara'nın ağzı.

Sanki bir hak iddia ediyormuş gibi beni karın içine bastıran Clara'nın vücudu.

Clara'nın nefesi benimkiyle karışıyor, elleri kapüşonumun içinden çenemi kavrayarak yüzümü tutuyordu, sanki bırakmaktan o da benim kadar korkuyormuş gibi.

Bir duygu seli, o sıcaklığın içinden geçip gitti — keskin ve kendi başına korkutucu bir duygu.

Hala bunu yapabildiğim için, kemiklerime işleyen ve başımı döndüren bir rahatlama. Vücudumun acı çekmekten, hayatta kalmaktan ve düşmeden A noktasından B noktasına gitmekten daha fazlasına yararlı olduğunun farkına varmam.

Çirkin ve parlak bir şükran, beni zorladığı, beni buraya sürüklediği ve korkumun küçük bir adamın davranışı olduğunu söylediği ve bunu tam da duymam gereken şekilde kastettiği için.

Umut, hepsinden en tehlikelisi, sanki o da bunu en az benim kadar istemiş gibi beni öptüğünde göğsümde alçakgönüllü ve inatçı bir şekilde kıvrılıyordu.

Kazadan bu yana ilk kez, semptomlarla başa çıkan ya da bir günü daha hayatta kalmaya çalışan bir adam gibi hissetmedim.

Karda Clara Darling'i öperken, vücudu benimkine sıkıca yapışmış ve ağzı beni en iyi şekilde mahvederken, kendimi canlı hissettim.

YİRMİ

CLARA

SOĞUK HAVA ciğerlerimi yakıyordu, her nefes keskin bir acı veriyordu, ama diğer her yerim sıcaktı — vahşi ve düzensiz, sanki canlı bir kablo yutmuşum gibi derimin altında nabız gibi atıyordu. Kar ensemin arkasına batıyor, paltomun altından sızıp omurgamdan aşağı eriyordu. Bunu zar zor fark ettim.

Tüm sinir uçlarım iki noktaya daralmıştı. Kalçamdaki eli.

Avucunun içi enseimde.

Wes'in parmakları hâlâ oradaydı, paltomun içinden ağır ve sıcaktı, sanki beni bırakıp bırakmayacağına henüz karar vermemiş gibi beni tutuyordu. Vücudu altımda sağlam duruyordu, kızak uzuvlarımızın birbirine dolanmış olduğu bir yerde gömülmüştü, nefes almayı hatırlamaya çalışırken göğsü benimkine sertçe bastırıyordu.

Parazitin arasından sızan ilk net düşünce, “Az önce ne yaptım?” değildi.

"Aman Tanrım, daha fazlasını istiyorum" idi.

Vücudumun derinliklerinde, derin ve ısrarcı bir sıcaklık zonkluyordu. Uyluklarım, onu orada tutmaya çalışır gibi onun bacaklarını sıkıca sarmıştı; kaslarım, beynimin kesinlikle kaldıramayacağı bir şekilde onun her santimini hissediyordu. Dudaklarımın üzerinde onun dudaklarının izini, dilimin üzerinde dilinin yankısını, sanki ona kendinden bir parça geri vermişim gibi öpücüğün içinde inlemesini hissedebiliyordum.

Parmaklarım hâlâ ceketinin önünü sıkıca kavırıyordu, parmak eklemlerim kalın kumaşa gömülmüştü, sanki gemiyle birlikte batmış ve onu da yanımda götürmüşüm gibi.

Bu kötü. Bu çok, çok kötü.

"Yani bu..." Sesim tiz ve nefes nefese çıkıyordu, sanki başkasının seçimlerini anlatıyormuşum gibi çok parlak. "Muhtemelen berbat bir fikirdi."

Şaka gibi geliyordu, ama bunu bir zırh gibi kullandım.

Altımda, Wes'in göğsü sert bir nefesle genişledi. Eli hemen kalçamdan çekilmedi. Parmakları, sanki gerçeklik üzerindeki tutuşunu test ediyormuş gibi bir kez gerildi, sonra gevşedi.

"Evet." Nefesi aramızda beyaz bir duman gibi yükseldi, sözcük sert ve espriden yoksundu. "Kesinlikle... akıllıca değil."

Onun bu kadar çabuk aynı fikirde olması, küçük, acımasız bir yumruk gibi kaburgalarımın çarptı.

O kadar hızlı başımı salladım ki, muhtemelen sallanan kafalı oyuncak gibi görünüyordum. "Doğru. Elbette. Adrenalin." Kahkaham zayıf çıktı ve açık havaya dağıldı. "Kızak kaydktan sonra beyin arızası."

Vücudum buna karşı çıkma cüretini gösterdi.

Bacaklarımın arasında, sinirlerim yıpranmış gibi, keskin ve ritmik bir sıcaklık dalgalandı. Meme uçlarım sütyenimin iç kısmına sürtünüyordu, gergin ve ağırlıydılar; vücudumun her parçası, altımda yatan onun sağlam ağırlığını, uyluklarının hâlâ benimkilerin arasında sıkışmış halini, ağzının bana tekrar yaşamak istediğim bir sorun gibi hissettirdiği o hissi kayda geçiriyordu.

Başparmağı belimde bir kez kaydı, tam da o anda kalp atışlarım kulaklarımda güm güm çınlamıyor olsaydı hayal edebileceğim küçük, hain bir dokunuş.

Görünüşte, biz bir hatayı kabul eden iki yetişkiniz. İçimde ise, bunların hiçbirinin öyle olmadığını biliyordum.

Ellerimi parmak parmak onun paltosundan kurtardım ve yukarı doğru ittim, dizimin altında kar gıcırdadı. Onun kucağından kalkarken dünya yan yattı, botlarım kaydı ama sonra tutundu, kalbim hâlâ boğazımdan çıkmaya çalışıyordu.

"Tamam," diye patladım, sanki son altmış saniyeyi silip atacakmış gibi kollarımı silkeledim. Kar taneleri paltomdan dökülüp onun göğsüne düştü. "Eh. Hayattasın. Kızakla kayma başarısı açıldı."

Kapa çeneni, Clara.

Bacaklarıma yapışan karı silkeledim, sanki vücudumdaki titremeyi silip süpürebilecekmişim gibi biraz fazla sertçe. Nabzım, tekrar makul insanlar olacağımız haberini almamıştı.

Arkamda, onu otururken görmekten çok hissettim. Ceketinin hafif hışırtısını ve kızakın sıkışmış karla temas ettiğinde çıkardığı hafif sürtünme sesini duydum.

Ağızına bakmadım.

Ellerine bakmadım.

Bunun yerine gözlerimi tepeye diktim — el değmemiş beyazın üzerinde açtığımız izlere, kızıağın geçtiği hafif oyuğa, kendime yapmayacağıma söz verdiğim şeyi tam da yapmama neden olan yola.

"Hadi," dedim, kızak ipini tutarken sesim sadece biraz titriyordu. "Donarak ölmekten geri dönelim."

Ya da başka bir aptalca şey yapmadan.

Kalbim göğsümde sert ve hızlı bir şekilde atıyordu.

Tepeye doğru döndüm, botlarımın altında kar çıtırdıyordu, sanki sadece küçük bir çarpışmadan kurtulmuşuz gibi, başka bir şey olmamış gibi hareket etmeye çalışıyordum — sanki birkaç saniye önce ağızım ona ait değilmiş gibi, sanki öpücüğü uzun zamandır verdiğim ilk doğru karar gibi hissettiren bir adamla aynı evde nasıl yaşayacağımı merak etmiyormuşum gibi.

Tepeye doğru attığım her adım, daireler çizdikten sonra düz bir çizgide yürümeye çalışmak gibiydi.

Kızak ipi, elime sardığım eldivenime batıyordu, plastik, bizim açtığımız sıkı iz üzerinde sürükleniyordu. Tırmanıştan dolayı uyluklarım yanıyordu. Soğuktan ve kalbimin bir türlü sakinleşmemesinden dolayı ciğerlerim yanıyordu.

Dudaklarım karıncalanıyordu. Ağızımda onun tadı vardı. Beynim yarım saniye bile olsa rahatladığında, öpücük yüksek çözünürlükte tekrar oynuyordu.

Elini boynuma koymuş, parmaklarını açmış, sanki bunu ciddiye alıyormuş gibi beni tutuyordu
sanki ciddiymiş gibi tutuyordu.

Ağızının benim ağızım üzerinde sertçe sürtünmesi, aç ve emin ve hiç de tesadüf gibi değildi.

Vücudunun benimkine bastırış şekli, sanki kendini tutması sonunda kırılmış ve ben de fay hattının üzerinde duruyormuşum gibi.

Yanımda, Wes inatçı, ölçülü adımlarla tepeye tırmanıyordu. Kızak ipi onun eline de dolanmıştı. Nefesi düzenli, kontrollü bir şekilde dışarı çıkıyordu, yüzünün önünde buğu oluşturunuyordu. Çenesi sıkıydı, ağzının çizgisi sanki az önce beni o kadar derin öpmemiş gibi tekrar nötr bir hale dönmüştü; o öpücüğü huzurevinde zihnimde tekrar tekrar yaşayacaktım.

Tepenin zirvesine ulaştık ve bahçenin daha düz bir kısmına çıktık. Ev, arazinin uzak ucunda parıldıyordu; büyük pencereler sıcak bir ışık yayıyordu, çatıda taze bir kar tabakası vardı ve bacadan duman yükseliyordu. Zorlukla çıktığımız yol çoktan yumuşamaya başlamıştı, kar taneleri tekrar yağmaya başlayınca kenarları bulanıklaşıyordu.

Evin sıcaklığı bana bir duvar gibi çarptı.

Kapı arkamızda yumuşak bir sesle kapandı, parlak beyaz dünyayı yuttu ve yerine sıcaklık ve duvarlara sinmiş kahvaltının hafif kokusu geldi.

Botlarımı paspasa vurarak kar topaklarını düşürdüm. Eldivenlerimi cebime koydum. Parmaklarım hantal hissediyordu, yarısı donmuş, yarısı da diğer her şeyden dolayı yanmış gibiydi.

Ağzım hâlâ karıncalanıyordu.

Wes arkamdan içeri girdi, geniş omuzları ve soğuk havasıyla dar giriş holünü doldurdu; kapıyı tamamen kapatmak için uzanırken nefesinin fısıltısı enseme okşadı. Paltosu hışırdadı. Kar, kollarından kayarak yere yumuşak, ıslak bir sesle düştü.

İkimiz de birdenbire beden sahibi olmanın pratik yönleriyle çok ilgilenmeye başladık.

Şapkamı çıkardım, statik elektrik saçlarımı havalandırıp kaotik bir hale oluşturdu. Bir tutam gözlerime düştü ve onu geri ittim, parmaklarım o kadar titriyordu ki, umarım bu titreme, tepede kardeşinin en iyi arkadaşını öpmekten kaynaklanan titreme gibi değil de soğuktan kaynaklanan bir titreme gibi görünmüştür.

Karşımda, Wes ceketini omuzlarından çıkarırken hareketleri her zamankinden daha yavaştı. Kontrolü elindeydi. Kasıtlıydı. Kolunu çekip çıkardığında çenesinin nasıl gerildiğini izledim, sanki kasları bu ekstra eforu protesto ediyormuş gibi.

Ama kararlıydı.

Ağırlığını kaydırıp botlarını çıkardığında bile sağlamdı. Protez, matın üzerine hafifçe düştü. Hiç irkilmedi. Hiç yüzünü buruşturmadı. Göğsümde küçük, aptalca bir gurur dalgası yayıldı.

İkimiz de aynı anda eğilip bağcıklarla boğuşurken kafalarımız neredeyse çarpıştı.

"Özür dilerim," diye patladım, geriye çekilirken.

"Sorun yok," dedi ve dar alanda doğrulurken eli omzuma çarptı.

Sıkışık çamur odasındaki her dokunuş, her temas abartılı bir şekilde hissediliyordu. Kancaya uzanırken kolu benim koluma değdi. Yan tarafa adım attığımda kalçam onun kalçasına sürtündü. Etrafımızdaki hava hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışırken, dudaklarındaki ısı hâlâ dudaklarımda iz bırakıyordu.

İçgüdülerim kaçmamı haykırıyordu.

Merdivenlerden yukarı. Odamın güvenliğine. Başımı yorganın altına sokup, o öpücüğün soğuğa maruz kalma ve kızakla ilgili ölümcül deneyimlerin yol açtığı tuhaf, aşırı spesifik bir halüsinasyonmuş gibi davranmak.

Greg'in yüzü bir anlığına zihnimde belirdi — büyük bir kayıp aşk olarak değil, neredeyse evlendiğim arkadaşım olarak, onun benim ona verebileceğimden farklı bir hayat ve farklı bir aşk istediğini bilerek. Buna yardım etmek demiştim, pratik olduğunu söylemiştim, gülümserken iyi olduğumu söylemiş ve ikimizin de bir yalanın arkasına saklanmasına izin vermiştim, ta ki o yalan beni neredeyse tamamen yutana kadar.

Söylemeye çok korktuğum tüm o gerçekler — *bu benim istediğim hayat değil, bu ikimiz için de doğru aşk değil* — aylarca boğazımı yakmıştı. Bir daha kendimi o kadar küçük hissetmeyi reddettim.

Kalbim deli gibi çarpıyordu, ama yine de omuzlarımı dikleştirdim.

Eğer bunu hiçbir şey etiketlemeden bırakırsak, bir yıldız gibi kendi içime çökecektim.

"Peki," dedim sonunda, sesimi biraz fazla yüksek, biraz fazla neşeli çıkardım; sanki rahat konuşmaya çalışırken, bunun yerine deliye yakın bir yerde kalıyormuş gibi. "Bunu

, değil mi? Ölümlle burun buruna gelen kızak kayma. Geçici bir muhakeme hatası."

Kendi sözlerime yüzümü buruşturdum.

Karar verme yetisinde geçici bir kayıp. Harika. Bir erkeğin ağzını bir hata olarak nitelemekten daha seksi bir şey olamaz.

Yürürken botlarımın altında kar gıcırdadı. Belki cevap vermez, bunu garip şekilli bir balon gibi havada asılı bırakır ve beni duymamış gibi davranır diye düşündüm.

Sonra Wes, mizahsız bir kahkaha gibi gelen bir nefes verdi.

"Ölümün eşiğinde olduğumuzdan emin değilim," dedi, gözlerimden kaçarak. "Ama evet. Adrenalin işe yarıyor. Bunu abartmamıza gerek yok."

Bu sözlerin beni bu kadar incitmesi absürt bir durumdu.

Vücudum bunu kesinlikle bir mesele haline getirmişti. Nabzım, ağzım, dilinin benimkine değdiği anda her sinir ucumun uyanıp notlar alması... Hepsi oybirliğiyle karar vermişti. Bu kesinlikle bir meseleydi.

"Bak, ben sadece..." Sözcükler birbirine dolandı, dilim söyleyemediğim tüm versiyonların üzerinde takılıp kaldı. *Seni öptüm çünkü istedim. Seni öptüm çünkü güldün ve bu beni parçaladı. Seni öptüm çünkü uzun zamandır hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim ve bu beni çok korkuttu.*

Ağzı gülümsemek ister gibi seğirdi ama kendine güvenemedi. Ceketini tamamen çıkarıp bir kancaya astı, bu hareketle omuzları gerildi.

"Demek istediğim," dedi, arkamdan mutfak kapısına bakarak, "bunu fazla karmaşıklaştırmamıza gerek yok. Oldu işte. Adrenalin. Kar. Her neyse."

Yine o kelime. *Her neyse*. Sanki bu olay şu anda iç organlarımı yerinden oynatmıyormuş gibi.

Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "En son istediğim şey, kardeşimle olan arkadaşlığınızı mahvetmek."

İşte oradaydı. Güvenli bahane. Aramıza koyabileceğim ve kendi korkuma bağlı olmadığını iddia edebileceğim kalkan.

Hayes'in yüzü zihnimde canlandı—koruyucu, yorgun, Wes konusunda hiç tam olarak atlatamadığı kendi suçluluk duygusunu taşıyan. Aralarındaki ilişkinin garipleşmesinin sebebi olma düşüncesi, kızakla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde midemi altüst etti.

Eğer bunu mahvedersem, sadece bir öpücüğü kaybetmiş olmayacaktım.

Wes'in tekrar evin hayaleti haline dönme riskini göze almıştım. Hayes'in, bana emanet ettiği kırılgan bir şeyi kırmışım gibi bana bakma riskini göze almıştım. Bir şekilde rastladığımız bu küçük, titrek ilerlemeyi riske atmıştım.

Wes'in çenesi gerildi, kulağının yanındaki bir kas seğirdi. Sonunda bana bir göz attı, bakışları yüzümü hızlıca taradı, sanki dokunmaya cesaret edemediği bir dokunuş gibi.

"Hayes'le olan arkadaşılığımı mahvetmeyeceksin," dedi. "Bunu kendi başıma gayet iyi başardım zaten."

Sözleri, muhtemelen kastettiğinden daha ağır bir etki yarattı.

"Eğer bu iş patlarsa," dedim sessizce, "kibriti çakan ben olacağım. Yine." Son kelime, onu ait olduğu yere, kötü anıların ve bozulmuş nişanların altına geri tıkamadan önce ağızımdan kaçtı.

Wes o anda bana baktı.

Gerçekten baktı.

Koridorun zayıf ışığında gözleri daha koyu görünüyordu, kirpiklerinin arkasında rengi daha da derinleşmişti. Orada bir yumuşama, neredeyse şefkatli bir şey gördüğümü sandım.

"Hey," dedi, kaşlarını çatarak. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Kırılgan bir kahkaha attım. "Kesinlikle bir şey yaptık."

O, mizah içermeyen küçük bir nefes verdi. "Evet. Yaptık."

Eli ensesine gitti, parmakları sanki bir dayanağa ihtiyaç duyuyormuş gibi oraya gömüldü. "Sadece şunu söylüyorum... burada kötü bir fikir varsa, o da benim."

Göğsümde bir şey sıkıştı.

"Yapma," dedim otomatik olarak. "Bunu yapma."

"Neyi?" Omzunu kapı çerçevesine dayadı, birdenbire dayanılmaz derecede yorgun görünüyordu. "Gerçeği söylemeyi mi?"

Camın arkasından tepenin azıcık görüldüğü pencereye bir göz attı; bıraktığımız izler çoktan

Burnundan nefes verdi, beyaz bir bulut dağıldı. "Ayrıca," diye ekledi, ses tonu daha kuru, keskin bir tona büründü. "Az önce yarı işlevsel bir müteahhidi tepeden aşağı sürükledin. Bu kimsenin hayalindeki yeni ilişki değil."

"İkinci şans" kelimesi minik bir çekiç gibi vurdu; Greg'in hayaleti ve belki de benim tek işe yarayabileceğim şeyin bu olduğu şeklindeki o çirkin, kalıcı inancı sarsıyordu. Birinin kolunda iyi duran, ta ki durmayana kadar. Yanlış yargılamasının çatlaklarını, enkazın içinde durana kadar görmeyen kız.

Burun kıvırdım, çünkü mizah kanamaktan daha kolaydı. "Vay canına.

Tamam. İkimize de kaba bir cevap."

Ağzı seğirdi, sanki bu cevabı beklemiyormuş gibi. Yüzünde ufak bir özür ifadesi belirdi. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedim iç çekerek. "Sadece... bilgin olsun, bir teselli aramıyorum."

Çenesi hareket etti, sanki söylemek istediği ama güvenemediği sözler varmış gibi. "İyi," dedi sonunda. "Olmamalısın da."

Elini yüzüne sürdü. Elini indirdiğinde, yüzündeki ifade yine alaycı ve kendine dönük bir hal almıştı.

"Hala yokuş aşağı yürürken bacaklarımı ayırmadan nasıl yapacağımı çözmeye çalışıyorum," dedi sessizce. "Seni anlamaya çalışmak bana düşmez."

Bu sözlerdeki dürüstlük, kendini küçümsemesinden daha fazla etkiledi beni.

Sadece kendini kötü bir seçim olarak görmesi değildi. Buna inanıyordu.

En derinlerde, iliklerine kadar.

Tartışmak ve ona o tepeyi gayet iyi aştığını söylemek istedim. Onu gülerken gördüğümü ve içimde sanki aylardır o sesi bekliyormuş gibi bir şeyin gevşediğini hissettiğimi söylemek istedim.

Sesimin duygudan boğulmayacağından emin değildim.

Bu yüzden yerine yavaşça başımı salladım, yanağımın içini çiğnedim. "Tamam," dedim sonunda. Bu kelime, çıplak ayakla yürümek gibi geldi. "Öyleyse. Suçu adrenalin üzerine atıyoruz. Kar. Geçici bir... beyin arızası."

Ağzı, her şeye rağmen bu söz onu eğlendirmiş gibi, hafifçe kıvrıldı. "Tabii," dedi. "Kızakla kaydıktan sonra bir kerelik beyin arızası."

"Biz yetişkiniz," diye ekledim, kendi sesimdeki hafif histerik tonu duyup bundan nefret ederek. "Biz... oda arkadaşları olabiliriz. Normal. Arkadaş."

Arkadaşlık kelimesi dilimde karmaşık bir tat bıraktı. Vücudumun istediği şey için çok küçük. Korkumun izin vereceği şey için çok büyük.

Wes'in boğazı hareket etti. Kendine gelmeden önce bakışları bir anlığına ağızma kaydı. "Evet," dedi, sesi alçaktı. "Arkadaş."

Bu kelime, taze karın üzerine düşen bir taş gibi aramıza düştü. Yüzeyi yumuşaktı. Altında ise ağırdı.

Sessizlik uzadı, yoğun ve uğultulu.

Beni tamamen yutmadan önce onu kesmem gerekiyordu.

"Yeni kural," dedim, zorla bir gülümseme takınarak ve az önce beni kendimden geçirecek kadar öpen adama değil de mutfağa bir emir veriyormuş gibi tezgâha doğru işaret ettim. "Karda öpüşmek yok."

Ağızının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Buzdolabındaki Ev Kuralları listesi aklıma geldi—benim el yazımın altında onunki. Tuhaf, kağıt kadar ince bir ateşkes.

"Muhtemelen en iyisi budur," dedi. "Zaten kar çok soğuk."

Onun dudaklarını hatırlayınca tenim bir anda ısındı. O öpücüğün hiçbir yanı soğuk gelmemişti.

"Tamamen bir dezavantaj," diyebilirdim. "Hiç pratik değil."

Gözleri kırıştı, köşelerinde gerçek bir gülümsemenin izleri belirdi. Yarım saniye boyunca, ortak bir felaket yerine ortak bir şaka paylaşarak koridorda durduk ve her şey yeniden kolaylaşmış gibi geldi.

Neredeyse.

Bir adım geri attım, topuğum ilk basamağa değdi. "Ben, şey... üstümü değiştireceğim," dedim, üst kata doğru belirsiz bir hareket yaparak. "Isınacağım."

"Tamam," dedi, kapı çerçevesinden iterek. "Ben kahve yapayım."

Aynı anda hareket ettik ve dar alanda birbirimizi geçmek için o garip küçük kayma hareketini yapmak zorunda kaldık. Omuzu omzuma değdi. Kalçamın kenarı onun uyluğuna çarptı. Temas hızlı ve tamamen giyinik haldeydi ama yine de bir şekilde midemi altüst etti.

Merdivenleri çıkarken ona bakmadım, ama sırtımda onun bakışlarını hissedebiliyordum; sıcak, sorgulayıcı ve dikkatli, sanki

Merdivenlerin tepesinde durdum, parmaklarım gereğinden bir saniye daha uzun süre tırabzana sarıldı.

Merdivenlerin tepesinde durdum, parmaklarım gereğinden bir saniye daha uzun süre tırabzana sarıldı.

Dudaklarım hâlâ şişmiş gibi hissettiriyordu. Vücudum hâlâ ellerinin yankısıyla titriyordu.

Arkadaşlar, diye hatırlattım kendime. Doğru.

Kalbim gözlerini devirdi ve ben koridorda yürürken taklalar atmaya devam etti; sanki yanlış bir adım atarsam zemin çatlayacakmış gibi dikkatliydim.

Yatak odamın kapısını gereğinden fazla sert bir şekilde kapattım ve sırtımı kapıya dayadım, sanki yere kaymamı engellemek için sağlam ahşaba ihtiyacım varmış gibi.

Ev yine sessizdi. Kızak yoktu. Bağırış yoktu. Wes Vaughn'dan, sanki güneş nihayet nasıl doğacağını hatırlamış gibi, çılgın, pervasız kahkahalar kopmuyordu. Sadece kulaklarımda yankılanan kalp atışlarım ve derimin altında hâlâ uğuldayan dudaklarının yankısı vardı.

Kapıdan itildim ve otomatik pilotta yatağa doğru yürüdüm, yüzüstü yorganın üzerine düştüm. Yorgan çamaşır deterjanı ve Elodie'nin çiftliğinden gelen çok hafif bir saman kokusu gibi kokuyordu, vücudumun kesinlikle hissetmediği bir şekilde tanıdık ve güvenli. Sırt üstü döndüm ve tavana baktım, son bir saati tekrar yaşamamaya çok uğraştım ama neredeyse hemen başarısız oldum.

Etrafımızda kar fırtınası. Soğuğu parçalayan kahkahası. Altımda, sağlam ve boyun eğmez ağırlığı. Elini ceketime geçirip tereddüt etmeden beni aşağı çekişi. Beni öperken ağzıma çıkardığı o alçak, boğuk ses hem bir rahatlama hem de bir sorundu.

Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yayıldı. Uyluklarım, tepeye tırmanmakla pek ilgisi olmayan bir şekilde ağrıyordu. Avuç içlerimi yüzüme bastırdım ama yine de yumuşak, çaresiz bir ses avuçlarımdan sızdı.

"Onun tadını hala ağzımda hissederken, bunun berbat bir fikir olduğunu söyledim," diye mırıldandım, kendimden tiksindirirken bir yandan da biraz etkilenmişim.

Hayes'in yüzü zihnimde canlandı — Wes'e nasıl baktığı, suçluluğunu sanki kemiklerine kaynaklanmış gibi taşıması.

Orada bir şeyin kırılmasının sebebi olduğum düşüncesi midemi bulandırdı. Greg'i de düşündüm—sessiz yargılamasını, işim hakkındaki alaycı yorumlarını, her uyarı işaretini görmezden gelip sonunda geriye sadece kırmızı kalana kadar. Bir başarısız nişan deneyimim vardı ve işte buradaydım, bir insanı yeniden yazan türden bir travmadan iyileşmekte olan bir adama karşı hisler besliyordum.

Bunun neden kötü bir fikir olduğuna odaklanmaya çalıştığım her seferinde — Hayes, kaza, Wes'in iyileşmesi, onun karşısındaki dairede, adeta yürüyen bir cazibe gibi yaşamam — beynim, dilinin dilime sürtünme hissine geri dönüyordu. Boynumdaki eli.

Bir anlaşma yapmıştık. Giriş holünde çok olgun ve mantıklı davranmıştık. Adrenalin. Tek seferlik. Beyin arızası. Ev arkadaşları. Arkadaşlar.

Yan tarafa döndüm, sonra tekrar sırt üstü yattım, *arkadaşlar* kelimesi göğsümde nereye konacağını bilemezmiş gibi yankılanıyordu.

Arkadaşlar, dedim kendime yine.

Arkadaşlar böyle hissetmemeliydi.

YİRMİ BİR

WES

Clara uzaklaştığı anda evde bir terslik hissettim.

Orada sessizce durdum, kar paspasın üzerinde küçük, koyu renkli daireler halinde eriyordu, bahçeyi geçmek yerine bir mil koşmuşum gibi nefes alıyordum. Soğuk hava hâlâ giysilerime yapışmıştı. Soğukta çok fazla güldüğüm için ciğerlerim keskin ve temiz bir şekilde yanıyordu.

Alt dudağım hassastı, derisi gerginleşmişti, sanki onun dudağının şeklini tam olarak hatırlıyor ve ayrıldığımız için kırılmış gibi. Her yutkunduğumda, kış havasının ve Clara Darling'in tadını alıyordum, nefesinin hafif hayaletini ve dilindeki naneyi.

Sikim de artık *arkadaş* olduğumuzu anlamamıştı. Pantolonumun içinde yarı dik duruyordu, ağır ve inatçı, beynimin ısrarla oynattığı zihinsel özet görüntülerle aynı ritimde zonkluyordu.

Ağırılığı üzerime çöküyordu.

Parmakları ceketimin içindeydi.

Onu kendime doğru çektiğimde, sanki benim kontrolümü kaybetmemi bekliyormuş gibi inlemesi.

Adrenalindi. Tek seferlik bir şeydi. Ev arkadaşları. Arkadaşlar.

Bu kelimeleri, bana verilmiş ve ezberlemem söylenmiş bir senaryo gibi kafamda tekrarlardım.

Korkunç bir fikir. Adrenalin. Ev arkadaşları. Arkadaşlar.

Vücudumun cevabı basit ve müstehcendi.

Hadi tekrar yapalım.

Hayal kırıklığıyla nefesimi verip, elimi yüzümün üzerinde gezdirdim ve sanki hareket etmekle bu hissi yakıp yok edebileceğim gibi mutfağa doğru döndüm.

Onun izleri her yerdeydi.

Islak bot izleri fayansların üzerinde uzanıyordu — küçük, dağınık, ayak parmakları durakladığı kapı eşiğinde biraz içe doğru dönmüştü. Tek bir dalgalı saç teli paltomun omzuna yapışmış, hareket ettiğimde ışığı yansıtıyordu. Örgü malzemeleri hâlâ koltuğu işgal ediyordu — iplikler karışık, öfkeli bir top haline gelmiş, iğneler sanki onu boyun eğdirmeye çalışmış ve kavganın ortasında çekip gitmiş gibi iğnelenmişti.

Ocağın üzerindeki saate baktım — PT'ye kırk dakika vardı.

Haftalardır, belki de aylardır, evden çıkmak bile bir mücadele haline gelmişti. Bugün ise, Clara'nın yukarıda, kızakla kaymaktan kızarmış ve hâlâ hayatımın en güzel kısmı gibi tadı ağızımda olan haliyle evde kalma düşüncesi, gerçek bir tehlike gibi geliyordu.

Biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Tarafsız bir alana. Floresan ışıklara, çirkin kauçuk zemine ve bana hain bedenimle ne yapmam gerektiğini söyleyen birine.

Ceketimi giyerken omuzlarımı silktim, parmaklarım fermuarın üzerinde beceriksizce hareket ediyordu. Yorgundum ama bacağım iyi hissediyordu — çok iyi. Kalan ağrı hafifti, katlanılabilir, çığlıktan çok bir uğultu gibiydi. Dengem hâlâ tepenin anısıyla titriyordu, kızak beni nasıl taşıdığı ve vücudumun çarpışmaya hazırlanmak yerine harekete güvenmeyi nasıl hatırladığıyla.

Bunu o yapmıştı. Clara beni tepeden aşağı itmiş ve sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni öpmüştü.

Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı ve aletimi titretmişti, işte bu yüzden buradan hemen gitmem gerekiyordu.

Anahtarlarımı cebime sıkıştırıp merdivenlere doğru ilerledim, protezim sert ahşap zemine hafifçe vuruyordu. Yarı yolda tereddüt ettim, elim merdiven direğine dayandı.

Gidebilirdim.

Kamyonetin sesini duyduğunda her şeyi anlayacaktı. Daha az konuşma. Geri alamayacağım bir şey söyleme ihtimalim daha az. Kafamı salladım. Bu korkakça bir hareketti ve tam da bir dahaki sefere beni gördüğünde gözlerine o “tekmelenmiş köpek yavrusu” bakışı getirecek türden bir şeydi.

Adrenalin. Tek seferlik. Ev arkadaşları. Arkadaşlar.

Arkadaşlar, yakalandıktan sonra ergenler gibi gizlice kaçmazdı. Çenemi sıktım. Başımı ikinci kata doğru eğdim. "Clara?" Sesim merdivenlerden yankılandı.

Bir an sessizlik oldu, ardından aceleyle koşan ayak sesleri duyuldu. Kapısı, menteşeleri hafifçe gıcırdayarak açıldı. "Evet?" diye seslendi, artık daha yakındaydı.

Bir an sonra merdivenlerin tepesinde belirdi, bir eli korkulukta, saçları at kuyruğu yapılmış ve bazı teller çoktan dağılmaya başlamıştı. Yanakları soğuktan dolayı hâlâ pembeydi. Ağzı benimki gibi biraz şişmiş görünüyordu.

Midem yerinden çıkacak gibi oldu.

Odaklan.

"Fizik tedavim var," dedim, boğazımı temizleyerek. "Çıkıyorum."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Oh." İki basamak indi, çoraplı ayaklarıyla ahşap zemine dikkatli adımlar attı. "Ayakkabılarımı alayım. Ben..."

"Ben hallederim," diye sözünü kestim, istemediğim kadar hızlı bir şekilde. Gözleri şaşkınlıkla yukarı kaydı. Omuzlarımı, sanki başkasına aitmiş gibi hissettiren bir omuz silkme hareketiyle kaldırdım. "Orada paralel barlar ve çirkin bir halı var. Sanırım otoparkta idare edebilirim."

Şaka aramızda sönük kaldı.

Clara merdivenlerde durdu, parmakları tırabzana sıkıca tutundu. Yüzündeki değişiklik çok küçüktü; parlak bir şeyin en ufak bir karartması, gözlerinden geçen bir gölge, ama o bunu fark edip hemen silip attı.

"Oh," dedi yine, bu sefer daha hafif bir sesle. "Tabii. Evet. Elbette."

Gülümsemeye çalıştı ve neredeyse başardı.

Suçluluk duygusu göğsüme yumruk gibi indi.

O, tam da hak ettiğim şekilde beni okuyordu: onu aç bir adam gibi öpen, sonra bunun kötü bir fikir olduğunu kabul eden, ardından da onunla bir arabada mahsur kalmak zorunda kalmayacağından emin olan adam.

Kendini koruma, korkaklık gibi tadı vardı.

Ona uzanmamak için anahtarlarımı parmaklarımla daha sıkı kavradım. "Birkaç saat sonra dönerim," dedim. "Ben yokken ipliği boğmaya çalışma."

Ağzı seğirdi, yüzünde gerçek bir eğlence ışıltısı belirdi. "Söz veremem."

Yarım saniye boyunca birbirimize baktık; o merdivenlerde, ben aşağıda, aramızda koca bir ev ve çok aptalca bir kural vardı.

Ev arkadaşları. Arkadaşlar.

Durumu daha da kötüleştirmeden önce arkamı döndüm.

Arkamda ön kapı kapandı, dışarıdaki soğuk yüzüme bir azarlama gibi çarptı ve kendime mesafenin doğru karar olduğunu söyleyerek kamyonete doğru yürüdüm.

Garaj yolundan aşağı inerken vücudum farklı bir görüşle titriyordu.

Şehre gitmek sadece on beş dakika sürüyordu, ama bir saat gibi geldi.

Elim direksiyonda saat 10 ve 2 pozisyonundaydı, parmak eklemlerim solmuştu, çenem o kadar sıkıydı ki azı dişlerim ağrıyordu. Isıtıcı uğulduyor, yüzüme sıcak hava üflüyordu. Dışarıda dünya tamamen beyaz ve griydi — yol kenarlarında kar yığınları, çıplak ağaçlar, ara sıra tarlaların üzerinde alçakta asılı duran göl etkisi.

Kafamın içinde ise Clara vardı.

Tepedeki Clara, yanakları kızarmış, kahkahası havayı yırtıyordu.

Kucağımdaki Clara, saçlarında kar, ağzı benimkine sıcak ve hevesli bir şekilde yapışmıştı.

Onu kendime doğru çektiğimde çıkardığı yumuşak, çaresiz küçük ses, tüm vücudunun aynı anda hem esnek hem de aç bir hale gelmesi. Sanki beni bekliyormuş gibi bana açıldığında hissettiğim kontrolün kırılması.

Yolculuk süresince sikim hiç yumuşamamıştı.

Yolun her tümseğinde bana hatırlatan, sabit ve somurtkan bir zonklama haline gelmişti. Anı, yüksek çözünürlüklü ve işe yaramaz bir şekilde tekrar tekrar oynuyordu — tadı, ceketimin içindeki parmakları, bana yaklaşmaya çalışırken kalçalarının tam olarak nasıl sürtündüğü.

Bir kez kendimi düzelttim, küfür mırıldandım ve çift sarı çizgiye odaklandım.

Kesinlikle olmaz.

Arzu etmek vardı, sonra en iyi arkadaşının kız kardeşine mastürbasyon yapmak vardı, sonra kahve içerken onun gözlerine bakıp öyle bir şey yapmamış gibi davranmak vardı. İlk ikisini çoktan halletmiştim ve üçüncüsünde zar zor çizgide kalıyordum.

PT otoparkına girdiğimde omuzlarım o kadar gergindi ki, sanki trapez kaslarım boynuma kaynaklanmış gibiydi. Motoru kapattım, ellerim hala direksiyonda sıkıca tutunmuş halde oturdum ve yavaşça nefes aldım.

İçeride klinik, dezenfektan ve limonlu temizleyici ile yanmış kahve çekirdeklerinin tuhaf bir karışımı gibi kokuyordu. Duvar hoparlöründen country müzik mırıldanıyordu. Jess, ben içeri girdiğimde tabletinden başını kaldırdı; mor spor ayakkabılar, dağınık bir topuz haline getirilmiş koyu saçlar, kaşları, benim duruşumun her santimini şimdiden inceleyip katalogladığını gösteren bir şekilde kalkmıştı.

"Bakın kim gelmiş," dedi. "Erken geldin. Hırslı mısın yoksa kendi evinden bıktın mı?"

"Biraz A, biraz B," diye mırıldandım ve kayıt yaptırdım.

Bana kaslarımdan ve kemiklerimden daha derine işleyen bir bakış attı. "Güzel. Benden nefret ettiğini hatırlamadan önce bundan yararlanalım."

Rutin artık bana aşınaydı. Paralel barlar. Isınma turları. Esneme, sonra kuvvet antrenmanı. Her zamanki gibi ilerledim — önce mekanik bir şekilde, sonra vücudum nasıl yapılacağını hatırlayınca biraz daha rahat.

Ancak bugün bir şey... farklıydı.

Jess beni rampaya yönlendirdiğinde — bir platforma doğru hafifçe yükselen, buraya geldiğim ilk birkaç hafta Everest gibi hissettiren türden bir şey — midem hemen kasılmadı.

"Geçen seferki gibi," dedi Jess, geri çekilirken. "Yukarı ve aşağı. Adım atmaya odaklan. Ayaklarına bakma."

Protezimi rampaya koydum, ağırlığımı öne kaydardım. O eski korku dalgası, arızalı bir alarm gibi, hızlı ve otomatik bir şekilde parladı.

Dik. Kaygan. Dengeni kaybedersen, herkesin önünde yüzüstü düşersin.

Ama dik değildi. Lastik yapışkandı. Dizim olması gerektiği gibi kilitlendi, eklemdeki mikroişlemci sessiz ve pahalı işini yapıyordu.

Vücudum tepeyi hatırladı. Düşüşü. Hızı. Ve düşmediğim kısmı.

Nefes verdim ve bir adım daha attım. Sonra bir adım daha.

Dikkatlice döndüm ve aşağı indim, topuktan parmağa doğru yumuşak bir hareketle, ağırlığımın nasıl aktarıldığına odaklandım.

alt kısımda küçük bir sallantı, eski paniğin geri dönmeye çalıştığı küçük bir aksaklık vardı, ama karın kaslarım bunu yakaladı, diğer kaslarım devreye girip yapmaları gerekeni yaptı.

Jess'in sesi solumdan geldi. "Bugün dengende ve özgüveninde genel bir artış var. Ne yapıyorsan onu yapmaya devam et," dedi, sinir bozucu bir şekilde memnun bir ses tonuyla.

Clara'nın kahkahası kafamın içinde yankılandı. Beni ittiğinde göğsümün üzerine koyduğu eli. Dünyanın kaybolması. Kızak uçarken. On saniye sonra karda üzerime binmesi.

Evet. O konuda.

"Sanırım sadece... alışıyorum." Rampadan inerken sesim kaba çıktı, ayağımı esneterek hayali karıncalanmayı gidermeye çalıştım. "Bacağım bugün iyi durumda."

"Bacağın," dedi, kollarını kavuşturarak, "ona güvendiğinde tam olarak istediğin şeyi yapıyor. Bu sensin, donanım değil."

Gözümün ucuyla, bisikletli bir adamın, bu çığır açan terapi ona da yansımadan önce sesimizi alçaltmamızı istemiş gibi bize baktığını gördüm.

Jess onu görmezden geldi. "Son birkaç seansta daha ilgili görünüyorsun," diye ekledi, tabletine bir şeyler yazarken. "Ben konuşurken, sanki market listesi yapıyormuş gibi tavana bakmıyorsun artık. Dışarıya daha çok çıkıyor musun? İnsanlarla görüşüyor musun?"

Boğazımı temizledim, ensemden yukarı doğru yayılan sıcaklıkla mücadele ediyordum. Jess'e yalan söylemek istemedim. "Sadece... kış işleri," dedim. "Evdeki işler."

Jess, bunun ne kadar saçmalık olduğunu tam olarak anlamış gibi ağzını kıvırdı. "Eh, her ne 'şey' ise, işe yarıyor. Yürüyüşün daha düzgün. Denge tahtasındaki reflekslerin geçen seferkinden daha iyiydi. Bugün beş kelimeden fazla konuştun bile."

"Dikkatli ol," dedim. "İnsanlara iltifat etmeye başlarsan, sert kız imajını mahvedeceksin."

O burun kıvırdı. "Oh, merak etme. Az sonra merdivenlerde seni fena benzeteceğim. O zaman benden nefret ettiğini hatırlayacaksın."

Haksız değildi; merdivenler berbattı.

Sorun basitti.

Benim yaptığım şey, Clara Darling'i evime, kafama ve ellerime sokmaktı. Onun beni tepelerden aşağı sürüklemesine izin vermek ve karda nefes nefese onu öpmekti.

En son ihtiyacım olan şey, bundan daha fazlasını istemek için izin almaktı.

Evren bana bir de üstüne üstlük bir şey daha yüklemeye karar vermeden önce, kasabayı neredeyse tamamen geçmiştim.

Donanım dükkanını ve kahve dükkanını geçip eve geri dönecek viraja doğru ilerlerken, kar ön camda tembelce uçuşuyordu. Bacağım, Jess'in gurur duyacağı şekilde, kullanılmış bir şekilde ağrıyordu. Beynim hâlâ Clara ile doluydu.

Tam o anda Hayes'i gördüm.

Kahve dükkanının önündeydi, kollarını açmış, ceketinin fermuarı yarı açık, gömleğinin önü sıırılsıklam bir şekilde kamyonetinin yanında duruyordu. Botlarının üzerindeki karın üzerine sıçrayan su damlalarından buhar yükseliyordu. Kamyonetinin kapısı açık duruyordu, kabin ışığı yanıyordu, anahtarlar ortada yoktu.

Tabii ki.

Otomatik olarak yavaşladım ve manzarayı içime çektim: Hayes, sanki gökyüzü ona kişisel bir kötülük yapmış gibi ona öfkeyle bakıyordu, şapkasının kenarından kahve damlıyordu, bir eldiveni ayaklarının yanındaki çamurda duruyordu.

Camı indirdim. "Latte ile kavgayı mı kaybettin?"

Bana sert bir bakış attı, yüzü asık. "Buzlu yol. Fincan uçtu. Bir şampiyon gibi darbeyi karşıladım." Kendine baktı. "Onurum ise karşılayamadı."

Hızlı ve plansız bir kahkaha patladı içimden. "Bahar gelene kadar burada durup buharlaşmayı mı planlıyorsun?"

Uzun bir iç çekişle, sanki her şey onun yüzünden olmuş gibi karı tekmeledi. "Anahtarlar kamyonetin altına kaymış. Toplantıma geç kalacağım." Çenesini yolcu kapısına doğru salladı. "Teklif mi ediyorsun yoksa sadece dalga mı geçiyorsun?"

"Bin, aptal."

Kamyonetin önünden dolaştı, botları sıkışmış karda bir kez kaydı, ellerini çırparak dengede kalmaya çalıştıktan sonra

Arka koltukta buruşuk bir sweatshirt vardı.

Arka koltukta buruşuk bir sweatshirt vardı. "Arkada temiz bir tane var," dedim, o da arabaya binerken ıslak ceketini çıkarmaya başlamıştı.

Dönerek sweatshirt'ü yakaladı ve başının üzerinden geçirdi, bu sırada sıırıslıkam gömleğini de çıkardı. Kabin, kahve ve talaşın tanıdık kokusuyla ve öğrenim ehliyetli iki aptal olduğumuzdan beri arkamı kollayan adamın kokusuyla doldu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, sweatshirt'ün eteğini aşağı çekip elini saçlarının arasından geçirdi. "Berbat bir sabah oldu."

"Şaşırtıcı," dedim ciddi bir ifadeyle, kaldırımdan uzaklaşırken. Hayes'in dokunduğu her şey kaosa dönüşüyordu. "Evden çıktığında bunun olacağını tahmin etmeliydin."

Hırladı, ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Evden çıkmaktan bahsetmişken..." Sesi değişti. "O nasıl? Clara. Alıştı mı?"

Direksiyonu daha sıkı kavradım.

Yani: İki saat önce, ona iyilik yapıyormuş gibi davranırken dilimi içine soktuğum küçük kız kardeş nasıl?

"İyi," dedim, çok hızlı bir şekilde. Omuzlarımı gevşetmeye zorladım, gözlerim yolda. "Mutfağımı yeniden düzenlemiş ve buzdolabına talimatlar asmış bile."

O burun kıvırdı. "Kulağa mantıklı geliyor."

Bu konuşmadan bir an önce çıkmam gerekiyordu. "O, şey... çiftlikte bir fotoğraf çekimi planlıyor. Gelinlik falan. Her şeyi halletmiş gibi görünüyor."

Hayes başını salladı, çenesi bir kez hareket etti, sanki orada benim göremediğim bir düğümü çözüyormuş gibi. "Evet. Mantıklı. O her zaman ayakları üzerinde durur." Karlı yola baktı, sonra derin bir nefes verdi. "Seninle birlikte olmasına gerçekten çok sevindim dostum."

Bu sözler kabinde çimento gibi yerleşti.

"Sana güveniyorum," diye ekledi.

Midem bir anda düğümlendi.

Bunu büyük bir olaymış gibi söylemedi. Dramatik bir duraklama ya da anlamlı bir bakış yoktu. Sadece aramızdaki havaya atılmış basit bir gerçek,

sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi. Sanki şu anda içimde bir şarapnel parçası gibi durmuyormuş gibi.

Sana güveniyorum. Onu güvende tutacağına. Ona sığınabileceği yumuşak bir yer vereceğine. Onu enkazın içine sürüklemeyeceğine.

"O bir yere bir yere sağlam ihtiyacı .
her şeyden sonra." Omuz silkti, gözleri bana kaydı.

"Ve sen sağlamsın."

Bir kez, sertçe yuttum, o yalan boğazımdan aşağıya doğru kayarken.

Karda kız kardeşini öpmüştüm ve bunu tekrar yapmak istiyordum, o kadar çok ki ellerim titriyordu.

Sanki orası ona aitmiş gibi onu kendime doğru bastırmıştım.

O anda, otuz yıllık dostluğumuzdan çok, ağzıma inleyerek gelen sesini düşünüyordum.

"Evet," dedim, sesim kısılmıştı. "Biliyorum."

Birkaç saniye boyunca tek ses motorun gürültüsü ve sıkışmış karda lastiklerin çıkardığı hışırtıydı. Hayes koltuğa yaslandı, habersiz, güven dolu, geç kaldığı kişiye mesaj atmak için telefonunda gezinmeye başlamıştı bile.

Çenemi sıkarak dümdüz önüne baktım, bir karar kafamda bir kirişin çerçeveye oturması gibi yerini aldı.

Clara ile olan bu şey her neyse, ne olursa olsun, buna kendimi kaptıramazdım. Yanımda oturup bana güvendiğini söyleyen o varken olmazdı. Clara hâlâ ayakları üzerinde durmaya çalışırken olmazdı. Kendi hayatım da kötü bir günün ardından paramparça olmaya hazırken olmazdı.

Boğazımı temizledim, sesimi neredeyse normal gibi çıkacak şekilde zorladım. "Nereye gidiyoruz?"

YİRMİ İKİ

CLARA

Crooked Spine kitabevinin ARKA ODASI, rahat bir cadı kulübesi gibi görünüyordu.

Her düz yüzeyde birbirine uymayan mumlar diziliyordu. Sehparların üzerinde çay fincanları ve tabaklar dağınık duruyordu. Eğik kuleler halinde istiflenmiş kitaplar, odanın ortasında ipliklerle dolu bir sepet ve koltuklara ve birbirine uymayan yemek sandalyelerine yarı yerleşmiş bir grup kadın vardı; hepsinin elinde, sanki gizli bir cadı toplantısıymış gibi parıldayan iğneler vardı.

Belki de, bir bakıma öyleydi.

"Clara!" Annem, gürültücü çocuklarla dolu bir evi yönetmiş ve hiç durmamış bir kadının otoriter sıcaklığıyla bana el salladı. "Geç kaldın."

"Erken geldin," diye karşılık verdi Kit; bir bacağını koltuğun koluna atmış, mor iplik bileğinde dolanmıştı. "Zaman sahte. Şuna bir bak anne. *Günah* örüyorum."

Söz konusu şey, onun patlıcanıydı.

Patlıcanın zevkli, soyut bir yorumu değil. Çok büyük, agresif bir şekilde anatomik olarak örülmüş bir patlıcan.

Dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. "Aman Tanrım."

Annem inledi. "Katherine Elizabeth Darling, lütfen ebeveynlik seçimlerimi sorgulatmayacak bir şey yapabilir misin?"

“Bu, müstehcen kitaplığımı süslemek için,” dedi Kit, hiç aldırış etmeden. “Neşe ve sanat sunuyorum. Ayrıca, desen için orta kalınlıkta iplik gerekiyordu. Bende sadece kalın iplik vardı. Şimdi ise... hoş bir şekilde büyük oldu.”

Selene, siyah tayt ve yosun rengi hırkasıyla sakın ve yetkin bir görüntü sergilerken, kendi örgüsünü kaldırdı ve ağzı kıvrıldı. Dikişleri, bir sıra asker gibi düzgün ve mükemmeldi. “O kalın değil. O bir silah.”

"Bu benim ön kolumdan bile büyük," dedi Elodie köşeden, orada kablo örgüsü bir şey deniyordu ve bunu sinir bozucu derecede kolaymış gibi gösteriyordu. "Orada ortaya koyduğun şeye layık olabilecek gerçek hayatta bir erkek var mı, emin değilim."

Kit'in gözleri bana kaydı, şeytani ve keskin bir bakışla. “Bir kız hayal kurabilir.”

Yüzüme o kadar hızlı bir sıcaklık çarptı ki, neredeyse kendi dilimle boğuluyordum.

Annemin bakışları keskinleşti. “Kit.”

"Ne?" Kit masumca gözlerini kırptı, ama başaramadı.

"Hadi ama Kit. Annemin kalp krizi geçirmesine neden olma." Elodie'nin sesinde, bu saçmalığı daha önce görmüş bir ablanın uyarısı vardı.

Aklımın sağlığına hiç saygı göstermeden beynimde görüntüler yanıp sönerken kendimi meşgul ettim — karda Wes, altımda Wes, dudaklarımdaki Wes, boynumdaki Wes'in eli. Mutfakta Wes, ıslak saçları, temiz çenesi, bu kadar canlı ayrıntılarla hatırlamamın kesinlikle hiç gerekmediği pek çok şeyi.

El çantama yoğun bir şekilde odaklandım ve örgümü çıkardım.

Pütürlü, yarısı parçalanmış atkı, bir hayal kırıklığı olduğunu biliyormuşçasına iğnelerimin arasında sarkıyordu.

"Bunun ne olacağını henüz gerçekten bilmiyorum," dedim, Selene ile Elodie arasındaki boş sandalyeye oturarak. "Bir atkı olabilir. Bir yardım çağrısı olabilir."

Keepers'ın gayri resmi lideri Helen, burun kıvrıdı. Daha iyi görebilmek için öne eğildi; sıkı gri bukleleri arkaya toplanmış, okuma gözlüğü burnunun ucuna takılmıştı. "Oh, o kadar da kötü değil," dedi nazikçe. "Sadece... ilk yarısını mahvetmişsin."

"Cesaret verici," diye mırıldandım.

Wes'in sesi, o sabah kanepede duyduğum gibi, alçak ve sinir bozucu bir şekilde kendinden emin bir şekilde kafamın içine süzüldü.

Onu boğuyorsun.

Parmaklarım ipliğin etrafında kıvrıldı, tutuşumu nasıl düzelttiğini hatırladım. Ölümcül bir tutuş yerine daha nazik bir rehberliğe ihtiyacım olduğunu hatırlamaya çalıştım. Benim ellerimi okşarken beklenmedik bir şekilde dikkatli olan iri ellerini düşünmek, omurgamda bir karıncalanma hissi yarattı. Kanepesinde oturmuş, gözlüklerini takmış, sanki bu çok sıradan bir şeymiş gibi, çocukken büyükannesinin ona ve Mary'ye öğrettiğini anlatıyordu. Sanki kız kardeşinden bahsetmek, genellikle kilitli tuttuğu bir kapıyı açmak gibi değildi.

Basit bir şeydi. Yumuşak bir şeydi. Büyük bir olay haline getirmeden bana verdiği kendinden bir parça.

Göğsümde o sessiz, hain bir ağrı hissettim.

"Gerginliğin çok fazla," dedi Selene yumuşak bir sesle, eğilip dikişlerime bakarken. "Buradan bile travmayı görebiliyorum."

"Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandım. "Görünüşe göre onu boğuyorum." Elodie kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre mi?"

Boğazımı temizledim. "Wes, şey... bana birkaç ipucu verdi."

Dört çift göz, bir infaz mangası gibi senkronize bir şekilde bana çevrildi.

"Wes Vaughn sana örgü örmeyi mi öğretti?" diye sordu Kit, sevinçle. "Onun hobilerinin kara kara düşünmek ve güneş ışığından kaçınmak olduğunu sanıyordum."

"Bunu ona büyükannesi öğretmiş. Ve Mary," diye ekledim, daha yumuşak bir sesle.

Ortamin havası, çok az da olsa değişti. Annem örgü örmeyi yarım saniye duraklattı, iğneler havada kaldı.

Selene'nin gülümsemesi yumuşadı. "Wes Vaughn: el sanatları öğretmeni," dedi, fincanını bana doğru eğerek. "Bu benim bingo kartımda yoktu, ama yanıldığım için çok mutluyum."

Yanaklarım yine ısındı. "O sadece... bana tutuşumu gevşetmeyi gösterdi. İpliği yönlendirmeyi. Anlaşılan onu boğmak amaç değilmiş."

"Boğmak genellikle amaç değildir," dedi Kit ciddiyetle, sonra iki eliyle mutant patlıcanı kaldırıp kaşlarını oynattı. "Tabii amaç o değilse."

Annem şaşkın bir ses çıkardı ve elini alına koydu. "Katherine."

“Bu bir metafor, anne.”

“Değil ve bunu sen de biliyorsun.”

Çemberin içinde rahat ve neşeli bir kahkaha yayıldı ve omuzlarımdaki yeni kız gerginliğinin bir kısmı azaldı. Hâlâ en son katılan bendim, yıllarca uzak dururken onlara mükemmel bir nişan hakkında yalan söyleyen, o illüzyonu kapılarının önünde paramparça eden bendim. Beni dışarda tutmak için her türlü nedenleri vardı.

Oysa bana çay ve örgü iğneleri uzattılar ve sanki her zaman benim için bir yer ayrılmış gibi çemberde bir koltuk verdiler.

Selene projesini kucağına koydu ve iğnelerini fincanına hafifçe vurdu. Ses, sohbetin düşük uğultusunu kesip geçti. “Pekala, Bekçiler,” dedi, gözlerinde bir parıltı belirdi. “Haberlerim var.”

Grup içinde bir dalgalanma oldu. Kit daha dik oturdu, patlıcan dizinin üzerinde sarkıyordu. Elodie öne eğildi. Herkesin dikkati keskinleşti.

Selene ayaklarının yanındaki büyük kanvas çantaya uzandı ve kenarları yumuşak ve yıpranmış, sanki bütün gün elinde tutmuş gibi görünen bir manila dosyası çıkardı.

“Ee,” dedi, bakışlarını bana çevirerek. “Alma Barker’ın hamile olduğu için saklandığını şaka olarak söylediğini hatırlıyor musun?”

Yüzümü buruşturdum, gözlerim Kit’e kaydı. “Ben, şey... Uğursuzca.” Kit sırtıttı. “Bazılarımız bunu sevgiyle hatırlıyor.”

“Peki.” Selene bir kağıt çıkardı ve dizinin üzerinde düzeltti. “Görünüşe göre senin önemsiz teorinin bir dayanağı varmış. Ya da, sanırım, bir doğum belgesi.”

Odadakiler hep birlikte öne doğru eğildiler. Nabzım hızlandı.

“Alma’nın kayıtlarında bir boşluk vardı,” diye devam etti Selene. “Bunu zaten biliyorduk. Burada ortadan kayboluyor, sonra bir komşu ilçede kısa bir süre ortaya çıkıyor, sonra birdenbire Star Harbor’a geri dönüp William Lovell ile nişanlandığını duyuruyor.” Kağıdı hafifçe vurdu. “Diğer ilçede araştırmaya başladım. Hastane kayıtları. Kilise kayıtları. Ebeler.”

Annem, Cora'nın koluna hafifçe dokunarak onaylayıcı bir ses çıkardı. "Aferin kızıma."

Selene hızlı ve keskin bir gülümseme attı, sonra ciddileşti. "Bunu buldum. A. Barker adına bir doğum kaydı. İsim yazılmamış, sadece baş harfi var. Baba adı yazılmamış. Tarih..." Tekrar aşağıya baktı, sonra tekrar yukarı. "Tarih, Alma'nın kayıp olduğu dönemin tam ortasına denk geliyor."

Oda sessizliğe büründü.

Siyah-beyaz kopya elden ele dolaşırken ben de ona bakakaldım, kalbim göğsümde tuhaf, düzensiz bir ritimle atıyordu. Annenin adı: A. Barker. Meslek: ev hanımı. Baba: tire, tire, tire. Yarım bir hayatın olması gereken yerde boş bir alan.

"Aman Tanrım," dedi Cora, belge ona ulaştığında. "Zavallı kız."

"Demek gerçekten hamileymiş," dedi Kit yumuşak bir sesle. "Bir bebeği olmuş."

"Sonra buraya geri dönüyor ve birdenbire William Lovell ile nişanlandığı duyuruluyor," diye mırıldandı Elodie, gözleri uzaklara dalmış, olayları birleştirmeye çalışıyordu. "Bebekten bahsedilmiyor. Hiçbir şey söylenmiyor. Sadece... saygınlık."

"Yüzünü kurtarmak için bir nişan," dedi Helen sessizce. "Her şeyi unutturmak için. Sanki unutturulabilirmiş gibi."

Kum Tepelerinin Leydisi benim için her zaman bir hikâye olmuştu. Bir ürperti. Bir uyarı. Kıyı şeridini musallat eden ve sözde kardeşimi kötü şans, sıkıntılar ve asla tam olarak iyileşemeyen kalplerle lanetleyen bir hayalet.

Şu anda, kucağımda ipliklerle, havada bergamot kokusu dolaşırken kadınların oluşturduğu bir çemberin içinde otururken, Alma Barker bana bir hayalet gibi değil de, önce dehşete kapılmış, sonra aşık olmuş ve ardından çocuğu ile itibarı arasında bir seçim yapmak zorunda kalmış on dokuz yaşında bir genç kız gibi geliyordu.

Selene başka bir fotokopiye geçti; daha önce gördüğümüz, kırılgan ve sararmış eski nişan ilanı.

"Çocuğa ne olduğunu biliyor muyuz?" diye sordu Harriet, sesi alçak sesle sordu.

Selene başını salladı. "Henüz değil. Bu ilçede ve sonraki iki ilçede Barker ve Lovell adlarına kayıt var mı diye baktım ama hiçbir şey çıkmadı. Bu, bebeğin ortadan kaybolduğu anlamına gelmez.

, özellikle de birinin sessiz kalmasını istiyorsa, her zaman kayıtlara geçmez.”

“Ya da bebek babanın ailesine gitmişse,” diye ekledi annem. “Şehrin dışına. Gözden uzaklara.”

Çiftçinin yüzü zihnimde canlandı—eski fotoğraftaki adam, gözlerini kısarsan Hayes'e tüyler ürpertici bir şekilde benzeyen adam. Aynı çene. Aynı gözler. Ağzındaki aynı inatçı eğim.

“Kimse şunu düşündü mü...?” Tereddüt ettim, sonra devam ettim. “Çiftlik işçisi. Hayes'e benzeyen adam. Baba o olabilir mi?”

Elodie alçak sesle ısıklık çaldı. “Bu bizim şansımıza çok uygun olurdu. Lanetli atamız bir hayaleti hamile bırakmış.”

“O *henüz* hayalet değildi,” diye araya girdi Kit, dudakları sıkı sıkıya kapalı olsa da. “Belki de birbirlerine aşıktilar.”

“Mesele şu ki,” dedi Selene, gözlerini yine kağıtlara çevirerek, “Alma'nın kaybedecekleri, kimsenin yazmaya tenezzül etmediği kadar fazlaydı. O sadece bir kız değildi. O bir anneydi. Kaybedecek çok büyük bir şeyi vardı. Bu, onun hikâyesine bakışımızı değiştiriyor. O, eğlence için bir kasabayı musallat eden intikamcı bir deniz cadısı ya da huysuz bir sevgili değildi. O, hikâyesi elinden alınmış ve çevresindeki erkekler tarafından yeniden yazılmış biriydi.”

Sözleri ağır ve kesin bir şekilde yankılandı.

Parmaklarım iğneleri sıkıca kavradı, iplik avucumun yumuşak etine batıyordu. Alma'yı düşündüm, hamile karnıyla, kimse görmesin diye başka bir ilçeye gönderilmiş. Tek bir kağıda kaydedilmiş doğumunu düşündüm, babası yazılmamış, sonra bir yüzük ve muhtemelen gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle dönüşünü.

Gizli bir hamilelik. Aceleye getirilmiş bir nişan. Kayıtların hiçbirinde kimsenin adını yüksek sesle söylemeye tenezzül etmediği bir bebek.

Alma'nın huzur bulamaması şaşırtıcı değildi. Kendi hikayesini hiç anlatma fırsatı bulamamıştı. Hikayesi, mürekkep ve fısıltılarla onun üzerine yazılmıştı.

Kendi bozulmuş nişanım da davetsiz bir şekilde o boşluğa sığdı. Lüks restoranlarda Greg'in parmaklarının benimkileri sıkıca kavradığı anlar, odada daha iyi birini ararken gözlerinin üzerimde ince bir şekilde kaydığı anlar. Buradaki herkese o kadar uzun süre

ne kadar mutlu olduğumuz konusunda herkese yalan söylediğim. İkimiz için de en iyisini yaptığımı sanıyordum.

Wes'in dudaklarının benimkilerle birleşmesi, sıcak ve ani bir şekilde zihnimde canlandı. Elini yanağıma koyması. Boğazımda yankılanan inlemesi. O öpücüğü de sır olarak saklamam, diğer tüm söylenmemiş şeylerin yaşadığı göğsümün aynı köşesine tıkmam.

Sırların ağırlığı vardı. Yapışıklardı. Bir

Parmaklarımın arasındaki düzensiz dikiş sırasına baktım ve yavaşça nefes verdim.

"Zavallı Alma," diye mırıldandım. "Kim olduğunu karar vermek herkese kalmıştı."

Selene, örgüsünün üzerinden benimle göz göze geldi; bakışları keskin ve anlamlıydı. "Bu konuda söz hakkımız varsa durum böyle olmaz," dedi.

Bir sonraki ilmekte iplik parmaklarımın arasından biraz daha kolay kaydı.

Aniden bozulan havayı neşelendirmek için Kit dizini salladı, kucağındaki dev patlıcan müstehcen bir şekilde sallanıyordu. "Yaşayanlardan bahsetmişken," dedi, gözlerini bana dikerek, "bu akşam ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Şey... örgü örüp tavana bakacağım?"

Annem başını sallayarak dilini şaklattı. "Kesinlikle olmaz. Her gece o sefil evde bir münzevi gibi oturmak için çok genç ve çok güzelsin."

"Sefil değil," diye otomatik olarak itiraz ettim, sonra onun çökmüş kanepesini düşünerek yüzümü buruşturdum. "Orası... rahat sayılır."

"Harika," dedi Kit. "Bu akşam Lantern'a geldikten sonra kendine bunu söyleyebilirsin. İçki, dans, kötü kararlar."

Midem garip bir şekilde burkuldu. "Lady's Lantern mı?"

"Star Harbor'da başka bar mı var?" diye sordu ciddi bir ifadeyle. "Hadi ama, şehirli kız. Seksi bir şeyler giyebilirsin. Sana en iyi dudak parlatıcımı bile ödünç veririm. Bu iç karartıcı havayı üzerimizden atalım."

Annem çayından bir yudum aldı, gözleri fincanın kenarından parılıyordu. "Gitmelisin Clara. Dışarı çık. Biraz eğlenmene izin ver."

Boyunmdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı, aptalca ve ele verici bir şekilde. "Düşüneceğim," dedim, ki bu Darling dilinde zaten bir evet anlamına geliyordu.

Kit bunu biliyormuş gibi sırttı. “Mükemmel. Seni saat sekizde alırım.”

YİRMİ ÜÇ

CLARA

Hazırlanmak on dakika sürdü ve utanç verici derecede fazla düşünmeme neden oldu.

Sadece valizimin önünde durup kendime bu gece hangi halim olmak istediğimi sordum.

Dünkü pijamalarıyla bakımsız bir evde dolaşan geçici ev arkadaşı mı? Hayır.

Tanıdığım neredeyse herkesin önünde düğün töreninde terk edilen kız mı? Kesinlikle hayır.

Bir odaya girip, odadakilerin onu sevmesini bekleyen kadın olmak istedim. O halimi özlemiştim ve onu nereye bıraktığımı tam olarak bilmiyordum.

Derin bir nefes aldıktan sonra, en sevdiğim kot pantolonumu giydim — tam olarak bana uyan, kan dolaşımımı kesmeden kalçalarımı saran olanı — hafif topuklu siyah botlarımı ve kadınsı ve çekici hissettirecek kadar dekolte olan ince örgü bir üst giydim. Saçlarımı salıverdim, dalgaları parmaklarımla tarayarak uyandığımdan ziyade kasıtlı olarak dağınık görünmesini sağladım. Biraz maskara sürdüm. Dudak parlaticısı. Kulaklarıma minik halka küpeler taktım.

Fazla gösterişli değildi, ama kendime hâlâ burada olduğumu hatırlatıyordu.

Merdivenlerden inerken ev sessizdi. Botlarımin altında çıkan her gıcırtyı daha yüksek sesli hale getiren türden bir kış akşamı sessizliği vardı. Oturma odasından ışık sızıyordu, karanlığa karşı sıcak bir ışık.

Wes kanepenin önündeki yerde, öne doğru eğilmiş, kolları ayak parmaklarına doğru uzanmış haldeydi. Protez bacağı sehpaye yaslanmıştı. Koyu renkli bir spor şortu ve sırtına yapışan soluk bir tişört giymişti, tişörtün yakası duştan dolayı nemliydi. Ağırlığını kaydırırken omuz kasları gerildi, geniş sırtı arkasındaki yumuşak, eskimiş kanepenin üzerinde net bir çizgi oluşturuyordu. Saçları hâlâ biraz ıslaktı, geriye taranmıştı, birkaç teli yerinde durmak istemiyordu.

O... sakın görünüyordu. Odaklanmış. Sanki menziline kontrol eden ve bundan kaçınmayan bir adam gibi.

Bir saniye boyunca onu izledim — bir elim tırabzanda, kalbim göğsümde o aptalca yükselip alçalma hareketini yaparken. Bacağının eskiden olduğu yerde kalan kütük çıplaktı, derisi solgun ve izlerle doluydu, ve bir anlığına boğazım onun için sıkıştı.

Sonra elleri daha da öne kaydı, omurgası uzadı, kollarının uzun çizgisi gözümü çekti ve Wes Vaughn'un vücudunun saf, haksız gerçekliği karşısında acıma duygusunun hiç şansı kalmadı.

Son basamakta ayağımın sesini duyunca başını kaldırdı.

Esneme dondu. Bakışları bir kez, yavaşça ve savunmasızca, botlarımdan kot pantolonuma, oradan da bluzumun dekoltesine doğru kaydı. Gözlerinde karanlık ve ateşli bir şey parladı, sonra kapıyı çarparak kapattı.

"Bir yere mi gidiyorsun, Düşes?" Sesi sert çıktı, her zamankinden biraz daha boğuktu, sonra dikkatini tekrar esneme hareketine verdi.

Bu takma ad karşısında midemin altüst olduğunu belli etmemeye çalıştım. "Kit beni dışarı davet etti," dedim, bir amaç varmış gibi görünmek için mutfığa doğru yürürken. "Bu gece Lantern'a gidiyoruz. İçki, dans, kötü kararlar. Sen de gelmelisin."

Ağzı kıvrıldı, ama bu gerçek bir gülümseme değildi. "Hayır, olmaz," dedi donuk bir sesle. "Artık dans etmiyorum."

Yüzüm buruştu ve ona doğru döndüm. "Neden?"

Hemen cevap vermedi. Sadece astarı eline aldı ve parmaklarıyla ustaca ve pratik bir şekilde sarmaya başladı. Protezini kaldırıp yerine yerleştirirken çenesini hareket ettirdi, bir eliyle kanepede dengede durdu.

Onu yerine oturturken bana bir bakış attı. "Bir tahminde bulun."

Gözlerim istem dışı olarak bacağına kaydı. Uyumun doğru olduğundan emin olmak için nasıl konsantre olduğuna, sanki her an başarısız olacağını bekliyormuş gibi omuzlarının nasıl gerildiğine.

"Demek istediğim," dedim yumuşak bir sesle, "yapamıyor musun... yoksa hala yapabildiğini öğrenmek istemiyor musun?"

Başını eğdi, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra alaycı bir gülümsemeye bunu gizledi. "Clara, hadi ama. Kimse metal bacaklı bir adamın ayak parmaklarını ezmesini istemez. Ayağım takılır, düşerim, dans pistinin yarısını yerle bir ederim."

"Kızakla kayarken tökezlemedin," diye işaret ettim. "Düşmedin. Sadece küçük bir kız gibi çılgılık attın ve sonra kar yığının da benimle öpüştün."

Gözleri benimkilere kayarken ağzı sıkılaştı. "Tepeden kışının üstünde kaymak dans etmekle aynı şey değil."

"*Teknik olarak*, kışının üstünde değil, kızak üzerindeydin," dedim omuz silkerek. "Ve denge gayet iyiydi."

Ağırlığını protezine vererek onu denedi, yüzü kapandı. "Kalabalık bir bar çok zor," dedi. "Gürültü, insanlar, güvenmediğim zeminler. Ben almayayım."

Acı hızlı ve keskin bir şekilde içimi sardı — onu çoğunlukla bir anlık dürtüyle davet ettiğimi düşünürsek bu çok saçmaydı — ama yine de oradaydı. "*Dancing with the Stars*'a katılman gerektiğini söylemedim Wes," dedim hafif bir sesle. "Sadece bira içip normal bir insan gibi başını sallayabilirsin dedim."

Gözleri, açık olmayan televizyona kaydı. "Ben... artık öyle şeyler yapmıyorum."

O birkaç kelimedeki umutsuzluk içimde çirkin ve acı verici bir his uyandırdı.

"Tamam," dedim, hissettiğimden daha kararlı bir sesle. Ona doğru birkaç adım attım, aramızdaki mesafeyi biraz kapattım. "Yeni bir teklifim var."

Bana temkinli bir şekilde baktı. "Onlar nadiren iyidir."

"İki dakika," dedim. "Tam burada. Kalabalık yok. Yapışkan zeminler yok. Yabancılar yok. Eğer beğenmezsen, çenemi kapatıp Lantern'da sensiz yabancılara twerk yapacağım."

Sanki kavgaya hazırlanmış gibi homurdandı. "Clara..."

"Wes." Kendimi onun önüne yerleştirdim, çenesindeki hafif sakal izlerini görebilecek kadar yakına. Sabun kokusunu ve günlerdir beni çılgına çeviren o hafif odunsu kokuyu alabilecek kadar yakına. "Kızakla kaymaktan kurtuldun. Kendi oturma odanda sallanmaktan da kurtulabilirsin."

Bakışları ağzıma indi, sonra başka yere kaydı. Çenesindeki kas seğırdi. "Bu kötü bir fikir."

"Geçen yıl aldığım kararların çoğu da öyleydi." Ona gülümsedim ve masumca gözlerimi kırptım. "Bu beni durdurmadı."

Gözlerinde isteksiz bir kahkaha gibi bir şey parladı.

Elimi kaldırdım. "Hadi ama. İki dakika. Sayabilirsin bile."

Uzatılmış parmaklarıma, sanki çalışmadığı bir sınava giriyormuş gibi baktı. Sonra, kendine kızgın bir şekilde alçak sesle iç geçirdi ve bana doğru bir adım attı.

"İki dakika," dedi. "Sonra beni rahat bırakıp başkasını korkutmaya git."

Kıkırdamak için kendimi zor tuttum. "Anlaştık."

Sanki bir uçuruma yaklaşıyormuş gibi dikkatli bir şekilde bana daha da yaklaştı. Sol elini tutup kalça kemiğimin hemen üstündeki belime götürdüm. Avucunun içi sıcaktı ve genişti, ne yaptığının farkına varıp parmaklarını gevşetmeye çalışmadan önce parmakları refleks olarak kıvrıldı.

O küçük hareketin içimden geçen kıvılcım saçması saçmaydı.

"Diğer elin," dedim, parmaklarımı kıpırdatarak elimi uzattım.

Elimi tuttu, tutuşu biraz fazla sıkıydı, sanki hayatı pahasına tutunuyormuş gibi.

"Tamam," diye mırıldandım. "Tango yapmıyoruz. Sadece... ağırlığını sağa ver. Sonra sola. Zaten çoğu erkek sallanmaktan başka bir şey yapmayı bilmez."

O burun kıvırdı. "Gerçekten ilham verici bir benzetme, Düşes."

"Senin dans koçun olmak için seçmelere katılmıyorum," dedim.

"Sadece ritim duygunun kesilmediğini kanıtlamaya çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Düzgün bir sıra bile öremeyen biri için çok kendinden eminsin."

"Sert bir yorum," dedim, istemeden gülümsedim. "Şimdi ayaklarını hareket ettir."

Nefes alırken göğsü kabardı. Sonra, yavaşça, ayaklarını hareket ettirdi.

Küçük adımlarla başladık. Neredeyse hiç hareket etmiyorduk. Ağırlığı önce bir bacağına, sonra diğerine kaydı, bu geçiş kontrollü ve kasıtlıydı. Belimdeki elinden her küçük ayarlamayı hissedebiliyordum, vücudundaki temkinli gevşemeyi, sanki hala düşmeye hazırmış gibi karın kaslarını sıkı tutuşunu.

"Fazla düşünüyorsun," dedim, boynundaki kokuyu sessizce içime çekerek. "Sadece biz varız, Wes. Kimse formunu yargılamıyor."

Bakışları aşağı kaydı, benimkilerle buluştu. Fark ettiğimden daha yakındık. Göz bebeklerinin etrafındaki koyu halkayı, kaşının kenarındaki minik yara izini ve bakışları benimkilere kilitlendiğinde nefesinin hafifçe kesilmesini sayabilecek kadar yakındık.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı. "Senin bacağın olması gerektiği gibi çalışıyor."

Kalbim sıkıştı. "Bacağın az önce seni bir tepeden aşağı indirip tekrar yukarı çıkardı," dedim. "Bazı şeyleri çözmesine izin verilir. Tıpkı senin diğer kısımların gibi."

Ağzı seğirdi, gözlerinde yumuşak ve acılı bir ifade belirdi. Omuzlarını geriye doğru çevirdiğinde omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Belimdeki eli, sanki bir an için dikkatli olmayı unutmuş gibi, birazcık sıkılaştı.

Sallandık.

Yavaş, sessiz bir ileri geri sallanma, ev karanlık ve sessiz, kış gökyüzü pencerelere baskı yapıyordu. Protez bacağı ritimde çok küçük bir fark yaratıyordu, dikkat edersem hissedebileceğim kadar, biraz daha ağır bir adım, dikkatli bir yeniden ayarlama, ama bu onu sakar yapmıyordu.

Bu onu daha gerçekçi kılıyordu.

"Gördün mü?" dedim, sesimi alçaltarak. "Her şey hala gayet iyi işliyor, Vaughn."

"Çok otoritersin," diye mırıldandı.

"Hoşuna gidiyor," diye karşılık verdim.

Dudakları o anda gerçek bir gülümsemeye dönüştü; hızlı, isteksiz bir gülümsemeydi ve beni derinden etkiledi.

Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık yayıldı. İkimiz de bilinçli olarak aramızı kapatmaya karar vermeden aramızdaki mesafe azaldı. Her hareketimde göğsüm

her hareketimde göğsüne değiyordu. Başparmağı, gömleğimin üzerinden kalça kemiğime küçük, dalgın bir yay çizdi ve sanki cildime elektrik akımı geçirmiş gibi vücudum alev aldı.

Bu çok yakındı. Çok kolaydı. Çok tehlikeliydi.

İki dakika. Söz vermiştin.

Birkaç kalp atışı daha sallanmamıza izin verdim, kendi vücuduyla mücadele etmeyi bıraktığında nasıl hissettiğini ezberledim. Sonra boğazımı temizledim ve geri adım attım, elini belimden nazıkçe kaydırdım.

"Süre doldu," dedim, sesimin hissettiğim kadar nefes nefese çıkmamasını umarak. "Gördün mü? Ayak parmakları sağlam. Gurur da büyük ölçüde sağlam. Ritim onaylandı."

Sanki hâlâ sadece kendisinin görebileceği bir şeyi sayıyormuş gibi bana baktı. Sonra başını salladı ve hafifçe alaycı bir şekilde güldü. "Evet, tabii. Bir odaya bira ve yirmi kişi ekle de bakalım ne kadar sağlam kalacak."

"Duvarlar bunun için var," dedim. "Bir köşe bul, yaslan, sallan. Kimse umursamaz. Herkes Instagram'a içkilerinin fotoğrafını yüklemekle meşgul."

Hırladı, bu da bana gülmek istemediğinde gülmeye en yakın haliydi. "Kalabalık bir bar çok fazla," dedi yine, daha sessizce. "Belki bir dahaki sefere."

Yine de içimden küçük bir sızı geçti, kaburgalarımın içini deldi. Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Peki. Sen olmadan Star Harbor'ın tüm nüfusunu büyüleyeceğim."

"Tutuklanmamaya çalış," dedi kuru bir sesle.

Askıdan paltomu alıp omuzlarıma geçirdim ve ellerimi kolların içine soktum. "Söz veremem."

Kapıda durup geriye baktım.

Beni izliyordu, bir eliyle protezinin derisine temas ettiği yeri dalgın dalgın ovuştururken, diğer eli ise yan tarafında sarkıyordu. Yüzü ifadesizdi, ama gözleri öyle değildi.

Kalbim bir kez, sertçe attı.

"Bir düşün," dedim, sesim yumuşadı. "Lantern'ı kastediyorum. Kit, Hayes'i de sürükleyecek. Gürültülü ve saçma sapan bir parti olacak. İkiniz birlikte şikayet edebilirsiniz."

Kardeşimin adını duyunca yüzünde bir şey parladı, bir tür içsel hesaplama. Sonra ağzı düzleşti. "Davet için teşekkürler," dedi, ki bu açıkça Wes dilinde "*hayatta olmaz*" anlamına geliyordu.

Ben başımı salladım ve sanki önemi yokmuş gibi omuz silktim.
"Tamam. Beni bekleme."

"Beklemeyeceğim," dedi otomatik olarak. İkimiz de bekleyeceğini biliyorduk.

Kapıyı açtım, keskin ve temiz kış havası içeri doldu. Verandaya çıktığımda, omuzlarımin arasında onun bakışlarını hissedebiliyordum, sıcak ve ağır, Kit'in bekleyen arabasına kadar beni takip ediyordu.

İçeri girdiğimizde fener uğulduyordu.

Sıcak ışık, aşınmış zemine yayılıyor, eski gemi çarklarına ve duvarlara asılı pirinç fenerlere yansıyor. Biri barın üzerine yıldız takımları gibi minik ışıklar asmıştı ve kapıdan içeri girdiğimizde bira, kızartma ve ucuz narenciye dilimlerinin kokusu etrafımızı sardı. Köşede üç kişilik bir grup sıkışmış duruyordu: gitar, kontrbas ve sanki o küçük sahnede doğmuş gibi görünen keman çalan bir adam. Müzik odanın her yerine yayılıyor; pencereleri çerçevelerinde titretecek kadar alçak ve blues tınlı bir müzikti.

Camın ötesinde, göl karanlık ve huzursuz bir şekil alıyordu; kıyı boyunca biriken kar, dünyanın kenarı gibi görünüyordu.

Kit kolunu koluma taktı ve bizi arka taraftaki yüksek masaya doğru yönlendirdi. Hayes arkamızdan geliyordu, keskin gözleriyle odayı inceliyordu. Bara doğru başını salladı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Kit ve ben, çerçeveli bir "Kumların Leydisi" gazete kupürünün altındaki yapışkan masanın etrafına sıkıştık. Kit, omzumun üzerinden soluk gazete kupürüne doğru çenesini uzattı. "Tabii ki gizli bir bebeği vardı. Öyle kadınların her zaman gizli bebekleri olur. Bu neredeyse bir zorunluluktur."

Hayes yanımıza geldi ve içkileri tıkırdatarak masaya koydu: iki elma şarabı ve kendisi için bir buzlu bardakta kahverengi bir içki. "Baba adı yazmamış," dedi Kit, başını sallayarak. "Bu kısım beni..."

delirtiyor. Ya o hikayeden sıyrılıp gitseydi ve tüm skandalı tek başına üstlenmek zorunda kalsaydı?"

Bardağımlı parmaklarımla kavradım, avucumun altında buz gibi bir nem hissettim. "Bu, küçük bir kasabada yaşanabilecek en büyük utanç olurdu," dedim. "Kızı sakla. Bebeği sakla. Parmağına bir yüzük tak ve zaman çizelgesinin tutarlı olduğunu iddia et. Ya da... belki de o bilmiyordu?"

Hayes'in paniklemiş bakışları yüzlerimiz arasında gidip geldi. "Bir şey mi kaçırdım? Kimin gizli bir bebeği var?"

Kit, ona zor anlar yaşatacakmış gibi sırtı ama bunun yerine merhamet etmeyi tercih etti.

"Leydi," dedim. "Her türlü drama ortaya çıkıyor. William'la nişanlanmasının itibarını korumak için olduğunu düşünüyoruz."

"Ya da onu susturmak için," diye mırıldandı Kit, kağıt bardak altlığını parmaklarıyla kurcalayarak. "Patriarkaya çok yakışan bir hareket."

Grup yeni bir şarkıya geçti, daha hızlı bir şarkıydı ve kalabalığın arasında küçük bir dalgalanma yarattı. Kardeşime doğru eğildim. "Babanın kim olduğunu ve bebeğe ne olduğunu bulmak istiyoruz."

Pencerelerin yanındaki soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti tenimi sardı. "Benim bahsim çiftlik işçisi," dedim sessizce.

Tam sana benzeyen olan.

Hayes masaya elini vurdu. "Peki, bol şans." Kardeşimiz yan masadakilerle sohbete daldı ve ben rahat bir nefes aldım.

Kit abartılı bir şekilde titredi, sonra eğilip fısıldadı. "Cidden, o fotoğrafı her gördüğümde omzumun üzerinden tuz atmak istiyorum. Adam, sepya filtresi uygulanmış Hayes gibi."

"Bu da demek oluyor ki ailemiz muhtemelen tüm bu olayların içinde," diye fısıldayarak karşılık verdim.

Elma şarabından bir yudum aldım, tatlılığı dilimde ağır bir his bıraktı. "Yani kardeşimiz, Leydi'nin gizli ilişkisinden doğan torununun torunu ya da hayatını mahveden adamın torununun torunu olabilir. Ne var bunda?"

Kit burnunu çekti. "Dürüst olmak gerekirse, bu onun lanetini büyük ölçüde açıklıyor. Aile ağacının bir skandal ve örtbasla başlasaydı sen de sinirlenirdin."

Lanet.

Bunu şaka gibi göstermeye çalışsak da, lanet aramızda asılı duruyordu. Hayes'in bitmek bilmeyen kötü şans serisi. Garip kazalar ve sinir bozucu aksilikler. Leydi'nin hikâyesinin, bu kasabadaki her şeye, kimsenin tam olarak çözemediği bir iplik gibi dolanması.

Hayes geri döndüğünde, ikimiz de dik durduk ve başka *bir* şeyden bahsediyormuş gibi yaptık.

Bir yudum daha aldım, elma şarabının boğazımdan yavaşça akmasına izin verdim ve gruba, sohbetlere, odanın diğer ucundaki birine insan feneri gibi el sallayan Kit'e odaklanmaya çalıştım, gerçekten çalıştım.

Bu yaklaşık otuz saniye işe yaradı.

Flanel gömlekli ve düzgün kot pantolonlu bir adam masaya yaklaştı, yüzünde rahat bir gülümseme ve hafif bir bira kokusu vardı. Onu buralarda görmüştüm — belki donanım dükkanında çalışıyordu ya da yazın tekne turları düzenliyordu, ama tam olarak hatırlayamıyordum. Kalp atışımı hiç etkilemeyen, hoş bir yakışıklılığı vardı.

"Selam," dedi, bana bakıp diğer ikisine de selam verici bir şekilde başını salladı. "Ben Nate."

Kit'in gözleri, sanki biri ona bir sürpriz haber vermiş gibi parladı. "Nate, bu Clara," dedi, fazlasıyla masum bir şekilde. "Az önce dans etmezse patlayacağını söylüyordu."

"Gerçekten öyle demedim," diye itiraz ettim.

Nate	gülümsedi,	hiç etkilenmemiş gibi.	"Biz
	muhtemelen	spontane yanmayı	önlem

almalıyız o zaman." Elini uzattı. "İster misin?"

Hayes kaşlarını kaldırdı, sonra başını salladı. "Ben bir içki daha alacağım." Taburesinden kayarak indi ve uzaklaştı.

"Git eğlen." Kit güldü. "İçkini ben korurum. Ve şerefini de."

Bir an tereddüt ettim.

Buradaydım. Eşofman dışında bir kıyafet giymiştim. Teknik olarak o şekilde düşünmemem gereken bir adamla öpüşmeyi kafamdan silmeye çalışarak bütün bir gün geçirmiştım.

O olmayan biriyle dans edebilirdim. "Tabii," dedim, tabureden kayarak indim. "Neden olmasın."

Nate, masaların ve grupların arasından geçerek beni dans pistine doğru götürürken, avucunun içi sert ve biraz pürüzlüydü. Orkestra, orta tempolu ve sallantılı bir parçaya geçti; çiftler,

küçük kasaba tarzında dans etmeye başlamıştı; adımlar olmasa bile herkes içgüdüsel olarak adımları biliyordu.

Bir elini belime koydu, diğer elimi tuttu ve dans etmeye başladı.

Teknik olarak, bunda yanlış bir şey yoktu.

Beni tutuşu kibardı. Uygun. Ne çok yakın, ne çok uzak. Burbon ve mağazadan alınmış kolonya kokuyordu, eşleşen vücut şampuanıyla birlikte hediye setinde satılan türden. Ritmi fena değildi.

Ama bana hiçbir şey hissettirmedi.

Müzik öyle söylediği için bedenim sallandı. Kas hafızam devreye girdiği için ayaklarım hareket etti. Ne yazık ki zihnim burada kalmaya hiç niyetli değildi.

Zihnim yanlara kaydı, Wes'in sessiz oturma odasında onunla dans etmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı.

Nate'in başparmağı belimin alt kısmında belirsiz bir desen çizdi.

Wes'in başparmağı, kot pantolonumun bel kısmında yavaşça ve sahiplenici bir şekilde kaymıştı, sanki katmanlar arasındaki her santimetreyi ezberlemek istermiş gibi, sanki yer kalmamış olsa bile beni daha da yakına çekmek istermiş gibi.

Nate'in göğsü her adımda benimkine hafifçe çarpıyordu, sağlam ama unutulabilir bir şekilde.

Wes'in göğsü ise bir duvar gibiydi; sıcaklık, kas ve yıllardır tanıdığım o tanıdık genişlik, yeni ve yıkıcı bir düzen içinde sıkışmıştı. Sanki aramızda tek bir milimetre bile mesafe kalmasını istemiyormuş gibi beni tutmuştu. Sanki aramızdaki boşluk bir hakaretmiş gibi.

"Ayağım üstüne mi basıyorum?" diye sordu Nate, duyulabilmek için biraz eğilerek.

"Şey..." Gözlerimi kırıştıtırarak ona baktım. "Hayır, özür dilerim. Sorun yok. Ben... biraz pratik yapmamışım."

O, rahat ve nazik bir şekilde gülümsedi. "İyi gidiyorsun."

İyi.

Wes bana iyi hissettirmemişti.

Wes, çalınan birkaç saniye boyunca sanki dünyada mantıklı olan tek şey benmişim gibi benimle birlikte sallanmıştı. Sanki bacağını, korkusunu ve kafasındaki fırtınayı unutmuş gibiydi.

Boğazım düğümlendi.

Nate, bir eli hâlâ elimdeyken beni tembelce döndürdü. Ben de ona uyum sağladım, vücudumu döndürdüm, saçlarımın dalgalanmasına izin verdim, odanın peri ışıkları ve yüzlere dönüşmesine izin verdim. Tekrar onun kollarına yaslandığımda, temas... sönük geldi. Sanki yüksek sesle çalması gereken bir şarkının sesini kısmış gibiydim.

Masamızın yakınlarında Kit, gürültünün içinden çıkacak kadar parlak ve keskin bir çığlık attı. Başını geriye eğip, dişlerini göstererek ve pervasız bir neşeyle güldü.

Keşke duygularımı o parlaklığa sürükleyip orada bırakabilseydim.

Nate müziğin ritmine göre sallanıyordu. "Sen buralısın, değil mi?"

"Sayılır." Omuz silktim. "Burada büyüdüm, sonra ayrıldım. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp geri döndüm."

O kıkırdadı. "Görünüşe göre burada bir hikaye var."

Burnumdan mizahsız bir kahkaha kaçtı. "Tahmin bile edemezsin," mırıldandım.

Eli belime biraz daha sıkı bastırdı. "Eh, ne olursa olsun, buraya aitmiş gibi görünüyorsun."

Sözleri hoştu. O da hoştu. Müzik güzeldi, bar sıcaktı, kasaba tam da kendisiydi.

Kalbim tam bir haindi.

Şarkı bitti. Nate elini gevşetip geri çekildi, hâlâ gülümsüyordu. "Teşekkürler," dedi. "Bir içki daha ister misin?"

"Gerek yok," dedim, çünkü o benim insan kontrol grubum olmaktan daha iyisini hak ediyordu. "Belki sonra. Kit'e, barmenle yine flört ederse onu kurtarmaya geleceğime söz verdim."

Gülerek, "Haklısın. Görüşür müyüz?" dedi.

"Evet," dedim. "Görüşürüz."

Suçluluk duygusu ikimizin yüzünde acıma duygusuna dönüşmeden önce oradan uzaklaştım, kalabalığın arasından geçerek kız kardeşimin yanına, güvenli limana döndüm.

Masada Kit bana umut dolu bir bakış attı. "Ee?" "Hoş biriydi," dedim, içkimi alırken.

"Kibar," diye tekrarladı iç çekerek. "Ne trajik."

Telefonum yapışkan masa üstünde titredi.

Göz kamaştırma işi nasıl gidiyor? Henüz kimse kör oldu mu yoksa sadece biraz rahatsızlık mı duyuyorlar?

Ensemde bir sıcaklık hissettim. Durduramadan dudaklarım yukarı kıvrıldı, gülümseme o kadar hızlı ortaya çıktı ki başımı eğip elma şarabımı inceliyormuş gibi yapmam gerekti.

"Kim o?" diye sordu Kit, şarkı söyler gibi.

"Kimse," diye yalan söyledim, başparmaklarım çoktan hareket etmeye başlamıştı.

ME

Bir adam bu deneyimden sağ kurtuldu ve hala renkleri görebiliyor. Sanırım yeteneğimi kaybediyorum.

Neredeyse anında üç nokta belirdi.

WES

Şüpheliyim. Star Harbor henüz senin tam gücüne hazır değil.

Göğsüm aptalca bir şekilde sıkıştı. Bir ergen gibi sırtıtmamak için yanağımın içini ısırdım ve Kit onu kapmadan önce telefonumu kilitleyip avucumun altına sakladım.

Dans pistinde, grup yavaş ve şehvetli bir parçaya geçerken çiftler birbirlerine daha da yaklaştılar. Eller kalçaları okşadı. Başlar boyunlara gömüldü. Partneri onu yakalayacağına tamamen güvenerek onu döndürürken gülen bir kadını izledim.

Aklım, sanki bundan zevk almasına izin verilip verilmediğinden emin değilmiş gibi karanlıkta benimle sallanan Wes'e geri döndü. Korkmayı unuttuğunda elinin belimde hafifçe ve dikkatli bir şekilde kasılmasına.

Belki de lanetli olan tek Darling Hayes değildi. Belki ben de lanetlendim — bu kasabada kesinlikle, hiç şüphesiz istememem gereken tek erkeği istemeye lanetlendim.

Kardeşimin güvenini kazanmış bir adam.

Hâlâ kendini toparlamaya çalışan bir adam.

Öpücüğü, diğer tüm dokunuşları bir şekilde mahvetmiş bir adam.

Sonra birden fark ettim ki, Wes'in vücudu gayet iyi çalışıyordu.
Darbeyi alan, onun özgüveni idi.

Küçük, pervasız bir düşünce fısıldadı.

*Eğer ona hala müziğe göre dans etmeyi bildiğini
hatırlatabilirim...*

ona başka neyi hatırlatabilirdim?

YİRMİ DÖRT

WES

OTURMA ODASI, kaloriferin uğultusunu duyabileceğim kadar sessizdi. Bir saattir okuduğum aynı kitapla kanepede uzanmıştım, gözlerim aklımda kalmayan cümlelerin üzerinde kayıyordu. Saat her yeni dakikaya geçtiğinde, bakışlarım sanki üzerinde bir kanca varmış gibi oraya takılıyordu.

O, Star Harbor'ın yarısıyla birlikte Lantern'daydı, kötü esprilere gülüyor ve iki sağlam bacağıyla dans ediyordu. Hayes'e mesaj atmayı düşünmüştüm, ama en son istediğim şey, Clara'nın kardeşi beni şahin gibi izlerken ona hayran hayran bakmaktı.

Tek bir yalanı örtbas etmek bile yeterince zordu.

Ayrıca, partinin nasıl gittiğine dair aptalca bir mesaj göndermiştim zaten, sonra da her iki sayfada bir telefonuma bakmıyormuş gibi davranarak orada oturmuştum. Bu yüzden, uyanık kalmamın tek nedeninin kanepenin rahatsız olması ve kitabın fena olmaması olduğunu, karanlıkta tek başına ön kapının kilidini açmaya çalışırken içimdeki bir şeyin gergin ve sıkı kalmasına neden olması olmadığını iddia etmeye devam ettim.

Farlar tavanda yavaş bir yay çizerek duvarları soluk maviye boyadı. Dışarıda bir araba kapısı çarptı, sesi karın içinde boşuk bir şekilde yankılandı. Elim sayfada dondu, botlar ön merdivenlere basarken ve kapı kolu sallanırken nabzım hızlandı.

Ön kapı, soğuk hava ve gürültüyle birlikte açıldı — uzaktaki bir basın düşük vuruşu hala kemiklerinde titreşiyordu, botlarını paspasa vurarak üzerindeki karı silkelerken yumuşak bir şapırtı sesi duyuldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Clara, bir botunu çıkarırken biraz sendeledi. Diğeri de nemli bir gıcirtıyla onu takip etti.

Kit'in farları ön camdan yolun sonunda kayboluyordu, karanlıkta solan beyaz bir çizgi.

Başparmağım kitabımın kıvrımına takılmış, tam on beş dakikadır okur gibi yaptığım sayfayı tutuyordu. O oturma odasına adım attığımda kelimeler gözümün önünde bulanıklaştı.

Yanakları, dans etmekten ya da gölden esen rüzgardan dolayı kızarmış, kabarık ve parlaktı. Belki de her ikisi de. Saçları biraz dağınıktı, dalgaları artık daha gevşekti ve birkaç tel çenesine değiyordu. Kıyafeti, çıktığı zamanki kadar güzel görünüyordu — sanki kişisel bir çıkarı varmış gibi kıvrımlarını saran o kot pantolon, köprücük kemiğine kadar inen yumuşak üst, bir ara parlatıcı sürdüğü için ağzında hafif bir ışıltı.

Bir kişinin kapımın önünde bu kadar güzel görünmesi yasal olmamalıydı.

"Hâlâ uyanık mısın?" diye sordu, anahtarlarını kaseye atmak için eğilirken bir kaşını kaldırdı.

"Bir bölümü bitiriyordum," diye yalan söyledim, kitap birdenbire elimde ağırlaşmıştı.

Ceketini çıkarmak için uğraştı, omuzlarını çevirdi, saçları yakasına takıldı, sonunda homurdanarak ceketini çekip çıkardı. Ceketini koltuğun arkasına attığında kokusu burnuma çarptı; bar havası ve kış, parfümünün altından gelen hafif ter kokusu. Parmaklarım kitabı daha sıkı kavradı.

Bir pislik ona el sürmüştü.

Bu beni rahatsız etmemeliydi. İnsanlar barda böyle yapardı; yapışkan zeminde birbirlerine yakın durur, avuç içlerini sırtlarına kaydırır, müzik grubu sesini yükselttiğinde birbirlerine yaslanırlardı. Yüzü görünmeyen bir adam, daha önce benim ellerimin olduğu yerdeydi ve bunu düşünmek bile göğsümde alçak, tanıdık olmayan bir hırıltı uyandırdı.

Hiçbir hakkım yoktu. Hiçbir hakkım yoktu. Hiçbir şeyim yoktu.

"Ee, nasıldı?" diye sordum, tarafsız olmaya çalışırken öfkeye yakın bir tonda konuşmuştum.

Odaya doğru ilerlerken ağzı kıvrıldı. "Gürültülü. Yapış yapış. Kötü kararlarla dolu," dedi. "Yani, bilirsin."

Her zamanki gibi eğlenceliydi."

Kanepenin ucuna doğru durdu, parmakları tişörtünün eteğine dolanmıştı. Kaşlarının arasında küçük bir kırıxıklık oluştu. Sertçe yutkundu ve iki elini de beline koydu.

"Tamam," dedi bir an sonra, nefesini aceleyle vererek. "Yani... bana deli olduğumu söylemeden önce beni bir dinle."

Omuzlarım gerildi. "Bu... hiç de güven verici bir giriş değil."

Kahkahası kısa ve gergindi. Bana doğru bir adım daha attı, artık o kadar yakındı ki gözünün köşesindeki maskara lekesini, nabzının boğazında nasıl attığını görebiliyordum

"Hayatın bitmiş gibi davranıp durduğunu biliyor musun?" dedi. "Dans etmiyorsun, dışarı çıkmıyorsun, flört etmiyorsun, başka bir insan vücudunun dahil olduğu hiçbir eğlenceli şeyi kesinlikle yapmıyorsun gibi."

"Bu çok geniş bir genelleme," diye mırıldandım ayağa kalkarken.

"Aynı zamanda doğru." Gözleri benimkilere kaydı. "Vücudunu kaybetmedin Wes. Cazibeni kaybettin. İki farklı şeyler."

Boynumun arkasında bir sıcaklık hissettim. "Tanrım, Clara."

"Ciddiyim," diye ısrar etti. "Böyle davranmaya devam edersen..." Eli belirsiz bir şekilde bacağıma, kanepeme, tüm varlığıma doğru uzandı. "Bu, tüm bunlardan emekli olman gerektiği anlamına gelir. Dokunmaktan. Kimsenin sana dokunmasına izin vermekten. Seksten. Bu arada, bu tam bir saçmalık."

Her kelime, düşünmemeye çalıştığım bir çürüğe vurulmuş gibi hissettirdi. Çenemi sıktım.

"Tam olarak ne öneriyorsun?" diye sordum, içimdeki çaresiz, yarı aç bir parça bunu zaten biliyor olsa da.

Dudakları aralandı, dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı. O minik hareket mideme bir yumruk gibi indi.

"Önerim," dedi yavaşça, sanki ince buzun üzerinde adımlarını dikkatlice atıyormuş gibi, "şu anda vücudunun nasıl çalıştığını anlamak için... güvenli bir alana ihtiyacın var. Neyin iyi hissettirdiğini. Neyin hissettirmediğini. Sınırların nerede olduğunu ve nerede olmadığını."

Boş bir kahkaha boğazımdan çıktı. "Bunun için laboratuvar randevusu almak biraz zor."

Çenesi hafifçe kalktı. "Laboratuvara ihtiyacın yok." Elleri açılırken yutkundu. "Ben varım."

Oda bir anlığına hafifçe
sallandı. Kaşlarımı çattım.
"Ne?"

Bir adım daha yaklaştı, ayak parmağı halının kenarına değene kadar. Kokusu beni sardı, soğuk hava ile temizlenmiş teni, altında yatan daha yumuşak koku, sadece ona aitti.

"Demek istediğim," diye aceleyle devam etti, kelimeler artık daha hızlı dökülüyordu, "ben buradayım. Ben bir yabancı değilim. Bana güveniyorsun. Çoğunlukla." Ağzı titredi. "Zaten... bu tuhaf oda arkadaşı duygusal fiziksel eğitim şeyini yapıyoruz. Ders programını genişletmek o kadar da zor olmaz."

"Ders programı," diye tekrarlardım, çünkü beynim bir an için dilin ne olduğunu unutmuştu.

"Fizik tedavi gibi," dedi, gözleri parlıyor, konuşurken elleri havada uçuyordu. "Ama çok daha eğlenceli. Bacağınla hangi pozisyonların işe yaradığını, hangilerinin yaramadığını, şu anda nasıl hareket etmeyi sevdiğini, neyin iyi geldiğini, neye ihtiyacın olduğunu buluruz. Baskı yok. Seyirci yok. Kendi beklentilerin dışında yerine getirmen gereken hiçbir beklenti yok."

Sikim o kadar hızlı sertleşti ki acıdı.

Görüntüler keskin ve içgüdüsel bir şekilde zihnime çarptı: Clara bu kanepede kucağıma oturmuş, parmakları saçlarımın arasında, o beni sürerken ellerim onun uyluklarını kavırıyordu. Bir diğeri ise, yukarıdaki o lanet yatakta, daha yeni uyumaya başladığım o yatakta, dizleri kalçalarımı kavırıyordu. Clara mutfak tezgahına eğilmişti, yanağı serin yüzeye bastırılmıştı, ben arkadan ona girerken elim saçlarını kavırıyordu, ne kadar derine girebileceğimi deniyordum.

Yerimi değiştirdim, fiziksel tepkimin ne kadar bariz olduğunu görmemesi için dua ettim.

"Clara," dedim, sesim kaba çıkmıştı, ama o çoktan devam etmişti, sinirleri sözlerini keskinleştiriyordu.

"Antrenmana çıkabilirdin," dedi, yanakları şimdi daha da kızarıyordu. "Birini hayal kırıklığına uğratacağından, korkutacağından ya da kafadaki her şeyi açıklamak zorunda kalacağından endişelenmeden. Benim için kendinden eminmiş gibi davranmana gerek yok. Açılar, hız ya da beyninin haykırdığı diğer her şey konusunda sorun yokmuş gibi davranmana gerek yok. Biz sadece... bunu birlikte çözeriz."

Boğazı yutkunmak için hareket etti. Bir an için cesareti kayboldu ve altında titreyen sinirlerini görebildim.

“Tıpkı arkadaşlar gibi,” diye bitirdi sessizce, ağzı bir gülümsemeye büründü. “Gerçekten iyi avantajları olan arkadaşlar.”

Aramızda buhar kadar yoğun bir sessizlik uzadı.

Gözleri yüzümde kaldı, beni süzüyordu ve kendini hazırladı. Sanki benim güleceğimi ya da aklını kaçırdığını söyleyeceğimi bekliyormuş gibi, sanki ben güldüğümde bunun önemi yokmuş gibi davranmayı şimdiden prova ediyormuş gibi.

Vücudumun kendi fikri vardı.

İçimde düşük ve ağır bir sıcaklık yayıldı, nefes almaktan ve fazla kıpırdamamaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapamayacağım bir yerde birikti. Daha önce karda ona dokunduğum her yer yeniden canlı bir şekilde hissedildi

—ellerimin altındaki kalçalarının kıvrımı, dilinin benimkine yumuşakça sürtünmesi, onu daha sertçe kendime çektiğimde ağzıma inlediği inilti.

Bu sefer bana tüm bunları kasten sunuyordu. Tesadüf değildi. Adrenalin bahanesiyle de değildi. “*Ayağımız takıldı ve öpüşmeye başladık*” da değildi.

“Siktir,” diye mırıldandım, kelime durduramadan ağzımdan çıkıverdi. Parmaklarını birbirine geçirdi. “Bu... iyi bir *sikiş* mi, yoksa kötü bir *sikiş* mi?”

Kahkaham boğuk çıktı. “Karmaşık.”

En iyi arkadaşımın sözleri, dikenler gibi kaburgalarımın altına saplandı. Bana güveniyordu. Kahretsin, bana hâlâ birlikte büyüdüğü çocukmuşum gibi bakıyordu, kendi hayatımda topallayan yarı bitmiş versiyonum değil.

“Seni... pratik yapmak için mi kullanmamı istiyorsun?” Bakışlarımı yavaşça ona çevirdim, çünkü başka nedenlerden dolayı başka yere bakmak tehlikeli geliyordu. “Berbat seks hayatımı senin üzerinde denemem için mi?”

Burnunu buruşturdu. “Bu, duyduğum en kötü ifade.”

“Sen öyle dedin,” diye karşılık verdim, ikimiz de öyle olmadığını bilmemize rağmen.

Tam olarak değil.

“Ben dedim ki,” diye düzeltti, sesi sertleşti, “vücudunun bozuk olmadığını bilmeyi hak ediyorsun. Bir şeyler istemeye hakkın var. Başına kötü bir şey geldi, ama bu da bunu elinden alamaz.” Çenesini sıkılaştırdı. “Panik yapmadan bir şey istemenin nasıl bir his olduğunu hatırlamana yardım edebilirsem, o zaman... evet. Bunu yapmak isterim.”

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu. Gözlerimi kısarak baktım. “Bunun sana ne faydası var?”

Gülümsemesini zorla bastırırken gözleri bir an için taş gibi sertleşmiş ağılıma kaydı, sonra tekrar yukarı doğru kaydı. “Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz.”

Göğsüm kibirli bir cesaretle doldu. En azından içimdeki o küçük parça tamamen ölmemişti. Boğazımı temizledim. “Bunun düzgün bir şekilde sonuçlanmayacağını farkındasın. O çizgiyi aştığımızda, bu iş düzgün bir 'ders' kutusu içinde kalmayacak.”

“Ben yetişkin bir kadıyım, Wes.” Gözleri parladı. “Seksini nasıl işlediğini biliyorum. Ayrıca seks yapmamanın insanların kafasını nasıl karıştırdığını da biliyorum. Sınırları belirleyebiliriz. Kurallar koyabiliriz. Aşık olmamak. Büyük jestler yapmamak. Ailemle aynı odada olduğumuzda garip davranmamak.”

İçimden kopan kahkaha boğulmaya yakındı. “Sence bu kadar basit mi?”

Bir saniye tereddüt etti, sonra çenesini kaldırdı. “Bence bir zafere ihtiyacın var. Sanırım ben sana bunu sağlayabilirim. Bence ikimiz de birbirimizden hoşlanan yetişkinleriz ve hoşlanmıyormuş gibi davranmak artık saçmalamaya başladı.”

Bu dürüstlük, onun yapabileceği herhangi bir alaydan daha fazla etkiledi beni.

Haklıydı. Yanılıyordu. İkisinin arasında her şeydi. Aşık olmak yok.

Bakışlarım iznim olmadan onun üzerinde gezindi—inatçı çene hattı, gözlerindeki ışıltı, kendimi kaptırdığımda tarçın ve bela tadı aldığımı bildiğim o dudaklar. Göğsüm ağrıyordu, şehvetle hiçbir ilgisi olmayan derin, yavaş bir zonklama.

“Benden,” dedim sessizce, “bu kasabada dokunmamam gereken tek kişiyi alıp, beynimin bedenimle ilgili gördüğü her kabusun çözümü haline getirmemi istiyorsun.”

Sesi yumuşadı. “Senden, hala *sen* olduğunu hatırlamana yardım etmeme izin vermeni istiyorum.”

Göğsümde bir şey çatladı.

Hayali bir acı, alçak ve acımasızca alevlendi, uyluklarımdaki sinirler boşluğa statik elektrik saçıyordu. Elim dizime doğru seğirdi. Panik kenarlarda parıldadı — dengesini kaybetme, bacağımın

, orada aşığılanmış bir şekilde yatmam, onun tüm bunları görmesi, fanteziyi değil, başarısızlığı görmesi.

Sikim bunların hiçbirini umursamıyordu. Zaten tam dikkat halindeydi, fermuarımın üzerinde ağır ve ağırlı bir şekilde duruyor, kendi cevabını haykırıyordu.

"Wes," dedi, artık fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Bir şey söyle." Ona baktım. Gerçekten baktım.

Soğuktan ve dans etmekten kızarmış, saçları biraz dağınık, sıkı büzülmüş dudaklarında savunmasızlık yazıyordu. Her bir santimi canlıydı, tam burada, oturma odamda, bana ne yaptığının farkında değilmiş gibi kendini sunuyordu.

Dilim ağırlaşmıştı. Düşüncelerim birbirine dolanmıştı.

Evet kelimesi dişlerimin arkasında yanıyordu.

"Hayır" da oradaydı, bunu hak etmediğime dair tüm nedenlerle ağırlaşmış bir şekilde.

Kitap elimden kaydı ve yanımdaki yastığın üzerine yumuşak bir sesle düştü.

Hâlâ cevap vermemiştim.

"Hayır."

Bu kelime içimden ağır ve sert bir şekilde çıktı. Yüzü, sanki biri yarım saniye boyunca elektriği kesmiş gibi titredi.

"Yani..." Boğazım çalıştı, ama nafile. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

İşte böyle. Net. Korkakça.

Hareketsiz kaldı.

Bir kalp atışı kadar kısa bir süre için hissettikleri yüzüne yansıdı; ortasından ikiye bölünen umut, ardından gelen kafa karışıklığı. Sonra yüz hatları acımasız bir verimlilikle yeniden düzenlendi, ifadesi sanki ütüyle düzeltilmiş gibi yumuşadı.

"Tamam." Bir kez başını salladı, gözleri omzumun ötesine bir yere düştü. "Tabii ki. Sadece bir fikirdi."

Eli cebine girdi, sonra ellerini meşgul edecek bir şey arıyormuş gibi tekrar çıktı. Ağzının köşelerinde ince bir gülümseme belirdi, keskin kenarlı ve sıcaklıksız.

"Söylediklerimi unut," diye ekledi, sesi göğsümü sızlatacak kadar neşeli bir tona büründü. "Elma şarabının suçu."

Şakanın altındaki çatlağı duyabildiğim için kendimden nefret ettim.

"Clara..." diye başladım, adını bile koyamadığım bir şeye uzanarak.

O çoktan geri çekiliyordu, dikkatli adımlarla aramızda mesafe bırakıyordu. "Sorun yok, Wes," dedi, bana tam olarak bakmadan. "Cidden. Gidip üstümdeki bar kokusunu yıkayacağım ve utançtan ölmemeye çalışacağım."

Ardından eklediği kahkaha, anlamsız ve yersizdi.

Merdivenlere doğru döndü. Saçlarının dalgalanışı, omuzlarının çizgisi, omurgasının dik duruşu... hepsi benden uzaklaşıyordu. En alt basamakta, sanki ona hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi, omzunun üzerinden "İyi geceler, Wes" demek için yeterince uzun bir süre durakladı.

"İyi geceler," diyebildim.

Ayakları merdivenlerde yumuşak bir ses çıkardı, o tanıdık ritim yukarı doğru tırmandı, sonra kayboldu. Koridorun sonunda bir kapı kapandı, iğne düşer gibi sessizce.

Onun ardından gelen sessizlik acımasızdı.

Vücudum hâlâ arzuyla yanıyordu, penisim sert ve ağırdı, karın içinde bana yaslandığında ve dans ederken bana dokunduğunda hissettiğim anıların hatırası derimde karıncalanıyordu. Vücudumdaki her hücre, gerçekten istediğim tek kadına onu istemediğimi söylediğimi haykırıyordu.

Pişmanlık o kadar hızlı geldi ki neredeyse sendeledim.

Seni lanet olası aptal.

Bu sözler kafamın içinde yankılandı, keskin ve isabetli. Bana güven ve sıcaklık sunmuştu, ayrıca beni o kadar özlediğim ki acımasızlaşmama neden olan bir parçama geri dönmemi sağlayacak bir yol. Bir duvar ördüm ve ona hayır dedim çünkü alternatif beni çok korkutuyordu.

Rahatlama, pişmanlığın altına yağ gibi süzüldü — ince, çirkin ve anında. Baskı yoktu. Başarısız olabileceğim bir sınav yoktu. Bacağımın bükülmesini ya da vücudumun kısa devre yapmasını izleyip, benim kendim hakkında zaten inandığım en kötü senaryo olduğumu fark etme şansı yoktu.

Utanç hemen ardından geldi.

O, benim söylemek istemediğim şeyi tam olarak duymuştu: "Korkuyorum" değil, "Seni hak etmiyorum" değil, "Kardeşin seni bana emanet etti ve ben zaten ipin ucunda sallanıyorum" değil.

Sadece hayır.

Ona hayır. Plana hayır. Bütün bunların acıdan başka bir şey olma ihtimaline hayır.

Yukarıda, banyoda su akmaya başlayınca borular gıcırdadı. Ses derimin üzerinde gezindi, onun yukarıda olduğunu, o bar havasını üzerinden attığını, dans etmekten yanaklarının muhtemelen hâlâ pembe olduğunu, benim daha da kötü hale getirmeyi başardığım bir geceyi silip süpürdüğünü hatırlattı.

Elim, parmak eklemlerim ağrıyana kadar kanepenin minderine sıkıca tutundu.

Her yerim yanlış hissettiriyordu.

Sessizlik her yönden üzerime çöküyordu.

Kalbim, o konuşmanın etkisiyle hâlâ çok hızlı ve düzensiz atıyordu, sanki vücudum, daha önce söylediğim sözleri geride bırakmaya çalışıyormuş gibi.

Hayır.

Yüzündeki ifade, kötü bir özet videosu gibi tekrar tekrar gözümün önünden geçiyordu. O ufak irkilme. Gözlerinin aynı anda hem parlak hem de donuklaşması. Benim ona başka bir şey saracak kadar cesaretim olmadığı için, kendini zırh gibi sarmaladığı o kırılğan şaka.

Başımı sallayarak, tırabzana tutundum ve başka bir şey düşünmeden kendimi merdivenlere çıkardım. Kapısı koridorun ortasındaydı, altından ince bir ışık sızıyordu.

Duş kapalıydı ve odası sessizleşmişti. İçeriden çok hafif sesler geliyordu: çekmecelerin açılıp kapanması, ayakların zeminde yumuşak bir şekilde sürtünmesi. Beynim, aklıma gelmemesi gereken bir görüntü oluşturdu: Clara, sadece bir havluya sarılmış, sıcak sudan kızarmış yanakları, uçları kıvrılmış nemli saçları, dudakları hâlâ ıslak ve bekleyen bir halde.

Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissettim, o kadar keskin ki, kapısının önünde durduğumda kapı pervazına daha sıkı tutundum.

Bu kötü bir fikirdi. Her şey. En yakın arkadaşımın küçük kız kardeşinin, benim evimde yaşayan kadının, üç dakika önce tüm bedenim “evet” diye haykırırken reddettiğim kadının kapısını çalmak üzereydim.

Hazırladığım bir konuşma yoktu, düzgün, yetişkinlere yakışır bir açıklama yoktu. Sadece, kendi başına

kendi başına kendini utandırdığına inanarak uyumasına izin vermenin, benim için kabul edilebilir bir seçenek olmadığına dair iliklere kadar işleyen bir bilgi vardı.

Elimi kaldırdım ve parmak eklemlerim ahşaba iki sert vuruşla çarptı, ses dar koridorda yankılandı.

"Clara," dedim, sesim kaba, mantıklı bir ses tonundan çok bir hırıltıya yakındı.

Yumruğum kapıya dayandı, her sinirim gerginleşmişti.

"Clara, kapıyı aç."

YİRMİ BEŞ

WES

Kapının diğer tarafında bir çığlık duyuldu — hızlı, şaşkın bir ses — ardından parke üzerinde çıplak ayakların sürtünme sesi geldi.

Kapı yarıya kadar açıldı ve Clara sadece bir havluyla orada duruyordu.

Saçları ıslak ve dalgalıydı, havluya damlayan uçları daha koyu renkteydi. Yanakları kızarmış, cildi sıcak sudan pembeye dönmüş, köprücük kemikleri başucu lambasının yumuşak ışığında parlıyordu. Havlu göğüslerinin arasında düğümlenmişti, zar zor duruyordu, omuzları çıplak kalmış, kenarının sarıldığı ve üst üste bindiği yerde uzun, tehlikeli bir uyluk kısmı görünüyordu.

Beynim kısa devre yaptı.

Buraya gelip söyleyeceğim tüm mantıklı sözler, bir vantilatörün içindeki talaş gibi dağıldı. Geriye kalan tek şey, Clara Darling'in önümde yarı çıplak durması ve beni, o kapıyı çaldığımda gerçekten karşımda olacağımı beklemiyormuş gibi bakmasıydı.

Bakışları yüzümde dolaştı ve durakladı. Ağızının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı, küçük ve şaşkın bir ifadeyle.

"Okuma gözlüğün hâlâ takılı," dedi yumuşak bir sesle.

Refleks olarak elimi kaldırdım, parmaklarım çerçeveye çarptı. Aniden farkına vardığım onca şeyin arasında —hızlı atan kalbim, göğsünü örten havlu, kolunun içinden aşağı kayan su damlası— onun dikkatini çeken şey buydu.

"Doğru," diye mırıldandım. "Unutmuşum."

Onu çıkarmaya başladım, ensemden yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. O daha hızlı davrandı, elini kaldırıp parmaklarını bileğime doladı.

"Hayır," dedi, gözleri benimkilere bakarak. "Onları seviyorum."

Sözleri basitti. Sadece bir tercihten ibaretti, ama canlı bir tel gibi içime işledi.

Aylarca gözlükleri, vücudumun eskisi gibi çalışmadığının bir başka hatırlatıcısı olarak görmüştüm. Her şeyin yıprandığının, parçalandığının, yardıma ihtiyaç duyduğunun bir başka kanıtı. O ise onlara sanki... başka bir şeymiş gibi bakıyordu. Sanki ona hoşuna giden bir şey yapıyorlarmış gibi.

Uzun zamandır hissetmediğim bir güven duygusu, küçük ve şaşkın bir şekilde göğsümde parladı. Belki de o, benim bu halimden hoşlanıyordu. Eskiden olduğum adamın taslağı değil, metal bir bacağı, yaralı bir beyni ve burnunun ortasında duran aptal okuma gözlükleriyle burada duran adamdan hoşlanıyordu.

Yutkundum, parmakları bileğimi çevrelediği yerde nabzım hızla atıyordu. "Clara." Sesim çakıl taşı gibi cızırdadı. "İçeri... girebilir miyim?"

Konuşmalıyız."

Yüzünde bir gölge belirdi — ihtiyat, belirsizlik, aşağıda benim hayır dediğimin yankısı. Tutuşu gevşedi, ama uzaklaşmadı.

Kapıyı yüzüme kapatacağını sandım. Sonra uzun ve yavaş bir nefes verdi ve geri adım atarak bana yer açtı.

"Evet," diye mırıldandı, havlunun düğümünü elinde sıkıca tutarak. "Tamam. Gir."

Kalbim küt küt atarken eşiği geçip odasına girdim ve arkamdan kapıyı hafif bir tıklamayla kapattım. Aniden oda çok daha küçük geldi.

Lambası her şeyi sıcak altın rengi bir ışıkla kaplıyordu; yatak düzgünce yapılmış, pijamalar sandalyenin üzerine atılmıştı. Birkaç adım ötede duruyordu, bir eliyle havlunun düğümünü sıkıca tutarken, diğer eli sanki güvenli bir yere konacakmış gibi yan tarafında boş boş sallanıyordu.

İlk başta kapının yanında durdum. Arkamdaki ahşap sağlandı, beynim bunu doğru şekilde nasıl yapacağımı hatırlamaya çalışırken yaslanabileceğim bir şeydi.

"Ee," dedi sessizce, bakışları benimkilere kaydı, sonra başka yere. "Hayat seçimlerim hakkında bana bağırmaya mı geldin, yoksa...?"

Gölünç olmayan bir nefes göğsümden çıktı. "Hayır," dedim. "Özür dilemeye geldim."

Parmakları havluyu daha sıkı kavradı. "Zaten iyi geceler dedin."

"Clara." Adını sert ve sinirli bir sesle söyledim. Çenemi elimle ovuşturarak, mazeret gibi gelmeyecek kelimeleri bir araya getirmeye çalıştım. "Aşağıda söylediklerim mi? Onlar seni istemediğim için değildi."

Gözleri benimkilere döndü, iri ve araştırmacı bir bakışla. Aramızdaki hava değişti.

"Seni istemem benim sorunum değil," diye zorla söyledim. "Sorun... ondan sonrası."

Ağır ve bekleyen bir sessizlik çöktü.

Kapıdan uzaklaştım ve ona doğru yavaş, dengesiz adımlarla yürüdüm.

Boğazı yutkunmak için hareket etti, ama geri çekilmedi.

"Ben bir pisliktim," dedim. "Çoğunlukla beynim kulaklarımdan eriyip akıyordu da ondan. Ayrıca şu anda korktuğum şeylerin listesi uzun ve acınası da ondan."

Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Sen acınası değilsin."

"Şaşırsın." Kahkaham alçak ve boğuk çıktı. Ağırılığımı kaydardım, protez tanıdık bir baskı yaratıyordu. "Yatakta vücudumun beni nasıl hayal kırıklığına uğratabileceğini düşünerek epey zaman harcadım. Bacaklarım pes eder. Dengem bozulur. Yanlış bir anda hayalet ağrı alevlenir. Uyuşurum ya da aşırı duyarlı olurum ya da hiçbir şey hissetmem. Benimle seksin fantezi olmayan versiyonunu görersen, en iyi anların derlemesi yerine bir korku şovuna imza attığını anlarsın."

Yüzündeki ifade, nefes almamı zorlaştıracak kadar yumuşadı.

Ne çekinme ne de acıma vardı. Sadece sabit, net bir bakış.

"Wes," dedi sessizce. "Senin fantezi olmayan halinden korkmuyorum."

Gözlerimi başka yöne çevirdim, gecenin yaklaştığı ve dışarıdaki karın hafifçe parladığı pencereye doğru. "Korkmalısın," diye mırıldandım. "Ben korkuyorum."

Yavaş ve ölçülü bir nefes aldı. "O zaman mesele buydu," dedi. "Benim sunmaya çalıştığım şey."

Ona bir göz attım. Üzerinde sadece bir havlu olmasına rağmen omuzlarını geriye atarak biraz daha dik duruyordu.

"Bunu sürekli bir performans gibi gösteriyorsun," dedi. "Sanki koreografiyi önceden bilerek sahneye çıkman, her hareketi tam olarak yapman gerekiyormuş gibi, yoksa sahneden yuhalanacaktımsın gibi." Kaşlarını çatı. "Bu bir seçme değil, Wes. Bu bir prova. Senin için. Senin inatçı bir pislik olduğunu zaten bilen ve yine de burada olmak isteyen biriyle."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim, aynı anda utanç boynumun arkasına kadar yayıldı.

Dikkatlice bir adım daha yaklaştı. Havlu onunla birlikte kaydı ve uyluklarının bir kısmını daha ortaya çıkardı, sonra tekrar havluyu yukarı çekti.

"Ciddiydim," diye devam etti, sesi daha yumuşak ama kararlıydı. "Şu anda neyin işe yaradığını bulmana yardım etmek istiyorum. Neyin iyi hissettirdiğini. Sınırların nerede olduğunu ve nerede olmadığını. Bir gün çıkacağın varsayımsal bir kadın için değil. Senin için. Böylece vücudunun düşman olmadığını bilirsin."

Çenem sıkıldı. Ses tonundaki sessizlik, herhangi bir nasihatın yapabileceğinden daha derine işledi.

"Senin hızında ilerleyeceğiz," dedi. "Sen dur dediğinde dururuz. Bir şey garip gelirse güleriz. Tekrar deneriz ya da denemeyiz. Her zaman kontrol sende, tamam mı? Korkunda değil. Kazada değil. Sende."

Kaza, aramıza bir hayalet gibi çöktü. Yutkundum. "Gerçekten bu kadar basit olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hayır." Ağzı seğirdi. "Bence bu iş karmaşık, tuhaf ve muhtemelen biraz komik olacak. Ama aynı zamanda gerçekten çok, çok iyi de olabilir." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunu bir dizi olarak düşün... Dersler. Sadece senin gitmek istediğin kadar."

Vücudum, tam olarak ne kadar ileri gitmek istediğini çoktan biliyordu. Bu odanın duvarına kadar, o yatağın içine, aylardır kendime düşünmesine izin vermediğim her yola doğru.

"Maruz kalma terapisinin işe yaradığı söylenir," diye şaka yapmaya çalıştım. "Beni derin suya at, boğulup boğulmayacağımı görelim."

"Bu seni derin sulara atmak değil," dedi. "Bu, birlikte sığ sulara adım atmak ve daha derine inip inmeyeceğimize ve ne zaman ineceğimize senin karar vermeni sağlamak." Boğazı titredi. "Bu bir iyilik değil, Wes."

Bunu duyunca başıımı kaldırdım.

"Bu acıma değil. Benim iyi bir iş yapmam da değil." Nefes aldı, gözleri kısa bir süre ağzıma indi, sonra tekrar gözlerime döndü. Sesi alçaldı. "Ben de bunu istiyorum."

Sözleri havada asılı kaldı, titriyordu.

Sonra düğümü çözdü. Havlu kaydı. Göğsünün etrafında gevşedi ve vücudundan aşığı doğru tek bir düz çizgi halinde süzölerek, ayaklarının dibinde küçük, yenilmiş bir beyaz havlu yığıını olarak birikti.

Ciğerlerim çalışmayı durdurdu.

Clara önümde duruyordu, çıplak ve utanmadan, cildi hala duştan kızarmış halde. Bakışlarım, sanki gözlerimin kendi yerçekimi varmış ve onlar sadece onu tanıyormuş gibi, yavaş ve çaresiz hareketlerle üzerinde dolaştı.

Su hala köprücük kemiğine yapışmıştı, narin çukurda damlacıklar oluşturup göğüslerinin dolgunluğuna doğru kayıyordu. Meme uçları sert ve kızarmıştı, hem güzel hem de müstehcen, ve tek düşünebildiğim şey, dilimin üzerinde nasıl bir his uyandıracaklarıydı. O tam bir zıtlıklar yığıınıydı — güçlü uyluklar ve dolgun kalçalar, sessiz kasların üzerindeki yumuşak ten, dokunulmak, kucaklanmak ve mümkün olan en iyi şekilde mahvedilmek için yaratılmış gibi görünen bir vücut.

Bakışlarım bacaklarının arasındaki kaygan parlaklığa takıldı ve ciğerlerim nasıl çalışacağını unuttu. Bastırmaya çalıştığım her sahiplenici, müstehcen düşünce bir anda geri döndü — *dizlerinin üzerine çök, onu tat, kendi adını bile unutana kadar dilin üzerinde parçalanmasını sağla*. Bunun altında, o ateşin içinden geçen, arzu etmemden daha çok beni korkutan bir şey vardı.

Saygı.

Sikimle hiçbir ilgisi olmayan, ama onun bana bunu vermiş olması, orada çıplak ve utanmadan durup, onu kırmayacağıma güvendiği için kendini sunmuş olmasıyla ilgili olan, kemiklerime işleyen bir acı.

Şehvet, sıcak ve vahşi bir şekilde kaburgalarımın baskı uyguluyor, mesafeyi kapatmam için yalvarıyordu. Şefkat de içimden aynı derecede sert, yavaş ve

kararlı bir şekilde bastırıyordu, şimdi ona dokunursam bunun sadece bir prova olduğunu iddia edemeyeceğimi, net sınırlara ve dikkatli kurallara geri dönemeyeceğimi fısıldıyordu.

Sikim o kadar şiddetli atıyordu ki, neredeyse acı verecekti. Sahip olduğum her korku hâlâ oradaydı, hâlâ zihnimin derinliklerinde tıslıyordu, ama tek bir yüksek sesli, acımasız gerçek tarafından bastırılıyordu: Onu o kadar çok istiyordum ki, bu beni korkutuyordu.

Ağırlığını kaydırdı, çıplak ayak parmakları ayaklarının yanındaki havluda kısa bir süre kıvrıldı. Çenesi, sanki bir darbeye hazırlanır gibi, biraz yukarı kalktı.

"Bu sadece nazik davranmam değil," dedi sessizce. "Bu, seni istemem. Böyle. Şimdi. Kim olduğunu, neler yaşadığını ve neler olabileceğini tam olarak bilerek." Parmaklarını yanlarında bükdü. "Hayır diyebilirsin. Bu utançtan kurtulurum. Ama bana bunu istemediğimi söyleme."

Göğsümdeki baraj çöktü.

Hayes'in sesi arka planda gürledi — *sana güveniyorum* — ardından beynimin hayal edebileceği en kötü senaryolar akın etti. Hayali bir acı içimde alevlendi, sinirlerime bir uyarı atışı gibi. Nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

O yine de orada duruyordu. Yine de beni seçiyordu.

"Clara," dedim ve o küçük odada adının sesi, diz çöküp şükretmem gereken bir şey gibi geldi. Yavaşça yaklaştım, geri çekilmek için kendime zaman tanıyarak ve bunu yapmada muhteşem bir şekilde başarısız oldum. "Bunu yaparsak, geri dönüşü olmayacağını biliyorsun, değil mi? Bunun benim cinsel hayatımdaki klinik bir deneymiş gibi davranacağımız bir senaryo yok. Ben öyle bir adam değilim."

"Senin nasıl bir adam olduğun konusunda çok netim," dedi, gözlerinde bir anlık bir sıcaklık parladı. "Bu yüzden sana sordum."

Onun önünde durdum, artık cildinden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakındım, bir adım daha atarsam göğsüm onun ellerinin ulaşabileceği mesafeye gelecek kadar yakındım.

"Bu muhtemelen," dedim yavaşça, "şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir."

Ağız yumuşak ve kendinden emin bir şekilde kıvrıldı. "Benim de."

Sessiz kahkaham boğuk çıktı. Bakışlarımı bir kez daha üzerinde gezdirdim, çünkü bunu hafızama kazımayacağım hiçbir evren yoktu

bunu hafızama kazımayacağım bir evren yoktu. Her çizgisi, her kıvrımı, her santimi... Ben o tür bir hediye hak edecek hiçbir şey yapmamışken, orada durup "*Seni istiyorum*" diyebilecek kadar cesurdu.

Korkum hâlâ oradaydı. Hayes'e olan sadakatim hâlâ oradaydı. Kafamdaki gürültü hâlâ oradaydı.

Arzu daha yüksek sesliydi.

Elimi kaldırdım, parmaklarım hafifçe titriyordu, omzuna yapışmış nemli bir saç teline dokundum ve parmak eklemlerimin üzerinden kaymasına izin verdim.

"Tamam," dedim, bu kelime bir söz gibi içime işledi. "Evet." Nefesi kesildi.

"Evet mi?" diye fısıldadı.

"Sana evet," diye açıklığa kavuşturdum, çünkü bunu yapacaksa, sahip olduğum her türlü açıklığı hak ediyordu. "Buna evet. Derslere evet. İhtiyacım olduğu kadar yavaş ilerlemeye evet, muhtemelen olması gerekenden daha hızlı ilerlemeye de evet. Her şeyi mahvetmeye ve bununla dalga geçmeye evet, mağarama geri dönüp zaten ölmüş gibi davranmak yerine."

Yüzünde bir anlık rahatlama ve heyecan belirdi, o kadar hızlıydı ki neredeyse beni yere devirecekti.

"Tamam," dedi, sesi biraz titriyordu. "Tamam."

Yutkundum, başparmağımla omzundaki nemli cildi okşadım, gözlüklerim burnumdan kayarken ona, çok uzun zamandır verdiğim ilk doğru karar gibi baktım.

"O zaman öğret bana, Düşes," diye mırıldandım. "Nereden başlayacağımızı göster bana."

"Tamam," dedi Clara yavaşça, sanki zihninde bir şeyler sıralıyor gibi. "O zaman kurallara ihtiyacımız var."

Kıkırdadım. "Bu kulağa çok kötü geliyor."

Ağzı gergin ve kararlı bir şekilde kıvrıldı. Hâlâ, çıplak bir şekilde karşımda dururken bu kadar kendinden emin olmasına inanamıyordum.

"Temel kurallar," diye düzeltti. "Böylece sen kaçmazsın. Ben de ağlamam."

Kimse Şükran Gününde öldürülmesin diye."

"Güçlü bir başlangıç," diye mırıldandım.

Beni görmezden geldi, bunun bir alışkanlık haline geldiğini fark ettim.

"Kural bir," dedi, parmağını kaldırarak. "Bunu kimseye anlatmayacağız."

Ne kız kardeşlerime, ne Nerd Night'taki arkadaşlarıma, kesinlikle Hayes'e de. Bu aramızda kalacak."

En iyi arkadaşımın adını duyunca midem düğümlendi. "Evet," dedim sertçe. "Buna katılıyorum."

"İkinci kural," diye devam etti. "İkimizden biri dur diyebilir. Herhangi bir nedenle. Ya da hiçbir nedenle. Suçluluk duymadan. 'Ortamı bozdum, üzgünüm' demeden. Sadece... dururuz."

Göğsümdeki sıkışma biraz gevşedi. "Anlaştık."

Gözleri yüzümde dolaştı, sanki daha fazla zorlarsa korkup kaçacağımı kontrol ediyormuş gibi. "Üçüncü kural daha çok... bir öneri gibi," dedi. "Bu gece için, bence sen bana dokunmayarak başlamalısınız."

Vücudumdaki her kas yüksek alarm durumuna geçti. "Bu berbat bir öneri," dedim boğuk bir sesle.

Dudakları seğirdi. "Çok hızlı gitmekten, vücudunun çıldırmasından ya da beyninin kısa devre yapmasından endişelendiğini söylemiştin." Omzunu kaldırdı. "O zaman belki bu gece senin sesin ön planda olmalı. Sen olduğun yerde kal. Ben dinleyeceğim. Bana ne yapmam gerektiğini söyle. Ne görmek istediğini. Ne hissetmemi istediğini."

İçimde şiddetli ve acımasız bir sıcaklık hissettim.

"Sadece burada durup seni izlememi mi istiyorsun?" Sesim sanki çakıl taşları üzerinde sürüklenmiş gibi çıkıyordu.

Yanakları kızardı. "Dengen, hayali ağrı ya da bacağının sana itaat edip etmeyeceği konusunda endişelenmeden kontrolün sende olmasını istiyorum. Sen yerinde kalacaksın. Kararları sen vereceksin. Bana bakmanın sana ne yaptığını gerçekten göreceksin." Boğazı titredi. "Eğer hoşuna gitmezse, dururuz. Eğer işe yararsa, o zaman bir sonraki adımda ne yapacağımıza karar veririz."

Fiziksel risk olmadan kontrol. Hayal edebileceğim en ateşli ve en korkutucu şey.

Çenem o kadar sıkı kenetlendi ki ağrımaya başladı. Nerede durduğumuzu neredeyse hissedebiliyordum — bir tarafta güvenlik, diğer tarafta her şey. Ellerim ona dokunmak, onu kendime çekmek, bedenimin bu yeni versiyonunun onu hala nasıl parçalara ayırabileceğini keşfetmek için kaşınıyordu. Aynı eller, ona uzanıp bir şekilde başarısız olma düşüncesiyle şimdiden yumruk haline gelmişti.

Sanki bu savaşı gerçek zamanlı olarak izleyebiliyormuş gibi gözleri yumuşadı. “Birinci ders,” dedi, ellerini beline koyarken ağzında hafif, çarpık bir gülümseme belirdi. “Sadece sesin. Dokunmak yok. Bunun ötesinde hiçbir söz yok.”

Bu beni daha da tahrik etmemeliydi. Ama nedense etti.

Yutkundum. "Bununla gerçekten sorun yok mu?"

"Wes." Yatağın yanındaki boşluğa doğru geri adım attı, lambanın ışığı çıplak vücudunun her bir çizgisini altın rengi bir parıltıyla kapladı. "Bunun benim için ne kadar sorun olmadığını tahmin bile edemezsin."

Kontrolümü kaybettim.

“Birinci ders,” dedim, daha çok kendime değil, ona. “Sen ne dersem onu yaparsın. Ben burada kalırım.”

Bakışları, eşofmanımın üzerine baskı yapan bariz soruna kısa bir süre indi, sonra tekrar yukarı çıktı, gözleri artık daha kararmıştı. “Beni nereye istediğini söyle,” diye mırıldandı. “Kontrol sende.”

Bunlar, aylardır kendime güvenemediğim sözlerdi.

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı aşağı indirdim, ellerimi yanlarımda gevşekçe bıraktım. “Yatağın yanında kal,” dedim, sesim alçaktı. “Tam olduğun yerde.”

Bir kez başını salladı ve ayaklarını yere sağlam bastı, çenesini kaldırdı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Bakışlarımı yavaşça ve kasıtlı olarak göğüslerinin kıvrımlarına, kaburgalarının çizgisine, karnının yumuşak eğimine indirdim.

"Boğazından başla," dedim, sözler ağzımda hem garip hem de doğru geliyordu. "Elini kullan. Yavaşça."

Parmakları uyluğuna bastırdı, sonra kaldırdı.

Boğazının çukurundan başladı, boynundaki tendonları gerilten yavaş bir hareketle. Köprücük kemiğinin üzerinden geçerek, sanki kendini yeni bir dilde öğreniyormuş gibi kenarını izledi, sonra göğüslerinin şişkinliğine doğru kaydı. Dokunuş neredeyse yok gibiydi, baskıdan çok bir telkin gibiydi, ama nefesini kesmiş gibiydi, sanki fişini prizden çekmiş gibi.

Elinin izinden tüyleri diken diken oldu. Meme uçları sertleşti, avucunun altında kabardı ve boğazında en ufak bir ses takıldı. Her mikro tepkiyi sanki bana bağılıymış gibi hissettim — karnındaki titreme, omuzlarının bir

, kendi dokunuşunun bu kadar iyi olabileceğine kendisi de şaşırmış gibi titrek bir nefesle dudaklarının aralanışı.

"Bir kadının vücudunun hissini hatırlıyor musun?" diye sordu, avucunu aşağı kaydırırken sesi nefes nefese ve alaycıydı.

Kahkaham boğuk çıktı. "Son zamanlarda senden başka bir şey düşünmekte zorlanıyorum," itiraf ettim. "Bu gerçek bir sorun."

Titrek ama memnun bir gülümsemeyle, ağzından çıkan ses – yarı gülüş, yarı nefes – göğsümde sıkı sıkıya bağlanmış bir şeyi gevşetmişti.

"Güzel," diye mırıldandı. "O zaman bu yardımcı olur."

Elini göğsünün ortasından aşağıya, bir göğsünün kıvrımının üzerinden kaydırды, başparmağı zaten gergin olan cildi okşadı. Meme uçları buna tepki olarak sertleşti.

Ağzım kurudu. Aramızdaki mesafeyi kapatmamak için ellerimi yumruk yaptım.

"Daha yavaş," dedim, kendi sesimdeki sert emir tonuna şaşıarak. "Acele ediyorsun."

Bakışları benimkilere kilitlendi, göz bebekleri kocaman olmuştu. "Evet, efendim," diye fısıldadı ve sikim o kadar sert bir şekilde sıçradı ki, ağırlığımı kaydırmak zorunda kaldım.

Sözlerimi bir senaryo gibi takip etti.

"Yatağa," emrettim.

Clara bacakları yatağa değene kadar geriye doğru adım attı. Kendini indirdi ve kollarının üzerine yaslandı, ayak parmakları bana dönüktü.

"Dizlerini aç." Dudaklarımı yaladım. "Bana o güzel amını göster, Düşes."

Önce nefes alışını değiştirdi.

Düzenli olan nefes alışını düzensizleştirdi, göğsü daha hızlı yükselip alçaldı. Kollarında hafif bir titreme oldu. Kalçaları, kendi dokunuşunu takip edercesine, birazcık kaydı. Yanakları daha da kızardı, dizleri açıldıkça boynuna ve göğsüne yayılan bir pembe renk.

"Gözlerini bana dik," diye düşünmeden söyledim. Gözleri hemen bana döndü.

Tanrı yardımcım olsun, o bakışı seviyorum.

"İyi misin?" diye sordum, çünkü kendimi biraz kontrol etmezsem, odanın diğer ucuna geçip az önce koyduğumuz tüm kuralları çiğneyecektim.

"Ben..." Sesi, yarı nefes nefese, yarı iç çekiş gibi küçük bir sesle kesildi. "Kesinlikle iyiyim."

"Parmaklarını aşağıya doğru kaydır," dedim, nefesim kesildi. "Çok hızlı değil. Acele etme ve tam orada kal." Klitorisine ulaştığında gülümsedim. "Daha az," dedim, sesim kaba çıkmıştı. "Yavaşla ve sadece... yavaş daireler çiz." Clara'nın şişmiş klitorisini okşamasını izlerken sikim zonkluyordu. "Evet. Aynen öyle."

Clara kendine dokunurken inledi. Uylukları elini sıkıca sardı ve boş eliyle yatağı kavradı.

Kalbim boğazımda atıyordu. Hayatımda pek çok şeyi büyük bir özgüvenle yapmıştım, ama hiçbirisi bana böyle hissettirmemişti — tam giyinik bir şekilde orada dururken, gördüğüm en güzel kadın, ben ona söylediğim için nefes nefes kendini çözüyordu.

Avucum onu dokunmak için kaşınıyordu. Parmaklarım yanlarımda seğiriyordu. "Wes," diye fısıldadı, ismim kenarlarından yıpranmış gibiydi. "Lütfen."

Ne için olduğunu söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. "Bir parmak. Sonra iki." Clara'nın parmaklarının içinden kayboluşunu izledim. Benimkilerin daha iyi hissettireceğinden emindim. Kalın parmaklarım onu unutamayacağı bir şekilde açacaktı.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Onun yalvarması benim sonum oldu.

Aklım, bu mesafe yerine istediğim her türlü müstehcen şeyi gözden geçirdi: elim onun elinin yerini alıyor, ağzım bacaklarının arasına giriyor, o üzerimde hareket ederken dizleri kalçalarımı kavırıyor, ben onu tam istediğim yerde tutarken ve derine dalarken bacağımanın ne kadar dayanabileceğini test ediyordu.

Gördüğüm ile hayal ettiğim arasındaki çizgi o kadar bulanıklaştı ki başım döndü.

Vücudu gerildi, hareketler arasında kaldı, boğazının çukurunda kalp atışları görünüyordu. Dudakları, içimi delip geçen başka bir sessiz, boğuk sesle aralandı.

İçimde bir şey koptu.

Isı, hızlı ve acımasızca vücudumu sardı. Kaslarım kilitlendi, nefesim kesildi, çünkü o ana kadar tuttuğum her şey bir anda serbest kaldı. Görüşümün kenarları beyazladı.

Boşaldım, sert ve utanç verici bir hızla, keskin, inkar edilemez bir rahatlama, onu durdurmak için hiçbir şey yapamadan içime çarptı.

Dizlerimin bükülmesini önlemek için elim arkamdaki duvara çarptı. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Utanç ve zevk, tarif edemeyeceğim bir karmaşa içinde birbirine karışmıştı.

Karşımda, Clara zor nefes alıyordu, cildi kızarmış ve parlıyordu, eli hâlâ bacaklarının arasındaydı, gözleri geniş ve karanlıktı, benimkilere kilitlenmişti.

Ben mahvolmuştum. O da mahvolmuştu. Çizdiğimiz her sınır kağıttan daha inceydi.

Ve uzun zamandır ilk kez, kontrolümü kaybetmenin utancıyla sarılmış olsam da, bunun altında beklemediğim bir şey hissettim.

Canlı.

Nefesim dağınıktı, sert ve düzensizdi, sanki o benim için sergilenirken ben duvara donmuş gibi durmak yerine koşmuşum gibi.

Eşofmanımın önü nemli ve utanç vericiydi, gururum paramparça olmuştu, ama bunların hiçbirisi onun görüntüsüyle boy ölçüşemezdi. Clara orada yatıyordu, dizleri açık, yüzü kızarmış ve sıırıslı, göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu. Her santimi yumuşak kıvrımlar ve keskin kenarlardan oluşuyordu, hem kutsal hem de müstehcen.

Ağızına bakmaktan kendimi alamıyordum. Uyluklarına. Ona tek bir elimi bile sürmeden az önce ona yaptığım şeyin kaygan, yadsınamaz kanıtına.

Beni izlerken bakışlarında bir şey değişti—düzensiz nefes alışımı, kapı pervazına ölümcül bir şekilde tutunuşumu, kendimi kaybettiğimde kalçalarımın bir kez sarsılmasını gözden geçiriyordu. Dudakları, sanki yüksek sesle sormak istemediği bir sorunun cevabını yeni bulmuş gibi, yavaşça ve tehlikeli bir şekilde kıvrıldı.

Başını eğdi, gözleri karanlık, yumuşak ve biraz da şeytaniydi.

"Tatmak ister miydin?" diye sordu.

YİRMİ ALTI

CLARA

BACAĞLARIM HÂLÂ TITRIYORDU.

Dizlerim açılmıştı, havlu yerde hüznünlü bir yığın halinde duruyordu. Sanki kum tepelerinde koşmuşum gibi göğsüm inip kalkıyordu. Elim hâlâ uyluklarımın arasındaydı, ıslak ve titriyordu, parmaklarım hareketin ortasında donmuştu.

Tatmak ister miydin?

Cümle aramızda havada asılı kalmıştı. Sanki şekli gerçekten görebiliyormuşum gibi, yatağın üzerinde süzülüyordu, ağızıma geri çekmem imkansızdı.

*Tanrım, belki de bu çok ileri
gitmişti. Lütfen, lütfen evet de.*

İki düşünce göğsümde birbirine çarptı, beni biraz baş döndürecek kadar sert bir çarpışmaydı.

Odanın diğer ucunda Wes, sanki oraya çivilenmiş gibi duvara yapışmıştı. Bir eli kapı pervazına dayanmıştı, parmak eklemleri bembeyazdı. Çenesi o kadar sıkıydı ki kaslarının titrediğini görebiliyordum. Eşofmanının önündeki nemli, koyu renkli leke hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

Mahvolmuş görünüyordu. Tahrik olmuş. Aşağılanmış. Sanki vücuduna öfkelenmiş ve az önce yaptıklarından şaşkına dönmüş gibiydi.

Özür dilemek mi, yoksa yatağın üzerinden sürünerek ona ona doğru sürünmek istediğimi bilemiyordum.

Bakışları üzerimde dolaştı — çıplak uyluklarım, elim, göğsümün kızarmış pembe rengi—ve ifadesinde bir şey değişti.

Utanç tam olarak yok olmadı ama yer değiştirdi, daha karanlık, daha ateşli bir şeye yer açtı.

Yutkundu, boğazı hareket etti. Sonunda konuştuğunda, sesi alçak ve pürüzlü çıktı. "Ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Sırtımdan keskin ve elektriksel bir sıcaklık dalgası yükseldi. Parmaklarım yorganı sıkıca kavradı.

Koyduğumuz kurallar —ders etiketli o güvenli küçük kutu— artık kağıt mendil gibi dayanıksız geliyordu. Bu teorik değildi. Bu, ona bir gösteriden fazlasını sunmamdı. Bu, onun bunu istediğini itiraf etmesiydi.

"Ciddiydim," dediğimi duydum, sesim istediğimden daha kısaydı. "Sadece izlemek zorunda değilsin."

Gözleri, hâlâ uyluklarımin üstünde duran elime kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Clara," dedi boğuk bir sesle. Bacağından endişelendiğini, nasıl pozisyon alacağını düşündüğünü anlayabiliyordum, çünkü diz çökmek söz konusu bile değildi.

Nefesimi verip doğruldu, göğsümdeki çılgın çarpıntıyı yatıştırmaya çalışıyordum. "Seni sırt üstü yatırabiliriz," dedim, her kelimeyi özenle seçerek. "Yerçekimine karşı mücadele etmeyeceğin bir pozisyonda. Vücudun orada nasıl rahat edeceğini zaten biliyor. Denge yok. Düşme yok."

Gözleri benimkilerle buluştu, sanki bir tuzak arıyormuş gibi.

"O zaman," diye devam ettim, kulaklarımda nabzım güm güm atarken dizlerimin üzerine çöktüm, "benim sana gelmeme izin ver."

Yüzünde bir anlık bir şey parladı. Umut, belki. Açlık. Korku. Hepsi bir anda birbirine karışmıştı.

Odadaki tek ses nefes almamızdı.

Sonra küçük, kararlı bir baş sallamayla kapıdan uzaklaştı. Yaşanan onca şeyden sonra topallaması daha belirgin hale gelmişti, ama adımları sağlamdı, her biri ölçülüydü. Yatağa doğru yürüdü ve bunu yüzlerce kez prova etmiş gibi yatak üzerine uzandı, yatağı denedi, yüzündeki kasları gerginleştirmeyen bir pozisyon bulana kadar bacağını hareket ettirdi.

Sırt üstü uzandı, başını yastıklarıma dayadı, geniş omuzları yorganıma gömüldü, gözlükleri hâlâ biraz eğri duruyordu, göğsü yavaş ve kontrollü nefeslerle hareket ediyordu.

"İşte," dedi, bana bakarak, sesinde sessiz bir meydan okuma vardı. "Bu senin için uygun mu, Düşes?"

Uyluklarım gerildi. Vücudumun her parçası *evet diye* bağıırıyordu.

Ona yer açtım, cildimin her santimi onun gözlerinin farkındaydı. Yatağın başlığından ayak ucuna kadar olan mesafe hiç bu kadar uzun gelmemişti. Yine de hareket ettim — dizlerimin üzerinde, dikkatli ve kontrollü bir şekilde.

Ona bir adım daha yaklaştım. Bu her neyse, içine bir adım daha daldım. "Evet," dedim, sesim hissettiğimden çok daha sağlam çıkıyordu.

"Bu benim için uygun."

Wes kendini yukarı doğru itti, omuzları sanki hiç orada bulunmamış değil de yüzlerce kez bulunmuş gibi yastıklarına gömüldü. Bacağını kaydırdı, açığı denedi, yüzü gerilmeyene kadar küçük, verimli hareketlerle protezini ayarladı. Onu çıkarabilirdi. İkimiz de bunu biliyorduk. Bunu yapmamayı seçmiş olması, şu anda ona ne kadar güvendiğini ve benimle o kadar çıplak kalmaya henüz ne kadar hazır olmadığını bana tam olarak gösterdi.

Sorun değildi. Her şeyin bir sırası vardı.

Yanına yaklaştım, ağırlığımla yatak çöktü. Elim içgüdüsel olarak göğsüne gitti, avucum oradaki sıcak kasların üzerine düz bir şekilde uzandı. Tişörtü parmaklarımın altında yumuşaktı, avucuma vuran sert ve düzenli kalp atışları benim kalp atışlarımı hızlandırdı.

"İyi misin?" diye sessizce sordum.

Ağzı yukarı kıvrıldı, çenesindeki gerginlik, kötü bir şeyin dışarı çıkmasına izin verecek kadar gevşedi. "Kesinlikle iyiden de öte," dedi, sesi alçak ve gergindi. "Buraya gel."

Beklentiyle vajinam kasılırken, karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim.

Hareket ettim, kendi tenimin her santimini, o beni izlerken ne kadar çıplak olduğumu fark ettim. Sanki yeniden soyunuyormuşum gibi hissettim, ama bu sefer düşecek bir havlu yoktu. Sadece ben, kızarmış, açık ve bu kasabada kesinlikle istememem gereken tek erkeğin gözü önünde tamamen görünür durumdaydım.

Parmaklarım göğsünden omzuna kayarken, bir bacağımı onun üzerine attım, dirseklerimi kaburgalarına çarpmamaya dikkat ederek. Önce bir dizim yanına, sonra diğeri, omuzlarını kavrayarak indi. Bu pozisyon

hem beceriksiz hem de samimiydi; uyluklarım göğsünün üzerinde asılı dururken, onun ısısı cildimdeki serin havayla buluşmak için yükseliyordu.

Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Bu, yatak başında çıplak durmaktan bir şekilde daha savunmasız bir durumdu. Onun bakışlarından saklanacak hiçbir yer yoktu, aramızda güven ve bir sürü kötü karar dışında hiçbir şey yoktu.

Orada durdum, kaslarım titriyordu, dengemi sağlamak için ellerimi başlığa dayadım. Gözlüklerini çıkardım ve yanımdaki yatağın üzerine koydum. "Bu çok mu fazla geliyorsa söyle," dedim, nefes nefese. "Eğer çok ağır geliyorsa ya da—"

"Clara." Sesi, sert ve son derece emin bir şekilde, kafamdaki düşünceleri kesip attı. Elleri kalçalarıma kaydı, parmakları sanki hayatı boyunca bu tutuşu beklemiş gibi kıvrıldı. Kirpiklerinin altından bana baktı, göz bebekleri kocaman açılmıştı, hem saygılı hem de müstehcen bir bakışla. "Mükemmelsin," dedi. "Şimdi lanet suratımın üstüne otur."

Omurgamda bir şey eridi.

Güven, korkuyu yendi. Yavaşça ve titreyerek nefes verdim ve ağırlığımı geriye bıraktım, elleri kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni tam olarak istediği yere yönlendirdi.

Ağzının bana ilk dokunuşu tüm sinir sistemimi kısa devre yaptırdı.

Isı, baskı, yıkıcı bir odaklanma... Sanki tam kalbimin ortasına kilitlenmiş ve dünyadaki tek dikkat çekmeye değer şeyin o olduğuna karar vermiş gibiydi. Her şey beyaz bir gürültüye dönüştü. Kulağımda sadece kendi kalp atışlarımdan gümbürtüsü, nefesimin hırıltısı ve sanki bir şeyden kurtuluyormuş gibi bana karşı çıkardığı düşük inilti kalmıştı.

Parmaklarım yatak başlığını sıkıca kavradı, eklemlerim ağrıyordu. Uyluklarım içgüdüsel olarak kapanmak istiyordu, her kasım aynı anda hem gerginleşiyor hem de gevşiyordu.

Oh.

Bu tereddütlü bir hareket değildi. Suyu dikkatlice yoklama yoktu, nasıl yapıldığını hatırlamaya çalışır gibi garip bir beceriksizlik yoktu. Wes vücuduyla ilgili ne kadar şüphe duysa da, bana karşı içgüdüleri bıçak kadar keskindi.

Daha önce bunu yapmış ve iyi yapmış biri gibi hareket ediyordu —ve sanki bunu hayatımın geri kalanında hatırlamam onun için önemliymiş gibi.

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylemeye çalıştım. Onun için istediğim şey buydu. Bir zafer. Bacağına her baktığında kulağına fısıldayan o çirkin sesin yüzüne çarpacak bir kanıt. Burada sakın olmalı, güçlü olmalı, benim hissettiklerimi tamamen kontrol altında tutmalıydı.

Ona yardım ediyorum, diye kendime hatırlattım, içimden bir şok daha geçti. *Ona yardım ediyorum*.

Bu kurgu yaklaşık üç saniye sürdü.

"Wes," diye nefes nefese söyledim, adı tam olarak oluşmamış bir nefeste takıldı. Ağzımdan çıkan ses benimki gibi gelmedi. Çok ham, çok tizdi. Kelimeleri, yönü, bunu yönetenin ben olduğumu hissettirecek herhangi bir şeyi aradım. "O... aman Tanrım, evet. Tam orası, yapma..."

Düşük, memnun bir ses çıkardı, titreşimi içimden geçip gitti.

Sakalları hassas tenime sürtündü, ağzının sıcaklığına sert bir kontrast oluşturdu. Her inlediğimde parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı, vücudum kaçıp o hissi kovalamak isterken beni yerinde tuttu. Beni tutuşunda yıkıcı bir şey vardı — sağlam ve yere basan, sanki ne kadar sallansam da o hiçbir yere gitmeyecekmiş gibi, ama aynı zamanda sanki beni yutuyormuş gibi, sanki açlıktan ölüyormuş ve ben aylardır yediği ilk gerçek yemekmişim gibi.

"Çok fazla geliyorsa söyle," dedi, sesi kaba ve boğuktu.

"Daha fazla," dediğimi duydum, kelime kırık bir hıçkırıkla içimden koparıldı. "Lütfen."

Kendi sesimdeki çaresizlik, onun ne kadar çabuk cevap verdiği kadar beni şok etti; her şeyi aynı anda hem daha kötü hem de daha iyi hale getiren bir şekilde uyum sağladı.

Uyluklarımı daha sıkı kavradı ve beni kendine doğru çekti. "İşte böyle," diye mırıldandı. "Yüzümün üzerinde zıpla. Beni kullan. Ağzıma boşaldığını hissetmeme izin ver."

Mantıklı düşüncelerim dağılmaya başladı.

Lanet olsun, ne kadar da kendinden emin.

Merdivenler, tepeler ve dans pistleri hakkında ne sorguladıysa, bunu sorgulamadı. Her kasıtlı hareketinde bunu hissedebiliyordum. Bana ne yaptığını tam olarak biliyordu ve bundan hoşlanıyordu — nefesimin kesilmesinden hoşlanıyordu, tutunacak bir şey arayıp durmamdan ve sadece onu bulmamdan hoşlanıyordu.

İçimden yarı gülüş, yarı hıçkırık gibi bir ses çıktı. Uyluklarım titriyordu artık, kaslarım efordan titriyordu. Bir elimi kaydırıp saçlarına daldırdım. Saç telleri parmaklarımın altında kalın ve yumuşaktı, başını dokunuşuma doğru eğdi, sanki o da daha fazlasını istiyormuş gibi.

Kendimi tutmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Bunun bir ders olması gerekiyordu, bir ilk adım, çözülmemiş duyguları seks ödeviyle karıştırmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlatan bir ibret hikayesi gibi onun yüzünde kendimi kaybetmemem gerekiyordu.

Sonra o, tıpkı benim kadar bundan zevk alıyormuş gibi, alçak ve sert bir inilti çıkardı ve son kalan kısıtlamam da kırıldı.

Kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başladı, bana verdiği her şeyi kovalayan küçük, çaresiz hareketler. O, beni sıkıca kavradı, yönlendirdi ve beni orada tutması ve hareket etmeme izin vermesi, soğukkanlılığımdan geriye kalan her şeyi mahvetti.

"Wes," diye boğuk bir ses çıkardım, her kasım tel gibi gerildi. "Ben... ben yapamam..."

İçimdeki her şey bir anda sıkıca kasıldı. Uyluklarım titredi, omurgam eğildi, keskin ve parlak bir ısı kıvrıldı, sonra patladı. Kırık bir ses içimden fırladı—yarı hıçkırık, yarı onun adı—dünya, çaresiz dalgalar halinde içimden geçen boşalmanın coşkusuna daraldı.

Öne doğru eğildim, bir elimle başlığın üstündeki duvara tutunurken, diğer elim hâlâ onun saçlarına gömülüydü. Uyluklarım başının etrafında titriyordu, nefesim sanki sahil boyunca koşmuşum gibi kesik kesik alınıp veriliyordu.

Yavaşça gevşedi, dilini son bir kez çılgınca nazikçe gezdirdi ve bu hareket içimde artçı sarsıntılar yarattı. Elleri kalçalarımın gevşedi, yerine belimi sabitlemek için yukarı kayd ve ben kendi bedenimde nasıl var olacağımı yeniden hatırlarken beni orada tuttu.

Vay canına.

Ondan önceki tüm erkekler bir yankı gibiydi; sadece birer öneri, hiçbir yankı yoktu. Wes Vaughn, seks hakkında özenle inşa ettiğim fikirlerimi alıp, yataktaki yerinden kıpırdamadan onları cehenneme uçurmuştu. O adam sadece am yalamayı tolere etmekle kalmadı, bundan zevk aldı.

Ona teklifimi, onun cazibesini geri kazanmasına yardım edeceğimi düşünerek yapmıştım.

Şu anda, titreyerek ve başlığın üzerine yarı sarkmış halde, ondan önceki herkesi sanki hiç var olmamışlar gibi silip süpürdüğünden oldukça emindim.

Dikkatlice dizlerimi açmaya zorladım.

Vücudumdaki her kas, fişi çekilip yanlamasına takılmış gibi hissediyordu. Ağırlığımı ondan santim santim kaldırdım, hareket ettikçe titrek uyluklarım itiraz ediyordu. En son istediğim şey, yanlış bir hareketle kayıp bacağına baskı uygulamaktı.

"Ben tutuyorum," dedi Wes, sesi boğuktu.

Elleri kalçalarımın belime kaydı, beni dengeledi, yönlendirdi. Dönmememe yardım etti, yatağı bulmama yardım etti, sersemlemiş bir bez bebek gibi yere yığılmak yerine yanına yerleşmememe yardım etti. Sırtım çarşafıya değdi ve tavana baktım, göğsüm çok hızlı inip kalkıyordu, ciğerlerim nasıl çalıştıklarını hatırlıyormuş gibi davranmakta berbat bir iş çıkarıyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu.

Titrek bir kahkaha boğazımdan çıktı. "Kendi adımları hatırladığımdan bile emin değilim."

Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Çenesinde hâlâ nem parıltıyordu, saçları parmaklarımdan dolayı biraz dağınıktı. Bu manzara, cildimde taze, hain bir kızarıklık dalgası yarattı.

"Clara," dedi, sanki bu bir soru değil de cevapmış gibi. "İşte. Şimdi hatırladın."

Titrek bir nefes verdim. "Gösterişçi."

Sadece birbirimize baktık, aramızdaki hava yoğun ve sessizdi. Sonra yer değiştirdi, parmakları yere düşmüş havluyu bulana kadar körü körüne uzandı.

"Buraya gel," dedi yumuşak bir sesle.

Oturdu, bir elini arkasına dayadı ve beni nazikçe kucağına çekti. Birkaç dakika önceki cesur tavırları yok olmuştu; geriye kalan

geriye kalan, dikkatli ve neredeyse utangaç bir tavidir. Havluyu kullanarak bacaklarımın arasını sildi, o kadar şefkatliydi ki boğazım düğümlendi, dokunuşu yavaştı ve telaşsızdı, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, bir an gözlerini kaldırıp benimkilerle buluşturdu. "Sadece ...senin rahat etmeni istiyorum."

"Az önce omurgamı erittin," dedim, sersemlemiş bir halde. "Bu noktada rahatlık göreceli bir kavram."

Düşük ve memnun bir sesle kıkırdadı. İşini bitirdiğinde havluyu yere attı ve yataktan kalktı, fark etmediğimi varsaymaya devam ettiği o tanıdık özenle hareket ediyordu. Yüzlerce kez yapmış gibi şifonyere doğru yürüdü, en üst çekmeceyi açtı ve eski bir tişört bulana kadar içini karıştırdı.

"Kollar," dedi.

Tişörtü saçlarıma dolanmamasına dikkat ederek başımdan geçirdi, sonra hafifçe okşayarak kalçalarımın üzerine indirdi.

"Çok çekici," dedim. "Gerçek bir baştan çıkarma kıyafeti."

Gözleri ısındı. "Güven bana," dedi. "Benim tişörtümün içinde nasıl görüldüğünü çok uzun bir süre hatırlayacağım."

Kalbim yavaşça, tehlikeli bir şekilde takla attı.

Yatağın kenarına oturdu, dizlerimiz birbirine değecek kadar yakındı, ve elini yüzüne götürdü. Bu olay başladığından beri ilk kez, o da biraz sarsılmış görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordum, çünkü önemli olan tek soru bu gibi geliyordu.

Elini indirdi, parmaklarıyla uyluklarına bir kez vurdu. "Evet," dedi yavaşça. "Ben... evet."

Bir an geçti. Sonra bana neredeyse inanamayan bir bakış attı.

"Bunu düşünmedim," dedi. "Neyi düşünmedin?" diye sordum.

"Bacağım." Bakışları kısa bir süre, eşofmanının altındaki protezin uzandığı yere indi, sonra tekrar yüzüne döndü. "Dengemi düşünmedim. Ya da acıyı. Ya da neyin ters gidebileceğini. Bir kez bile. Bütün bu süre boyunca kafamdaki tek şey sendin."

Gözlerimin arkasında sıcak bir şey batmaya başladı.

“Şey,” dedim, havalı bir tavır takınmaya çalışıp başarısız olarak, “elindeki işe oldukça odaklanmış görünüyordun.”

Ağzı seğirdi. “İkinci ders konsantrasyon gerektiriyordu galiba.”

Burnumdan soludum. “Aslında beklentilerin ötesinde bir performans sergilemiştin.”

“Sanırım iyi bir öğretmenim vardı,” diye mırıldandı.

Bu iltifat göğsümün içine işledi ve orada, sıcak ve ağır bir şekilde yerleşti. Buna pratik demiştik, iş olarak tanımlamıştık, ama sanki bu, şimdiye kadar önemli olan tek sınavmış gibi vücudumu parçalara ayırışında hiçbir kliniklik yoktu.

Göğsümde gurur şişti, acıtacak kadar keskin bir gurur. Kendimle ilgili bir gurur değildi — gerçi egom da pek acı çekmiyordu — ama onunla ilgiliydi. Hiç tereddüt etmeden hareket edişiyile ilgiliydi. Sanki kendi gücüne yeniden güvenmiş gibi ellerinin uyluklarımı kavrayışıyla ilgiliydi. Benden bir inilti koparıp, sanki en sevdiği dili hatırlamış gibi başını kaldırışıyla ilgiliydi.

O, bedeni zayıflamış, kırılmış bir adam değildi. Bir kadını nasıl taptıracakını çok iyi bilen ve bu fırsatı sabırsızlıkla bekleyen bir adamdı.

Bunun beni ona ne kadar çok aşık ettiği tehlikeliydi.

Bu kelime aklıma gelir gelmez içimden irkildim ve onu o kadar hızlı geri ittim ki beynim sarsıldı. Aşk değil. O değil. Kurallarımız vardı. Bu, *kelimenin* tam anlamıyla *ilk* kuraldı.

Ciddileşti, gözleri yüzümü taradı. “Bu gecelik bu kadar yeter.”

İçimde bir anlık panik dalgası geçti, ama o hemen ekledi: “İkimiz de biraz dinlenmeliyiz.”

Rahatlama ve hayal kırıklığı göğsümde çarpıştı.

“Evet,” dedim. “Kulağa hoş geliyor.”

Parmakları, sanki izin istermişçesine, yavaşça ve tereddütle elime dokundu. Elimi ters çevirdim ve avuç içlerimizi birbirine bastırdım. Nedense bu basit temas, bacaklarımın arasına soktuğu ağızından daha samimi geldi. Burada saklanacak hiçbir şey yoktu. Şok yoktu, aciliyet yoktu. Sadece yatakta, gençler gibi el ele tutuşan iki insan vardı.

“Ben... seni temizlenmene bırakayım,” dedim, yutkunarak. “Ya da, bilirsin, üstünü değiştirmen.”

Boynuna hafif bir kızarıklık yayıldı, belirsiz ama oradaydı. "Muhtemelen iyi bir fikir," diye mırıldandı.

Orada uzun, sessiz bir an daha oturduk, ellerimiz birbirine kenetlenmiş, nefeslerimiz yavaş yavaş senkronize olmuştu. Koridordaki kalorifer tekrar çalışmaya başladı. Kar, pencereye hafifçe vuruyordu. İçeride her şey doğal olmayan bir şekilde durgun hissettiriyordu.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda.

Gözlerimi kırdım. "Ne için? Sen birçok yeteneğini sergilerken yanında durduğum için mi?"

"Şey için..." Başını salladı, kelimeleri arıyordu. "Bana tekrar kendim gibi hissettirdiğin için. Birkaç dakikalığına da olsa."

Göğsümdeki acı büyüdü, kocaman, parlak ve korkutucu bir acı.

"Sen kendinsin," dedim sessizce. "Unutsan bile."

Başparmağı, neredeyse dalgın bir şekilde elimin arkasını bir kez okşadı. Sonra bıraktı, parmakları omurgamın en dibine kadar hissettiğim bir isteksizlikle kayıp gitti.

"Ben, şey..." Boğazını temizledi ve yataktan dikkatlice kalktı. "Sabah görüşürüz."

Sanki bana sırtını dönmek, kurduğumuz büyüü bozacakmış gibi, kapıya doğru birkaç adım geri attı. Eşiğin önünde durdu ve geriye baktı, yarı karanlıkta yüzündeki ifade okunamazdı.

"Tatlı rüyalar, Clara," dedi yumuşak bir sesle. Kapı arkasında tıkırdayarak kapandı.

Uzun bir süre kıpırdamadım.

Lambandan gelen küçük ışık halesi dışında oda karanlıktı. Vücudum hâlâ titriyordu, derimin altında yavaş, derin bir titreşim vardı, her sinirim az önce ne olduğunu ve bunu bana kimin yaptığını biliyordu. Çarşaflar hafifçe şampuanımın, onun sabununun ve ikimizin arasında yarattığımız yeni bir şeyin kokusunu taşıyordu.

Geriye yattım, tavana bakarak, ağzımda sersemlemiş bir gülümseme belirdi.

Sonra, orgazm sonrası sersemlik bulutunun altında, korku taşı kendini hissettirdi — kaburgalarımın dibine yerleşen küçük, yoğun bir ağırlık. Bu, Wes'in özgüvenini geliştirmek için başlamıştı. Eskiden olduğu gibi

eskiden olduğu gibi bir erkek olabilmesi için... *diğer kadınlarla*. İçimi hafif bir mide bulantısı sardı.

Artık bu fikre tahammül edemiyordum.

Eğer bu sadece başlangıçsa, düşündüğümden çok daha büyük bir belaya bulaşmıştım.

YİRMİ YEDİ

WES

GÖKYÜZÜ pencerelere degecek kadar karardığında, ev farklı bir havaya bürünmüştü.

Daha hafif. Ya da belki de sadece bana öyle geliyordu.

Bir elimde cüzdanım ve anahtarlarım, diğer elim ise ihtiyaçtan çok alışkanlıktan dolayı tezgaha dayalıyken mutfakta dolaşırken bacağım neredeyse hiç ağrımadı. Genellikle beyaz gürültü gibi arka planda duran hayali ağrı sessizleşmiş, yerine derimin altında vızıldayan başka bir şey gelmişti.

Beynim her daldığında, hemen dün geceye geri dönüyordu. Clara'nın başımın etrafında titreyen uylukları. Saçlarımın içindeki parmakları, sıkı ve çaresiz bir şekilde yüzümün üzerinde sallanıyordu. Boşaldığında tüm vücudunun bir anda gerilip sonra gevşemesi, dilinde adımın parçalanarak çıkması. Sonra, onu havluyla nazikçe sildiğimde yüzünde beliren sersemlemiş, şaşkın küçük gülümseme.

İkinci dersmiş, hadi oradan. Bugün o kadar çok kez tekrar izlememem gereken bir özet gibiydi.

Sadece düşünmekle bile iki kez sertleşmiştim.

En tuhaf kısmı ise sonrasında hiçbir şeyin olmamasıydı. Utançla çöküş yoktu. En kötü senaryoların zihnimde tekrar tekrar canlanması yoktu. Sadece o tek, basit, şaşkın düşünce bir şahin gibi başımın üzerinde dönüp duruyordu.

Ona o kadar iyi hissettirmiştim.

Clara, çıplak ayakları, bol tişörtü ve evimin içinde

. Buzdolabını açtı, üzüm kasesini aldı ve kalçasını kullanarak kapıyı kapattı. Bana döndüğünde, ağzına iki üzüm tıkmıştı bile, yanakları sincap gibi şişmişti.

"Merhaba," dedi, yanakları yuvarlaklaşmış, gözleri biraz büyümüş, sanki en son böyle yüz yüze geldiğimizde ağzımın tam olarak ne yaptığını yeni hatırlamış gibi.

Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. "Selam," dedim, sesim alçak ve boğuk çıktı.

Hızla çiğnedi, bir şey onu ele vermesin diye elini çenesinin altına koydu. Yanaklarında iki pembe bayrak gibi bir kızarıklık belirdi, kulaklarına doğru tırmandı. Bu, derimin altında yanan kızarıklıkla aynıydı.

Bakışları üzerimde dolaştı; kot pantolonum, kapüşonlu sweatshirt'üm, elimdeki anahtarlar. "Nerd Gecesi mi?" diye sordu, sanki bu dünyadaki en normal soruymuş gibi.

Küçük bir kahkaha attım. "Evet," dedim. "Onlara aslında hayalet olmadığımı hatırlatmam gerektiğini düşündüm."

Ağzı yumuşak ve biraz utangaç bir şekilde kıvrıldı. "Hayes'e selamımı söyle," dedi. "Ve bu sefer Brody'nin seni zorbalıkla bir karakterin ölümüne sürüklemesine izin verme."

"Olası değil," diye mırıldandım. "Ortaokuldan beri beni öldürmeye çalışıyor. Zarlar ona sadece yeni fikirler veriyor."

Bir üzüm daha alırken sırtı ve göğsümde endişe verici, alışılmadık bir şey oldu; batmak yerine yükseldi.

Bütün günü bu yeni, temkinli çekim gücünde birbirimizin etrafında dönerek geçirmiştik — koridorda karşılaşmalar, birlikte içilen kahve, altında on iki soru daha barındıran birkaç "iyi misin?" kontrolü. Garip özürler yoktu. Dün gece hiç olmamış gibi davranmak yoktu. Sadece... farkındalık. Yüzeyin altında daha fazla sıcaklık.

Çok uzun zamandır ilk kez, evden çıkma fikri bir iş gibi gelmedi. Bir kanıt gibi geldi. Mağaraya geri kaymadığımın kanıtı. Her şeyin iki yönde de değişebileceğinin kanıtı.

"Beni bekleme," dedim, suyumun kapağını açarken.

Başını eğdi, gözleri parlıyordu. "Yalancı," dedi hafifçe.

Haklıydı. Maç kaçınılmaz olarak rayından çıktığında ona mesaj atmayı zaten planlıyordum.

Anahtarlarımı cebime koydum, kapıya doğru yürürken adımlarım sağlamdı. Protezimin tanıdık ağırlığı... bu gece bana doğru geliyordu. Bir uyarı etiketi gibi değil. Beni zorlu bir süreçten geçiren ve hâlâ burada olan bir parçam gibi.

Verandaya adımımı attığımda soğuk yüzüme çarptı, nefesim buharlaşarak duman oluşturdu. Bir kez olsun, göğsümdeki sıkışma korkuyla alakalı değildi.

Arkamdan kapıyı kilitledim, o lanet üzüm kasesi ile hâlâ orada durduğunu bildiğim sıcak ışık dikdörtgenine bir kez baktım ve kamyonete doğru yürüdüm.

Prezervatifler, her şeyi gereğinden biraz daha trajik gösteren titrek bir floresan ışık şeridinin altındaki arka duvarda duruyordu.

Orada durup, ellerimi belime koyarak, üç raf dolusu lateksi, çalışmadığım bir sınavmış gibi izledim.

Ne halt ediyorum ben?

Cevap hemen geldi, kuru ve yardımcı olmayan bir cevap. *Neden burada olduğunu çok iyi biliyorsun, ahmak.*

Gözlerim seçenekler üzerinde dolaştı. Yivli. Ultra ince. Çevre dostu. Egomu aynı anda üç farklı yöne çekip duran farklı boyutlar. Üçlü, onlu, yirmi dördü kutular.

Gerçekçi. İyimser. İyi bir hafta sonu geçiren eski halim.

İstem dışı olarak ağzım gülümsedi.

Kaburgalarımın altında, aç karnına içilen ilk bira gibi garip, köpüklü bir his vardı. Tekrar prezervatif almak... tehlikeli geliyordu. Aptalca. *Umut verici.* Geleceği olan bir erkeğin yapacağı türden bir iş gibi, kendi yansımasından kaçan, yarı mahvolmuş halim değil.

Keder, o karıncalanmanın altına hızla ve keskin bir şekilde sızdı.

Bir kutu aldım, başparmağım kenarından sıyırdı. Kazadan önce bunlara ihtiyacım olmamıştı. Hastane odaları ve

rehabilitasyon ve her adımda yeniden yürümeyi öğrenmeden önce. Cinsel hayatım "olası gerçeklik" yerine "teorik" olarak sınıflandırılmadan önce.

Başparmağım kartona dokundu, ritim nabzımla birlikte hızlandı. Hiç çaba sarf etmeden zihnimde Clara'yı görebiliyordum — dizleri omuzlarımı sarmış, tadı, sıcaklığı ve bana yalvarışları. Sadece kendi kafamın içinde değil, onun içinde olma düşüncesi, fermuarımın arkasındaki sikimi kıpırdatmaya yetti.

Evet. Bu oluyordu.

İkinci bir kutuya uzandım, tereddüt ettim ve bir tanesine karar verdim.

Gerçekçi ol dostum. Belki de toplu alım yapmadan önce kendini küçük düşürmemeye çalış.

"Wes?"

Adımın sesini duyduğumda, ruhum bir plak çalar gibi aniden durdu.

Hızla arkamı döndüm.

Hayes, rafın sonunda duruyordu, omuzları iki üzücü kurutulmuş et ve dudak parlaticısı vitrini arasındaki boşluğu dolduruyordu. İş kotu, yıpranmış flanel gömlek, hızlı bir düşün ardından nemli saçlar, bir elinde altı paket bira, diğer elinde bir torba kraker. Yarı eğlenceli, yarı yorgun ifadesine kadar her bir parçası, lanetli bir küçük kasaba başrol oyuncusu olduğunu haykırıyordu.

"Evet. Selam," diye mırıldandı, vitrine boyun eğmiş bir şekilde hafifçe vurdu.

İleri adım attığımda, omuzu kurutulmuş et indirimini tanıtan karton bir standı çarptı. Stand eğildi, sallandı ve ardından yavaş çekimde et çubukları kayarak onun arkasında yarı yarıya çöktü.

Beynim çılgılık attı. *Prezervatifleri sakla, prezervatifleri sakla, Tanrı aşkına, lanet prezervatifleri sakla.*

Elim yana doğru fırladı. Alt raftaki parmaklarımın ilk dokunduğu şeyi yakaladım ve prezervatif kutusunu indirimli soğuk algınlığı ilaçlarının arkasına kaydırırken onu önüme çektim.

Aşağı baktım.

Tamponlar.

Mükemmel.

Arkamı döndüm, sanki dördüncü çeyrekte bir maçta potayı savunuyormuşum gibi vücudumla rafın geri kalanını kapattım.

O irkildi, içinden küfretti ve bunu kesinlikle bekliyormuş gibi bir tavırla rafa düzeltti.

Hayes'in gözleri koridoru taradı ve şüpheyle omzumun arkasındaki prezervatif ve kayganlaştırıcıların bulunduğu rafa takıldı. "Ne var?"

"Selam," dedim, sesim kısık çıkarken, aramızdaki kutuyu kaldırdım. "Clara mesaj attı. Acil bir iş var."

Yüzünde o kadar hızlı bir rahatlama belirdi ki, göğsüm sıkıştı. "Vay canına," dedi, kahkaha atarak. "Seni şimdiden ayak işlerine mi koşturuyor? En azından seni alıştırmak için birkaç ay bekler sanmıştım."

Dostum, sen hiçbir şey bilmiyorsun.

Burun kıvırdım, düzenli olarak kadın hijyen ürünleri alan bir adam gibi görünmeye çalışıyordum, en iyi arkadaşım geldiği için prezervatifleri bir kenara atmış bir adam gibi görünmemeye çalışıyordum. "Yardım edeyim dedim," dedim.

Bakışları elimdeki kutuya kaydı. Kaşlarını daha da çattı. "O mor olanları kullanıyor," dedi, başka bir rafa doğru başını sallayarak. "Aynı marka, farklı kutu. Bir keresinde bunun neden önemli olduğu konusunda bana yirmi dakikalık bir nutuk çekmişti."

Ona baktım. "Kız kardeşinin tampon tercihlerini mi biliyorsun?"

"Dört kız kardeşim var," dedi düz bir sesle. "Çoğu kadın doğum uzmanından daha fazla adet döngüsü hakkında bilgim var. Ona bir iyilik yap ve diğerlerini al, yoksa bu konuyu sonsuza kadar dinlemek zorunda kalacağım."

Boğazım düğümlendi. "Tamam," dedim, boğazımı temizleyerek. "Bunu mahvetmek istemem."

Arkamı döndüm, yanlış kutuyu yerine geri koydum ve onun işaret ettiği mor çizgili olanı aldım. Kapanış saatinden önce prezervatif reyonuna ne kadar hızlı dönebileceğimi kafamda hesaplamaya çalışmak yerine, tamamen emiciliğe odaklanmış bir erkek gibi görünmek için elimden geleni yaparken, nabzım kulaklarımda güm güm atıyordu.

Hayes pretzelleri diğer eline aldı ve başını kasaya doğru salladı. "Brody's'e mi gidiyorsun?"

"Tabii ki," dedim. "Biraz kumar oynayayım, beni hile yapmakla suçlasın, her zamanki gibi."

"İyi." Sesi samimi geliyordu. "Bazen o evden çıkmak iyi gelir. Clara zaten yeterince endişeli."

Kahkaha patladı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Bana pek çok şey anlatır." Yüzünde sevgi dolu bir ifade belirdi. "Bunların yarısı senin ne kadar baş belası olduğunla ilgili."

Göğsümün içini bir sıcaklık kapladı. "Hayatı heyecanlı kılıyor."

Birlikte ön tarafa doğru yürüdük, başımızın üstünde floresan ışıkların uğultusu, botlarımızın altında linolyumun gıcirtısı vardı. Mekan, çok uzun süre demlenmiş kahve ve ucuz tıraş losyonu kokuyordu. Burun halkası ve kulaklık takmış genç bir kasiyer, yaklaştığımızda başını kaldırdı, yüzünde gençliğin sıkıntısından kaynaklanan donuk bir ifade vardı.

Hayes birasını ve krakerlerini tezgaha bıraktı. Ben de kesinlikle Clara için olan çok önemli tampon kutumu ekledim. Çocuk gözünü kırpmadan her şeyi kasadan geçirdi.

Ödemeyi yapıp soğuğa çıktık, elimizde plastik poşetler hışırdıyordu. Temiz ve keskin hava yüzüme çarptı, kafamdaki statik elektriği biraz da olsa temizledi.

"Cidden," dedi Hayes, çatlaklarla dolu otoparkı geçip kamyonetlerimize doğru yürürken. "Onun için böyle şeyler yaptığın için teşekkürler. Sanki canını sıkıyormuşsun gibi davranacak ama..." Omuzlarını silkti. "Anlarsın ya."

Hayes başını salladı, omuzlarında büyük kardeşin endişesinin ağırlığı vardı, bunu çok iyi tanıyordum.

"Şu anda sağlam birine ihtiyacı var," diye bitirdi.

Gülmek, göğsümden dışarı çıkmaya çalışırken aynı anda ölmeye çalışıyordu. Dün gece o kız kardeşin kendini okşamasını izleyerek kendi pantolonuna boşalan bir adam için "güvenilir" kelimesini seçmezdim.

"Evet," dedim sessizce. "Ben hallederim."

Memnuniyetle bir kez başını salladı. "Orada görüşürüz."

Bira bacağına çarparak kamyonetine doğru yürüdü. Ben orada durdum, elimde çantam asılı, göğüs kafesimin altında suçluluk duygusu ve daha sıcak bir şey birbirine karışmıştı.

BRODY'NİN YEMEK masası, sanki üzerinde küçük bir savaş çıkmış gibi görünüyordu.

Her yer zarlarla doluydu. Kareli kağıtlar. Austin dışında kimsenin anlam veremediği, silinebilir kalemle çizilmiş bir harita; el çizimi bir kale etrafına dağılmış oklar, küçük X işaretleri ve kurukafalar. Boş bira şişeleri, bir kase kraker, sandalyenin arkasına atılmış birinin terk ettiği sweatshirt.

"Hâlâ garaj yolunda neredeyse kaza yapacağına inanamıyorum," diyordu Cal, bir deste büyü kartını karıştırarak Hayes'i taklit ediyordu. "Gerçek bir tepe bile değildi dostum."

Hayes ona orta parmağını gösterdi ve krakerlere uzandı. "Kara buz, herkese eşit fırsat sunan bir katildir."

"Tabii," dedi Brody, minileri sıraya dizerek. "Ama sadece sen kendin beyin sarsıntısı geçirmeyi başarabilirsin." Brody, Hayes'i işaret etti. "Ayrıca, kaldırıma tuz serptim, o yüzden bana sataşma."

Ağzım seğirdi.

Bir saniye sonra, aslında burada olduğum için mutlu olduğumu fark ettim.

Bu gece gürültü sinirlerimi tırmalamıyor gibiydi. Sandalyelerin sürtünmesi, tepsideki zarların takırdaması, yarı elf ranger'ımızın NPC ahır görevlisini tekrar baştan çıkarabileceği konusundaki tartışma... Hepsi aşırı yük yerine arka plan müziği gibi geliyordu. Bacağım masanın altında uzanmış, protezim sabitlenmişti ve kim izliyor diye düşünmeden hareket ettim.

"Sıra sende, Vaughn," dedi Austin, karakterimin minyatür figürünün bir mağaranın ağzında durduğu haritayı işaret ederek. "Lanetlilerin Atı ya da ona ne isim verdiysen, bir yön seçmesi gerekiyor."

"Midnight," diye düzelttim, çünkü bazı şeyler önemliydi. "Ve o lanetli değil. Yanlış anlaşılmış."

"Sadece zar at," dedi Brody gülerek.

Elimdeki zarları salladım. Plastik zarlar tanıdık bir ritimle birbirine çarptı, bu beni başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde kendime getirdi.

Zar atmanın ortasında, cebimdeki telefonum titredi.

Diğer elimle telefonu yakaladım, başparmağımla masanın kenarının altından ekrana dokundum.

CLARA

Neden kardeşim bana "mükemmel tamponlar" için ona teşekkür edebileceğimi yazmış?

Boynumdan bir sıcaklık yayıldı. Göğsümden bir kahkaha çıkmaya çalıştı.

Beynim fazla düşünmeden başparmaklarım hareket etti.

BEN

Sonra açıklayacağım, ama kısaca panikledim ve akışına bıraktım.

Üç nokta belirdi. Kayboldu. Tekrar belirdi.

CLARA

Saçmalıyorsun. Yine de doğru olanı seçtiğin için teşekkürler.

Göğsümdeki küçük düğüm gevşedi. Telefonu cebime geri koydum, ağzım gülümsemeyle mücadele ediyordu.

"İşten mesaj mı geldi?" diye sordu Hayes, d20 zarına uzanırken ses tonu gayet rahattı.

Yüzüm ifadesiz kaldı, ama dudaklarımın köşelerinde bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyordum. "Sadece Clara, merdivenlerde ölmediğimi kontrol ediyor," dedim.

"Gördün mü?" dedi Austin. "Tam zamanlı, evde yaşayan hemşire. Sen resmen bir Hallmark filmi gibisin."

"Hallmark filmlerinde, onun gözlerini devirip bana bu kadar bebek gibi davranmamamı söylediği kısım atlanır," dedim.

T masa gülmüştü. Hayes elini başını başını ama gözlerinde gözlerinde düşünceli bir ifade vardı, sanki sözleri kafasında tartıyormuş gibi.

Oyun gecesi devam etti.

Büyük slotları ve erzaklar hakkında tartıştık. Brody, üç seans boyunca işaret ettiği bir tuzağa düştüğümüzde küfretti. Hayes'in karakteri, herkes için bir şekilde işe yarayan, olağanüstü aptalca bir şey yaptı. Ruhumu biraz acıtan bir şekilde eski günlerdeki gibi hissettim — aynı adamlar, aynı masa, aynı gürültü, tek fark, bacağım spot ışığı gibi hissetmiyordu ve beynim beni kendi derimden çıkarmaya çalışmıyordu.

Tüm bunların altında ince bir ip çekiyordu; şu anda iki hayat yaşadığımın sürekli farkındalığı. Biri bu masada, zar atıp

saçma sapan konuşuyordum. Diğer i se evde, ellerime oda arkadaşım dan uzak durmasını öğretirken, ağızım her şeyi yapıyordu.

Sonunda pizza kutuları boşaldı, bira bitti ve insanlar omuzlarıma vurup “bir dahaki sefere kesinlikle büyüleri okuyacağım” diye bağıarak ayrılmaya başladılar.

Ceketimi omuzlarıma attım.

"Sen de mi çıkıyorsun?" diye sordu Hayes, kapının yanındaki kancadan anahtarlarını alırken.

"Evet." Uzanıp gerindim, uyluklarımda acıdan çok bilgi veren bir gerginlik hissettim. "Yarın erken saatte fizik tedavi var. Yarı uykulu bir halde gidersem terapistim beni yerden yere vurur."

Birlikte verandaya çıktık. Gece havası keskin ve soğuktu, nefesimiz beyaz dumanlar halinde dışarı çıkıyordu. Sokağın karşısında, birinin veranda ışığı yanıp sönüyordu, ince kış havasından oluşan bir bulutun içinde bir hale oluştuyordu.

Bir an için her şey kolaydı. Sadece ben ve en iyi arkadaşım, her şey değişmeden önce yüzlerce kez yaptığımız gibi yan yana duruyorduk.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi Hayes.

Bunu söylerkenki tavrı sıradan değildi. Dikkatliydi.

Omuzlarımı zorla silktim. "Saçlarımda iyi olduğı bir gün."

O burun kıvırdı. "Evet, sebebi bu olmalı."

Eli ceketinin cebine kaydı. Diğer i anahtarlarıyla oynuyordu, metal yumuşak bir tını çıkarıyordu. "Ciddiyim," diye ekledi, gözleri yüzüm yerine karanlık sokağa bakıyordu. "Uzun zaman oldu. Bu gece Cal'a, karizma puanıyla bir han sahibini baştan çıkarmaya çalıştığı için bağırdın. Bu eski halin gibi geldi."

Kıkırdayarak güldüm. "Hak etmişti," dedim. "Sadece genç ve kendini beğenmiş olduğı için kendini ana karakter sanıp duruyor."

Omuzlarında bir rahatlama oldu, ama o bakışı tanıyordum. Bir soru hazırladığını ve mayına basmadan nasıl soracağını bulmaya çalıştığını gösteren bakış.

Hayes homurdandı, sonra ciddileşti. Başını çevirdi ve uzun bir süre beni inceledi, tıpkı çocukken aptalca bir şey yaptığımda gerçekten iyi olup olmadığımı anlamaya çalışırken yaptığı gibi.

"Seninle kalmasına gerçekten çok sevindim," dedi.

Boğazımda bir şey düğümlendi.

Parmakları arasında anahtarları çevirdi. "Kız kardeşime zarar verirsen seni ahırın altına gömerim" gibi bir konuşma yapmayacağım," diye devam etti. "Onun kim olduğunu biliyorsun. Sadece Clara'nın her şeyi çok yoğun hissettiğini bil." Çenesi gerildi, kasları bir kez seğirdi. "Yani işler bir gün... karmaşıklaşırsa... onun Clara olduğunu unutma. Nazik ol."

Bu sözler aramızda çalan bir çan gibi yankılandı.

Beynim son yirmi dört saatte depoladığı tüm görüntüleri ortaya çıkardı: önümde çıplak hali, yüzüme boşalırken uyluklarındaki titreme, sonrasında bana sanki pratik yapan kırık bir adamdan daha fazlasıymışım gibi bakışı.

Onun gözlerine bakıp hiçbir şey olmayacağına dair söz verebileceğim bir senaryo yoktu. O gemi sadece denize açılmakla kalmamış, arkasında kalan iskeleyi de ateşe vermişti.

"Onu asla kasten incitmezdim," dedim.

Bu, söyleyebileceğim tek dürüst şeydi. Sesim sessiz ve samimi çıkmıştı. "Elimden gelen bir şekilde değil."

Hayes'in omuzları düştü. Sanki aradığı cevap buymuş gibi bir kez başını salladı.

"Biliyorum," dedi. "Bu yüzden sana güveniyorum."

Verandadan inip kamyonetine doğru yürüdü, ama hemen Brody'nin yan aynasına kapüşonlu ceketinin köşesi takıldı. Kumaş keskin bir sesle yırtıldı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve kumaşı çekip çıkardı; kenarında yeni bir yırtık ortaya çıktı.

Yarı öfkeli, yarı sevgiyle başımı salladım ve aynanın onu şahsen hakaret etmiş gibi kaputun etrafında dolaşmasını izledim. Hayes Darling — hayaletler, yerçekimi ve cansız nesneler kavramının tamamı tarafından lanetlenmiş.

Kendi kamyonetime doğru yürürken göğsüm ağırlaşmıştı. Hayes'in sözleri eve kadar yol boyunca kafamda yankılandı, silkelemediğim, düşük ve sabit bir ağırlık gibi.

İçeri girdiğimde ev karanlıktı. Anahtarlarım kapının yanındaki kaseye çarptığında yankılanan bir ses çıktı. Bacağım, çok fazla oturmaktan ve yeterince esnememekten kaynaklanan o tanıdık, sönük ağrıyla sızlıyordu,

bu yüzden omuzlarımı çevirdim, dizimi esnettim ve mutfağa doğru yöneldim.

Buzdolabını açtığımda soğuk bir ışık yere yayıldı. Bir şişe su almak için uzandım, elim rafa değdi ve donakaldım.

Kapıdaki liste yine uzamıştı.

Clara'nın el yazısı, farklı renklerdeki keçeli kalemlerle benimkine karışmıştı, dolambaçlı ve sıkışık, sanki ikimiz de kaç tane kuralı çiğnediğimizi itiraf etmektense, yeni kurallar aramaya devam ediyormuşuz gibi. Gözlerimi sayfanın aşağısına kaydırdım.

Kural #1: Acıma partileri yok.

Kural #2: Sünger banyosu yok.

Kural 3: Eve rastgele erkekler getirmek yok (ev sahibinin talimatı).

Kural 4: Ev sahibi kendi fizik tedavisine katılmak zorundadır.

Kural #5: Kiracı, yargılanmadan akşam yemeğinde dondurma yeme hakkını saklı tutar.

Kural #6: Ciddiyetini göstererek kapıyı çal.

Kural #7: İş yerinde düşmanca tabelalar yasaktır.

Kural #8: Yemek yapan bulaşıkları yıkamaz.

Kural #9'a geldiğimde ağzım seğirdi.

Kural #9: Karda öpüşmek yasaktır.

"Hayır" kelimesinin üzerine kalın, siyah bir X çizmişti, kelime mürekkebin altında silinmişti. *Karda öpüşmek*, bir itiraf gibi bana bakıyordu.

Daha aşağıda, yeni eklemeler vardı:

Kural #10: Dersler kapalı kapılar ardında kalır.

Kural 11: İkimizden biri dur diyebilir. Suçluluk yok. Özür yok.

Boğazım düğümlendi.

O ilk gece, en önemli kural hakkında şakalaşmıştık. Her şeyi kapsayan kural. *Aşık olmamak*. O bunu bir şaka gibi söylemişti, ben de sanki çok bariz bir şeymiş gibi gülmüştüm. Sanki bu, buzdolabına yapıştırıp, sırf irade ve kalıcı kalemle zorla hayata geçirebileceğin bir şeymiş gibi.

Orada değildi.

Üstü çizilmemişti. En alta sıkıştırılmamıştı. Sadece... yoktu.

Elimdeki su şişesi terlemişti. Buzdolabı sessizce uğulduyordu, inatla işini yaparken, midem açlıkla hiçbir ilgisi olmayan bir nedenden dolayı düğümlenmişti.

Kendime, bu sefer yazmayı unuttuğunu söyledim. Acele ettiğini, yer kalmadığını, siyah mürekkeple yazılmasa bile anlaşılacağını söyledim.

Alnımı serin metale dayadım, gözlerimi kapattım, soğukluk derime işledi. Liste zihnimde bulanıklaştı, bizi güvende tutacağını iddia ettiğimiz çizgiler ve sözlerden oluşan bir karmaşa.

Her şey için kurallarımız vardı, ama benim durduramadığım tek şey hariç.

Gerçek yine de yavaşça ve kaçınılmaz bir şekilde ortaya çıktı.

O kural buzdolabına ait değildi çünkü benim için çoktan çiğnenmişti.

YİRMİ SEKİZ

CLARA

Aramızdaki SALSA KABI, gerginlik ve tuz arzusu yüzünden çoktan yarısı boşalmıştı ki, Wes'in son beş dakikadır kapıya bakmadığını fark ettim.

İçeri girdiğimizde bunu yapmıştı — odayı ince bir şekilde taramış, çıkışları, barda toplanan insanları, masalar arasında koşuşturan çocuğu gözden geçirmişti — ama La Casita'daki masaya oturduğumuzda omuzları gevşemişti. Tam olarak gevşek değildi, ama alıştığım o darbeye hazırlıklı duruşu da yoktu.

Şimdi karşımda oturuyordu, sol bacağı masanın altında uzanmış, protezi koltuğun alt kısmına dayalıydı. Tavan ışıkları sıcaktı, tişörtünün kolları pazılarını saran ön kollarındaki koyu renkli kıllara yansıyor. Sadece solmuş bir ordu tişörtü ve sürekli giydiği o yıpranmış kot pantolondur, ama kolları masanın üzerine öyle bir şekilde uzanmıştı ki, damarlı kaslarını görmezden gelmek imkansızdı.

Eli bardağını kavriyordu, parmakları bardağı gölgede bırakıyor, damarları keskin çizgiler halinde belirliyordu. Gözlerimi onlardan birinin peşinden sürüklemem için kendimi zorlamam gerekti, parmak ucumun onun bileğinden parmak eklemlerine doğru kaymasını hayal ediyordum. O ellerin kalçalarımı nasıl sardığını, beni sabit tutarken o...

Beynim o cümleyi tamamlayamadan ağzıma bir tortilla cipsi attım.

"Ee." Wes çenesini bana doğru eğdi, keskin mavi gözleri sabit. "Fotoğraf çekimi nasıl gidiyor?"

Engelleyemeden içimden bir iç çekiş kaçtı. “Kışın yapılan o büyük gelinlik şovunu mu kastediyorsun?” Sanki kendimi silahlandırıyormuş gibi biraz daha salsa aldım. “Şey... çok yoğun. Elodie çok heyecanlı, bu harika, ama makyözümüz Traverse City'de daha iyi ücretli bir iş için bizi bıraktı, iki gelinlik tasarımcısının onayını hâlâ bekliyorum, fotoğrafçı hem bir dahi hem de bir diva ve Michigan'ın havası tüm programı kar felaketiyle tehdit ediyor.”

Ağzı, gülümsemeyi zor tutuyormuş gibi seğirdi. “Kar da ...güzel olabilir mi?”

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı ve gülümsedim. “Muhteşem olabilir. Ama saçlarım ıslak, cansız bir karmaşaya dönüşürse ve dudaklarım maviye dönerse o kadar da güzel olmaz. Islak bir köpek gibi görüneceğim.”

“Bu imkansız. Sen her zaman güzelsin.” Bakışları benden ayrılmadı, dolaşmadı, donuklaşmadı; sonra boğazını temizledi ve gözleri başka bir yere kaydı. “Çiftliği ve hanı ayarladın, değil mi? Eğer iki metre kar yağarsa, onları her zaman yedek mekan olarak kullanabilirsin.”

Yanaklarıma yayılan kızarıklığı gizlemeye çalışarak cipsimi sosa batırdım. Zihnimde canlanan görüntüleri anlatırken ellerimle de konuşuyordum. “Hava pek iyi olmasa bile, buna uyum sağlarız. Kış gelinleri. Sıcak tutan örgüler. Kar yığınlarının arasında şampanya. Düşün hediyesi olarak donma.”

O homurdandı. “Her şeyi planlamışsın gibi görünüyor.”

“Bu bir yetenek.” Omuz silktim.

O bir cips daha aldı ve ikiye böldü. “Harika iş çıkaracaksın, Düşes.”

Bunu söyleme şekli—basit, kesin, sanki hava durumunu bildiriyormuş gibi—boğazımı sıkıştırdı. Greg ve şehirdeki arkadaşlarım, modellik kariyerime her zaman sabırlı bir eğlenceyle yaklaşmışlardı, sanki gerçek hayata doğru giderken giyinip süsleniyordum gibi. Wes Vaughn ise bir Meksika restoranında oturmuş, kariyerim sadece gerçek değil, aynı zamanda *önemliymiş* gibi hava koşullarına ve lojistiğe dair takip soruları soruyordu.

Kalbim göğsümde yavaşça, haince bir takla attı.

“Planımdaki tek eksiklik ne biliyor musun?” dedim, çünkü duygular korkutucuydu ve konuyu saptırmak en sevdiğim spordu. “Hâlâ bir

damada ihtiyacım var.”

Elini salsaya uzatırken yarıda durdurdu. “Ne?”

“Bir damat,” diye tekrarladım. “Bilirsin, düğün fotoğrafları için. Gelinlik giymiş bir kadının sevgiyle ... ahır kapısına sevgiyle bakması biraz iç karartıcı olur.” Burnumdan şakacı bir homurtu çıktı.

Çenesi titredi. “Bir adam tutacaksın da... ne... saatlerce ona bakarken seni sahte karın içinde tutsun diye mi?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ve öpüşmek için.”

Burun delikleri genişledi ve ben kahkahalara boğuldum, masanın üzerinden uzanıp onun ön kolunu tuttum. “Sakin ol, mağara adamı. Genelde öpüşme olmaz, olsa bile tutkulu bir öpüşme seansından çok robotik bir öpücük gibidir.”

"*Umarım öyledir*" gibi bir şey mırıldandı ama emin olamadım. Sesindeki sertlik, salsa sosunun asla yapamayacağı şekilde yanaklarımı ısıttı. Kıskançlık ona yakışıyordu.

Tehlikeli. Seksi.

“Tabii gönüllü olmazsan,” dedim hafifçe, sanki kalbim az önce boğazıma çıkmaya çalışmamış gibi. “Smokin içinde çok şık görünürsün. Melankolik, müteahhit damat. Tam bir hava yaratır.”

Yine homurdandı ve başını salladı. “Çirkin suratımı bu işe karıştırma.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Birincisi: bu çok kaba. İkincisi, senin yüzün benim tüm kataloğumdan daha fazla fotoğraf satar.”

Kulakları biraz pembeleşti. “Şu anda kamera karşısına geçme fikri, derimden çıkıp gitmek istememe neden oluyor. Kesinlikle olmaz.”

Göğsüm sıkıştı. Ona, lensin önünde olsun ya da olmasın, herhangi bir odadaki en çekici şeyin o olduğunu söylemek istedim. Aslında fotoğrafların içinde onun yüzünün olması fikrini seviyordum, çünkü o yüzün olmadığı bir gelecek düşüncesi midemi bulandırıyor.

Düşünmek yerine, bir cips daha atıp sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silktim. “Peki. Zavallı, masum bir aptalı işe alıp bütün gün karda durmasını sağlarız. Muhtemelen ağlar.”

"Bunu görmek için para verirdim," dedi Wes, yüzünde parlak ve hızlı bir gülümseme belirdi. Gözlerinin köşelerinde çizgiler açıldı

. Masanın üzerinden uzanıp başparmağımla o çizgileri düzeltmek, ellerimle onları ezberlemek istedim.

Masanın altında dizlerimiz birbirine değdi ve ikimiz de çekilmedik.

Yemeklerimiz geldi—bana taco, ona ise yapısal bir zorluk olarak nitelendirilebilecek kadar et ve peynir içeren bir şey. Çekimin geri kalanını, elbiselerin silüetlerini, Elodie'nin birkaç eğlenceli çekim için keçileri kullanmamıza izin vermeyi teklif ettiğini anlatmaya başladım. Carnitas ve churros arasında bir yerde, sohbet daha kolay bir alana kaydı.

"Yani Nerd Night kampanyası neredeyse bitti mi?" diye sordum, başparmağımdaki salsa izini yalayarak. Gözleri hareketimi takip etti, sonra gözlerini kırıp çatalına uzandı.

"Birkaç seans daha var." Tabağındaki bir parça bifteği kovaladı. "İki at ve bir büyücü eksildik, bu grup için gayet normal sayılır."

"Ne trajik." Bir tacoya ısırdım, ağzım doluyken gremlin gibi konuştum. "Bittiğinde ne olacak? Grup terapisi mi? Yas danışmanlığı mı?"

"Brody yeni bir oyun fikrini ortaya attı. Crokinole, sanırım adı buydu? Bilmiyorum lan." Wes omuz silkti, sonra sanki hâlâ yeni bir hareketmiş gibi omzunu çevirdi. "Özlemeyeceğim dersem yalan söylemiş olurum. Oyun gecesi... güzel. Fizik tedavi ya da hüzünlü oturma odam dışında gidecek bir yerimin olması."

Bu itirafla gözlerinde yumuşak bir ışık parladı. Pirincini karıştırdı. "Birkaç ay sonra softbol sezonu başlıyor. Zaten rekreasyon ligi hakkında konuşmaya başladılar. Bunun benim için ne anlama geleceğini hiç bilmiyorum. Belki de top toplayıcı olurum. Ya da takım maskotu."

Rahat tonu, sözleri söylerken ağzının nasıl gerildiğini gizleyemedi.

Tacomu masaya bıraktım ve tabağını ona doğru ittim, ama o dalgın bir şekilde tabağı geri itti. "Zamanı geldiğinde durumunu görebilirsin," dedim. "O tepede kendini şaşırttın. Sahada da kendini şaşırtabilirsin."

Gözlerini bana kaldırdı, bakışlarında bir tür minnettarlık parladı. "İyimser olduğunda çok sinir bozucusun."

"Teşekkürler." Cipslerinden birini çaldım ve ağzıma attım.

Gözlerini devirdi, başka bir cips aldı ve sepeti kasten masanın benim tarafıma doğru itti.

Bu, beni korkutacak kadar kolay gelmişti. Sohbetin akışı, küçük dokunuşlar, unuttuğumda yemek yememi sağlama şekli. Etrafımızda insanlar gülüyordu, kadehler çınılıyordu, bir garsonun tepsisi sallanarak geçiyordu. Odanın diğer ucunda, bir çift bir tabak nachos paylaşıyor, başlarını bir araya eğip özel bir şaka yapıyorlardı.

Bizi o şekilde hayal etmek o kadar kolaydı ki, canımı yakıyordu.

Wes her güldüğünde —göğsünün derinliklerinden gelen o nadir, alçak ses— vücudum, bacaklarımın arasında duran ağzını, güvenmeyi bıraktığımı fark etmediğim yerlerden zevk almamı sağlama şeklini hatırlıyordu. Beklenti, sıcak ve ısrarcı bir şekilde derimin altında titriyordu. Bu gece, canlı bir akım gibi düşüncelerimin kenarında dolaşıyordu. *Üçüncü ders*. Kulağımdaki sesi yerine, içimdeki vücudu.

Salsa sosunun içinde eriyip gitmemek için kendimi masaya geri sürüklemek zorunda kaldım.

"Hâlâ benimle misin, Düşes?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak.

Yüzüm kızardı. "Kesinlikle. Sadece makyaj sanatçıları ve hava durumu raporlarını düşünüyordum," diye kötü bir yalan söyledim.

Ağzı kıvrıldı, ikna olmamıştı ama ısrar etmedi. "O hava durumu raporları çok ilginç olmalı."

Tahmin bile edemezsin.

Zorla gülümsedim ve tacomu tekrar elime aldım. "İnanın bana. Göl etkisi çok ilgi çekici."

Sadece tüm sırlarını bilen insanlarla yaşanabilecek o samimi sessizlik içinde yemeğimizi bitirdik. Ben cüzdanımı çıkarmadan önce garsona hesap istedi ve bana, bunu daha sonra tartışacağımızı ama yine de onun kazanacağını ima eden bir bakış attı.

"Hadi eve gidelim." Wes çenesini çıkışa doğru eğdi.

"Eve" dediği o rahat tavrı göğsümü sıkıştırdı.

Kaldırıma çıktığımızda, yüzüme akşam havası çarptı, acıtacak kadar soğuktu. Sokak, çamur ve ışıkla kaplı bir şerit gibiydi, arabalar yavaşça geçiyordu, birinin köpeği gülünç bir süveterle koşuyordu.

Wes, hiç düşünmeden yanıma geldi. Sonra, otomatik olarak yer değiştirdi; tek bir yumuşak, bilinçsiz hareketle vücudunu benimle kaldırım arasına koydu. Kamyonete doğru yürürken omuzu omzuma değdi, kolunun dış kenarı rüzgarı benim yerime yakaladı.

nemli bir şey değildi. Vücudunu koruma amaçlı küçük bir eğilme. Muhtemelen on yıl önce edindiği ve hiç üzerinde durmadığı bir alışkanlık.

Yine de göğsüm ısındı ve sızladı.

İşte böyle olacaktı, diye fısıldadı beynim. Zaten böyleydi.

YİRMİ DOKUZ

CLARA

İçeri girdiğimde botlarımın altında kar gıcırdadı, havalandırma deliklerinden gelen sıcak hava hoş bir rahatlama sağladı. Ayakkabılarımı çıkarmak için eğildim, yanaklarım hâlâ La Casita'nın salsasından ve Wes'in beni sanki lamineli menünün tamamından daha ilginçmişim gibi masanın üzerinden izlemesinden dolayı sıcaktı.

Topuğumun yarısı botumdan çıkmışken, kapı arkamızda kapandı.

Düzeltemeden, parmakları bileğimi sardı. Nazik ve kararlı bir şekilde.

O beni döndürdüğü anda başımı kaldırdım.

Sırtım, yumuşak bir sesle kapının iç kısmına çarptı. Wes içeri girdi; üzerinde yıpranmış flanel, temiz sabun ve kış havası kokuyordu. Sanki iradesiyle kendini zorla tutuyormuş gibi bakışları ağızma indi.

Sonra beni öptü.

Bunda hiçbir ihtiyat yoktu. Ağız sıcaktı ve açtı, dişleri alt dudağımı öyle bir yakaladı ki nefesim kesildi. Elleri kalçalarımı kavradı, başparmakları dizlerimin titremesine yetecek kadar bastırdı. Her bir santimi bana sıkıca yapışmıştı, uylukları benimkilerin arasına sıkışmıştı, protezinin sağlamlığı sayesinde sanki kapı ve vücudu beni ayakta tutan tek şeymiş gibi hissettim.

Yarı nefes, yarı *evet* gibi kırık bir ses ağızımdan kaçtı.

Bir santim geri çekildi, nefesi dudaklarıma sertçe değdi. "Bütün gece bunu yapmak için bekledim," dedi, sesi parçalanmış bir halde.

Isı, düşük ve keskin bir şekilde içimden geçti. Bu bir ders değildi. Bu, klinik, planlanmış bir egzersiz değildi. Bu, vinil bir kabinde karşımda oturmuş, zihni çoktan buradayken salsa seçimlerini önemsiyormuş gibi davranan bir adamdı.

Kurallar ya da tempo hakkında sahip olduğum tüm düşünceler buharlaştı.

Parmaklarım gömleğinin önünü kavradı ve onu tekrar kendime doğru çektim, sanki ben de beklemekte onun kadar beceriksizmişim gibi onu öptüm. Ağzı benimkinin altında sessiz, boğuk bir iniltiyle açıldı, bir eli omurgamdan yukarı kayarak saçlarıma girdi, başımı istediği yöne eğmek için tam da gerektiği kadar çekti. Göğüslerimizi birbirine bastırdım, kalçalarımız stratejiyle hiçbir ilgisi olmayan, sadece bundan sonra ne olacağına dair beklentiyle dolu, yavaş ve çaresiz bir şekilde birbirine sürtündü.

Protez önemli değildi. Kaza önemli değildi. Sadece dilinin ağzımı okşadığı, avucunun kalçamı kavradığı, vücudumun sanki tam da bu an için hazırlanmış gibi tepki verdiği vardı.

Evet, evet, evet diye bağıırıyordu damarlarım, *"kurallarımız var ama ben hiçbirini umursamıyorum"* diye çığlık atan vahşi bir düşünceyle iç içe geçmişti.

Aynı kesik kesik nefesle birbirimizden ayrıldık.

Alnını alnıma dayadı, gözleri kapalıydı, sanki tüm sinir sistemini yeniden ayarlaması gerekiyormuş gibi. Göğsü benimkine karşı inip kalkıyordu, pek de düzenli değildi.

"Kardeşin," dedi sonunda, sesi hâlâ kaba, "en büyük seks düşmanı, biliyor musun? O birdenbire ortaya çıkmadan prezervatif bile alamadım."

Gözlerimi kırptım ve sonra görüntü zihnimde canlandı: Wes bir mağazanın koridorunda ve Hayes lanetli bir sürpriz kutusu gibi ortaya çıkıyor. Kahkaha içimden fışkırdı, parlak ve nefes nefese.

"İyi ki seks hayatımı kendimden başka kimseye emanet etmiyorum," dedim.

Yüzümü görebilecek kadar geri çekildi. "Bu ne demek?"

Kalbim deli gibi atıyordu. Elimi çantama sokup parmaklarımı kartonun etrafına doladıgımda, gerginlik ve heyecanla dolu bir beklenti içimde çarpıştı.

Ekonomik boy kutuyu çıkardım ve şapkadan tavşan çıkarır gibi aramızda tuttum. "Ta-da."

Kaşları havaya kalktı.

"Büyük kutuyu almışsın," dedi, kalçaları bana doğru itilirken, içimdeki her hassas noktayı okşayan, alçak ve memnun bir sesle.

Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı. Yine de çenemi yukarı kaldırdım. "İyimserlik sana yakışıyor, Vaughn," dedim. "Ben de deneyeyim dedim."

Yüzünde bir şey gevşedi. Eski Wes bir an için ortaya çıktı; müstehcen bir şaka yapıp bunu destekleyecek olan, bir odaya girerken vücuduyla ne yapabileceğini tam olarak bilen Wes. Bu, sınırlarını yeniden öğrenmekte olan yeni versiyonuyla karışınca, bu kombinasyon neredeyse dizlerimin titremesine neden oldu.

Şaka aramızda yerleşti, kenarları yumuşadı, sanki ikimiz de burada aslında ne yaptığımızın farkındaymışız gibi. Bu sadece iyimserlik değildi. Bu bir niyetti. Bir tercihti.

Elimi indirdim ve kutuyu avuçlarımız arasında sıktım. Adım adım, onu evin içine, kapıdan uzağa, girişte bir itiraf gibi çerçevelenmiş halimizi kimsenin görme ihtimalinden uzağa çektim.

"Üçüncü derse hazır mısın?" diye sordum, sesim istediğim kadar sağlam değildi.

Elimi daha sıkı kavradı. Bana baktığında gözlerinde alaycı bir ifade yoktu. Sadece ateş. Sadece arzu. Sadece, güvene çok benzediği için beni çok korkutan bir tür saf minnettarlık.

"Üçüncü ders," diye tekrarladı, sözleri şakadan çok bir vaat gibiydi. "Bu gece seni tamamen istiyorum, Clara."

Yukarıda, Wes'in odası her zamankinden daha küçük geliyordu, sanki eşiği geçtiğimiz anda hava yoğunlaşmış gibiydi. Komodinin üzerindeki lamba, yatağın, şifonyerin, köşede duran uzun aynanın ve planladığım şey için mükemmel olacak sağlam ahşap sandalyenin üzerine altın rengi bir ışık saçıyordu.

Kapıyı hafif bir tıklamayla kapattı ve biz orada, sıcak ışık havuzunda birbirimize bakarak durduk, evin geri kalanı ortadan kaybolmuştu.

"Ee," dedim, sesim istediğimden daha yumuşak çıktı. "Planımız ne?"

Başını sallayarak, "Misyoner pozisyonu olmaz," dedi. Bakışları gözlerim arasında gidip geldi. "İki dizim de sağlam olmadığı için, pek...," boğazını temizledi, "dayanak bulamıyorum."

Anladığımı sessizce belirtmek için başımı salladım, ama yanaklarım kızardı.

"Ayakta yapmak da hâlâ riskli," diye itiraf etti. "İşler ters giderse, ikimizi de devre dışı bırakmak istemem."

Titrek bir kahkaha attım. "Haklısın. Üçüncü derste beyin sarsıntısı yaşamayalım." Çenemi sandalyeye doğru eğdim. "Oturmak işe yarayabilir."

"Sandalye sağlamdır." Parmak eklemleriyle sandalyeye vurdu. "Ayaklar yere basıyor. Sırt destekleniyor. Yüzüstü komodine düşme riski düşük. Çok onurlu."

"Seksi ve pratik." Kalbim sıkıştı. "Hoşuma gitti."

Ağzının köşesi seğirdi. "Öyle mi?"

"Evet," dedim ve içtenlikle söyledim. Dengeli olmayı ve protezinin fiziksel özelliklerini düşünmesi onu daha az erkek yapmazdı. O, daha çok kendisiydi. Daha dikkatli, daha düşünceliydi.

Daha çok Wes.

Aynı anda birbirimize yaklaştık, görünmez bir ip bizi birbirimize çekiyordu. Bir kol mesafesi uzaklıkta durdu, göğsü kabarıyordu, gözleri kararmıştı.

"Benim için soyun," dedi, sesi çakıl taşı kadar sert. İçimi bir sıcaklık kapladı.

Gözlerine baktım ve bakışlarımı ondan ayırmadım, o bakışlardaki saf açlığı içime çekerek kendimi kaptırdım. "Evet, efendim," diye mırıldandım, çünkü görünüşe göre ağızım başımı belaya sokmak istiyordu.

Çenesi gerildi. "Clara."

Kazakımın eteğine uzandım, parmaklarım birdenbire istediğim kadar sabit değildi. Pamuklu kumaş karnımdan yukarı kaydı, başımdan geçirip yere attığımda serin hava tenime dokundu

. Gözleri, sanki ev yanıyor olsa bile başka yere bakamayacakmış gibi bu hareketi takip etti.

Geri kalanı için acele etmedim, çünkü kalbimin deli gibi atışını kontrol edebilmemin tek yolu bu gibi geliyordu. Kot pantolonun düğmesi, fermuarı, kalçalarımın yavaşça aşağı kayan kumaş. Onu uyluklarımdan aşağı sıyırırken, bakışları her santimi takip ediyordu, parmak eklemleri sandalyenin arkasına beyazlayarak bastırıyordu.

Tamamen çıplak bir şekilde karşısına çıktığımda, cildim vücuduma çok dar geliyordu. Nabzım kulaklarımda güm güm atıyordu. Nefesi hızlanmıştı, gözleri büyümüş ve açtı, sanki ben hem bir mucize hem de çözmeyi kararlaştırdığı bir sorunmuşum gibi.

Elleri sandalyenin üzerinde gerildi, sonra sandalyenin önüne geçti. "Tanrım, Düşes."

Bu takma ad, bir dokunuş gibi üzerimde yankılandı.

"Sıra sende," dedim ve tam karşısına gelene kadar yaklaştım. Parmaklarım gömleğinin eteğini buldu, yumuşak pamuklu kumaş geniş göğsünü kaplıyordu.

"Böyle iyi mi?" diye sordum, son bir kez daha kontrol ederek. O, bir kez, sarsak bir şekilde başını salladı.

"Evet."

Gömleği santim santim kaldırdım, sıcak bir cilt şeridi, saç izleri ve karnındaki oyulmuş kasları ortaya çıkardım. Yara izleri vücudunu kesiyordu — beyaz çizgiler, hayatta kaldığı şeylerin haritası. Gömleği başından çekip bir kenara attığımda boğazım düğümlendi.

Ellerimin altında hareketsiz kaldı, sanki bakılmaktan ne yapacağını bilemiyormuş gibi. Avuç içlerimi omuzlarından göğsüne doğru yavaşça kaydardım, kasların ve kemiklerin kıvrımlarını takip ettim, gördüklerimden ne kadar hoşlandığımı saklamaya çalışmadım.

"Bu çok saçma," diye fısıldadım, çünkü ya bunu söyleyecektim ya da alev alacaktım. "Sen aşırı derecede seksisin."

Şaşkın bir kahkaha patladı içinden, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı dağıldı.

Parmaklarımı beline kaydardım, düğmeyi açıp fermuarı yavaşça indirdim. Kumaşın altında belirginleşen kalın şişkinlik, kalbimin hızla atmasına neden oldu. Kot pantolonunu kalçalarından aşağı sıyırırken, uyluk kısmındaki astara dikkat ettim; onu kendinden geçirip tekrar korkuya sürükleyecek hiçbir şeyi çekmemeye özen gösterdim.

O, bileklerimi yakaladı.

Bir an için orada donakaldık — o kot pantolonundan yarı çıkmış halde, ben başımın üstünde nefesini hissedecek kadar ona yaklaşmış, oda nefesini tutmuş halde.

Eli bileğimi sıkıca kavradı, sert değildi, sadece... tereddütlüydü.

Dikleştım, gerginliği takip ederek kolunu yukarı doğru izledim, ta ki gözlerimiz buluşana kadar. İşte oradaydı. O çizgi. Bütün gece üzerinde durduğumuz seksi çizgi değil. Gerçek olan. Ya bana tüm benliğini göstereceği ya da maskesini tekrar takacağı an.

"Senin her şeyini istiyorum, Wes," dedim sessizce. "Sadece bakması kolay olduğunu düşündüğün kısımlarını değil."

Bir şey parladı—acı, inanamama, beyninin bir kısmının bunun doğru olamayacağını ısrarla söylemesine karşı biraz öfke. Her şey gözlerinin arkasında hareket etti, sonra yavaşça, sonunda, tutuşu gevşedi.

Bıraktı.

"Tamam," dedi, sesi kısılmıştı. "O zaman hepsini."

Birlikte kot pantolonunu aşağı çekti, protezinin üzerine geçirirken kenarına takılınca tuhaf bir homurtu ve kahkaha korosu eşliğinde uğraştık.

Bacağını ve geri kalanını içime çektim. Parmak uçlarım, çekinmeden protez yuvasını ve etrafındaki cildi okşadı. Açık bir arzuyla onu baştan aşağı incelerken acele etmedim. Wes gergindi, ama ona acımadığımı, tahrik olduğumu fark edince nefes alışını rahatladı.

Sonunda kot pantolonundan kurtulduğunda, o sadece... Wes'ti. Geniş omuzlar, damarlı kaslar ve uzun hatlar; tanıdık ve yeni olanın iç içe geçmesiyle göğsümü sızlatan bir şey ortaya çıkmıştı. Protezine lamba ışığı vuruyordu; metal ve karbon, vücudunun kırılıp yeni şekillerde iyileştiğinin kanıtı... ve o hala o sandalyeye bir kral gibi oturuyordu.

Geriye kaydı, bacaklarını açtı, çıplak ayakları yere sağlam basıyordu. Kondom kutusu komodinin üzerinde bekliyordu, söylenmemiş bir söz gibi.

Wes'in eli protezinin üzerinde durdu. O, astarı gevşetirken, parmakları tanıdık mandalları açarken, oda benimle birlikte nefesini tutmuş gibiydi. Ona yer açmak için geri çekildim.

Sonunda protezi çıkarıp sandalyenin yanına dikkatlice koyduğunda, göğsümde bir şey çatırdayarak açıldı. Uyluk kütlesi solgundu ve yara izleriyle doluydu, kimseye göstermediği bir hassasiyetle, ve bir an için sessizliğimi gerçekte olduğu gibi saf, acı veren bir arzu olarak değil, acıma olarak algılayacağından korktum.

Onu bu kadar savunmasız görmek benim için bir onurdu.

Yaklaştım ve avucumu, kemik ve derinin bittiği yerin üstündeki çıplak uyluğuna kaydırdım. "İşte buradasın," diye mırıldandım, çünkü bunun onun bir parçası olmadığını iddia etmek yanlış geliyordu. Omuzları biraz düştü, bana tüm vücudunu, gerçekten tüm vücudunu bakmama izin verirken, içindeki gergin, görünmez bir şey çözülüyordu.

Protezini aldım ve güvenli bir şekilde yatağın yanına koymak için yürüdüm

"Ben iyiyim," dedi, ben arkamı dönüp giderken daha çok kendine,

bana değil. Geriye yaslandı, elleri koltuğun kollarına dayalı,

bakışları

ayak parmaklarımdan boğazıma kadar taradı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, orada daha karanlık bir şey yerleşmişti.

Eski Wes. Yeni Wes. Hepsi, beni seve seve yutacakmış gibi görünen tek bir adamda birleşmişti.

"Şimdi dizlerinin üzerine çök ve emekle," dedi sessizce. İçimi o kadar hızlı bir sıcaklık kapladı ki nefesim kesildi.

Sesinde acımasızlık yoktu, alaycılık da yoktu. Sadece derin, yoğun bir arzu ve benim bu farkı anladığımı bildiği bir güven vardı.

"Evet," diye fısıldadım, dizlerim yumuşayarak yere çöktüm.

Kasten yavaşça ilerlemeye başladım. Her hareketim kalçalarımdan yayıldı, omurgamın gevşekliğinde ve saçlarımdan omuzlarımdan sarkışında hissedebileceğim tembel bir sallanma. Avuç içlerim parke üzerinde, sonra halının kenarında, sonra aramızdaki son parça zeminde kaydı. Birkaç santim süründükten sonra, ona ne etkisi olduğunu görmek için kirpiklerimin arasından yukarıya baktım.

Nefesi neredeyse anında hızlandı. Ön kollarındaki kaslar belirginleşti, ellerini koltuğun kollarına sıkıca tutarken tendonları gerildi, sanki bana uzanma dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi. Bakışları, sanki açlıktan ölmüş gibi her santimimi yakıyordu.

Ona ulaştığımda, parmak eklemleri koltuğun kollarında bembeyaz olmuştu. Ellerimi bacağının üstünden dizine, oradan da kalın uyluk kaslarına doğru kaydurdım. Daha yukarı doğru kaydırđıđımda nefesini tıslayarak verdi, bu ses göğsümün tam ortasına saplandı.

Yavaşça kalktım, üzerine uzandım, vücudumun onun vücuduna dokunmasına izin verdim, ten ten, ta ki kucağına oturana kadar, dizlerim kalçalarının iki yanına dayalı.

"Beni öldüreceksin," diye mırıldandı, sanki yüzümü ezberlemeye çalışır gibi gözleriyle yüzümü taradı.

"şansının tükenmesi için çok trajik bir an olurdu," dedim, ellerim komodine uzanırken biraz titriyor olsa da.

Prezervatif kutusu avucumda serin bir his uyandırdı. Kutusunu açtım, folyodan bir tane çıkardım ve dikkatlice yırttım. Bakışları yüzümden ayrılmadı, ama elim ona doğru kayınca nefesi biraz kesildi.

Elimde sert ve sıcaktı, vücuduyla ilgili şimdiye kadar duyduğu tüm şüphelerin kesin ve inkar edilemez cevabıydı.

Ben onu boyu boyunca açarken çenesi sıkıldı. Onun benim için tamamen hazır olduğunu görmek baş döndürücü bir heyecan vericiydi.

İşimi bitirdiğimde, ellerimi omuzlarına koydum, parmaklarımın altında tendonları gerginleşti. Avuç içleri uyluklarımdan yukarı, kalçalarımın üzerinden kaydı, parmakları sanki oraya aitmiş gibi belime dolandı.

"İleri düzey sarılmaya geçmek için son şansın," dedim, sesimi hafifletmeye çalışıp başarısız oldum.

"Hayatta olmaz," diye fısıldadı.

Ağırlığımı kaydurdım, biraz kaldırdım ve aramıza uzanarak onu yönlendirdim. Penisinin başı bana dokundu ve ciğerlerim ne yapacağını unuttu. Eli uyluklarımın arasına kaydı, amımı okşadı.

"*Siktir*," diye homurdandı. "O kadar ıslaksın ki."

Sözlerine tısladım ve penisinin başını girişime hizaladım. İkimiz de hareketsiz kaldık.

Gözleri benimkilere kilitlendi, iri, karanlık ve biraz korkmuş. "İyi misin?" diye sordu.

Boğazım kelimeleri söyleyemeyecek kadar sıkışmıştı, başımı salladım. "Ya sen?"

Elleri belimi daha sıkı kavradı. "Düşünebildiğim zaman tekrar sor."

Yavaşça, her santimini hissederek aşağıya doğru indim, her sinir ucum alev aldı.

Acı verecek kadar yavaşça içimi doldurdu.

Vücudum onun etrafında açılırken her yeni gerilmeyi hissederek daha da aşağıya indim. Isı boğazıma tırmandı, dolgunluk artarken başım geriye doğru eğildi, zengin ve ezici bir his. Parmakları kalçalarımı sıkıca kavradı, sanki ikimizi de o ana demirliyor gibi, neredeyse morartacak kadar sıkı.

Nefeslerimiz aynı kesik ritimde titriyordu — benimki her aşağı kayışım, onunkisi ise bana ulaşmak için yaptığı her çaresiz itişte — ta ki sonunda onu tamamen içime alana kadar, kalçalarımız birbirine yapışana kadar. Bir saniye boyunca öylece kaldık, birbirimize kilitlenmiş, göğüslerimiz inip kalkarken, alınlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın, bedenlerimiz tamamen ve geri dönüşü olmayan bir şekilde birbirine bağlı olmanın hissini öğrenirken aynı ince hava dilimini paylaşarak.

Omurgamın her yerinde hissettiğim, boğuk, gırtlaktan gelen bir ses çıkardı. Başı geriye eğildi, çenesi sıkıldı, sonra sanki bunun tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyormuş gibi tekrar öne doğru fırladı.

"Vay canına," dedi boğuk bir sesle. "Clara."

"O kadar iyi miydi?" Sesim titriyordu.

Parmaklarını bükerek beni biraz daha kendine çekti. "Tahmin bile edemezsin."

Şimdiye kadar her şeyi bulduğumuz gibi bir ritim bulduk — biraz beceriksizlik, bolca iletişim ve mantıktan çok arzu ile.

İlk başta, bacağıyla yaptığı her hareketi çok net bir şekilde hissediyordum; ayağının yere baskı yapma şekli, her şeyi hizada tutmak için kalçalarını nasıl kaydırdığı. Sürekli kontrol ediyordum.

"Burası iyi mi?" diye sordum, kalçalarımı öne doğru sallayarak klitorisimi onun penisinin tabanına sürttüm.

"Evet," diye homurdandı. "Tam orası."

"Peki ya bu?" Duruşumu değiştirdim; onun çekişini gözlerimin arkasında yıldızlar patlatacak kadar yeni bir yerde hissettim.

Kavrayışı sıkılaştı. "Tanrım, Düşes. Evet. İşte bu. Sakın bunu yapmayı kesme."

İlerledikçe cevapları daha az sözlü, daha çok el hareketleriyle oldu. Düşünmeden beni yönlendirmeye başladı, kalçalarımı eğdi, nefes alması gerektiğinde parmaklarıyla sıkarak beni yavaşlattı, daha fazlasını istediğinde daha hızlı olmamı teşvik etti. Dişlerini sıkarak küfürler savurdu.

"Şu haline bak," diye boğuk bir sesle konuştu, ben geriye yaslanıp ellerimi göğsüne dayadığımda. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi üstümde zıplıyorsun."

Aşağıda, yoğun bir sıcaklık birikti. Yanaklarım yanıyordu, ama ondan gözlerimi ayırmamın imkanı yoktu.

Hareketin bir yerinde, yarası için neyin "en iyi" olduğunu düşünmeyi bıraktım ve bunun yerine onunla ilgili küçük ayrıntıları ezberlemeye başladım. İnlemesi patlamadan hemen önce gözlerinin yarı kapalı hale gelmesi. Ondan bir küfür koparan ve tırnaklarının sırtımı tırmalamasına neden olan aç. Ellerimi saçlarına geçirip ona doğru eğildiğimde ve vücudum onun üzerinde hareket ederken onu öptüğümde göğsünün seğirmesi.

İtme hareketinin ortasında göğsümde ani ve korkutucu bir keskin ağrı belirdi.

Bunu sonsuza kadar yapabilirdim, diye fısıldayan bir ses, hem hain hem de doğruydı. Onunla. Sadece onunla.

Yüzünü avuçladım, ağzını ağzıma yaklaştırdım ve o düşünce tüm dengemi sarsmamış gibi onu öptüm. Dudakları sıcaktı ve kararlıydı, dili, kalçalarının bana doğru yavaşça hareket etmesiyle uyumlu bir ritimle ağzımın içini okşuyordu.

Düzensiz bir nefesle benden ayrıldı, alnını alnıma dayadı, sesi dudaklarımda boğuk bir tonda yankılandı. "Bana ne verdiğinin farkında değilsin."

Duygular, o sıcaklığın içinden fıskırdı. Beklenmedik ve şiddetli bir şekilde gözlerim yaşardı.

"Sanırım biliyorum," dedim. Sesimdeki titremeyi fark etmediğini umdum.

Gerginlik daha da arttı, kaslarım dayanmaya çalışırken titriyordu. Elleri her yerdeydi — kalçalarımda, belimde, sırtımda, saçlarımda — beni kendine çekiyor, ona sabitliyordu.

"Clara," diye inledi, sesi adımı söylerken titredi. "Seni hissedebiliyorum..."

"Wes," diye nefes nefese söyledim, dünya çekişe, sıcağa, içimdeki her şeyin sıkışıp tırmanıp yalvarmasına daraldı. "Ben..." O son kelime, hayatım buna bağlı olsa bile tanımlayamayacağım bir sese dönüştü.

Zevk, kopan bir tel gibi çarptı. Önce tüm vücudum onun etrafında gerildi—uyluklarım kalçalarına kilitlendi, omurgam kavislendi, her kasım kopacak gibi gerildi—sonra içimdeki bir şey sonunda gevşedi ve genişçe açıldı. Omuzlarına yapıştım, tırnaklarım derisine batarken bu anı yaşadım, dalga dalga içimden geçen sıcak, kör edici ve o kadar yoğun ki rahatlama gibi hissettiren dalgalar arasında boğuk bir nefesle boğazımdan onun adı koparak çıktı.

O da yarım saniye sonra benim peşimden doruğa ulaştı, tüm vücudu benimkinin altında gerildi. Kollarını bana doladı, beni göğsüne doğru çekti, boynuma inleyerek, sesi alçak, kırık ve o kadar minnettardı ki gözlerim yaşardı.

Uzun bir süre öyle kaldık—birbirimize dolanmış, titreyerek, birbirimizin nefesini soluyarak. Kalbi kaburgalarımın çarpıyordu. Uyluklarım kalçalarının iki yanında titriyordu. Yaralı bacağı kıpırdamadı. Onun için, tam olarak yapması gerekeni yapmış bir şey dışında hiç varolmamış gibi görünüyordu.

Sonunda kaslarım pes etti ve ben ona yaslandım, yanağımı omzuna dayadım. Elini omurgamdan aşağıya doğru gezdirdi, yavaş ve sabit bir şekilde, sanki beni mi yoksa kendini mi yatıştırdığından emin değilmiş gibi.

Orada sonsuza kadar kalabilirdim.

"Hey," bir süre sonra saçlarıma doğru mırıldandı, sesi kaba ama yumuşaktı. "İyi misin?"

Titrek bir kahkaha attım. "*İyyim de ne* demek?"

Şakaklarıma doğru nefesini üfledi. "Ölmedin, deli değilsin, bacaklarını hala hissedebiliyor musun?"

"Zar zor," dedim. "Ama iyi anlamda."

Beni daha sıkı sarıldı, sanki sözleri daha kalıcı bir şeye sıkıştırılabilecekmiş gibi.

Bunun *onun* için bir ders olduğu düşüncesi saçma geliyordu.

Bana bakışında hiçbir şey klinik değildi. Ona bir şey verdiğimi söylediğinde kalbimin neredeyse parçalanacak gibi olması

Ona bir şey verdiğimi söylediğinde kalbim neredeyse parçalanıyordu. Bu bir prova değildi. Evet, seksti — ateşli, dağınık ve tüketici — ama her dokunuşta, her öpücükte bir şey vardı.

Bir hayat, kimsenin görmesine izin vermediğim içimdeki bir ses fısıldadı. *Onunla bir hayat böyle hissettirirdi.*

Bunu, beni ölümüne korkutan, iliklerime kadar işleyen bir şiddetle istiyordum

Yüzümü boynuna bastırdım, kokusunu içime çekerek, sabun, ten ve terin —güven, tehlike ve yuvanın— tam karışımını ezberlemeye çalıştım.

Yolun bir yerinde, dersimiz onun bedeni hakkında olmaktan çıkmış ve tamamen başka bir şeye dönüşmüştü.

Kalbim, hiç planlamadığım kadar büyük bir belaya bulaşmıştı.

OTUZ

WES

CLARA, benim tişörtlerimden birini giymiş, nemli saçlarını havluyla ovuşturarak banyodan çıktı.

Bu manzara, son bir saat içinde olan her şeyden daha fazla etkide bulundu, buna kucağımda dağılması da dahildi.

Tişört, uyluklarının yarısına kadar iniyordu, yakası ise çıplak bir omzunu gösterecek kadar açılmıştı. Bacakları duştan dolayı pembeydi, ayak parmakları nereye basacağını bilemiyormuş gibi halıya kıvrılmıştı. Makyajını silmişti, geriye sadece çiller, kızarmış yanaklar ve odamda bu kadar yumuşak görünmemesi gereken o büyük geyik gözleri kalmıştı.

Kapı eşiğinde, eli kapı çerçevesine dayalı, sanki onu koridora geri göndermemi bekliyormuş gibi duruyordu. Ben başlığa yaslanmış, bacaklarımı uzatmış, onun işini bitirmesini bekliyordum.

O duшта olduğu süre boyunca, ne söylemek istediğimi tam olarak nasıl ifade edeceğimi düşünmüştüm. "Kalmalısın." Boğazımı temizledim. "Eğer istersen."

Parmakları kapı çerçevesine daha sıkı sarıldı. Yüzünde hızlı ve keskin bir şaşkınlık belirdi, ardından da çok bariz olmamaya çalışan bir umut gibi görünen bir şey.

"Emin misin?" diye sordu. Sesi, olması gerekenden daha hafif çıkmıştı. "Uyanıp, kötü şöhretli bir battaniye hırsızıyla gönüllü olarak aynı yatağı paylaştığına pişman olabilirsin."

Bunu sorması içimi garip bir şekilde burktu. "Bu riski alacağım," dedim ve yorganı geri çektim. "Kal."

Bir saniye daha yüzümü inceledi, ama sonra odayı geçip, kolayca onun tarafı haline gelebilecek yere tırmandı, bacağımın yerini dikkatle kontrol ederek, bunu dakikalarca değil de yıllardır yapıyormuş gibi hareket ederek.

Yatağın ortası onun ağırlığıyla çöktü, bu beni çok korkutan bir şekilde rahatlattı.

Başını omzuma dayadı, bir kolunu karnımın üzerine attı, dizini nazikçe uyluğuma doladı. Saçları şampuanımın kokusunu taşıyordu, sıcak ve temiz, hareket ettiğinde beni sarmaladı. Kolumu otomatik olarak ona doladım, avucum belinin alt kısmına oturdu. Bu hareket hem zahmetsiz hem de muazzam geldi.

Elimi kalçası üzerinde yavaş daireler çizerek gezdirdim, parmaklarım cildinde desenler çizdi. Memnuniyet ve dehşet damarlarımda başa baş gidiyordu. Bunun ne olduğunu artık bilmiyordum, sadece onun kalkıp koridordan aşağı yürümesi fikri, birdenbire birinin cümlesinin ortasında ayağa kalkıp gitmesi gibi hissettirdi.

Hareket etti, bana daha da yaklaştı ve parlak bir şey lamba ışığını yansıttı.

Nişan yüzüğü göğsümde parladı, elmas çarşafkların üzerine küçük ışık parçacıkları saçtı.

Hareketsiz kaldım.

İşte oradaydı. Geçmiş, yatağımda, parmağında parılıyordu. Başka bir hayatta, başka birine verilen bir söz, aramızdaki ışığı yakalıyordu.

Bakışları benimkini takip etti.

Donakaldı, sonra yüzünü buruşturdu. "Doğru," diye mırıldandı, sesi fazla neşeli. "O."

Sanki parmağını yakmış gibi elini geri çekti ve yüzüğü sert bir hareketle çevirerek çıkardı. Yüzük parmağından kayarak düştü ve cildinde hafif bir iz bıraktı. Bir anlığına yüzüğü iki parmağıyla tuttu, sonra kısa ve kırılgan bir kahkaha attı.

"Neden hâlâ takıyorum bilmiyorum bile," dedi öfkeyle, rahat ve umursamaz görünmeye çalışarak.

Sanki onu bir çekmeceye atıp hiç var olmamış gibi davranmaya hazırmışçası, gözü kapalı bir şekilde komodine uzandı.

"Hey," dedim sessizce.

O, yüzüğü bozuk para gibi yere düşürmeden önce parmaklarım bileğini kavradı. Eli aramızda asılı kaldı, yüzük lambanın ışığında parıldıyordu.

"Nedenini biliyorum." Bu sözler, pek sık uğramadığım bir yerden çıktı. Elini göğsüme doğru çektim. "Artık var olmayan bir hayatın yasını tutuyorsun."

Gözleri aniden benimkilere kilitlendi.

Tüm kalkanları düştü. Tüm şakalar, kaçamak cevaplar, havalı cesaret. Hepsi gitmişti. Geriye kalan, sanki biri ayaklarının altındaki zemini çekip almış ve ona bunu güzel göstermesini söylemiş gibi görünen bir kadındı.

Boğazı hareket etti. "Tüm hayatımı bir yalan üzerine kurdum," diye fısıldadı. "Greg'i, gelecekteki kocandan beklediğin gibi istediğim için değil, çünkü bu *bir plandı*. Bir yön. Yararlı olmanın bir yolu. Birisi için bir şeyi düzeltmenin bir yolu." Ağzı büküldü. "Meğer hayatını bir yalan üzerine kurup, çökmeyeceğini bekleyemezmişsin. Kendimi çok aptal hissediyorum."

Yüzüğü parmaklarından çıkardım ve çekmeceye koymadan, fırlatmadan, nazıkçe komodinin üzerine koydum. Sadece oraya. Bir gerçek. Var olmuş ve sona ermiş bir şey.

"Bir haritayı kaybettin," dedim. "Bu, kaybolduğun anlamına gelmez."

O, altında o kadar çok keder olmasaydı kahkaha olarak algılanabilecek küçük, boğuk bir ses çıkardı. "Bazı günler kendimi oldukça kaybolmuş hissediyorum," diye fısıldadı. "Diğer herkesin hayatı en azından doğru yönde ilerliyor gibi görünüyor. Evlilik, çocuklar, mantıklı işler. Benim... kafamda her şey planlanmıştı. Heyecan verici bir kariyerim olacaktı." Parmakları bana sarıldı. "Şimdi memleketime döndüm, kardeşimin en iyi arkadaşının misafir odasında yaşıyorum, yeniden başlıyorum."

Göğsüm sıkıştı.

O mırıldandı. "Belki de bunu kendi başıma yapabilirim diye içimdeki bu saçma hissi bir türlü atamıyorum. Belki de en başından beri ona ya da parasına hiç ihtiyacım yoktu."

“Saçma değil.” Başparmağımı yavaşça ve sabit bir şekilde parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdim. “Ve bilgine,” dedim, “kardeşinin en iyi arkadaşının boş odası senin varlığıyla önemli ölçüde güzelleşti.”

Derin bir nefes aldı. “Sadece bir planım olduğunu sanıyordum.”

“Nasıl bir şey olduğunu biliyorum,” dedim. “Planların bir öğleden sonra bir anda alt üst olduğunda.”

Tavan birdenbire çok yakın geldi. Yine de tavana baktım, çünkü bunu söylerken ona bakmak hem çok fazla hem de yetersiz geliyordu.

“Her şeyi çözdüğümü sanıyordum.” Çenemi sıktım. “Sonra bir bacağım eksik ve hiçbir şeyi anlayamayan bir beyinle bir hastane yatağında uyandım.”

Bana sarılması daha da sıkılaştı.

“Kendimden vazgeçtim,” dedim, sesim kelimelerin kenarlarında düzleşti. “Kendime 'uyum sağlıyorum' dedim. Aslında yaptığım şey saklanmaktı. Aşağıdaki kanepelyi ana üs haline getirdim. Kendime bunun daha kolay olduğu, kapıya daha yakın olduğu, bacağım için daha iyi olduğu için olduğunu söyledim. Bazı geceler bu doğrudur.” Yutkundum. “Bazı geceler değildi.”

Bana karşı çok hareketsiz kaldı. “Ne demek istiyorsun?”

Nefes aldım ve yavaşça bıraktım.

“Kanepede yattım çünkü burada kalma düşüncesi göğsümü sıkıştırıyordu. Çıkışlardan çok uzak. Yardımdan çok uzak. Bir şey ters giderse, dışarı çıkmak için atmam gereken çok fazla adım var. Vücudumun bana ihanet etmeyeceğine güvenmiyordum. Bacağımın beni yüzüstü bırakması, hayali ağrının başlaması, duman alarminin saçma bir nedenden dolayı çalması... Ne olursa olsun, beynim burada sırt üstü kalmış bir kaplumbağa gibi sıkışıp kaldığım anları tekrar tekrar canlandırıyor.”

Sessizlik bastırdı, yoğun ve dinleyen bir sessizlik.

“O hissi nefret ediyordum,” itiraf ettim. “Kendi lanet merdivenlerimi bile zar zor çıkabildiğim için nefret ediyordum. Bu yüzden kendime kanepenin daha rahat olduğunu söyledim. Kendi evimin ikinci katının bir tuzak gibi hissettirdiğini yüksek sesle söylemekten başka her şeyi.”

Sözler orada durdu, çirkin ve gerçek.

Clara'nın eli yavaş ve emin adımlarla yukarı doğru hareket etti, avucunu sıcak ve düz bir şekilde kalbimin üzerine koyana kadar.

"Burada tuzağa düşmedin," dedi yumuşak bir sesle. "Ben varken olmaz."

Çok kısa bir cümleydi. Bir bıçak gibi kaburgalarımın altına saplandı.

Elimi onun elinin üzerine koydum, istemeden biraz daha sert bastırdım. "Biliyorum," dedim, ve aslında biliyordum. "İşin berbat olan kısmı da bu. Sen taşındığından beri, üst kat artık düşman bölgesi gibi gelmiyor."

Ağzım büküldü. "Yalnız olmadığımı bildiğimde buraya çıkmak daha kolay oluyor. Her şeyle baş başa kalmadığımı bildiğimde." Boğazımı temizledim. "Koridorun sonunda olduğunu bilmek kendimi daha güvende hissettiriyor."

Nefesi kesildi.

Yerini değiştirdi, yüzünü bana bakacak şekilde çevirdi. Gözleri parlıyordu, kirpikleri ıslaktı, ama altında çelik gibi bir bakış vardı. İyi türden bir bakış. Bir şeyin önemli olduğuna karar verdiğinde kendine ve sevdiği herkese yönelttiği türden bir bakış.

"Demek artık senin duygusal destekçinim," dedi, sesi biraz titriyordu. "Senin insan güvenlik battaniyen."

"Sen çok gürültücü bir güvenlik battaniyesisin," diye mırıldandım.

Gözleri yaşlı bir kahkaha attı ve bana daha da yaklaştı, çıplak elini çeneme değene kadar yukarı kaydırды. İstemeden ona doğru eğildim.

"Ben buyum," dedi. "Sıcakkanlı, otoriter, harika saçlı." "Bu doğru," dedim.

Başımı eğip saçlarının tepesine bir öpücük kondurdum, dudaklarımı normalden bir saniye daha uzun süre orada tuttum. Parmakları göğsüme bastırarak karşılık verdi, sanki aştığımız sınırı hissetmiş ve yine de onu aşmaya karar vermiş gibi.

Bakışları, bir kenara atılmış yüzüğe sabitlenmişti. "Biliyor musun, bunu bir daha yaparsam," diye fısıldadı, "doğru olduğu için yapacağım. Sakız kağıdı olsa bile umurumda değil. Sadece bana uygun hissettirmesini istiyorum."

Atılmış elmas şimdi komodinin üzerinde duruyordu, küçük altın bir daire, lamba ışığının bir parçasını yakalıyordu.

Elinde değil. Üzerinde değil.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sadece şunu bilmeni istiyorum ki, ben senin düzeltmen gereken biri değilim."

"Bunu bir saniye bile düşünmedim." Büyük gözleri benimkilerle buluştu. "Sonunda bunu kendin fark ettiğine sevindim."

Clara bana daha da yaklaştı, sanki tam da o boşluk için yaratılmış gibi bana yaslandı. Çıplak parmakları göğüs kafesimin üzerine yayıldı, avucumun altına girdi. Bacakları çarşafın altında benimkilerle dolandı, ayağı yerleşmeden önce baldırımın hassas derisine dokundu.

Buzdolabında, görmezden gelemeyeceğim bu büyüyen duygu dışında her şey için kurallarımız vardı.

Sana "seni seviyorum" demedim.

Bu kelimeler dilimin ucunda ağır bir yük gibi duruyordu, denenmemiş ve devasa. Onun nefes alıştı tenimde düzene girerken tavana bakarak, sadece kendime itiraf ettiğim şey şuydu: Bu an — o benim yatağımda, benim gömleğim onun üzerinde, hayatlarımız gece yarısı ile sabah arasındaki sessizlikte iç içe geçmiş — benim için aşkın tadı buydu.

Karanlık çöktü, yumuşak ve mahrem. Kaslarının gevşediğini hissettikten, nefes alıştı göğsüme değen yumuşak, düzenli nefeslere dönüştükten çok sonra bile başparmağım kolunda yavaş çizgiler çizmeye devam etti.

O, kollarımda sıcak, sağlam ve gerçek bir şekilde ilk uykuya daldı.

Ben biraz daha uyanık kaldım, kaloriferin uğultusunu ve pencereden gelen rüzgârın hafif ısığını dinledim. Hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez, üst kattaki kendi yatağımda yatarken, bir şeylerin ters gitmesini bekleyen bir adam gibi hissetmedim.

Kırılmış

hissetmedim. Özgür

hissettim.

OTUZ BİR

CLARA

Felaketle sonuçlanmayacak bir şey için hazırlanmanın ne kadar güzel bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Saç maşam banyo tezgahının üzerinde duruyordu, kablosu lavabonun üzerinden dolanmıştı. Bir tutam saç daha maşadan kayıp omzuma yumuşak bir dalga şeklinde düşerken aynadaki yansımamı izledim. Artık kaçak bir gelin ya da kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp eve dönen küçük kasaba kızı değildim. Ben sadece bir işi olan bir kadındım. Sonunda bir planı olan biri.

Kot pantolonum temizdi, süveterim yumuşaktı ve kasıtlı seçilmiş gibi görünecek kadar nötrdü, makyajım da mükemmeldi.

Aynanın kenarında bir kupa belirdi. "Bugün büyük planların mı var, Düşes?"

Wes kapı eşiğinde duruyordu, sanki ev ona yaslanıp ateşli bakışlar atması için özel olarak inşa edilmiş gibi, bir omzunu kapı çerçevesine dayamıştı. Saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi ve şakaklarında biraz koyu renk vardı. Giydiği eskitilmiş Henley tişörtü, göğsüne ve kollarına müstehcen bir hava katıyordu.

Kahve buharı yüzünün önünde kıvrılıyordu, koyu kavrulmuş kahvenin kokusunu ve vanilya kremasının en ufak, en tatlı izlerini taşıyordu. Sormadan, tam da sevdiğim gibi hazırlamıştı.

Yine.

Saç maşasını bırakıp fincana uzandım. "Birkaç işim var. Çiftlikten başlayacağım," dedim,

"Ölçü almam, Elodie ve Cal ile birkaç yeri kesinleştirmem, elektrik prizlerini ve yükleme yollarını iki kez kontrol etmem gerekiyor." Aynadan ona göz kırptım. "Gerçekten çok göz alıcı işler."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bana oldukça süslü geliyor."

Minnettarlıkla bir yudum aldım ve kahve dilimin üzerinde kayarken mırıldandım. "Ayrıca kimsenin hipotermiye girmesin diye havanın da işbirliği yapmasını sağlamaya çalışıyorum. Hepsi bir günün işi."

Beni bir süre daha izledi, o tembel, sessiz ilgisi omuzlarımı bir battaniye gibi sardı. Banyo hiç bu kadar küçük gelmemişti.

"Seni ben götürürüm," dedi, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi. "Ekipmanı tek başına taşıırken donarsın."

Kupa ağzıma yarı yolda asılı kalmıştı.

Genelde "İyi eğlenceler" ya da "Ölme" gibi şeyler söyler, sonra odasına ya da kanepenin güvenli ucuna çekilirdi. Davetleri reddetmek neredeyse onun yarı zamanlı işi gibiydi.

Gönüllü olmak ise *yeni* bir şeydi.

"Buna gerek yok," dedim dikkatlice.

Omuzlarını silktili, pamuklu giysinin altındaki kasları hareket etti. "Yollar açık. Çiftlik de uzak değil." Bakışları omzumun üzerinden saç maşasına, çantama yarısı girmiş olan deftere kaydı. "Ayrıca, seni iş başında izlerken Cal'i de görüp biraz sohbet edebilirim."

Göğsümde küçük, heyecan verici bir düşünce filizlenmeye çalıştı. Belki de benim dünyamı yakından görmek istiyordu.

Bir yudum kahve daha içerek bu düşünceyi yuttum. "Kulağa hoş geliyor," dedim, gülümsememi görmesin diye aynaya döndüm. "Asistanım olabilirsiniz."

"Bunu özgeçmişime ekleyeceğim," diye mırıldandı, ama sesinde bir ay önce olmayan bir sıcaklık vardı.

Star Harbor Family Farm'ın çitleri boyunca yumuşak kar yığınları birikmişti; han, soluk gökyüzünün önünde heybetli ve hüzünlü bir şekilde duruyordu. Uzakta, ahırın mavi dış cephesi bir kartpostal gibi parlıyordu. Baktığım her yerde

, beynim anında kadraj ve pozlamaya odaklandı ve tüm bu soğuktan güzel bir şey yaratma arzusu kemiklerime işledi.

Wes, hanın yan girişinin yanına park etti ve motoru kapattı. Arabadan indiğimizde nefesimiz beyaz dumanlar halinde çıkıyordu, hava burnumu yakacak kadar serindi.

"Eh, tıpkı tahmin ettiğin gibi kışımın donma zamanı geldi," dedim, el çantamı omzumda daha yukarıya çekerek.

Wes'in bakışları kışıma kaydı. "Bu trajik bir kayıp olur," diye cevapladı, kamyonetin kapılarını kilitlerken. "İnsanlık yas tutar."

Yukarı çıkarken ön merdivenler botlarımızın altında gıcırdadı; eski ahşap, taze karla kaplanmıştı. İçeride han, kahve, tarçın ve ahşap temizleyicinin hafif limon kokusuyla doluydu. Işık ön pencerelerden içeri dökülüyor, cilalı zeminleri ve hâlâ tırabzana sarılmış Noel çelenklerini aydınlatıyordu.

"Clara!" Elodie resepsiyonun arkasından çıktı, yanakları kızarmış, örgüsü bir omzuna dolanmıştı. Bakışları Wes'e kaydı ve gülümsemesi anlamlı bir hal aldı. "Yardımcını da getirmişsin."

"O ısrar etti," dedim, bu kelimeyi duyduğumda karnımın titremesini görmezden gelerek. "Ben sadece herkese emir vermek için buradayım."

Wes elini kaldırdı, yarı el sallama, yarı selam gibi. "Müteahhit ve yük taşıyıcı, göreve hazır."

"Mükemmel," dedi Elodie. "Bize OSHA ihlalleri yüzünden nerede öleceğimizi söyleyerek başlayabilirsin."

Kız kardeşim, masanın arkasında çalışan Helen'e bir şey söyledi, sonra masanın etrafından dolaşıp önümüze geldi.

Defterimi çıkardım, kalemimin kapağı zaten açıktı. "Tamam. Öyleyse. Bence 'ilk bakış'ı yaşlı meşe ağacının yanında yapalım. Kar yağarsa dallar masalsı görünecek. Yağmazsa, karamsar, kış ışığı havasına kapılacağız." Tarlayı çevreleyen geniş pencereleri işaret ettim. "Ağaçların önünde tören havasında çekimler. Sonra gelin, 'rustik ama dergi çekimi gibi' bir an için ahır kapılarının arasında çerçevelenecek..."

Onlara her şeyi anlatırken sözler ağızımdan dökülüyordu — hanın ahıra giden yolu, çit boyunca birkaç fotoğraf, öğleden sonra ışığının açısı, sıcaklık

düşerse ve hepimizin ayak parmakları donmaya başlarsa uygulayacağımız hızlı değişiklik planı. Her cümle göğsümü biraz daha genişletiyordu, sanki ciğerlerim nihayet nefes alabilecek yer bulmuş gibi.

“Yedek plan,” diye ekledim, kenara bir not karalarken. “Hava çok soğuk ya da rüzgarlı olursa, herkesi içeri alırsınız ve restoranın içindeki şöminenin başında, ateş ışığında sıcak ve samimi çekimler yaparsınız. Kit’in onu devirmesini engelleyebilirsem, o büfenin üzerine bir şampanya kulesi de kurabiliriz.”

Elodie güldü. “Kit’i idare edebilirim. Başka bir şey var mı?”

“Senin için de hanı ve çiftliği öne çıkaracak bolca fırsat olacak.” Çekim listemin yıldızlar, oklar ve ara sıra panikle yazılmış büyük harfli notlarla dolu olduğu sayfayı açtım. “Fotoğrafçılar ve tasarımcılar ayarlandı. Tek ihtiyacım olan, eksi yirmi derecede sahte evlilik teklifi yapmaya razı olan bir adam. Yemin ederim, bu sefer herkes başından beri bunun sahte olduğunu biliyor. Aslında, bu şimdiye kadarki en az dramlı ‘neredeyse düğünüm’ olacak.”

Şaka, durduramadan ağızımdan çıkıverdi. Gözlerim onu takip ederek Wes’e yönelmek istedi. Onları kağıda sabit tutmaya zorladım.

Birkaç metre ötede duruyordu, elleri ceketinin ceplerinde, çiviler ve kirişlerle hiçbir ilgisi olmayan, tamamen benimle ilgili olan o odaklanmış müteahhit bakışıyla beni izliyordu. Donuk gözler yoktu, nazik gülümseme yoktu. Sanki benim yaptığım gibi, her kareyi, her açıyı gerçekten hayal ediyormuş gibi görünüyordu.

“O merdivenler kaygan mı?” diye sordu, hanın üst katındaki odalara çıkan geniş merdivenlere doğru başını sallayarak. “Topuklu ayakkabı giyecek misin?”

“Sadece birkaç çekim için,” dedim. “Birini gözcü olarak görevlendireceğim.”

“O zamana kadar bir kez daha erime ve donma olursa, çam ağaçlarına giden o yol bir kaza bekleyen bir yer haline gelir,” diye ekledi, pencereye doğru ilerlerken. “Oraya balo elbisesi veya ayakkabı giymiş birini götürmeden önce tuz serpmemiz gerekecek.”

Gözlerimi devirmek yerine, bunu not aldım. “Gördün mü? İşte bu yüzden bir müteahhit getiriyorum. Ben güzelliğin büyüüne kapılmışken, sen ölebileceğimiz tüm yolları düşünüyorsun.”

O burun kıvırdı. “Takım çalışması.”

Bunun, Greg’in masanın karşısında oturup benim saçmalıklarımı dinleyip telefonuna bakarken başını sallamasından ne kadar farklı olduğunu, açıklayamayacağım kadar sert bir şekilde hissettim. Wes beni eğlendirmiyordu. O,

. Ellerini ve tecrübesini, fikirlerimin kırılğan küçük iskeletinin altına koyuyor ve sessizce onları destekliyordu.

Elodie telefonla dışarı çağrıldı. Wes'i arka kapıya doğru yürüdüm; defterim mezuramın üstünde dengede duruyordu.

"Biliyor musun, yakışıklı bir damat için başvuruları kabul ediyorum," dedim hafifçe, tekrar dışarı çıkarken, karın parlaması gözlerimi kısacak kadar keskin. "İş tanımı 'smokin içinde seksi görünmek' ve 'donmayı umursamamak' gibi şeyler içeriyor."

Çenesi hafifçe seğırdi. "Yok," diye mırıldandı. "En son ihtiyacın olan şey, mükemmel fotoğraflarının arka planında benim gürültüyle dolaşmamdır." Sözleri sert ve kendini küçümseyiciydi. Wes bana döndü. "Ama kimi seçersen seç, ellerini kendine saklasa iyi olur."

Altında yatan daha karanlık bir şeyin parıltısı — takım elbise giymiş ve sahnelenmiş bir öpücük sırasında başka birinin ellerinin bana dokunması düşüncesiyle gözlerinde parlayan ışık — çok yakından incelemek istemediğim yerlerimi aydınlattı.

Ağzımın çok fazla gülümsemek istemesini gizleyebilmek için önemli bir şey yazıyormuş gibi yaptım.

Ben de rastgele birini istemiyordum. Kötü niyetli ses karnımda kıvranıyordu. O fotoğraflarda onu istiyordum.

Ama ona kapıyı kapattım.

Soğukta, arazinin etrafında bir tur attık; ahır, kayalıklar ve karın önünde mavi ve parlak bir siluet oluşturunuyordu. Telefonum elimdeydi, her şeyin referans fotoğraflarını çekiyordum — yolun nasıl kıvrıldığını, ışığın hanın vitray pencerelerine nasıl vurduğunu, çam ağaçlarının doğru kadrajda çekildiğinde nasıl doğal bir koridor oluşturduğunu.

Wes yanımda yürüyordu, botları çıtır çıtır ses çıkarıyordu, elleri ile işaret ederek karın en derin olduğu yerleri, elektrik kabloları için en düzgün hatları, estetiği bozmadan taşınabilir ısıtıcıları saklamak için en iyi yerleri gösteriyordu.

"Kabloları buradan geçir," dedi, ayak parmağıyla çitin yanındaki yolun kenarını işaret ederek. "Onları bantla sabitle, yoksa bir nedime yüzüstü yere çakılacak."

"Not aldım." Bir hatırlatma daha karaladım. "Sahte düğün partisini sakatlamayın."

Köşeyi dönüp ahırın yan girişine doğru ilerledik; buradaki kar, teslimatlar ve Cal'ın kararlı küreklemesi sayesinde sıkıştırılmıştı. Zeminin sağlam olduğunu düşündüğüm yere bastım, ancak ağırlığım yerine pürüzsüz bir kara buz tabakasına çarptı.

Ayaklarım kaydı. Defterim uçtu.

Beynim kaymayı algılayamadan Wes'in eli uzandı. Parmakları ön kolumu kavradı. Beni dengeledi ve çekti. Vücudum geriye doğru kırımın üzerine düşmek yerine öne doğru onun göğsüne çarptı; soğuk, ona yapışmanın verdiği ani, saçma sapan sıcaklıkla yer değiştirdi.

"Sakin ol," dedi, kulağıma yakın bir sesle. "Ben seni tutuyorum."

Kahkaham aramızdaki boşluğa beyaz bir duman gibi yayıldı. "Bu dava önleme işine gerçekten kendini adanmışsın."

"Büyük çıkışından önce hiçbir şeyi kırmana izin yok," dedi. Eli kolumdan parmaklarıma kaydı ve onları hızlıca sıktı.

Avucunun içi pürüzlü ve sıcaktı, benimkini gölgede bırakıyordu, beni buzla hiçbir ilgisi olmayan, o evde geçirdiğim son birkaç haftayla her şeyi olan bir şekilde yere çiviledi. Ben de bir kez sıkıp, ellerimizin birbirine uymasının hissine fazla bağlanmadan kendimi zorla ondan ayırdım.

Etrafımızda kar sessiz ve parlak bir şekilde parlıyordu. Hanın pencereleri camda bizim küçültülmüş halimizi yansıtıyordu — soğukta aynı yöne doğru ilerleyen iki silüet.

Not defterimi alıp tekrar yürümeye başladığımızda, parmaklarım hâlâ karıncalanırken, içimden *şöyle* düşündüm.

Eğer sadece... birlikte olsaydık, *işte* böyle olurdu. Dersler yok, sırlar yok, buzdolabında kurallar yok.

Sadece biz, bir *çift* olarak ortaya çıkardık.

Çiftlikten dönüş yolculuğu uzun ve huzurlu bir uğultu gibiydi.

Defterim kucağımda açık duruyordu, karalamalar, oklar ve berbat eskizlerle doluydu. Wes'in eli direksiyonda gevşek bir şekilde duruyordu,

diğeri konsolun üzerine uzanmış, parmakları açtığı düşük sesli klasik rock radyosunun ritmine uyarak vuruyordu.

"Eve mi gidiyoruz?" diye sordu Main Street'e dönüş geldiğinde. "Tabii bir yere uğramak istersen başka."

"Crooked Spine," dedim, kalem kapağımı çiğneyerek. "Bir kitap almak istedim. İçeri girip..."

"Ben de gelirim," dedi, omzunu kaldırarak sanki bu hiç önemli değilmiş gibi. "Bir kahve içmek iyi gelir."

Ona şaşkın şaşkın baktım.

Eski Wes, homurdanarak beni kaldırımın kenarına bırakıp yalnızlığına geri dönerdi. Bu halindeki Wes ise sinyal lambasını yakıp, kitapçının önündeki bir park yerine yavaşça girdi ve kalabalık bir kamusal alana girmek sanki hiç önemli değilmiş gibi motoru durdurdu.

Göğsümün altında sıcak ve yapışkan bir şey kabardı.

İçeride, kapının üzerindeki zil çınladı ve Crooked Spine'in tanıdık, karamsar havası bizi sardı — kitaplarla dolu raflar, birbirine uymayan sandalyeler, espresso makinesinin hışırtısı, kahve, şeker ve kağıt kokusu.

Selene bir köşeye kıvrılmış, elinde bir kitap vardı; Winnie ise onun yanında kalın bir koltukta kıvrılmış, resimli kitabı ters çevirip okuyor ve içindeki kelimelerin hiçbirini sesli okumuyordu.

Selene gözlerini kaldırdı. Arkamda Wes'i görünce kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Vay vay," diye mırıldandı, ben yanağını öpmek için eğildiğimde. "Bakın kim mağarasından çıkmış."

"Saha gezisi," diye fısıldadım. "Onu korkutmamaya çalış."

O sırttı ve elimi sıktı. "Bana beş dakika ver. Arşivlerde tuhaf bir şey bulduk."

"Kötüye işaret," dedim, omurgamda bir ürperti hissederken.

"Bayıldım. Hemen anlat."

Winnie birdenbire bana sarılmak için belimden tuttu. "Clara Teyze, Clara Teyze, Clara Teyze, bugün tam üç kitap okudum," diye duyurdu.

"Ters mi?" diye sordum.

"Evet," dedi gururla.

"Dahice davranış," d ciddiyetle ciddiyetle. "Çok korkuyorum süper süper güçlerinden"

Wes küçük bir selam vererek tezgaha doğru yöneldi, arka cebinden cüzdanını çoktan çıkarmıştı. Onu, yere ya da kapıya bakmadan iki kahve sipariş edene kadar izledim, sonra kendimi arka koridora doğru zorladım.

Selene'nin küçük okuma köşesindeki masada bir dosya hazırды— yazıcı kağıdı, eski kayıtların kopyaları, saçma sapan hobimizin en son bölümü.

"Peki," dedi, yeni bir sayfayı çevirerek. "Alma'nın bebeğini nasıl aradığımızı hatırlıyor musun?"

"Çok net bir şekilde," dedim. "Gizemli küçük insan, büyük skandal, tüm yollar lanetli bir çiftlik işçisi gibi görünen Hayes'e çıkıyor. Ne var ne yok?"

Vurgulanmış bir satırı işaret etti. "Nüfus sayımında Barker bebeğinden bahsediliyor," dedi. "Ama asıl ilginç olan şu... Alma'nın altında değil, *kardeşinin* altında listelenmiş."

Yüzümü buruşturdum. "Kardeşinin gizli bir bebeği mi vardı?"

"Belki," dedi. "Bu gizemli bebek birdenbire ortaya çıkıyor, ama yine de... bulabildiğim kadarıyla ne annesi ne de doğum kaydı var. Yani ya evlilik dışı bir çocuğu oldu ve biz doğru kayıtları bulamadık ya da... henüz bir araya getiremediğimiz başka bir şey oldu. Zayıf bir ipucu, ama... tuhaf."

"Bu kasabanın her şeyi tuhaf," diye mırıldandım, fotokopiyi incelerken. Siyah-beyaz yazılar biraz bulanıklaşmıştı. "Demek sırları olan tek kişi Leydi değildi."

"Görünüşe göre öyle." Selene iç geçirdi. "Muhtemelen önemsiz bir şeydir. Ya da her şeydir. Henüz bilmiyorum."

Bu, göğsümde tedirgin edici ve elektriksel bir his uyandırdı — hâlâ anlamadığımız bir aile ağacındaki çizgiler, utanç ve kötü şansın yankıları.

Hayes. Lanet. Çiftçinin yüzü.

Bunu kafamdan silip attım, kenara bir not yazdım ve fotoğrafları daha sonra tekrar inceleyeceğime söz verdim. Hayaletler bekleyebilirdi.

Mağazanın önünde duran, hayatta olan bir adamın bulunduğu gerçek hayat beni çağırıyordu. Selene'ye sarıldım ve Winnie'nin örgüsünün ucunu şakacı bir şekilde salladım.

Ana salona geri döndüğümde onu hemen gördüm.

Wes, büyük boyutlu kitapların bulunduğu alçak bir rafın yanındaki yumuşak bir kanepede oturuyordu, omuzları gevşemiş, gözlükleri takılıydı. Fırtınalı manzaralar ve uzun kuyruklu, bulanık, güzel gelinlerle dolu bir kahve masası kitabını karıştırırken gözlük çerçevesi burnundan biraz aşağı kaymıştı.

Başparmağı sayfanın kenarından yavaşça aşağı kayıyordu, kaşları o kadar dikkatli bir şekilde çatılmıştı ki, sadece numara yapmıyor, gerçekten ilgileniyordu. Onu görmek — iri, sağlam, günün yorgunluğuyla biraz dağınık, en sevdiğim yerde okuma gözlüklerini takmış — ona daha da aşık olmamı sağladı.

Ben yaklaşırken başını kaldırdı ve beni dizlerimin üstüne çökerten küçük, çarpık bir gülümseme attı. "Çekim listesinin yarısı burada," dedi, açık sayfaya başını sallayarak. "Bak."

Benim oturabilmem için yıpranmış deri koltukta yana kaydı ve ikimizin de anlaşmasına gerek kalmadan bir şekilde benim olan o tanıdık küçük boşluğu bana bıraktı. Yanına çöktüm ve ona doğru eğildim.

Durduğu fotoğraf, bir ahır kapısında çerçevelenmiş bir gelindi — yumuşak bir bulanıklık içinde yağan kar, arkasında parıldayan ışıklar, elbisesinin etekleri beyaz tozla kaplı.

"Tamam, bu çok kaba," dedim. "Benim kafamda da tam olarak bunu görmüştüm. Garip ve pratik olmayan ceket giymeme kısmı bile."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Arkasında ışığın nasıl durduğunu görüyor musun? Peri ışıkları ve birkaç ısıtıcıyla bunu taklit edebilirsin. Sadece Cal'ın her şeyi tek bir prize takmasına izin verme, yoksa ilçenin yarısını havaya uçurur."

Gülerek, "Not aldım. Uzatma kablosunu bölüşüp kullanacağız," dedim.

Başka bir sayfaya geçtik. Bu sayfada altın rengi tarlalar ve fırtınalı gökyüzü vardı, Elodie'nin gizlice sevdiği türden karamsar bir drama.

"Çiftlik çekiminin böyle olmasını istiyorum," dedim, gelinin bir kasırganın içine girip gülümseyerek ilerleyecekmiş gibi görünen bir fotoğrafa dokunarak.

"O zaman öyle olacak," dedi, sanki hava durumu, bütçe ve lojistik sorun değilmiş gibi. "Ahır, han ve tüm o ağaçlar senin olacak. Sen işini bitirdiğinde buradan daha güzel görünecek."

Sesindeki bu kesinlik, sanki biri yavaşça bir kolu çevirip göğsümü genişletiyormuş gibi, yine o hissi uyandırdı.

"Eğer" demedi. "Dene" demedi. Sanki bir gerçekmiş gibi kendinden emin bir şekilde söyledi.

Yerimi değiştirdim, dizim onun uyluğuna değecek şekilde döndüm, kitap ikimizin kucağında dengede duruyordu. "Bir gün böyle bir mekana sahip olmayı çok isterim," dediğimi duydum. "Büyük pencereler, beyaz duvarlar, elbise rafları. Lookbooklar için bir köşe. Müşteriler gelmeden önce her şeyi tek bir dolaba tıktırmıyormuş gibi davranabileceğim bir depo alanı."

"Bir stüdyoya ihtiyacın var," dedi.

"Evet." Yanaklarım kızardı, sanki en temel yaratıcı hayalimden ziyade tuhaf bir şey söylemişim gibi. "Tamamen bana ait bir yer. Başkasının garajı ya da ödünç alınmış bir ahır değil. Her zaman kamera önünde olmayacağım."

Beni bir an izledi, siyah çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözleri yumuşadı. "Olacak," dedi basitçe.

Bu sözler, derin suya atılan bir taş gibi düştü; yüzeyde küçük ve sessiz, ama altında her yere yayılan dalgalar.

Onu alacaksın.

Sözlerini yumuşatmaya ya da şaka yaparak geçiştirmeye çalışmadı. Sanki farkında bile olmadan verdiği bir söz gibi, sözleri aramızda bıraktı.

Boğazımın arkasında saçma sapan sorular birikmişti. *Orada olacak mısın? Boya renklerini seçmeme yardım edecek misin? Kullanışsız saklama dolapları yapıp sürekli onlardan şikayet edecek misin?*

Hepsini yuttum ve bunun yerine gülümsedim. "Ağzından çıkanlar evrenin kulaklarına ulaşsın," dedim hafifçe. "Belki yeterince kamera arkası fotoğrafı paylaşırsam, bir stüdyo ortaya çıkar."

"Ben yaparım," dedi. "Ne zaman hazır olursan."

Boğazım sıkışırken içimi bir sıcaklık kapladı. "Anlaştık."

Zaman akıp gitti.

Gelinlik kataloglarından seyahat kitaplarına, ikimizi de kahkahalara boğan bir vintage reklam koleksiyonuna kadar konuştuk. Bana Nerd Night kampanyasından bahsetti; atlarının nasıl sürekli ölmek üzere olduğunu ve Brody'nin lanetli nesneleri nasıl yağmaladığını anlattı; ben de karakterlerinin daha fazla pelerin ve daha dar deri pantolonlara ihtiyacı olduğu konusunda çok ciddi profesyonel görüşümü sundum.

Bir ara Winnie sırt çantasıyla koşarak geldi, Selene ise arkasında ceketini giyerek omuz silktili.

"Sen ve Wes randevuda mısınız?" diye sordu, sadece bir çocuğun yapabileceği kadar açık sözlü bir şekilde, gözleri bizim aramızda, paylaştığımız kitapta ve masadaki iki boş kahve fincanında dolaşıyordu.

"Sayılır."

"Uh, hayır," dedim, sözlerim onun sözlerinin üzerine, çok hızlı bir şekilde takıldı. Yanaklarım o kadar hızlı kızardı ki başım dönmeye başladı. "Sadece takılıyoruz."

Selene'nin gözleri fal taşı gibi açılırken, Wes kahvesinin son yudumunu içerek gülümsedi.

Winnie bunu düşündü, sonra bilgece başını salladı. "Tamam. Sadece randevu gibi görünüyor," dedi. "Hoşça kalın!"

Ben cevap veremeden zıplayarak uzaklaştı. Selene, "*Sonra konuşuruz,*" diye dudaklarını oynattı ve kızını kapıya doğru sürüklerken kaşlarını kaldırdı.

Önümdeki sayfaya bakıyordum ama hiçbir şey görmüyordum.

Öyle mi? Bu ne anlama geliyor ki?

Çift gibi görünüyoruz.

Kendimizi de öyle hissediyorduk — kanepeyi paylaşıyor, sessizce şakalaşılıyor, ben dalmışken o kahvemi dolduruyor, bacağı sanki oraya aitmiş gibi benim bacağıma yaslanıyordu.

Tehlikeli. Her şey o kadar tehlikeli derecede kolaydı ki.

Telefonumdan saati kontrol ettiğimde, neredeyse düşürüyordum. "Bir saattir buradayız," diye inledim. "Bu on dakikalık bir mola olacaktı."

"Sanırım dikkatimiz dağıldı," dedi Wes, omzuma

Gözlerimi kısarak ona baktım. "*Bir nevi* derken ne demek istedin?"

Wes'in gözleri şakacı bir ışıltıyla parladı. "Fark ettin, değil mi?"

Gülümsememi zor tuttum. Huysuz olduğunda sinir bozucuydu, ama

eğlenceli olduğunda? Tam anlamıyla sinir bozucuydu.

"Bunu konuşmalıyız." Kollarımı kavuşturdum, somurtarak çünkü kafam allak bullaktı ve o, içimi eriten o kendini beğenmiş sırıtişısıyla bana gülümsüyordu.

Ayağa kalkarken burnunu çekip ceketimi uzattı. "Ne zaman hazır olursan, Düşes."

Başımı salladım ve ayağa kalktım. Paltolarımızı giyip Star Harbor'a geri çıktık.

Biz farkında olmadan alacakaranlık çökmüştü. Cadde boyunca uzanan kar yığınları solan ışıktaki mavi parıltıyordu, sokak lambaları tek tek yanmaya başladı, nefesimiz havaya karışırken kenarlarında küçük altın haleler oluşuyordu.

Wes, tıpkı daha önce yaptığı gibi, otomatik olarak kaldırımın dışına, benimle cadde arasına geçti. Onun eski bir refleksi — koruyucu ve düşüncesiz.

Bu sefer bununla ilgili şaka yapmadım.

Elimi kolunun kıvrımına kaydardım, parmaklarım pazı kaslarına hafifçe dolandı. Aşağıya, sonra tekrar yukarıya baktı; yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. Gözlerimde gördüğü şey, benimkine bir cevap gibi görünüyordu. Kolu bir an gevşedi, her adımda eli kalçama hafifçe değiyordu.

Boğazım düğümlendi. *Eğer bizim sıradan hayatımız böyle olacaksa, ben bunu istiyorum. Salı günleri kahve içmeye gitmeyi, çiftlik ziyaretlerini ve onun beni sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi Main Street'te gezdirmesini istiyorum.*

Kamyonetin içinde, ısıtıcıya uzandığımda ellerimiz orta konsolun üzerinde çarpıştı. İçgüdüsel olarak geri çekilmek ya da şaka yapmak istedim, ama Wes ikisini de yapmadı.

Bunun yerine avucunu çevirip parmaklarımı yakaladı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Sıcak, geniş eli, parmak eklemlerime değen nasırları ve sanki nabzımı kontrol ediyormuş gibi başparmağıyla bir kez nabzıma bastırması.

Bir an öylece tuttu, gözleri ön camda, sonra bırakıp kamyonu vitese aldı.

Motor gürültüyle çalıştı. Kaldırımdan uzaklaşırken lastiklerin altında kar çıtırdadı. Kabin, ancak karnın doyduğunda, kahveni içtiğinde, sözlerin bittiğinde, henüz açığa çıkarmaya hazır olmadığı duyguların dolduğunda hissedilen o rahat, uğultulu sessizlikle doldu.

Başımı koltuğa yasladım ve Main Street'in yumuşak ışık bulanıklıkları içinde kayıp gitmesini izledim, parmaklarımda hâlâ onun dokunuşunun hayaletinin karıncalanması hissediliyordu.

Sadece işlerimizi hallediyor, kahve içiyor ve önemsiz şeyler hakkında konuşuyorduk.

Bütün vücudum gerçeği biliyordu.

Bu artık bir prova değildi. Bu, yarı boş bir kitapçada geçen bir Salı gününe dokunmuş bir hayattı ve o göz kamaştırıcı derecede aptalca, güzel bir gün boyunca, bunun gerçekten bizim olabileceğine inanmama izin verdim.

OTUZ İKİ

WES

Odamdaki ışık yumuşak ve altın rengi bir hal almıştı, perdelerin arasından ince, tembel çizgiler halinde süzülüyordu. Uzun zamandır ilk kez, sabahları hayatta kalmak zorunda olduğumu hissetmiyordum.

Bu, sahip olmam gereken bir şeydi.

Clara önümde sıcak ve sağlam duruyordu, sırtı göğsüme yaslanmış, saçları boğazıma dağınık bir perde gibi düşüyordu. Elim karnının alt kısmında duruyordu, parmaklarım yumuşak teninin üzerinde yayılmıştı, kalçasının kıvrımı sanki o şekilde birbirimize geçmek için yaratılmışız gibi pelvisime yaslanmıştı. Vücudumdaki her kas, önceki gecenin hoş, alışılmış ağrısı ve dün geçirdiğimiz günün daha sessiz, daha tatlı ağrısıyla titriyordu — çiftlik, kitaplar, sanki oraya aitmiş gibi kolumun kıvrımında duran eli.

Hareket etti, uykulu bir kıvrılma ile kışını zaten yarı sertleşmiş sikime sürttü. Ağzından küçük bir ses çıktı, tam bir inilti sayılmazdı, tam bir iç çekiş de değildi, ve kahve ya da lojistik hakkında varmış gibi yaptığım tüm düşüncelerim buharlaştı.

"Günaydın," diye mırıldandı, sesi uykudan boşuktu.

"Günaydın, Düşes." Ağzım omzunun çizgisini buldu, oraya yavaşça bir öpücük kondurdu, sonra bir tane daha. Cildi uykunun, sabunumun ve umuda çok benzeyen bir şeyin tadı vardı.

Elimi aşağı kaydurdım, parmaklarım uyluklarının arasına girdi. Anında bir sıcaklıkla karşılaştım, kaygan ve hazır, sanki vücudu benimkini bekliyormuş gibi. Titredi, kalçaları bana doğru eğildi.

"Wes," diye fısıldadı, dokunuşuma çoktan teslim olmuş bir halde.

Sikimi kışının kıvrımına sürttüm, bu şekilde aç daha rahattı, bacağım tam onun bacağının arkasına dayanmıştı. Birkaç hafta önce, yatakta bu kadar hareket etme fikri beynimi allak bullak ederdi. Bu sabah, sağlam ayağımı nereye koyacağımı, ağırlığımı nereye vereceğimi, onu ne kadar kendime çekebileceğimi tam olarak biliyordum.

"Bir sorun olursa söyle," diye fısıldadım boynuna, kendimi hizalarken. "Eğer fazla geliyorsam. Çok derine giriyorsam. Herhangi bir şey."

"Eminim tek sorun yetersiz olması," dedi, sesi titriyordu, gülümsemeyle, öne uzanıp komodinin üzerindeki yığından bir prezervatif aldı.

Onu kendime yaklaştırmadan önce prezervatifi çabucak taktım. Yan yana uzanarak Clara'nın içine yavaşça girdim, onun sıcaklığının beni sarmasına izin verirken yavaşça ittim. Yavaşça genişlemesi mükemmel bir ıstıraptı. Bacağımı ayarladım ve bizi sabit tutmak için kalçasını kavradım. En derine ulaştığımda onun sessiz inlemeleri benimkilerle eşleşti.

Sanki bunun için yaratılmış gibi beni içine aldı, parmakları çarşaflara yapıştı, boğazında küçük, kesik sesler takıldı. Bir kolumu beline sıkıca doladım, onu bana doğru çekerek, diğer kolumu yatağa dayadım. Vücudum son birkaç geceden kalan ritmi hatırladı, kaslarım istemenin, hareket etmenin, almanın serbest olduğunu öğrendi.

"Tanrım, Clara," diye boğuk bir sesle söyledim, her geri itişinde biraz daha derine giren yavaş, dikkatli vuruşlarla onu sikiyordum. "Sen sanki... Lanet olsun, sen mükemmelsin."

Eli geriye uzanıp kalçamı kavradı, tırnakları derime batıyordu. "Bunu bir daha söyle," diye fısıldadı.

Nefesim kesik kesik, çenesinin eklemine öptüm. "Duydun," dedim, sesim çakıl taşı kadar sert. "Bu"—bir hamle daha, o içimde titriyordu—"sen benim yatağında, kollarımda, beni böyle alıyorsun... bu evimdeymişim gibi hissettiriyor."

Göğsümü delip geçen bir ses çıkardı, yarı hıçkırık, yarı zevk inlemesi. Bir süre kendimi o sesin içinde kaybettim—onun sıcaklığı, bedenlerimizi çizgi çizgi kaplayan güneş ışığı, yatağın sessiz gıcirtısı ve onun sıkı küçük amcığına girerken derilerin yumuşak şapırtısı. Her adımı fısıldadığında, içimdeki bir şey yeniden bir araya geliyordu.

O beni sıkıca sardı ve boşaldığında, ben de onu takip ettim, yüzümü boynuna gömdüm, vücudumdaki her sinir alevlenip tamamen yanarken onun kokusunu içime çektim. Dünya, onun dokunuşuna, nabzına, elinin benimkini bulup parmaklarımızı birbirine dolandırmasına daraldı.

Sonunda titremeler azaldı. Onun içinden çıkıp sırt üstü uzandım, onu da yanımda sürükleyerek göğsümün yarısına yayılana kadar, saçları her yere dağılmış, yanakları kızarmış, dudakları öpücük izleriyle dolu halde. Bacağı benim bacağıma dolandı, uyluk ağırlığı sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi bacağımın kalıntıları üzerinde duruyordu.

Kalbim çarpıyordu, ne yorgunluktan ne de korkudan — sadece bunu yaşayabildiğim gerçeğinden dolayı.

Onun burada olması. Benim burada olmam.

O benim kızım. Bu bizim sabahımız.

Bunu yüksek sesle söylemedim, çünkü söylemek kaderi kışkırtmak gibi geliyordu.

Bunu içimde saklamak, şimdiye kadar içtenlikle ettiğim tek dua gibi geliyordu.

Bunun yerine başımı eğdim ve saç çizgisine yavaşça bir öpücük kondurdum, sonra da tepesine bir tane daha. "İyi misin?" diye sessizce sordum. "Hayatındaki seçimlerinden gizlice pişmanlık duymuyor musun?"

Göğsüme yaslanarak kıkırdadı. "Bunun pişmanlığın tam tersi olduğundan eminim."

Elim çıplak omzunda tembel daireler çizdi, parmak eklemlerim yumuşak tenini okşadı. Söylemediğim sözler yine de dişlerimin arkasında sıralandı, inatçı ve ısrarcı.

Sana tamamen aşığım.

Orada, sıcak ve ürkütücü bir şekilde duruyordu, bu yüzden ağzımı başka şeylerle meşgul ettim. "Beni mahvedeceksin, bunu biliyor musun?" diye sordum onun yerine, alçak sesle. "Uyandığımda seni bu kadar istemediğim bir his nasıl bir şeydi, hatırlayamıyorum."

Parmakları göğsümdeki kıllarla oynuyor, amaçsız desenler çiziyordu. "Ne trajik," diye gülerek mırıldandı. "Sanırım benden kurtulamayacaksın."

"Evet," dedim, boğazım düğümlenmişti. "Sanırım öyle."

Hiçbir şey istemeyen bir sessizlik içinde öylece uzandık. Güneş ışığı duvarda yukarı doğru kayıyordu. Aşağıda bir yerlerde, kalorifer düşük bir uğultuyla çalışmaya başladı.

Bir süre sonra çenesini kaldırdı ve yüzümü inceledi. "Bugün ne yapacağız?"

Avucumu omurgasından aşağı doğru kaydırđım ve elimi belinin alt kısmına yerleştirdim. "Restorana uğramayı düşünüyordum," dedim yavaşça. "İkinci kattaki çerçeveyi kontrol etmek için. Dün Austin bana fotoğrafları gösterdiğinde bir şeyler ters görünüyordu. Bir göz atmak istiyorum."

Yüzü aydınlandı, gurur ağzını yumuşattı. "Haline bak," dedi, alaycı sözlerinin arasına sıcaklık katarak. "Dışarıda, masum çalışanları korkutuyorsun. Seni orada gördüklerine sevinecekler."

Bu sözler göğsüme sert bir darbe indirdi. O, bir zamanlar kanepede yaşayan ve merdivenler yokmuş gibi davranan adama konuşmuyordu. O, şantiyeleri yöneten, merdivenlere tırmanan, duvarları ayakta tutan kararlar alan adama konuşuyordu. Güzel binalara hayat veren adama.

Beni eskiden olduğum adam olarak görüyordu. Tekrar *olmak* için çaresizce çabaladığım adam.

"Evet, şey," diye mırıldandım, kalbim yavaşça bir sarsıntı geçirirken sesimi olabildiğince rahat göstermeye çalışarak. "Birinin, kirişlerimden tasarruf etmediklerinden emin olması lazım."

Göğsüme yaslanarak gülümsedi, sonra tam kalbimin üzerine hızlıca bir öpücük kondurdu. "Sana sahip oldukları için şanslılar," dedi. "Ben de öyle."

O son cümle, o yataktan kalkıp tişörtümü aramaya ve banyoyu işgal etmeye gittikten sonra da uzun süre aklımda kaldı. Odaya sanki buraya aitmiş gibi dolaşmasını izledim; losyonu komodinin üzerinde, makyaj çantası banyo lavabosunda, yüzüğü olmayan eliyle saçlarını bir saat sonra dağılacak bir at kuyruğu şeklinde topluyordu.

Giyinip hazırlanana kadar kararımı vermiştim.

Hâlâ hafifçe talaş ve soğuk hava kokan iş ceketimi giydim ve kaseden anahtarlarımı aldım. Bacaklarım sağlam duruyordu, hayali ağrıları ise hafif, katlanılabilir bir uğultu gibiydi. Elim, aptalca kurallar listemizin asılı olduğu buzdolabına değdi; mürekkep, eller ve zamanla biraz bulaşmıştı.

Bu sadece kereste veya iskelet yapımla ilgili değildi. Bu bir kanıttı.

Artık sadece kanepede oturan adam olmadığımın kanıtı. Tekrar şantiyede yürüyebileceğimin kanıtı. İşleri, insanları ve *onu* halledebilen bir adam olabileceğimin kanıtı.

Anahtarları avucumda sıktım ve merdivenlere bir kez baktım. Yukarıda, Clara banyoda falsolu bir şekilde mırıldanıyordu ve ben kapıya doğru yöneldim.

Bunu halledebilirim.

CAL'ın yeni restoranı dışarıdan bakıldığında neredeyse bitmiş görünüyordu.

Park ederken kamyonetimin lastikleri sıkıştırılmış karın üzerinde gıcırdadı, soğuk o kadar şiddetliydi ki dişlerim ağrıyordu. Motoru durdurdum, ellerim direksiyonda yarım saniye oturdum ve sonra fazla düşünmeden kapıyı itip açtım.

Hava, temiz ve keskin bir şekilde ciğerlerime doldu. Omuzlarımı geriye doğru çektim ve orası bana aitmiş gibi temizlenmiş yolu geçtim.

Çünkü eskiden öyleydim. Çünkü buna ihtiyacım vardı.

Mavi ahır, kış gökyüzüne karşı yükseliyordu; büyük pencereler çoktan çerçevelenmiş, yeni dış cephe kaplaması sıkıca tutturulmuştu. Yukarı kaldırılmış kapılardan bakıldığında, ana kat artık çoğunlukla tamamlanmış duvarlar ve belirgin alanlardan oluşan bir labirent gibiydi: yeni keresteyle parıldayan gelecekteki bar, çerçeveleri tamamlanmış kabin platformları, plastik levhaların arkasına gizlenmiş mutfak tesisatı. Ancak bunun üstünde, ikinci kat hâlâ iskelet ve yankılardan ibaretti; ofislerin ve depo odalarının iskeleti, ham çiviler ve açık kirişlerle şekilleniyordu.

Birkaç adam testere tezgahlarından başlarını kaldırdı. İşçilerden biri dikleşti ve elini kaldırdı. "Selam patron."

Başlar döndü. Birkaç kişi daha başını salladı, birkaçı da çabucak şaşkın bakışlar attı, sonra da bunları gizlemeye çalıştı. Arka planda çivi tabancalarının sesleri duyulurken, yarı inşa halindeki mekanda isminin yankılandığını duydum — *kahretsin, o burada*.

Austin, bir elinde not defteri, belinde şerit metre ve kulaklarını örten bir bereyle, alçıpan yığınının arkasından çıktı.

"Ustabaşı oynamak için ne kadar soğuk bir gün seçmişsin." Sırıttı ve elini uzattı.

Sıcak ve keskin bir şey kaburgalarımın altına kaydı. Ben eskiden böyle bir adamdım. Kanepenin girintisinden tavandaki çatlakları sayan adam değil. "Birinin, siz aptalların planlarımı yarım yamalak yapmadığınızdan emin olması lazım," diye karşılık verdim.

Ortada buluştuk ve hızlıca el sıkıştık, ardından Austin beni tek kollu bir erkek kucaklamasına çekti; bu hareket omzumu her şeyden çok sarsmıştı. Bacağım ağırlığı şikayet etmeden taşıdı. Sabah boyunca peşimi bırakmayan hayali ağrı sessizleşmişti; siren yerine hafif bir uğultu gibi.

Austin elindeki dosya tahtasını açtı. "İkinci kattaki yemek odasının iskeletini kuruyoruz ve merdiven basamaklarını kontrol ediyoruz," dedi, iç mekana doğru başını sallayarak. "Merdivenler kaba olarak yerleştirildi. Şu anda çok çirkin görünüyorlar, ama dayanacaklar."

Ahırın açık ağzından, merdivenlerin iskeletini görebiliyordum — çıplak basamaklar, açık dikmeler, korkuluk yok, yarı inşa edilmiş ikinci kata doğru yukarı doğru uzanıyordu. Taze kar, girişte sıralanmış iş botlarına yapışmıştı, adamların girip çıktığı kontrplak boyunca eriyip parlak bir tabaka oluşturmuştu.

"Yukarıya bir bakacağım." Merdivenlere doğru başımı salladım. Austin tereddüt etti, gözleri yüzümden bacağıma, oradan da tekrar yüzüme kaydı. "Emin misin?" dedi. "Erimiş kar yüzünden yukarısı çok kaygan. İstersen planları aşağı getirebilirim..."

"Ne, merdivenlerin nasıl kullanıldığını unuttuğumu mu sanıyorsun?" Kaşımı kaldırdım ve ağzımı bir tür sırıtışa zorladım.

Hâlâ tam olarak ikna olmamış bir şekilde isteksizce güldü. "Tamam patron."

"Gidelim." İleriye doğru işaret ettim. "Bana o çirkin merdiven basamaklarını gösterebilirsin."

Gerçek şu ki, buna ciğerlerimdeki oksijene ihtiyacımdan daha çok ihtiyacım vardı. Sabahki Clara'nın sesi kafamda bir döngü halinde yankılanıyordu—*Şu haline bak, patron*—ve beni gülümsetiyordu.

Austin merdivenleri ilk tırmanan oldu, botları nemli izler bırakıyordu. Ben de onu takip ettim.

İlk basamak sağlamdı. Sağlam ayağım basamağa düzgün bir şekilde indi. Protezim bir sonraki basamağa boş bir sesle indi, tırnak kısmı kütüğümün etrafını sıkıca kavradı; tırmanırken bunu görmezden gelmeyi öğrenmiştim.

Her basamakta, karın eriyip yeniden donduğu yerlerde çok ince bir nem tabakası vardı. Görülmeyecek kadar ince, lastiğin hafif kaymasında hissedilebilecek kadar.

Aşağıda bir yerlerde bir hava kompresörü, düşük, gıcırdayan bir uğultuyla çalışmaya başladı. Çivi tabancaları kısa, keskin ve aralıklı patlamalarla ses çıkarıyordu. Bu ses, havan topu ateşiyle aynı değildi, tam olarak değil, ama sinir sistemim nüansları ayırt etmeyi hiç öğrenmemişti.

Hayalet ağrının uyarıcı bir şoku uyluk ucumdan geçti, boşlukta sinirlerim yanlışı sinyal veriyordu. Dişlerimi sıktım ve devam ettim.

Burada değil. Şimdi değil. İyisin. Adım adım.

Austin omzunun üzerinden geriye baktı. "Bu köşeyi güçlendiriyoruz," dedi, ellerimin yumruk haline geldiğini fark etmeden işaret ederek. "Kirişler bir kez..."

Aşağıda birinin elinden iki-dörtlük bir tahta kaydı ve silah sesi gibi bir çatırtıyla betona çarptı.

Beynim, dünyanın öbür ucunda değil, Michigan'daki bir ahırın içinde olduğumuzu hatırlatamadan vücudum tepki verdi.

Omuzlarım irkildi. Sağlam ayağım sarsıldı. Yürürkenki protezim, hedeflediğim yerden birkaç santim uzağa, eriyen karın kontrplakları kararttığı kaygan bir bölgeye düştü.

Lastik taban kaydı.

Korkunç bir yarım saniye boyunca, adımlar arasında asılı kaldım, ağırlığım yanlışı dağıldı, sağlam bacağım orada olmayan sağlam bir şey arıyordu.

Sonra yerçekimi kazandı.

Dizim basamağa çarptı, ağrı uyluklarımı sarsarak yayıldı. Bir saniye sonra kalçam, dişlerimi sarsan bir sarsıntıyla ahşabın keskin köşesine çarptı. Kendimi tutmaya çalışırken avucum nemli kontrplak üzerinde kaydı, derim sıyrıldı. Protez, hiç olmaması gereken bir açıyla bükülürken, soket çıplak sinirlere saplandı.

Nefesim kesildi. Dünya, kütüğümdeki yanma hissi ve yarısı inşa edilmiş bir merdivende aniden kırımın üstüne oturmuş, kendi botlarıma bakıyor olmamın utanç verici gerçeğiyle daraldı.

"Kahretsin," diye bağırdı Austin. Botlarının aşağıya doğru koşuşturma sesini duydum. "Wes. Bekle, kırırdama..."

"Ben iyiyim," demeye çalıştım, ama sesim zayıf ve boğuk çıktı.

Sağlam ayağımı yere bastım, bir basamağa tutundum ve kendimi yukarı çekmeye çalıştım
yukarı çekmeye çalıştım.

Protez ayağım yine kaydı ve kaygan kontrplak üzerinde kaydı. Açık tamamen yanılttı. Korkuluk ya da dayanacak bir şey olmadığından, ayağımın itebileceği sağlam bir yer yoktu. Her hareket ettiğimde, keskin ve elektriksel bir acı kütüğü delip geçiyordu.

Sağlam bacağım, her şeyi tek başıma yapmaya çalışmanın

"Patron, yapma," diye bağırdı aşağıdan adamlardan biri.
"Bir saniye bekleyin."

Sesler mekanı doldurmuştu, çok yakındılar, bitmemiş duvarlardan yankılanıyorlardı.

"Dikkat et
dostum—"

"Kolunu tut—"

"Bacağına dikkat et..."

"Siktir, iyi mi o?"

Austin yanımdaki basamağa çöktü. "Hey," dedi, sakın ve soğukkanlı bir sesle, avuç içleri yukarı bakıyordu sanki ben ürkek bir atmışım gibi. "Hey, bana bak."

Göğsümün sanki az önce sprint yapmışım gibi inip kalktığının, ellerimin ahşabı kavradığı yerde titrediğinin çok farkındaydım.

"Hallederim," diye dişlerimi sıkarak tekrar kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Protezim işe yaramaz bir ciyıklama sesiyle kaydı ve basamağın kenarına çarptı. Sarsıntı doğrudan sokete yansıdı. Görüşümün kenarları beyazladı.

"Tanrım, Wes," dedi Austin sessizce. "Yapma. Böyle yapma."

Kollarımın altına eller uzandı, yardım etmeye çalışıyorlardı. Birinin parmakları protezin metal kısmına dokunarak onu sabitlemeye çalıştı.

"Kırırdama dostum," diye bir ses yukarıdan ya da aşağıdan geldi. "Kendine daha fazla zarar vereceksin."

Yerdeki biri, içimi parçalayan sözleri söyledi.

"O orada olmamalı."

Bu sözler acımasız ya da alaycı değildi. Sadece dürüsttü. Bir adamın, sorumluluk meselesi ve patronunun iş yerinde kafasını yarabileceği endişesiyle söylediği türden bir şeydi.

Bu sözler, kaburgalarımın hemen altına bir yumruk gibi indi.

Orada olmamalıydı.

Artık kendi şantiyesinde yer almamalı.

Austin derin bir nefes aldı, sonra elini dikkatlice sokete indirdi. "Tamam," dedi, sesi kararlıydı. "Sanırım en iyi plan bacağı çıkarmak, değil mi? Sonra seni yavaşça aşağı indiririz."

Yüzümde utançtan yanma hissi uyandı. "Ben yapabilirim..."

"Ya da," diye sözünü kesti Austin, "bana yardım etmeme izin verirsin, böylece bir basamak daha yutmazsın. Birini seçmelisin."

Ekip sessizliğe bürünmüştü. Merdivenlerde, sahanlıkta durup endişeyle ve durumu daha da kötüleştirmek istememe duygusuyla karışık bir his yaşadıklarını hissedebiliyordum.

Parmaklarım, eklemlerim ağrıyana kadar basamağa sıkıca tutundum. Kafamda böyle bir şeyin, tam da bunun, kendi ekibimin önünde bu çaresiz, aptalca çırpınışın yaşanacağına dair hayal ettiğim en kötü senaryolar, askeri bir hassasiyetle sıralanmıştı.

Ellerimi yanlarımdan çekip bacağıma uzandım.

Burada, seyircilerin önünde protezi çıkarmak, yatak odamda yapmaktan on kat daha zordu. Parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu. Boynumda çıkan ter, tutuşumu beceriksiz hale getiriyordu.

Sonunda soket gevşedi. Bacağı yavaşça çıkardım, her santimetre uyluk ucumdaki yaralı deride bir ateş hissi uyandırıyor. Ses çıkarmamak için çenemi sıkmak zorunda kaldım.

Austin protezi aşağıya uzattığında, adamlardan biri aşağıdan fazla neşeli bir sesle "Aldım" dedi. Protezi yakalarken garip bir hışırtı duyuldu. "Ben bunu... güvenli bir yere koyacağım."

Sanki bir kazık çakıcı ya da lanet bir matkapmış gibi.

Bacağın olduğu yere, boşluğun etrafında buruşan kot pantolonuma baktım. Kotun içinden bile kütüğümdeki hava soğuk ve açıkta kalmış gibi geliyordu.

Austin, alışılmış bir hareketle kolumu omuzlarına attı. "Tamam dostum," dedi. "Yavaş ve sakin."

Diğer tarafımda biri beni tutmaya hazır bir şekilde bekliyordu. İnişe geçtik.

Dengemi sağlayacak bir protez olmadan, her adımım dengesiz ve beceriksiz bir müzakere gibiydi — sağlam ayağımı yere bas, dur, dengele. Uyluklarım yanıyordu. Kalçam, çarptığı yerde zonkluyordu. Gururum, kontrplak üzerinde paramparça olmuştu.

"Birini aramalı mıyız?" diye bir ses aşağıdan geldi. "Mesela... klinik mi? Ya da..."

"Kimseyi aramayacağız," diye tersledim. "Ben iyiyim." Kimse itiraz etmedi, bu da durumu bir şekilde daha da kötüleştirdi.

Zemin katına indiğimizde, gömleğim terden sırtıma yapışmıştı. Beni açık ahır kapılarının yanındaki kontrplak levhaların üzerine yatırdılar.

Austin elime bir su şişesi tutuşturdu. "Al," dedi. "Yüzün bembeyaz olmuş."

Titrek parmaklarımla kapağı açtım ve tadını zar zor alabildiğim bir yudum aldım. Etrafımızda çekiçler yine yarım yamalak bir şekilde çalışmaya başlamıştı, ritim bozuktu, önceki rahat şakalaşmalar yok olmuştu.

"Bir dahaki sefere patronu zemin katta tutalım, olur mu?" dedi adamlardan biri, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Birkaç kişi hafifçe güldü, kimse gözlerime bir saniyeden fazla bakmadı. Kimse bana gülmüyordu. Herkes nazikti, hatta kibar bile.

Ama o yorum ve acıyarak bakışlar, parmakla gösterip kıkırdamış olsalardı bile daha derine işliyordu.

Austin, ön kolunu dizlerine dayayarak göz hizamda önümde çömeldi. "Buz ve ibuprofenin ötesinde bir şeye ihtiyaç duyacak kadar acıyan bir yerin var mı?" diye sordu. "Dürüst ol."

Kütüğüm kalp atışlarımla aynı ritimde zonkluyordu. Kalçam bu akşama kadar muhteşem bir morlukla kaplanacaktı. Sağ bacağım, normalden fazla yük taşımaktan dolayı hâlâ titriyordu.

Onurum, sanki biri ona balyozla vurmuş gibi hissettiriyordu.

"İyiyim," dedim yine, sesim titriyordu.

Yüzümü uzun bir süre inceledi ama yalanımı yüzüme vurmadi. "Bacağını tutacağım," dedi bunun yerine. "Seni kamyonetine yerleştireceğiz. Bir dakika oturup acil servise götürmemi isteyip istemediğine karar ver."

"İyiym dedim." Sesimdeki sertlik birkaç adamın dikkatini çekti.

Austin'in çenesi gerildi. "Her halükarda kamyonete bineceksin," dedi sessizce. "Bugünlük merdiven jimnastiği yapmaya son verdik."

Ayağa kalktı ve protezi almaya gitti, beni de yanlış yere konmuş bir malzeme parçası gibi kereste yığınının üzerinde otururken bıraktı.

Su şişesini kavrayan ellerime, soğuktan kaynaklanmadığını bildiğim hafif titremelerine baktım. İşin sesleri—testere sesleri, köşedeki radyodan gelen boğuk müzik, botların sürtünme sesi—birbirine karıştı.

Bu şantiye, benim hâlâ eskisi gibi bir adam olduğumun kanıtı olacaktı. Oysa, en çok korktuğum şeyi gerçekleştirmişti.

Beni ifşa etmişti.

Ben bir lider değildim, bir tehlikeydim.

OTUZ ÜÇ

WES

AUSTIN beni kamyonete kadar götürdü, sonunda öz saygım saklandığı delikten çıkabildi.

Protez tekrar takılmıştı, astar aceleyle ayarlanmıştı, ağrı hala kütüğün etrafında dolanıyordu. Sıkıştırılmış çakıl zeminde attığım her adım yanlışı geliyordu, açığı bozuktu, ritim mahvolmuştu. Austin yanımdan ayrılmadı, bir elini dirseğime hafifçe koydu, sanki fark edilmeden destek olmaya çalışıyormuş gibi.

"Son şansın," dedi sürücü tarafına vardığımızda, soğuk havada nefesini üfleyerek. "Seni ben götürebilirim. Geri dönüp kamyonetimi sonra alırsın."

"Ben hallederim," dedim. Sesim istediğimden daha zayıf çıktı.

Dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü. "Yapabilecek gibi görünmüyorsun." "O zaman bana yalan söyle ve yapabileceğimi söyle," diye mırıldandım, kapıyı açarak.

Bu hareket uyluklarımda çirkin bir acı uyandırdı ama ben bunu içime attım.

O yerinden kıpırdamadı. "Eve vardığında bana mesaj at, tamam mı?"

Çenemi sıkarak sürücü koltuğuna oturdum, her kasım bunun önemsiz bir şeymiş gibi davranmamı haykırıyordu. Kapı gereğinden fazla sert bir şekilde kapandı, kış ışığını ve orada duran, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle bana bakan Austin'i kesip attı, sonra o da dönüp işine geri döndü.

Sessizlik çöktü.

Orada öylece oturuyordum, iki elim de direksiyona sıkıca tutunmuş, kalbim sanki bir mil koşmuşum gibi deli gibi çarpıyordu. Kamyonun kabini bana çok dar geliyordu, hava ise ağır ve bayat. Bacağım acı verici bir şekilde zonkluyordu; her zonklamada kalçamdan omurgama doğru bir elektrik akımı gibi bir sızı yayılıyordu.

Nefes al. Nefes ver.

Hiçbir şey dinlemiyordu.

Ellerim, parmaklarımdaki hain bir titremeyle sallanıyordu, parmaklarım deriye sıkıca tutunmuştu.

"Dur," diye fısıldadım, kendime mi, sinirlerime mi yoksa bu lanet duruma mı, bilmiyordum.

Gözlerimin arkasında bir acı, hiç uyarı vermeden vurdu. Bir saniye önce dişlerimi sıkıyordum, bir saniye sonra görüşüm kenarlardan bulanıklaştı, göğsümün derinliklerinden bir yerden bir sıcaklık yükseliyordu.

Burada olmaz.

Kamyonetin içinde lanet olası bir çocuk gibi ağlamayacaksın.

Boğazımı yakan bir nefes aldım ve gözlerimi sertçe kırıp, gözyaşlarını geri çekmeye çalıştım. Yine de sıcak bir gözyaşı kaçtı ve çok soğumuş olan tenimden aşağı süzüldü.

"Siktir," diye homurdandım ve elimin tersiyle gözyaşını sildim. Bu hareket bacağıma bir sarsıntı verdi ve ağrı alevlendi. Bir damla daha süzüldü, sonra bir tane daha, sanki vücudum sırf bana inat etmek için iki katına çıkmaya karar vermiş gibi.

Alnım direksiyona değene kadar başımı eğdim, nefesim ciğerlerime girip çıkarken, omuzlarım o kadar gergindi ki nefes almak bile acıtıyordu.

Geri döndüğünü sandın, değil mi?

Bu düşünce hızlı ve acımasızca geldi.

Yine o adam olduğunu sandın. Patron. Şantiyede dolaşan. Merdivenleri sanki hiçbir şey değilmiş gibi tırmanan.

Onları kafamda net bir şekilde gördüm: ekip merdiven sahanlığını doldurmuştu, ellerini kollarımın altına sokmuşlardı, biri metali tutmuştu, sanki camdan bir sandıkmışım gibi beni dikkatlice aşağı indiriyorlardı. Austin'in sesi çok sakindi, sanki vahşi bir hayvanı korkutmamaya çalışıyormuş gibi.

Seni yerden kaldırmak zorunda kaldılar.

Herkesin önünde bacağını çıkarmak zorunda kaldılar çünkü bacağın takılıyken ağır bir yük olmuştun.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Protezimin, yanlış yere konmuş bir alet gibi merdivenlerden aşağı indirilme görüntüsü midemi bulandırdı. Arızalı ekipman. Patronun bacağı bozuldu, kenara atın.

İçimden mizahsız bir kahkaha çıktı, sesden çok nefes gibiydi.

Bir kat bile çıkamadan bir ekip projesine dönüşüyordun.

Sonra Clara'nın yüzü gözümün önüne geldi. La Casita'da masanın üzerinden bana gülümsemesi. Şantiyeye gideceğimi söylediğimde yatak odası gözlerinin parlayıp gururla dolması. *Şu haline bak, patron.*

O adamı hak etmişti. Onun baktığını sandığı adamı.

Ekibi, yüzüstü düşmemesi için onu parçalara ayırırken, yarı inşa edilmiş bir merdivende oturan adamı değil.

Direksiyonu, parmak eklemlerim ağrıyana kadar sıktım.

O, tüm işi bir erkeği ayakta tutmaktan ibaret olan bir hayattan uzaklaşmıştı. Başka birini ayakta tutmaya çalışırken kendini kaybetmişti. Ona aynı lanet şeyin yeni bir versiyonunu sunup buna aşk diyebilirdim ki?

Aşk.

Bu iş artık öyle hissettirmeye başlamıştı. O benim yatağımda. O benim kamyonetimde. Çiftlikte, kasabada el ele tutuşmamız. Bir gün boyunca yapılan işler, içilen kahveler ve şüpheli bir şekilde geleceğe benzeyen planlar.

Gerçekten inandın, değil mi? beynimin en acımasız kısmı fısıldadı. Tek bir güzel gün ve kendini tam hissetmeye başladın.

Boğazım düğümlendi.

Gözyaşları yaktı ve döküldü, sıcak ve istenmeyen, yarı sürülmüş arazinin ve dışarıdaki binanın iskelet gibi görünümünü bulanıklaştırdı. Onları tekrar sildim, daha çabuk kontrol altına alamadığım için kendime kızgındım.

Belki mutfakta, sandalyede, ışıkların loş olduğu yatakta numara yapabilirsin.

Dışarıda mı? Merdivenlerde, kontrplak ve çelik üzerinde mi?

Sen bir yükümlülüksün. Kendi adamlarının etrafında plan yapması gereken bir tehlike.

Clara, çalışanlarının önünde kontrplaktan sıyrılması gerekmeyen bir adamı hak ediyordu. Sadece bunu düşünmek bile göğsüme çakılmış bir çivi gibiydi.

Görüş alanım gösterge panelinin kavisine, ellerimin kıvrımlarına ve durmak bilmeyen hafif titremeye daraldı. Bir kez daha titreyerek nefes aldım, her şeyi dışarı çıkmaya çalışan kutuya geri tikiştirmeye çalıştım. Sığmadı. Tam olarak değil. Ama işlev görebilecek kadar kapatabildim.

"Yeter," diye mırıldandım.

Parmaklarım kontak anahtarını buldu, anahtarı çevirdi. Motor altımda gürleyerek canlandı, artık bedenimin sahip olmadığı bir şekilde tanıdık ve sağlamdı. Kamyoneti vitese taktım ve park yerinden çıktım, dünyam yolun çizgisine ve kaburgalarımı saran sıkı, acı veren bandına daraldı.

Çenemi sıkıp, görüş alanımı daraltarak ve göğsüm bir mendeneye sıkışmış gibi hissederek eve doğru sürdüm, gürültüyü kesen tek net düşünceye tutunarak.

Tekrar bütün olduğuma inanmaya cesaret etmişim.

Evren ise tam tersine, benim ne olduğumu tam olarak hatırlamamı sağlamıştı.

İçeri girdiğimde ev sıcaktı, ısı hak etmediğim bir şekilde yanaklarımı yalıyordu.

Eşiği geçerken yürüyüşümü normal gibi göstermeye çalıştım, anahtarlar avucumu acıtıyordu. Yuvanın yanlış sürtündüğü yerde kütük yanıyordu ve her adımda omurgamdan küçük bir şok geçiyordu.

Hiçbir şey yokmuş gibi davrandım.

Clara mutfak masasında oturuyordu, dizüstü bilgisayarını açtı ve etrafına kitaplar ve basılı referans fotoğrafları dağılmıştı. Pencereden gelen geç saatteki ışık, saçlarının dağınık tellerine vuruyor, uçlarını bakır rengine çeviriyordu. Kapı kapandığı anda başını kaldırdı, neyle karşılaşacağını henüz bilmeden, o rahat, içgüdüsel gülümseme yüzünde açıldı.

"Selam," dedi, sesi o kadar sıcaktı ki göğsümün derinliklerine işledi. Bakışları üzerimde dolaştı, yumuşak ve takdir edici bir şekilde

eskiden beni dik durmaya iten bir şekilde. "Günün nasıl geçti, yakışıklı?" Sözler boğazımda çakıl taşı gibi takıldı.

Yakışıklı. Ekibi onu kendi bacağından kurtarıırken, yarısı inşa edilmiş bir merdivende kışının üstüne oturmuş olan adam. Merdivenler ona fazla geldiği için kamyonetinde yıkılıp ağlayan adam.

Çenem sıkıldı.

"İyi." Kelime düz ve keskin bir tonda çıktı.

Anahtarlarımı, istemediğim kadar sert bir şekilde kapının yanındaki kaseye attım. Metal, seramiğe çarptığında çıkan yüksek sesli çatırtı, ikimizi de irkiltti. Kalçamda bir şey, bu hareketle birlikte sızladı. Çıkmak isteyen sesi yuttum.

Yavaşça doğruldu, beni daha yakından incelerken gülümsemesi biraz azaldı. Kaşlarını çattı, ben kaçamadan gözlerinin arkasında endişe parladı.

"İyi misin?" diye sordu. "Yüzün..."

"Uzun bir gün oldu," diye sözünü kestim, vücudumu masanın yanından geçip oturma odasına doğru çeviriyordum. "Oturacağım."

Sesimdeki gerginlik, kendi kulaklarıma bile açıkça duyuluyordu.

Arkamda bir sandalye sürtündü. Hafif ve kararlı adımlarıyla peşimden geldi. Kanepeye oturduğumda, o da oradaydı, sanki bana uzanma dürtüsüne direniyormuş gibi kollarını göğsüne kavuşturmuştu.

"Wes," dedi sessizce. "Konuş benimle. Şantiyede bir şey mi oldu?"

Bu soru tüylerimi diken diken etti.

Gözlerimin önünde üst kattaki merdiven sahanlığı belirdi — kontrplak, kollarımın altındaki eller, "*O orada olmamalı*" diye fısıldayan ses. Utanç, sıcaklık gibi yükseldi, yoğun ve boğucu. Onun endişesi, uzanan bir elden çok, omuzlarımin arasına saplanmış bir spot ışığı gibi geliyordu.

Korkudan ziyade sinirliliğe sarıldım, çünkü onu taşımak daha kolaydı.

"Her şey, seninle konuşmam gereken bir kriz değil, Clara." Bu cümle, yumuşatmadan ağızımdan fırladı.

Sanki elimi uzatıp onu fiziksel olarak itmişim gibi başını bir an geriye doğru salladı. Yüzünde acı hızlı ve

savunmasız bir şekilde yüzüne yayıldı, sonra daha soğukkanlı bir ifade onu kapladı.

"Vay canına," dedi, avuç içlerini kaldırırken boğuk bir kahkaha kaçtı. "Tamam. Sana iyi olup olmadığını sormak artık mikro yönetim sayılıyor, farkında değildim."

Suçluluk duygusu karnıma sert bir yumruk gibi indi. Doğru hareket geri adım atmak, özür dilemek, ona gerçeğin yarısını anlatarak onu incitmek yerine gerçeğin tamamını söylemek olurdu.

"Yorgunum," diye mırıldandım, gözlerine bakmak tehlikeli geldiği için omzunun üzerinden bir noktaya bakarak. "Hepsi bu. Bunu düzeltmene gerek yok."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, geri almak istedim.

Seni lanet olası pislik. O senin acil servis hemşiren değil. O senin düşmanın değil.

Dudakları sert bir çizgiye dönüştü. Yüzüne kızarıklık yayıldı, yüksek ve sıcak, sanki öfke daha kötü bir şeyi engelleyen tek şeymiş gibi.

"Düzeltmeye çalışmıyordum," dedi, sesi zorlanmaktan başka bir şey olamayacak kadar düzgündü. "Lanet olası otuz saniye boyunca senin yanında olmaya çalışıyordum."

Bu sözler tam göğsümün ortasına isabet etti.

Bacağım kalp atışlarımla aynı ritimde zonkluyordu. Sanki acıya baskı uygulayarak onu durdurabilirmişim gibi, eklem yuvasının üstündeki ağrıyan kaslara parmaklarımı bastırdım.

"Bacağıma buz koyacağım," dedim, kaçmak tek iyi olduğum şey gibi görüldüğü için daha da ısrar ettim. "İyileşeceğim."

Gözleri bir an için parladı, sonra daha önce bir kez gördüğüm o ürkütücü şekilde berraklaştı — omzunda bir elbise çantası, arkasında ise dağılan bir hayatla bir ön verandada.

"Tamam," dedi soğuk bir sesle. "Harika. O zaman yolundan çekileyim."

Topuklarını döndü ve sırtı dik, omuzları gergin bir şekilde masaya geri yürüdü. Bir yığın fotoğrafı eline alırken ellerindeki hafif titreme, tamamen hissizleşmediğinin tek göstergesiydi.

Aramızda bıraktığı mesafe yüzünden oda daha da soğuk gelmeye başladı.

Kemiklerim kurşuna dönmüş gibi kanepenin minderlerine gömüldüm, boş televizyon ekranına bakarak, son birkaç gündür duyduğumuz rahat, tekrarlayan uğultu yerine, kitapları istiflerken çıkardığı yumuşak, dikkatli sesleri dinledim.

Bacağım acıyordu. Ego'm daha da acıyordu.

Elimi yüzüme götürdüm. Aramıza attığım bu çatlak, yüzeysel olarak küçük görünüyordu.

Ama derinlerde, çoktan genişçe açılmaya ve kanamaya başlamıştı. Kapı çalması keskin ve ciddiydi.

Çenemi sıktım. Her hücrem kanepeye daha da gömülmek ve evde değilmişim gibi davranmak, kim gelirse gelsin boş verandada bekletip günü bitirmek istiyordu.

Mutfaktan, dolap kapakları gereğinden biraz daha yüksek sesle kapandı. "Birini mi bekliyorsun?" diye seslendi Clara.

Ayağa kalkarken bacağım ağrıdı. "Hayır," diye mırıldandım.

Hayes, iş ceketiyle ve terden koyulaşmış beyzbol şapkasıyla merdiven basamağında duruyordu, çenesi sıkı, gözleri şimdiden bende bir hasar var mı diye kontrol ediyordu. Beni baştan aşağı bir kez süzdü, duruşumun sertliğini, düşünmeden elimi kapı pervazına dayadığımı fark etti.

"Austin aradı," dedi selam yerine. "Düşmüşsün. İyi misin?"

Düşmüşüm. Sanki kaldırıma takılıp düşmüşüm gibi, yarısı bitmiş bir merdivende yüzüstü yere kapaklanıp ekibimin önünde paramparça olmamışım gibi.

Tüylerim diken diken oldu.

"İyiyim," dedim, onu içeri almak için geri çekildim.

Hafifçe burnunu çektirdi ama içeri girdi, paspasın üzerinde botlarındaki karı silkeledi. "İyi görünmüyorsun."

Bakışları beni yerinde tuttu.

"Ee." Diye iç geçirdi ve eliyle yan tarafına hafifçe vurdu. "Ne oldu?"

"Merdiven ıslaktı," dedim. "Ayağım kaydı. Düştüm. Hepsi bu." Gözlerini kısarak baktı. "Yaralandın mı?"

"Çürük var." Sanki bu bir şeyi kanıtlıyormuş gibi omzumu çevirdim. "Kırık yok."

Derin bir nefes verdi, omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. "İyi. Böyle saçmalıklar yapma dostum." Ağzı seğirdi, ama

bunda pek mizah yoktu. "Seni kaybedemeyiz. Annem sonsuza kadar başımın etini yer."

Bu sözler her zamanki gibi tam da kalbi vurdu ve tanıdık bir şekilde acı verdi.

Sonra, neredeyse gelişigüzel, ama aslında öyle değilmiş gibi, "Eğer ciddi bir hasar vermiş olsaydın, Clara kafayı yerdı."

Bu sözler yeni bir yerde patladı.

Clara, verandamda çok fazla valiz taşıyordu, yüzünde kararlı bir ifadeyle yüzüğünü çıkarıyordu. Clara, bu sabah yatağında, nefes nefese, yumuşak ve tamamen kendinden geçmiş bir haldeydi. Clara, bir saat önce masamda, sanki bilmeye hakkı varmış gibi, sanki gerçekten benim hayat arkadaşımış gibi günümün nasıl geçtiğini soruyordu.

Yutkundum ve boğazımda çakıl taşı varmış gibi hissettim.

Clara ortaya çıktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzları zırh gibi dikleşmişti.

"Demek hayal etmedim," dedi. "*Gerçekten* bir şey olmuş." Gözleri benimkilere takıldı, keskin ve korkmuş, şimdiden bir dava hazırlıyordu. "Düştün mü?"

Utanç, sıcak ve boğucu bir dalga gibi yükseldi. Onlardan birinin şahit olması yeterince kötüydü. İkisi birden, dart tahtasına çivilenmiş gibi hissettirdi.

"İyiym dedim," diye tersledim. "Herkes etrafımda dolanmayı kesebilir."

Clara bir adım daha yaklaştı, bakışları yüzümden hiç ayrılmadı. "İyi değilsin," dedi. "Neden beni aramadın?"

Çünkü kekelediğimi duymanı istemedim. Çünkü başarısızlığımın ortasında bacağımın yerinden çıktığını görmeni istemedim. Çünkü ne kadar kötü bir bahis olduğumun kanıtını eline geçirmemi istemedim.

"Çünkü evdeki güvenlik komitesine her ayrıntıyı anlatmak istemedim," dedim bunun yerine, bu berbat cümle ağızımdan kaygan ve keskin bir şekilde çıktı.

İstediğim etkiyi yarattı. Ağzı sıkılaştı, gözleri bir anlığına donuklaştı, sonra arkalarında çelik gibi bir bakış belirdi.

Hayes dikleşti ve araya girdi. "Hey," diye tersledi, sesi kırbaç gibi odayı yırttı. "Ona öyle konuşma lan."

İrkildim. Utanç o kadar hızlı yükseldi ki, neredeyse geri adım atacaktım.

Haklıydı. En kötüsü de buydu. Haklıydı ve gerçek, kendi oturma odamda, benim için her şeyi yapan tek kişiye saldırdığım gerçeği, tüylerimi diken diken etti.

Clara başını hızlı ve keskin bir hareketle salladı, sonra kardeşine baktı. "Kendime bakabilirim," dedi, ses tonu sabitti. "Eğer bana söyleyecek bir şeyi varsa, bunu kaldırabilirim."

Dikkatini tekrar bana çevirdi, çenesini meydan okurcasına kaldırırken gözleri parladı. "Öyleyse söyle. Herkese bağırmayı bırak da bana gerçekte neler olduğunu anlat."

Oda üzerime çöktü. Duvarlar, pencereler, onların bakışlarının ağırlığı. Damarlarımda savaş ya da kaç tepkisi kükredi, o tanıdık panik dalgası.

Buradan çıkmam lazım. Havaya ihtiyacım var.

Üçüncü bir seçenek vardı. En iyi bildiğim seçenek.

Kimse yapamadan önce her şeyi yakıp kül etmeliydim.

Hayes, aramızda gidip gelen bakışlarıyla gerginliğin arttığını fark etti. Derin bir nefes verdi ve ayağa kalktı, ellerini "sizinle kavga etmeyeceğim" der gibi gevşek bir şekilde havaya kaldırdı.

"Siz ikiniz konuşmalısınız," dedi. "Ben bu kavgaya hakemlik yapmayacağım."

Yanımdan geçerken parmağını göğsüme hafifçe dokundurdu. "Ama bir daha öyle olmasın. Ciddiyim."

Bir kez başımı salladım; ağzımdan çıkan sözleri düşününce bu hareketim oldukça acınası bir durumdu. Elimden gelenin en iyisi buydu.

Kapı, kapıyı çaldığı sestten daha yüksek bir tıkırtıyla arkasından kapandı.

Ev hem kocaman hem de çok küçük geliyordu.

Sessizlik uzadı. Clara odanın diğer ucundan beni izliyordu, sanki kendini bir arada tutan tek şey oymuş gibi kollarını hâlâ kendine dolamıştı.

"Ee," dedi sonunda, sesi alçak ve onu ele verecek kadar titriyordu. "Düşün. Herkesi korkuttun. Ve şimdi çözümün beni sorunmuşum gibi davranmak mı?"

Bir anlığına yere baktım, sonra başımı kaldırdım. Onun olmadığı başka bir yere bakacak yer yoktu.

"İkinci kata çıktım," dedim, sesim düz çıkıyordu. "Ayağım kaydı. Düştüm ve yardım olmadan ayağa kalkamadım."

Her hecede zehir vardı ve hepsi doğrudan bana yönelikti.

Yüzündeki ifade, sanki biri pencereyi açmış gibi aniden yumuşadı. Bir adım yaklaştı, öfkesi daha da kötü bir şeye dönüştü.

"Bunun olmasına üzüldüm," dedi. "Korkunç bir durum. Neden beni aramadın?"

Soru, solumda kalan o zayıf zırhı delip geçti

Çünkü o zaman senin gözünde de gerçek olurdu. Çünkü benim zavallı biri olduğumu düşünmeleriyle yaşayabilirim, ama senin öyle düşünmenle yaşayamam.

"Çünkü bu"—aramızda elimi havada gezdirerek bir işaret yaptım—"bugünün yaşanmasının tam da sebebi bu."

Sanki onu itmişim gibi sendeledi. "Neden bahsediyorsun?"

"Kibirli davrandım," diye çıkardım. "İyileştigiime inanmaya başladım... Normal olduğuma. Sanki bir yere girip eskisi gibi olabileceğimi sanıyordum." Bir kez güldüm, mizahsız ve keskin bir kahkaha. "Sanırım şaka bana döndü."

Çenesini kaldırdı. "Hayır. Bu ıslak merdivenler ve yerçekiminin suçu. Hepsi bu."

"Zaten başkalarının sorunlarıyla uğraşarak bir hayat kurmuştun," dedim, sözcükler ağızımdan zorla çıkıyordu. "Orada bir elbiseyle durup, bir partner değil, duygusal destek eşi olmak için anlaşıma yaptığını fark ettin."

Yüzünün rengi soldu. "Durum bu değil."

"Öyle değil mi?" Hırlama boğazımı yırttı. "Üç adam ve lanet olası bir kaza raporu olmadan bir merdiven bile çıkamıyorum. Bugün, yüksek sesle söylememeye çalıştığım şeyi tam olarak kanıtladı: Ben güvenilir biri değilim, Clara. Senin için değil. Kimse için değil."

Bana doğru bir adım daha attı, gözlerindeki ışıltıyı, ağızındaki hafif titremeyi görebileceğim kadar yaklaştı. "Düşün," dedi yine, dinlemem için çaresizce. "Hepsi bu. Kötü bir gün geçirmene izin var. Bu, inşa ettiğimiz her şeyi silmez."

Eli göğsümün yakınında durdu, parmakları sanki bana dokunmak istiyor ama artık buna izin verilip verilmediğini bilemiyormuş gibi kıvrıldı.

“Bunu ben seçerim,” dedi, sesi boğuktu. “Seni ben seçerim.”

O cümledeki umut, düşmekten daha çok acı veriyordu.

"On yıl sonra beni yerden kaldırırken, aşk ya da seçim ya da bugün buna ne ad veriyorsan onun bir önemi kalacak mı sence?" Sesim titriyordu ama duramıyordum. "Girdiğimiz her odada merdivenleri ve çıkışları tarayıp, bugün vücudumun yine beni yüzüstü bırakıp bırakmayacağını merak ederken?"

Yutkundum, kan ve pişmanlığın tadını aldım ve ikisini birbirinden ayıramadım.

İlk gözyaşları süzülerek yanaklarından aşağı aktı. Silmeye zahmet etmedi.

“Bu adil değil,” diye fısıldadı.

“Kardeşin seni bana emanet etti,” dedim, gözlerimin arkasında Hayes’in yüzü belirdi, bana yöneltilmesi hiç gerekmeyen o endişe ve güven karışımı. “Bugün, bunu yapmaması gerektiğinin kanıtı oldu. Dokunduğum her şeyi mahvetmeme bir kötü gün kaldı.”

Saçları sallanacak kadar sertçe başını salladı. "Olanlar öyle değildi."

"Tabii ki öyle oldu."

Sessizlik kenarlarda baskı yapıyordu. Konuşmayı kesersem ne olacağını biliyordum. Pes ederdim. Onun beni bu uçurumun kenarından indirmesine izin verirdim, sanki hiçbir şey kırılmamış gibi ona sarılırdım ve sonra bacağım bir dahaki sefere pes ettiğinde ikimiz de orada duruyor olurduk, daha az çıkış yolu ve kaybedecek daha çok şey ile.

“Vücudumu yeniden anlamama yardım etmek istemiştin,” dedim, boğazına sarılmaya çalışarak. “Görev tamamlandı. Kurtulabilirim. Artık normalmiş gibi davranmayı biraz daha iyi yapabiliyorum. Bunu yapmaya devam etmene gerek yok.”

Yüzü buruştu. Sanki bir binanın yavaş çekimde çöküşünü izlemek gibiydi.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, sesi titriyordu ama keskin bir tondaydı. "Hâlâ pratik yapmak için mi buradayım? Rehabilitasyon için mi?"

Ağzım açıldı. Gerçek tam orada duruyordu.

Hayır. Bence buradasın çünkü bir nedenden dolayı beni seçtin ve eğer kalmana izin verirsem, seni mahvedeceğim.

“Evet,” dedim onun yerine.

Bu kelime, aramızda bir cellatın baltası gibi düştü.

Bana, kalp atışlarımla her titremesini hissedecek kadar uzun süre baktı. Sonra, bir hüküm gibi, bir kez başını salladı.

"Anladım," diye fısıldadı. "Mesaj alındı."

Geri adım attı. Her santim, sanki bir milmiş gibi geldi.

"Eğer kendini cezalandırmayı bırakıp bana gerçeği söylemeye karar verirsen," dedi, sesi alçak ve ölümcül bir tonda, "odamın nerede olduğunu biliyorsun."

Yutkundu, gözleri parlıyordu, öfkeli ve yürek parçalayıcı bir şekilde bitkin.

"O zamana kadar," diye ekledi, daha sessiz bir sesle, "seni içeri almam için yalvarmaktan vazgeçtim."

Arkasını dönüp merdivenleri çıktı, sanki sırf inatçılığıyla kendini toparlıyormuş gibi omuzlarını dik tutuyordu. Bir an sonra kapıyı kapattığını duydum. Kapıyı çarpmadı, sadece sessiz, son bir tıklamayla kapattı; bu ses, aramızda yaşanabilecek herhangi bir bağırış çağırıştan daha yüksek yankılandı.

Ev sessizliğe büründü.

Olduğum yerde kaldım, sanki birkaç cümle ile kendi hayatımı ikiye bölmek yerine, sprint koşmuş gibi nefes alıyordum.

Bacağım nabzımla aynı ritimde zonkluyordu, hayali bir ağrı uyluklarımdan örümcek ağı gibi yayılıyordu, ama göğsümün ortasında duran acıyı neredeyse hiç etkilemiyordu.

Sonunda, yerçekimi beni aşağı çekti. Kanepeye çöktüm, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum, ellerim ise aralarında işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu. Televizyon bana bakıyordu, siyah ve boş.

Bana her türlü çıkış yolu sunmuştu. Ona gerçeği söylemem için her türlü fırsatı.

İkimizi de inciten versiyonu seçmiştim, çünkü beynimin anlatmayı reddedemediği hikayeye mantıklı olan tek versiyon buydu: Ben yürüyen bir tehlikeydim, enkaz haline gelen bir adamdım, yönetilmesi gereken bir sorundum, sevicecek değil, acınacak bir adamdım.

Ne zaman iyi bir şeye uzansam, onu ikincil hasara dönüştürüyordum.

Geriye yaslandım, başım yastığa çarptı, gözlerim yanarken tavan bulanıklaşıp netleşiyordu.

Tekrar bütün olduğuma inanmaya cesaret etmişim ve evren bana tam olarak nerede durduğumu hatırlatmıştı.

Fazla şey istemenin cezası, ıslak beton gibi kemiklerime yerleşti, ağır ve soğuktu, en kötü korkularının doğru olduğunu kanıtlamış bir adamın vücudunu sertçe sarmaladı.

OTUZ DÖRT

CLARA

PEK UYUYAMAMIŞTIM.

Onun da uyumadığını biliyordum. Koridordaki hareketlerini acı bir şekilde hissediyordum — parke zemin üzerinde ayak seslerinin yumuşak gümbürtüsü, duşun açılıp sonra tekrar kapanması, sanki bir türlü rahat edemiyormuş gibi.

Wes odasında kalmıştı. Ben de odamda kalmıştım. Aramızdaki mesafe, lanet olası evin tamamından daha büyük geliyordu.

Spor çantamı kapattım ve iç geçirdim.

O kadar da büyük değildi. Bir haftalık giysi, tuvalet malzemelerim, dizüstü bilgisayarım ve çiftlik çekimi için çekim listeleri ve sözleşmelerle dolu şişkin bir dosya. Dolabımın yarısı hâlâ yerinde asılıydı, ayakkabılarım hâlâ altında sıralanmıştı. En sevdiğim sweatshirt sandalyenin arkasına asılıydı.

Hayatımı bir valize boşaltmıyordum, ama bir çizgiyi çiziyordum.

Parmağımı kayışın etrafına doladım, ağırlığını kontrol ettim. Avucumun içini deliyordu, olması gerekenden daha ağırdı.

Bu düşünce boğazımı tıkadı. Sertçe yuttum, çantayı omzuma astım ve koridora çıktım.

Ev fazla sessizdi. Ne televizyondan ne de onun telefonundan müzik geliyordu. Sadece kaloriferin düşük uğultusu ve mutfaktan gelen seramiklerin hafif tıkırtısı vardı.

Tabii ki kahve yapıyordu.

Onu tezgahın başında gördüğümde kalbim bir sıçrama yaptı; yıpranmış tişörtünün içindeki geniş ve tanıdık omuzları, kahve makinesinin yavaşça demlenmesini izlerken kaşlarını çatmıştı. Tezgahın üzerinde yan yana iki kupa duruyordu.

İkinci fincanı görünce neredeyse kendimi kaybettim.

Sırt çantamın duvara çarptığını duydu ve döndü. Bakışları yüzümden geçip omzumdaki çantaya indi, sonra tekrar yukarıya döndü. Şaşkınlık, daha keskin bir ifadeye dönüştü, endişe yüz hatlarını gerdi.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi, kenarlarında panikle karışık bir sertlikle çıktı.

Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki, sanki morluklar bırakacakmış gibi hissettim. Parmaklarım ağrıyana kadar çantanın askısını sıkıca kavradım.

"Bir süre Kit'in yanında kalacağım," dedim, sesimin ne kadar sakın çıktığına şaşırarak. "Çekimler bitene kadar. Her şeyi çözene kadar."

Bana doğru bir adım attı, hareketindeki küçük bir aksaklık, konuşmak istemediği düşüşün hala etkisini sürdürdüğünü ele veriyordu.

Çenesi gerildi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Sözleri içgüdüsel, otomatik bir teselliydi. *Gitmek zorunda değilsin. Değişmek zorunda değilsin. Ayrılmak zorunda değilsin.*

Sırt çantamı omzumda daha yukarı kaydırdım ve çenemi kaldırarak kendimi ona gerçekten bakmaya zorladım — uykudan kırıışmış, tıraşsız, yorgunluktan morarmış ve paniğe yakın bir şeyin izlerini taşıyan gözleri.

"Mesele de bu," dedim yumuşak bir sesle. "Yapmak zorundayım."

Sözler boğazımda yanıyordu. Onları aramızda, sıcak ve inkar edilemez bir şekilde bırakıp, dün gecedен beri kaçındığım nefesimi aldım.

"Seni seviyorum."

Bütün vücudu dondu.

Ondan sonra hava farklı hissettirdi; bir şekilde daha yoğun, elektriklenmiş gibiydi. Sanki anladığını bilmediği bir dilde konuşmuşum gibi, sanki sözleri duymuş ve kemiklerine işlemiş gibi bana baktı.

Gözlerimi kaçırmadım. Her şeyi görmesini istedim; ellerimin titremesini, göğsümün acımasını, her hecenin içten geldiğini.

"Seni seviyorum, ama kendimi de seviyorum," dedim, sesim daha sessizdi ama daha az net değildi. "Senin korkunun

seçtiğin bir evde kalamam.”

Yüzündeki ifade bir an değişti. Ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. İnkâr etmek, tartışmak, özür *dilemek—herhangi bir şey—*istiyor gibi görünüyordu, ama bulduğu her neyse boğazından geçecek kadar yeterli değildi.

“Sen bir canavar değilsin, Wes,” diye devam ettim, çünkü onun bu kısmı da duyması gerekiyordu. “Sadece korkuyorsun. Her zaman. Yaralanmaktan. Beni incitmekten. Yeterli olamamaktan.”

Omuzları sert kalmasına rağmen gözlerinde bir titreme gördüm.

"Bunu sandığından daha iyi anlıyorum," dedim. "Hayatımı, daha önce kendini kabul etmekte zorlanan birinin etrafında kurdum."

Greg'in yüzü zihnimde canlandı — gergin, kırılğan gülümsemesi, omuzlarının her zaman sanki bırakmadığı ağır bir yük taşıyormuş gibi görünmesi. Mihrapta, bunu onunla sonsuza kadar birlikte taşımayı kabul ettiğimi fark etmem.

Gözlerim yanarken başımı salladım, ama gözyaşlarımın akmasına izin vermedim.

Henüz değil.

“Bunu bir daha yapamam,” diye fısıldadım. Sesim çatladı. “Bunu senin için düzeltemem.”

Mutlukta sessizlik çöktü. Arka planda kahve makinesi, olan bitenden habersiz, gürültüyle çalışıyordu.

Sanki tekrar deneyecekmiş gibi bir nefes daha aldı. "Clara..."

Çantayı tutuşumu değiştirdim ve bir adım geriye, kapıya doğru attım.

"Benden bir şey kazanmana gerek yok, Wes," dedim, artık daha nazik bir sesle. "Sadece kendin olarak gelmen yeterli. Bizim için. Bunu yapabilene kadar, gitmem gerek."

Gözleri ıslaktı ve sanki içi boşalmış, o boşluğu ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu.

“Clara, bekle... *lütffen*,” diye denedi, ama sözleri yarıda kaldı.

Son bir saniye boyunca gözlerine baktım, her şeyi görmesine izin verdim: sevgiyi, acıyı, kalıcı kalemle çizdiğim çizgiyi.

“Hoşça kal, Wes,” dedim.

Sonra cesaretimi kaybetmeden kapıyı açtım, soğuk havanın yüzüme çarpmasına izin vererek dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Soğuk, bir ceza gibi hissettirecek kadar keskin bir şekilde yanaklarıma çarptı. Gözlerimi sertçe kırdım, omzumdaki spor çantası ağırlaşırken ön merdivenlerden indim ve kürekle temizlenmiş yolu geçerek arabama doğru yürüdüm. Direksiyonun başına geçtiğimde parmak eklemlerim anahtarlarda bembeyaz olmuştu.

Kit'in evine giderken ağlamadım. Ellerimi saat 10 ve 2 pozisyonunda tuttum, nefes alıp verdim, nefes alıp verdim, geri dönmemi engelleyen tek şeymiş gibi dur işaretlerini saydım.

Onun dairesine çıkan merdivenleri tırmandığımda gözlerim yanıyordu ve göğsüm boşalmış gibi hissediyordum. Çantayı daha yukarı kaldırdım, yumruğumu kaldırdım ve kapıyı çaldım.

Parmak eklemlerim yanıyordu. Gözlerim de öyle.

Wes'ten uzaklaştıkça kendimi daha da kırık hissettim.

KIT ikinci vuruşta kapıyı açtı, bana uzun uzun baktı ve alçak sesle ısıklık çaldı.

"Berbat görünüyorsun," dedi, bana bakarak. "Kimi öldüreceğiz?"

Boğazımdan, kenarları pürüzlü bir kahkaha çıktı. "Sana da merhaba."

Bakışları elimdeki spor çantasına kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. Yüzündeki şakacı ifade bir anda kayboldu. Koruyucu küçük kız kardeş modu devreye girdi.

"Ne oldu?" diye sordu, çoktan kenara çekilmişken. "Biliyor musun, boş ver. İçeri gel. Ayakkabılarını çıkar, duygusal yükünü de yanına al."

Arkasındaki koridor, alt kattaki lokantadan gelen kızarmış soğan kokusu ve birinin çamaşır deterjanı kokusuyla doluydu. İçerisi tamamen Kit'e aitti: her yüzeyde bitkiler, ikinci el dükkandan alınmış çerçevelerin asılı olduğu bir galeri duvarı, daha iyi günler görmüş bir kanepesi. Kuruyan fırçaların bulunduğu bir kupa, boş bir ramen kasesi ve üç farklı türde dudak kreminin yanında sehpanın üzerinde duruyordu. Aklım, öldürdüğüm tüm ev bitkilerine geri döndü.

Zavallı ölü Phil burada çok iyi gelişirdi.

Botlarımı çıkardım ve spor çantamı daha sıkı kavradım.

"Biraz kalabilir miyim?" Sözlerim kısık ve zorlanarak çıktı.

Kit'in kaşları birden havaya kalktı, sonra birbirine yaklaştı. "Tabii ki," dedi. İki parmağını spor çantasının askısına takıp çantayı içeri sürükledi, arkamdan kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Kanepeye. Hemen."

Yastıklar altımda çöktü ve ben ayaklarımı bacaklarımın altına çektim. Kollarımı bir dekoratif yastığa doladım çünkü kendi göğüs kafesimden başka tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Kit karşı köşeye kıvrıldı, bana dönük, bir dizi uyluklarıma değiyordu. "Tamam," dedi. "Neden ağladığınla başla, sonra neden valizin olduğuna doğru ilerle."

İçimden fışkıran kahkaha, aniden hıçkırığa dönüştü. Her şeyi yerinde tutabileceğimi sanır gibi, avucumun içini göğüs kafesime bastırdım.

"Kavga ettik," dedim. "Wes ve ben."

Kit'in ağzı düzleşti. "Tamam, ama son konuştuğumuzda o sadece huysuz rehabilitasyon rakunundu, şimdi ise üzgün bir kız havasıyla ve acil durum çantasıyla kanepemde oturuyorsun. Lütfen aradaki boşluğu doldur."

Boynumdan sıcaklık yükseldi. Parmaklarımın arasındaki yastık dikişine baktım. "Sadece bir kavga değildi," itiraf ettim. "Biz oda arkadaşından daha fazlasıydık."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Daha fazlasını* tanımla."

Kahkaham zayıf çıktı. "Birlikte yatıyorduk." Şaşkın bir sessizlik oldu.

"Wes mi? Hayes'in en iyi arkadaşı Wes. Çocukluğumuzdan beri tanıdığımız Wes. *Wes Wes mi?*" Derin bir nefes verdi. "Yani anlıyorum. O, o sert, 'belki sihirli amcığım depresyonunu iyileştirebilir' türünden bir çekiciliğe sahip ama... *vay canına.*"

Nefes verip, nereden başlayacağımı bulmaya çalıştım. "Her şey şöyle başladı..." Sözümü kesip, yüzümü buruşturdum. "Tamam, bunu garip hale getirmeyeceğine söz vermelisin."

Kit, gözleri parlayarak eğildi. "Bunlar, işler tuhaflaşmadan hemen önce söylenen tipik sözler. Bana PG-13 versiyonunu anlat, çünkü öğle yemeğinden önce tüm ayrıntıları duymaya duygusal olarak hazır değilim."

"Her şey seks dersleriyle başladı," diye patladım. "Onun için. Böylece fiziksel mekanizmanın artık nasıl işlediğini anlayabilirdi. Kazadan sonra."

Bana sadece baktı. "Üzgünüm," dedi yavaşça. "Seks. Dersleri."

İnledim ve başımı yastığa yasladım. "Öyle değildi. Onu notlandırmıyordum. Korkmuştı. Ben teklif ettim. Kurallar koyduk. Kontrollü, yardımcı ve çok . . . olgun bir şey olacaktı."

Yavaşça, keyifli bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. "Kesinlikle bir ders programı hazırlamışsın."

"Ders programı hazırlamadım," dedim, sinirlenerek. "Belki ben... bu düzenli bir yaklaşımdı."

Kit elini kalbine bastırdı, gülümsememeye çabalıyordu. "Seninle gurur duyuyorum."

Onun alaylarını görmezden gelerek, onun özgüveninin kekelemeyle parça parça geri geldiğini izlediğimi anlattım. Onun için tekrar arzulamayı pratik edebileceği güvenli bir yer olmanın nasıl bir his olduğunu. Yolun bir yerinde, pratik kelimesinin artık doğru kelime olmaktan çıktığını ve benim aptalca, sessizce, huysuz, yaralı, gülünç oda arkadaşıma sırlıslıkla aşık olduğumu.

Sonra ona şantiyeden bahsettim. Merdivenlerden, kaygan ahşaptan ve bacağının altından kayıp düşmesinden. Ekipten, aşağılanmadan, Austin'in Hayes'i aramasından. Wes'in utançla titreyerek eve gelip, bunu zaten kendine yöneltmiş olmanın duygusal yükü nedeniyle bana yöneltmesinden. Aramıza bir barikat gibi attığı sözlerden: dersler, pratik, normalmiş gibi davranmak.

Bunu yüksek sesle söylemek göğsümü yeniden sızlattı.

"Ona onu sevdiğimi söyledim," diye bitirdim, sesim titriyordu. "Sonra kendimi de sevdiğimi söyledim. Sonra bir çanta aldım ve çıktım."

Aramızda yoğun ve şaşkın bir sessizlik çöktü.

Kit, çenesini sıkarak uzun bir süre bana baktı. Mucizevi bir şekilde, "*Sana demiştim*" ya da "*Erkekler çöplüktür*" demedi, ya da o kadar karmaşık bir durumdan uzak durmam gerektiğine dair tek bir şey bile söylemedi.

Sadece derin bir nefes verdi.

"Yemin ederim," diye mırıldandı, "duygusal olarak ulaşılmaz erkeklerin üzerinde uyarı etiketi olmalı."

İçimden ıslak bir kahkaha çıktı. "Aslında bir uyarı etiketi vardı," dedim. "Sadece alaycı ve travmatik bir şekilde yazılmıştı ve buzdolabına yapıştırılmıştı."

"Evet, peki, bir dahaki sefere alnına yazılsın da uzaydan bile görebilelim." Omzunu omzuma çarptı. "Ne olursa olsun, bence doğru şeyi yaptın."

"Berbat hissediyorum," dedim.

"Doğru şeyler bazen öyle hissettirir," diye cevapladı, çünkü o sinir bozucu ve genellikle haklıydı.

Burnum akmaya başladı. Burnumu sildim, ceplerimde mendil var mı diye baktım ama bulamadım. Inleyerek, bunun yerine spor çantamı karıştırmaya başladım, taytları, katlanmış bir kapüşonlu sweatshirt'ü ve tuvalet çantamı karıştırdım. Parmaklarım, çantanın dibinde küçük ve sert bir şeye çarptı.

Tabii ki.

Elimi kadife kutunun etrafına doladım ve çok sakıncalı bir tavşanı ortaya çıkaran bir sihirbaz gibi onu çıkardım.

"Berbat durumdayım," diye mırıldandım, boğazım yine yanıyordu. Kapağı açtım, bana bir projektör ışığı gibi parıldayan elması bir an gördüm ve menteşe tıklayacak kadar hızlı bir şekilde kapattım. Kutu, kahve masasına sönük bir sesle düştü.

Kit'in gözleri keskinleşti. "O..." "Greg'in," dedim. "Şey. Benim. Her neyse."

Sormadan kutuyu aldı, kapağını açtı ve yüzüğü parmağına taktı. Yüzük, elini küçültüyordu; taş, panjurlardan sızan zayıf kış ışığının her bir parçasını yakalıyordu.

"Vay canına," dedi hayranlıkla. "Bununla gemilere sinyal gönderebilirsin."

Bunun aslında bir silah olmadığına emin miyiz?"

Her şeye rağmen, isteksiz bir kahkaha çıktı ağızımdan. "Bunu kilise ışıklarının altında görmelisin. Neredeyse küçük bir güneş yaratıyor."

Parmaklarını oynatarak elmanın parlamasını izledi. "Bununla ne yapacaksın?"

Bu, haftalardır kafamın içinde yankılanan soruydu.

"Onu geri vermem gerektiğini düşünmeden edemiyorum," dedim yavaşça. "Greg'e. Sanki... bir kanıtmış gibi. Hâlâ geride bıraktığım bir hayata bağlı olduğumun kanıtı." Boğazımda keskin ve sıcak bir duygu yükseldi. "Sanki o bende olduğu sürece, bir parçam hâlâ o kilisenin önünde bir elbise giymiş duruyor ve kendi kötü kararlarımdan kurtarılmayı bekliyor gibi."

Kit o kadar şiddetli bir şekilde burnunu çekt ki yüzük neredeyse uçup gidecekti. Yüzüğü yakalayıp yerine taktı ve bana kızgın bir bakış attı.

"Kesinlikle olmaz," dedi. "Hayatta olmaz. O senin zaman ve travma bedelidir. Eğer onu geri verirsen, bir daha seninle asla konuşmam."

Gülmekten kendimi alamadım. "Çok dramatiksindir."

"Doğru." Yüzüğü parmağından çıkardı, kutunun içine attı ve şapırdatarak kapattı. "Sana yalan söyledi. Kendini dünyanın en üzgün, destekleyici eşi olarak feda etmeye çalıştın. Sonra bunu yapmamak için hayatını mahvettin. O felaketten en azından elde edeceğin şey, yeniden başlamak için piyasa değeri."

"Ona bakmak bile istemiyorum," dedim. "Takamam. Çekmeceye tıkamam. Her şey çok fazla... her şey." Parmağımdaki boşluğu ovuşturdum, ne kadar ağır geldiğini, ne kadar yanlışı olduğunu hatırlayarak. "Bu benim seçeceğim bir şey bile değil."

Kit'in yüzü yumuşadı. "Tamam," dedi. "Yani onu geri vermeyeceğimiz konusunda anlaştık. Bir sonraki seçenek: Onu dönüştürmek."

"Neye dönüştürelim?" diye sordum, her ne kadar içimden bir ses cevabı çoktan vermiş olsa da.

"Gerçekten istediğin bir şeye," dedi basitçe. "Rehin ver, sat, kolye yap, ne olursa. Onu, geçmişteki kötü kararların hayaleti yerine sana ait bir şeye dönüştür."

Bu fikir içimde parladı, parlak ve ürkütücüydü.

"Yapabilirim," dedim, kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyordu. "Belki. Satıp parayı bir stüdyo için kullanabilirim. Crooked Spine'in yanında boş bir dükkan var."

Kit'in gözleri parladı. "Şu büyük ön camı ve berbat yeşil halısı olan mı?"

Burnumdan soludum. "Evet. Halı, epey bir şey görmüş gibi duruyor."

"Mükemmel," dedi, gülümsemesi yumuşadı. "Tadilat gerektiren evleri seviyorsun. Tam sana göre, Clara Darling."

Umut ve korku göğsümde birbirine karıştı. “Yeterli olur mu bilmiyorum,” dedim. “Ya da kirayı ödeyebilecek kadar iş alabilir miyim, yoksa berbat bir zemine sahip bir odada, çok pahalı bir hata yüzünden ağlayarak sonum mu gelecek?”

Kit omzunu silkti. “O sorun daha sonra. Şu anda tek yapman gereken, adının bir kira kontratında yazdığı ve başkasının yapılacaklar listesinde olmadığı bir gelecek senaryosu olduğunu kabul etmek.”

Gözlerim yine yanmaya başladı, ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. “Doğru geliyor,” diye fısıldadım. “Beni kusmak istememe neden olacak kadar.”

“Tebrikler,” dedi omuz silkerek. “Belki de bu, bunun gerçek bir arzu olduğunu ve sadece başkasının sana istemen gerektiğini söylediği bir şey olmadığını anlamanın yoludur.”

Ayağa kalktı, yüzük kutusunu aldı ve mutfağın yanındaki küçük masanın üzerinde duran yastıklı zarf yığınının yanına dikkatlice koydu. Sonra sandalyenin arkasından bir parça dantel aldı ve onu bir zarfa tikiştirmaya başladı.

Kazakımın manşetiyle gözlerimin altını sildim. “Ne yapıyorsun?”

“Çalışıyorum,” dedi. “Bazılarımızın aksine, benim henüz satabileceğim zengin bir eski nişanlımın elması yok.”

Zarfı bantla kapattı ve bir sayfa adres etiketi aldı. İşte o anda, o beyaz yastıklı dikdörtgenin içine tam olarak neyin kaybolduğunu fark ettim.

Gözlerimi kısarak baktım. “Az önce içine iç çamaşırı mı koydun?”

Kit başını bile kaldırmadı. “Tabii ki. Bundan ne kadar para kazandığımı biliyor musun?”

Göğsümde dehşet ve hayranlık birbiriyle savaşıyordu. “Lütfen hemen ayrıntılarını anlat.”

O sırttı. “Kız kardeşinin gelişen niş işletmesine merhaba de. İnternetteki erkekler, güzel paketlenmiş iç çamaşırları için gerçekten aptalca miktarlarda para ödüyorlar.”

Ona baktım. “İnternette kullanılmış iç çamaşırı mı satıyorsun?”

“Sakin ol,” dedi, gözlerini devirerek etiketi yapıştırdı. “O kadar da kötü değil.” Bir an durdu. “Teknik olarak evet, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bir sürü sapığa satmıyorum. Sadece bir sapığa. Bir adam

, ürünlerimi alan tek kişi olmak için ekstra para ödedi.” Kaşlarını oynattı.

Ağzım açık kaldı. “Kit, bu... rahatsız edici. Ya seni bulmaya çalışırsa?”

Elini salladı. “Benim zevkime karışma. Ödemem gereken faturalarım var, Clara. Ayrıca, bir posta kutusu ve sahte bir isim kullanıyorum. Bu adamın beni bulmasının tek yolu, USPS'nin kurallara uymaması, ama açıkçası onların başlarında yeterince dert var.”

Şaşkın bir kahkaha patladı içimden. “Annemiz ölür.”

“Annem, tüm paramı Etsy'den ve serbest resim işlerinden kazandığımı sanıyor,” dedi sakın bir şekilde. “Ki bu *teknik olarak* doğru. Herkes kazanıyor.”

Kanepeye geri uzandı, etiketli zarfı ve yüzük kutusunu masanın üzerine yan yana bıraktı. Geçmiş ve gelecek. Felaket ve olasılık.

“Tamam,” dedi, dizini yine benim dizime hafifçe sürterek. “Planımız şöyle. Bu gösterişli yüzük, eninde sonunda stüdyoya dönüşecek. İhtiyacın olduğu sürece burada kalabilirsin. Sana karbonhidrat ve şüpheli dizi seçenekleri sağlayacağım. O kısım kolay.”

Gözleri yumuşadı. “Peki Wes konusunda ne yapacaksın?”

Soru, dilek kuyusuna atılan bir taş gibi göğsüme çarptı ve dibi görünmeyecek kadar derine battı.

“Bilmiyorum,” dedim. Bu itiraf, titrek bir nefesle çıktı.

Gözlerim yine doldu, bu sefer patlayıcı bir şekilde değil, daha çok yıpranmış bir şeyin pes etmesi gibi. “Kendini bile sevemeyen bir adamı nasıl seveceğimi bilmiyorum,” diye fısıldadım. “Yine ortadan kaybolmadan olmaz. Onun için daha kolay olacak şekilde kendimi büküp bükmeden olmaz. Bunu yapmayacağıma kendime söz vermiştim.”

Kit kolunu bana doladı, başım omzuna yaslanana kadar beni kendine çekti. Yanağını saçlarıma dayadı, sesi alçak ve sert çıktı.

“O zaman yapma,” dedi. “Onu buradan sevmene izin var. Ama onunla birlikte o çukura girme. Eğer seni istiyorsa, o çukurdan çıkabilir.”

Boğazım düğümlendi. Başımı salladım, çünkü konuşmak tehlikeli geliyordu.

“Ve eğer istemezse,” diye ekledi, beni sıkıca sararak, “o zaman o iğrenç yeşil halıyı değiştiririz ve Main Street’teki en büyük pencereye adını asarız, ona kaybettiği şeyi her gün hatırlatmak için. Sana ait bir şey inşa edebiliriz. O olsun ya da olmasın.”

Gözlerimi kapattım, buzdolabının uğultusunu ve alt kattaki dükkandan gelen boğuk müziği dinledim. Hâlâ Wes’i derimin altında bir yerde hissedebiliyordum, sanki sürekli bastırdığım bir çürük gibi. Onu hâlâ seviyordum. Bu his hiçbir yere gitmiyordu.

Farklı olan şey, ilk kez, kendimi silmeden onu sevebileceğimi hayal edebiliyordum.

Zemini kötü ama ışığı güzel bir stüdyo görebiliyordum. Kapıda güzel harflerle yazılmış adımı görebiliyordum. Acı verse bile kendini seçen bir versiyonumu görebiliyordum.

Şu an için, kalbimin ikiye bölünmesini engelleyen tek şey, o halimdi.

OTUZ BEŞ

WES

Kapıya, yeterince sert bakarsam açılıp son on dakikayı geri saracakmış gibi baktım.

Olmadı. Elbette.

Ev aptalca sessizdi. Mutfakta Clara'nın fısıldayarak mırıldanması yoktu. Merdivenlerde ayaklarının yumuşak sesleri yoktu. Sadece kaloriferin tıkırdaması, havalandırmanın hafif gürültüsü ve arkasında kapanan kapının yankısı kafamın içinde döngü halinde çalıyordu.

Sanki evin merkezini de beraberinde götürmüş gibi hissettim. Duvarlar hala oradaydı, mobilyalar aynı yerlerinde duruyordu, botlarım hala paspasın yanındaydı, ama yerçekimi yok olmuştu.

Seni seviyorum.

İlk olarak bu sözler geldi aklıma. Her zaman öyle olurdu.

Seni seviyorum. Kendimi de seviyorum. İkimizden de korkuyu tercih ettiğin bir evde kalamam.

Çenem ağrıyana kadar sıkıştım. Onu hâlâ görebiliyordum, omzuna batmış spor çantası askısı, parlak, kararlı ve son derece emin gözleri.

Sana tam olarak neye ihtiyacı olduğunu

söyledi. Sen yine de korkuyu seçtin.

Senden gelmeni istedi. Sen kaçtın.

Elimi yüzüme sürdüm, avucum sakallarıma sürtündü. Oturma odasının kenarları bulanıklaştı — aynı kanepa, aynı sehpa, konsolun üstündeki aynı posta yığını. Aylardır etrafında daireler çizdiğim aynı hayat.

Ama aynı değildi. Aslında değil.

Karanlık televizyon ekranının yansımasında kendimi görebiliyordum — geniş omuzlar, sakat bacak, hüzünlü gözler. Merdivenler düşman gibi geldiği için kanepede uyuyan adam. Her ihtimale karşı, duş almayı başka biri evdeyken yapmayı tercih eden adam. Alternatifin, ne kadar dibe vurduğunu herkesin görmesine izin vermek olduğu için evi sessiz ve bayat bırakmış olan adam.

Sonra Clara, kutuları, kuralları ve saçma sapan iyimserliğiyle içeri girmişti ve bir şekilde nefes almak artık bir angarya gibi gelmiyordu.

Ve yine de onu kovmayı başarmıştım.

Ayaklarım, beynime danışmadan beni mutfığa taşıdı. Alışkanlık. Kas hafızası.

Düşünmeden dolabı açtım. İyi bourbon her zamanki yerinde duruyordu, kehribar rengi ve sabırlı, bardağın içinde sükunet vaat ediyordu. Parmaklarımı şişenin boynuna doladım, başparmağımla etiketi okşadım.

Kahveme biraz dökebilirdim.

Ya da kahveyi es geçip doğrudan sert sıfırlamaya geç. Birkaç büyük yudum al, her şeyin kenarları bulanıklaşana kadar bekle; ta ki onun sesi o kadar net gelmeye kadar. Ta ki bedenim, yatağında bana sarılmış halinin tam ağırlığını hatırlamayı bırakana kadar. Ta ki göğsümde sanki biri kaburgalarımın arkasına bir yumruk sıkıştırmış gibi hissetmeyi bırakana kadar ve sadece

...orada bırakmış gibi hissetmeye kadar.

Elimi sıkılaştırdım.

Şişeyi yerine koydum ve dolabın kapısını, tıkırdayacak kadar sertçe kapattım.

Ses, sessizliği delip geçti, keskin ve çirkin bir ses. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Tek yaptığı, bir kez daha gürültü çıkarabilmeme rağmen yine de bir korkak olduğumu kanıtlamaktı.

Eğer acı çekeceksem, bunun nedenini tam olarak bilmek istiyordum. Onu içerek bulanıklaştırmak istemiyordum. Bunun her saniyesinin acıtmasını istiyordum.

Tezgaha yaslandım, bacağım ekleminden derin bir şekilde zonkluyordu ve boşluğa bakıyordum.

Eski senaryo devreye girdi, nefes almak kadar otomatik bir şekilde.

Güneşe çok yaklaştın, Vaughn. Geri döndüğünü sandın. Yine o adam olabileceğini sandın. Düşünmeden merdivenleri çıkan adam. İş sahasında güvenlik tehlikesi yaratmadan yürüyen adam. Clara gibi bir kadının yanında durup onu da kendisiyle birlikte dibe çekmeyen adam.

Sonuç ne oldu, bak.

Farklı bir düşünce araya girdi, daha sessiz ama daha acımasızdı.

Hayır, mesele o değil.

Evren seni itmedi. Bu kısmı sen kendin yaptın. Çekici sen salladın. O sadece izledi.

Boğazım düğümlendi. Tezgâhtan uzaklaştım ve topallayarak oturma odasına girdim, iplerim kesilmiş gibi kanepeye yığıldım.

Bacağım, aşırı zorladığım anlamına gelen kemiklere işleyen bir ağrıyla titriyordu. Kütüğüm, yuvaya temas eden yerde yanıyordu; kontrplak merdivenleri, pürüzlü elleri ve yılın en kötü saniyelerini acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Altımda, avucumdaki çizgiler kadar tanıdık olan bir sarmalın açıldığını hissedebiliyordum.

Clara, ayağının nereye basacağını düşünmek zorunda olmayan, yüzü görünmeyen bir adamla gülüyordu.

Clara, çekimleri planlıyor ve stüdyo penceresine adını asarken, ben burada oturmuş hapları sayıyor ve iş sahalarının beni ödüm patlatmadığını numara yapıyordum.

Clara, evden her çıktıklarında acil durum planına ihtiyaç duymayan bir partneri vardı.

Parmaklarımı uyluklarıma gömdüm, tırnaklarım kotu deliyordu, sanki kendimi şimdiki zamana sabitleyebilecekmişim gibi.

Ev her saniye daha da küçülüyordu. Hava daha da ağırlaşıyordu. Her köşede onun hayaletleri vardı: tezgâhtaki bir kupa, kanepenin koluna atılmış bir battaniye, buzdolabındaki yapışkan notta, daha fazla kahve almamı söyleyen onun dalgalı el yazısı.

Burada oturmak, kendimi dalgaların altında bırakmak gibiydi.

Çok hızlı bir şekilde ayağa kalktım. Eklemim protesto etti, uylukuma keskin bir acı saplandı ve ben de inleyerek kanepenin arkasına tutundum. Görüş alanımın kenarları griye döndü.

Sonra kapının yanındaki anahtar kasesine odaklandım.

Beynim beni vazgeçirmeden elim hareket etti. Anahtarlar avucumda tınladı, soğuk metal avucumu ısırdı.

Dışarıdan bakıldığında, muhtemelen mantıklı bir şey yapıyormuşum gibi görünüyordu. Onun peşinden gidiyordum. Kırdığım şeyi düzeltmeye çalışıyordum.

O kadar asil değildim.

Sadece, gerçekliği olmayan onun silüetiyle çevrili bu evde bir dakika daha kalırsam, onun haftalarca beni oradan çıkarmaya çalıştığı eski halime geri döneceğimi biliyordum.

Kapıyı sertçe açtım, soğuğa adım attım ve arkamdan kapanmasına izin verdim.

Kamyoneti Kit'in evine doğru sürmedim.

Ellerim, ilk enkazda yanımda olan ve —eğer işleri batırmazsam— ikincisiyle ne yapacağımı bulmama yardım edebilecek tek kişiye doğru direksiyonu çeviriyordu.

Ellerim direksiyonda, tanıdık ön merdivenlere, beş yıl önce kanepeyi taşıırken yaptığımız korkuluktaki çöküntüye bakarak orada oturdum.

Geri dönebilirdim. Eve gidebilirdim. Oturma odamda kazdığım çukura geri girebilirdim.

Bunun yerine, motoru durdurdum ve kendimi kamyonetten dışarı çıkardım.

Soğuk yüzüme çarparak beni uyandırdı. Bacağım sürekli zonklarken, topallayarak patikadan yukarı çıkarken botlarımın altında çakıl taşları çıtırdadı. Kapıyı çaldığımda parmak eklemlerim aptalca gergindi.

Bir saniye sonra kapı açıldı.

Hayes, solmuş Star Harbor kapüşonlu sweatshirt ve eşofmanıyla orada duruyordu, saçları sanki ellerini saçlarına sokmuş gibi geriye doğru itilmişti. Verandasında benim olduğumu fark edince kaşları havaya kalktı.

"Uh," dedi. "Selam."

Boğazım zımpara kağıdı gibi hissettiriyordu. "Özür dilemek için geldim," diyebildim.

Sözler aramızda sönük bir sesle yankılandı. Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı. Bir adım geri attı ve iki parmağını "içeri gel" işareti yaparak kıvırdı.

"O zaman orada kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi durma," dedi. "Dışarısı dondurucu soğuk."

İçeri girdiğimde sıcak hava yüzüme çarptı; kahve, çamaşır deterjanı, son zamanlarda pişirdiği ne varsa.

Topuğuyla kapıyı kapattı ve çenesini kanepeye doğru salladı. Kanepenin ucuna oturdum. O da karşımdaki koltuğa oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı.

Yakından bakınca kaşlarının arasındaki kırıışıklığı görebiliyordum. Öfke değil, endişe, ve nedense bu daha da kötüydü.

"Sana bağırı mamalıydım," dedim, ellerime bakarak. "Ya da ona. Haklıydın—ona öyle konuşmamam konusunda. Sınırı aştım ve özür dilerim."

Bu itiraf, sert ve isteksiz bir şekilde ağızımdan çıktı. Yine de doğruydı.

Hayes derin bir nefes verdi, başparmağını çene hattı boyunca gezdirdi. "Korkmuştun ve acı çekiyordun," dedi. "Bu yine de bir mazeret değil, ama anlıyorum."

Başını eğdi, gözlerini biraz kısarak. "Ona özür diledin mi, yoksa bu özür dilemeyi ilk kez mi duyuyorum?"

İçimden mizahsız bir ses çıktı. "Ben özür dileyemeden o gitti."

Gözlerinin arkasında bir şey parladı. "Evet," dedi sessizce. "Onu suçlamıyorum."

Hayes her zaman koruyucu bir ağabey gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, arkadaşlığımız yüzünden bana müsamaha gösterdiğini biliyordum. Üstüme daha fazla yüklenmek yerine, sadece beni izledi ve kendimi asmam ya da her şeyi dökmem için bana yeterince sessizlik tanıdı.

"Olay yerine gittiğimde, düşündüm ki... bilirsin. Beş dakikalığına patron olacağım." Ona olan biten her şeyi kendi bakış açımdan anlattım. Göğsümün yeniden sıkışmasına yetecek kadar.

Ben durakladığımda Hayes sözümü kesmedi ya da şaka yapmadı. Arkadaşım, gençlik yıllarımızdan beri mükemmelleştirdiği o sabit, sinir bozucu derecede sabırlı bakışla beni izledi. Sonunda söyleyecek sözüm kalmadığında, arkasına yaslandı ve avuç içleriyle uyluklarını bir kez ovuşturdu.

"Tamam," dedi.

Ona baktım. "Tamam mı?"

"Düştün," dedi, sanki bu dünyadaki en basit şeymiş gibi. "Berbat bir durumdu. Herkesi korkuttun." Omzunu kaldırdı. "Bu, kırıldığının kanıtı değil, Wes. Bu, seni önemseyen bir ekibin olduğunun kanıtı."

Sözleri, giydiğimi hatırlamadığım bir zırhtan sekip bana çarptı. Başımı salladım. "Öyle hissetmedim."

"Öyle hissetmediğini biliyorum," dedi. "Ama nasıl hissettiğinle gerçekte ne olduğu aynı şey değil."

Gözlerimi kaçırdım, çenemi sıktım, çünkü en kötüsü, onun bakış açısını anlayabiliyordum ve içimdeki hain bir parça buna inanmak istiyordu.

"Ben yetişkin bir adamım," dedim. "Eskiden hiç düşünmeden merdivenleri çıkardım. Şimdi ise farklı bir manzara görmek istediğimde her seferinde bir gözcüye ihtiyaç duyan, OSHA'nın tehlike listesindeki biriyim."

Ağzı seğirdi. "Kötüye gittiğinde çok dramatik oluyorsun, bunu biliyor musun?"

Neredeyse bir kahkaha gibi bir nefes verdim, sonra ellerimi yüzüme sürdüm.

Hayes sandalyede daha da geriye yaslandı, bir ayak bileğini dizinin üzerine attı, çoraplı ayağı bir kez zıpladı. "Ee," dedi yumuşak bir sesle. "Clara bir çanta ile dışarı çıktı."

Bu sözler mideme bir tuğla gibi düştü. "Ne yaptın?" diye sordu.

Ellerimi indirdim. En azından bunu ona borçlu olduğum için gözlerine baktım. "Her zamanki gibi," dedim. "Panikledim ve her şeyi ateşe verdim."

Çenesi gerildi. "Her şeyi tanımla."

Ona genel hatlarıyla anlattım, daha fazlasını değil. Utanç ve korkuyla dolu bir şekilde eve geldiğimi, bunları kendi içimde saklamak yerine en yakın hedefe fırlattığımı söyledim. Clara'nın beni konuşturmaya çalıştığını, benim de onun endişesini alıp bunu kontrol olarak kullandığımı anlattım. Nasıl oda arkadaşlığından arkadaşlığa, oradan da daha fazlasına dönüştüğümüzü...

Ona ayrıntıları vermedim, ama bu kadarı yeterliydi.

Anlatmam bittiğinde, Hayes'in gözleri kapalıydı, baş ağrısını dindirmek istercesine başparmağı ve işaret parmağıyla burun köprüsüne bastırıyordu.

"Tanrım, dostum," dedi sessizce. "Evet," dedim. "Her şeyi mahvettim."

Gözlerini açtı ve doğrudan bana baktı, aradaki mesafe yoktu, şaka yoktu. "Ona aşıksın."

Yutkundum. Tadı akü asidi gibiydi.

"Mesele şu ki..." diye başladım, sonra durdum, çünkü bu saçmalıktı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Hayes'in kaşları çok azcık kalktı, yüzünde "*Gerçekten mi?*" yazıyordu.

"Onu tanıdığım kadar uzun süredir seni de tanıdığımı unutuyorsun," dedi. "Çocukken bile onu izlediğini görmüştüm. Son birkaç aydır da onu izlediğini gördüm. Bu kadar basit."

Göğsümde bir şey kırıldı. Yokmuş gibi davrandığım o ince çatlak, sonunda yüzeye örümcek ağı gibi yayıldı.

Yere baktım. Sesim alçak çıktı. "Evet," dedim.

"Ona aşığım."

Bu sözler hiçbir şeyi düzeltmedi. Yırttığım şeyi sihirli bir şekilde onarmadılar. Sadece orada durdular, ağır, gerçek ve çoktan söylenmesi gereken sözler olarak.

Hayes derin bir nefes verdi, omuzları biraz düştü. "Tamam," dedi yine, ama bu sefer sesi farklı geliyordu. "Güzel. İlk adım, dürüst olalım."

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Senden ona göz kulak olmanı istemedim çünkü sen mükemmelsin," diye devam etti. "Son dakika haberi, hiçbirimiz mükemmel değiliz. Senden istedim çünkü sen nazıksın. Çünkü kendini beğenmiş bir pislik gibi davransa bile, değer verdiğin insanlar için her zaman yanında oldun."

Suçluluk duygusu içimi kemirdi.

"Ama umursamıyormuş gibi davranarak birini koruyamazsın," dedi, sesi sertleşti. "Onu, her korktuğunda üzerine kanını bulaştırmamak için gerçekten çaba göstererek korursun."

İrkildim. "Benim yapmaya çalıştığım şey bu değil."

"Bunu yapmaya çalışmadığınızı biliyorum," dedi. "Ama yaptığın şey bu."

Sessizlik o kadar uzadı ki, omuzlarımla arasında hissedebiliyordum.

“O, sen düştüğün için gitmedi dostum,” dedi Hayes sonunda, daha yumuşak bir sesle. “O, sen korkunu seçip onu ona karşı bir silah olarak kullandığın için gitti.”

Bu sözler, yüksek sesle söylemek istemediğim şeye çok yakın olduğu için kaburgalarımla altına bir yumruk gibi indi.

Parmaklarımla uyluklarıma gömüldü. “Ya artık ben buysam?” Kendimi durduramadan sordum. “Merdivenden düşen ve herkesi de beraberinde sürükleyen adam. Panikleyen ve en çok acıtan şeyi söyleyen adam. Ya bunu yapmaya devam edersem? Ona. Sana. Herkese.”

Hayes beni izledi, gözleri karanlık ve sabitti. “O zaman o adam olmamayı öğrenirsin,” dedi basitçe.

Derin bir nefes aldım. “Ya onu kırarsam?” Sözcükler ağzımdan çıkarken sanki çakıl taşları üzerinde sürükleniyormuş gibi hissettim. “Yine.”

“Onu zaten incittin,” dedi. “O iş bitti. Şimdi, bu hikayede kalmaya devam mı edeceksin, yoksa sonunda kafanı kışından çıkarmadan önceki bölüm mü olacak, karar ver.”

Başımı kanepenin yastığına yasladım, gözlerim yanıyor, boğazım düğümlenmişti. Bir şey yapma fikri, aynı anda hem imkansız hem de gerekli geliyordu.

Hayes’in sesi yine duyuldu, bu sefer daha sessizdi. “Onu hak etmen gerekmiyor. O seni çoktan seçti. Ama onu kaybetmemek istiyorsan, bunun sadece bacağınla ilgili olduğunu iddia etmeye devam edemezsin. Geri kalanıyla da ilgilenmelisin.”

Geri kalan her şey.

Hayatım boyunca zorlu durumlarla hep aynı şekilde başa çıkmıştım: bir kutuya tıkip bir daha asla düşünmemek. Askerlik günlerim, kız kardeşimi kaybetmem, annemle babamın da onunla birlikte ölmüş gibi hissetmem. Başka birinin dahil olduğu herhangi bir geleceğin, söylemeye layık olmadığı bir yalan gibi gelmesi.

Yutkundum, nabzım kulaklarımda çınlıyordu.

“Şunu bil ki,” dedi Hayes, tekrar arkasına yaslanarak, “ona karşı sana hâlâ güveniyorum. Dünyadaki çoğu insandan daha fazla. Sadece *senin de* ona karşı kendine güvenmeye başlamanı istiyorum.”

Hiç de eğlenceli gelmeyen sert bir kahkaha attım.

O omuz silkti. "Ya hep ya hiç, dostum."

Ona baktım. En iyi arkadaşıma, onu uzaklaştırmamın doğru olduğunu söylemesini bekleyerek, hatta belki de bunu isteyerek gelmiştim. Çok tehlikeli olduğumu. Çok kırık olduğumu. Neden bunu yaptığımı anladığını.

Oysa o, sorumluluğu bana geri verdi ve durumu olduğu gibi adlandırdı.

Korku. Kader değil.

"Tamam," dedim sonunda, kelimenin tadı ağızımda çakıl taşı gibiydi. "Diyelim ki artık bu adam olmak istemiyorum."

Hayes'in ağızı kıvrıldı, biraz rahatlamış gibi görünen hızlı, şiddetli bir gülümseme.

Clara kapıyı kapatıp arkasından çıktığından beri ilk kez, farklı bir şey yapma fikri bana bir hakaret gibi gelmedi. Bu, olabilecek en küçük, en korkutucu merhamet gibi geldi.

Omzunun üstündeki duvardaki noktaya, çok fazla bira içtikten sonra raf asmaya çalıştığımızda alçıpan duvarda oluşan garip çöküntüye baktım. Ağızım kurumuştı. Nabzım sakinleşmiyordu.

"Tamam," dedim yine, bu sefer daha yavaş. Ellerim uyluklarımda üzerinde gerildi. Kendimi vazgeçirmeden önce bir sonraki kelimeleri zorla çıkardım.

"Bu durumu düzeltmek için bir planım var." Derin bir nefes aldım.

"Kafam.

Bacağım. Her şey."

Hayes'in gözleri, göğsümü sızlatacak şekilde yumuşadı. "Güzel," dedi basitçe. "Bu sağlam bir başlangıç."

"Bu..." Yutkundum. "Sadece onun için değil."

Kaşları yukarı kalktı.

"Onu geri istiyorum," dedim, boğazım düğümlenmişti. "Lanet olsun, onsuz nefes alamıyorum, ama o kapıdan bir daha asla içeri girmesin bile, böyle yaşamaya devam edemem. Etmeyeceğim. Kendi bedenimle savaşmaktan yoruldum. Kendi beynimle. Korkusu yüzünden her şeyi mahveden adam olmaktan yoruldum."

Bunu yüksek sesle söylemek sanki derimi yüzmek gibiydi, ama aynı zamanda gerçekti. Hayes, sanki tam da bunu duymayı bekliyormuş gibi bir kez başını salladı.

"O zaman önce kendin için yap," dedi. "Gerisi sonra gelir."

Bu, büyük bir zafer anı gibi gelmedi. Heyecan verici bir müzik yoktu, ani bir hafiflik de yoktu. Daha çok,

başında durup yukarıya bakmak gibiydi, eğer yine batırırsam ne kadar uzağa düşeceğimi tam olarak bilerek.

Yavaşça nefes verdim, omuzlarım çöktü. “Terapi bir başlangıç, ama yeterli değil.”

Omuzlarım çökerek yavaşça nefes verdim. “Terapi bir başlangıç, ama yeterli değil.”

Hayes başını eğdi. "Değil mi?"

Başımı salladım. “Hayır. Onu geri kazanmak için bir şansım olsun istiyorsam ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyorum.”

OTUZ ALTI

CLARA

Arabadan indiğim anda rüzgâr paltomun içinden keskin bir şekilde esip geçti, nefesim önümde beyaz dumanlar oluşturuyordu. Kollarım doluydu — bir omzuma kamera çantası batıyor, diğer omzuma giysi çantaları yığılmış, kaburgalarım bir klipsli tahta sıkışmıştı — ve ben Star Harbor Family Farm'ın park yerindeki sıkışmış karda öylece duruyordum, kalbim soğukla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı küt küt atıyordu.

Wes'in evinden bir spor çantası ve titrek bir sesle çikalı bir hafta olmuştu.

Kit'in evindeki pütürlü kanepenin, duygusal bir sığınak değil de, eğlenceli bir kız kardeş pijama partisi olduğunu varsaymaya çalıştığım yedi gün. Satmaya niyetlendiğim yüzüğe ilişkin bir değerlendirme raporu ve müstehcen bir rakamın yazıldığı, kamera çantamın arka cebine katlanmış kuyumcu zarfını düşünmemeye çalıştığım yedi gün. Küçük kasaba bakışlarının ağırlığını üzerimde hissederken kasabada gülümsediğim yedi gün — Star Harbor'ın mükemmelleştirdiği o meraklı, sempatik, meraklı bakışlar.

"Clara!" diye seslendi Cal. "Buradasın, güzel. Çiçek işlerinde yaklaşık on beş dakika gerideyiz."

Doğru. İş. İşim vardı.

Cal, gelinlikleri indirmeme yardım ederken ona gülümsedim. "Kır evinde her şeyi hazırladım. Hazırlanmak için bolca yer var."

Ona çok minnettardım. Ona ve Elodie'ye çiftliği parlatacağıma söz vermiştim ve bunu yerine getirmeye niyetliydim.

“Teşekkürler. Bir uğrayıp kimsenin bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakacağım, sonra da hazırlanmaya başlayacağım.”

O başını salladı, ben de rüzgara karşı omuzlarımı dikleştirdim ve büyük mavi ahıra doğru yola çıktım.

Burası, sanki biri biraz fazla sertçe sallamış bir kar küresinin içi gibi görünüyordu. Ağaçların arkasından beyaz süslemeler görünüyordu ve buz gibi Michigan Gölü’nün donuk gri-mavi suları, mavinin Batı Michigan gökyüzüne karşı daha da parlamasını sağlıyordu. Ahır kapıları açık duruyordu, henüz öğleden sonra olmasına rağmen, karanlık ahşap üzerinde parıldayan ışık dizileri şimdiden yanıyordu. Her yerde Elodie’nin dokunuşu vardı: fiçılar üzerindeki eski fenerler, katlanmış battaniyelerle dolu kasalar, kadınsı el yazısıyla “KIŞ DÜĞÜNÜ ÇEKİMİ” yazan bir kara tahta tabela.

İçerisi kontrollü bir kaos gibiydi. Katlanır masanın üzerinde çiçek dolu kovalar. Fotoğrafçının ışık stantları, ekipman çantaları ve fazla mesai yapan bir ısıtıcıdan gelen hafif bir uğultu.

“Çiçekler buraya lütfen,” diye otomatik olarak seslendim, kalabalığın arasından geçerek ahırın ortasına doğru ilerledim. “Hayır, kapılara biraz daha yakın olsun, böylece ışık kapılardan girsin. Işık zincirlerini daha yükseğe asın; meşe ağacından başlayıp ahır kapılarına doğru ilerleyeceğiz.”

Eller hareket etti. İnsanlar yerlerini ayarladı. Biri boş elime bir not defteri tutuşturdu.

“Sanırım bu senin,” dediler ve hemen uzaklaşmaya başladılar.

Nefes aldım ve nefesimin ritminin beni sakinleştirmesine izin verdim. Çekim listesi. Zaman çizelgesi. Problem çözme. Göğüs kafesimin altındaki boşluk hissi yerine lojistiğe odaklanmak daha kolaydı.

“Büyük gün.” Elodie’nin sesi arkamdan geldi, sıcak ve tanıdık.

Döndüğümde, beni tarçın ve soğuk hava kokan hızlı ve sıkı bir kucaklamaya sardı. Yanakları rüzgardan pembeye dönmüştü, saçları örgü şapkanın altına sıkışmıştı, kendi not defteri de göğsüne yarı sıkışmış haldeydi.

“İyi misin?” diye sordu, geriye yaslanarak yüzümü inceledi.

“Harika.” Tamamen sahte gelmeyen bir gülümseme takındım. “Meşgul olmak iyidir.” Nefes verdim ve ona gerçeği söylemek için eğildim. “İyiyim.”

Ağız biraz düzleşti, bu da ne kadar endişeli bir abla enerjisi harcadığını açıkça ortaya koydu. "Peki," dedi, koluma hafifçe vurarak, "eğer iyi değilsen, iyi viskinin nerede olduğunu biliyorsun. Bu arada, burası hiç bu kadar güzel görünmemişti."

Gururum kaburgalarımın altında parladı, acıyla çarpıştı. "Teşekkürler. Sanırım çiçekçi sıcaklık yüzünden sinir krizi geçiriyor, ama her şey gerçekten de yoluna girdi."

Elodie güldü ve satıcılarla uğraşmak için uzaklaştı. Açık kapılara doğru adım attım, hafif bir rüzgâr ahır kesip ışıkları sallarken parmaklarım klipsli tahtayı sıkıca kavradı.

Girişin yakınından alçak sesli bir mırıldanma geldi. Yanından geçerken, dişlerimi gıcırdatacak kadarını duyabildim.

"Bu Darling kızı, değil mi? Neredeyse evlenecek olan?"

"Düşünebiliyor musun? Bir daha asla bir bukete bakmayacağım."

Benim duyabileceğim mesafede olduklarını fark edince seslerini alçaltmışlardı. Omurgamı dik tutarak yürümeye devam ettim, yanaklarım kış havasında yanıyordu. Klipsli dosya, kamera, çekim listesi. Başka hiçbir şey onları ilgilendirmezdi. En azından bugün.

"Clara?" Fotoğrafçım Mara, lensini ayarlarken bana el salladı. Koyu renk saçları bereyle örtülmüştü, nefesi havayı buğulandırıyordu. "Bir sorum var. İşler çığırından çıkmadan önce damadın birkaç fotoğrafını çekmemi ister misin, yoksa..."

Beynim takıldı. "Damadın fotoğrafları mı?"

"Evet," dedi yavaşça, sanki bir halüsinasyon görmediğinden emin olmak istercesine. "Bir dakika önce smokinli bir adamın arka yola doğru gittiğini gördüm sanırım. Belki de kafayı yıyorum. Her neyse, elinde bir model var mı? Yoksa detaylar ve manzara çekimleriyle başlayabilirim."

Sözler kulaklarımdan geçip gitti ama aklımda kalmadı. Muhtemelen Elodie son anda bir dublör ayarlamıştı. Belki Cal ya da Hayes, kendi istekleri dışında görevlendirilmişlerdi. Bu düşünce beni güldürdü.

Başımı salladım. "Bu çekimde damat yok. Gelinle tek başına çekimlere başlayacağız. Bugün başrolü elbiseler ve çiftlik oynuyor."

"Harika." Mara bana tam olarak ne anlama geldiğini anlayamadığım bir bakış attı—belki şaşkınlık, belki merak—ama sadece başını salladı. "Bana uyar."

evresinde birkaç genel çekim yapıp, hazır olduğunda hanın yanında buluşalım mı?”

“Mükemmel. Sana mesaj atarım.” Saatime baktım, sonra ahır kapılarından içeri süzülen ışığa. Programın gerisinde değildik. Kağıt üzerinde her şey tam olması gerektiğı yerdeydi. “Bir şeye ihtiyacın olursa önce bana mesaj at.”

Kamera elinde, asistanı da bir çanta dolusu lensle arkasında, karın içine doğru yürüdü. Etrafımda insanlar dolanıyordu — iekçi, cateringci, Elodie’nin personeli, ağır bir şey taşıyan Cal — ama kendimi tüm bunlardan tuhaf bir şekilde ayrı hissediyordum, sanki sahnenin hemen arkasından bir oyunu yönetiyormuşum gibi.

Bir kez daha derin bir nefes aldım, klipboardu kolumun altına sıkıştırdım ve hanın yanındaki kulübeye doğru döndüm.

Artık kalbinde bir yara izi olmayan türden bir gelin gibi görünmenin zamanı gelmişti.

Ahır ile ev arasındaki kalabalık yolu geçtim, botlarımın altında kar gıcırdıyordu, kamera çantamın askısını tutan çıplak parmaklarımı soğuk ısıırıyordu. Dışarıdan bakıldığında her şey muhtemelen mükemmel görünüyordu: ahır, çelenkler, ışıklar, her şeyi sihirli bir hale getirmekle görevli kadın.

Yürümeye devam etseydim, belki buna neredeyse inanabilirdim.

Kısmen yenilenmiş kulübede duruyordum, kış ışığı büyük ön pencereden içeri dökülürken her şeyin kenarlarını yumuşatıyordu. Saçlarım gevşek dalgalar halinde düşüyordu, bir tarafı inci ve minik kristal dallardan oluşan bir tarakla geriye toplanmıştı. Makyajım, sadece başkalarına yaptığım türden bir makyajdı — hem sert hem de yumuşaktı, keskin bir eyeliner ve son bir haftayı Kit’in kanepelerine ağılayarak geçirmediğimi gösterecek kadar sıcak bir allık.

Elbise bir sanat eseri idi. Kış beyazı dantel kolları kollarımı sarmalıyordu, şeffaf ve narindi, desen camdaki buz gibi tenimin üzerinde geziniyordu. Korse arkada derin bir dekolteye sahipti, temiz, zarif

bir kıvrımla, kalçalarımın karın üzerine çöken sis gibi yayılan eteğe uzanıyordu; hareket ettiğimde tül ve saten katmanları bacaklarımın etrafında süzülüyordu.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Elodie arkamdan.

Fermuarı yukarı çekerken aynadan gözlerim onunla buluştu, parmakları emin ve nazikti. Saten kaburgalarımı sardı ve sessiz, son bir fısıltıyla yerine oturdu.

Bir an için başka bir elbise bu elbisenin üzerinde belirdi. Sert korsaj. Çok sıkı dantel. Ben iki eşit derecede utanç verici seçeneği gözden geçirirken, nefesini tutmuş insanlarla dolu bir şapel: kalıp aşağılanmak ya da kaçmak.

Midem altüst oldu ve nefes alıp verdim. O kadını artık zar zor hatırlıyordum.

Aynada kendi bakışlarımla karşılaştım. Elbette gerginlik vardı, ama başka bir şey daha vardı—daha sağlam bir şey. Yine bir gelinlik giymiştim. Ne anlama geldiğini ve ne anlama gelmediğini tam olarak bilerek, bilerek giymiştim.

Bir gün bu gerçek olacaktı. Bir gün, gerçekten yanımda olmak isteyen biriyle evlenecektim. Yarım saniye boyunca bunu çok net gördüm — Wes, koridorun sonunda, huysuz ve yakışıklı, gözleri sadece bana karşı yumuşak.

Ardından gelen acı o kadar keskin oldu ki, yutkunmak zorunda kaldım. "Hey." Elodie'nin yansıması eğildi, parmakları şakaklarımın yanındaki bir bukleye

"Bugün biri seni kızdırırsa, bir cesedi saklayacak kadar uzun bir etek giydiğini unutma."

Şaşkın bir kahkaha patladı içimden. "Bunu bilmek güzel."

Aynada bana gülümsedi, bilge ve nazik bir şekilde. "Çok güzelsin, Clara. Ve bu sadece *pazarlama açısından iyi* olduğu için değil. Sen bir hayalsin."

Gözlerimi sıkıca kırıp, duygularımı alaycı bir gülümsemeye dönüştürdüm. "Bu sadece iş," dedim. "Bir rüya satıyoruz, unuttun mu? Bu içeriğin hazırlanmasında hiçbir gerçek damat zarar görmedi."

"Sen öyle diyorsan." Ses tonu, buna tam olarak inanmadığını gösteriyordu, ama yine de omuzlarımı sıktı. "Cal bekliyor."

Kapı çalındı. "Hazır mısınız, hanımlar?" Cal'ın sesi duyuldu, ardından başı görüldü. Beni görünce

. "Vay canına, Clara. İnterneti alt üst edeceksin."

"Lütfen yüzüstü düşmeme izin verme," dedim, eteğimi toplayarak. "Tek istediğim bu."

"Ben varken olmaz." Görünmez bir şapkasını kaldırdı ve tekrar ortadan kayboldu.

Elodie, tökezlemeden ilerleyebilmem için eteğin katlarını toplamama yardım etti. Kumaşın hışırtısı ve gergin kahkahalar eşliğinde dışarı çıktık. Yan kapıda, soğuk çıplak sırtıma şok edici bir hızla çarptı ve nefesimi kesti. Elodie yün bir battaniye kapıp, dondurucu soğukla mücadele etmek için omuzlarıma sardı.

Side-by-side, yolun hemen kenarında duruyordu, motoru gürültüyle çalışıyor, havaya küçük bir egzoz dumanı yükseliyordu. Cal sürücü koltuğunda oturuyordu, eldivenli elleri direksiyonda, yüzünde profesyonel bir sakinlik ve çocuksu bir heyecan karışımı vardı.

"Arabanız sizi bekliyor," diye seslendi.

Eteğimi iki elimle kaldırdım, uyluklarımla üzerine topladım ve dikkatlice yolcu koltuğuna tırmandım. Tül katmanları her yere yayılmıştı. Elodie son anda eteğimi düzeltip kabarttı, böylece küçük bir elbise dağı üzerinde oturmamış oldum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," dedi, geri çekilirken. Gözlerinde adını koyamadığım bir şey vardı. Umut, belki. Ya da sadece başkalarının yeminleri üzerine koca bir iş kurmanı sağlayan türden bir inanç.

Boğazım düğümlenmiş halde başımı salladım. "Çiftliği muhteşem göstereceğiz. Söz veriyorum."

Cal vitesi taktı ve bizi yavaşça ilerletti, lastikler sıkıştırılmış karın üzerinde gıcırdadı. Rüzgâr battaniyedeki her boşluğu buldu, dantel ve tülün altından sızdı, kollarımda tüylerimi diken diken etti. Bir elimi roll barın etrafına doladım, diğer elim hâlâ yünün önünü tutuyordu ve odaklanmaya çalıştım.

Meşe ağacının geniş çekimleriyle başlayacaktık: başımın üstündeki uzun dal sıraları, karın üzerine yayılmış eteğim, elimdeki kış yeşilliklerinden oluşan buket. Sonra daha yakından: ellerim ağaç kabuğunda, duvak altın ışığı yakalıyor. Kafamda bu sırayı bir kontrol listesi gibi gözden geçirdim.

Heyecan, sanki arabayla çok hızlı bir tepeden aşağı inmişim gibi midemi bulandırdı.

Bugün iş günüydü. Kendime ve herkese, hayatımda verdiğim tüm kötü kararların üstüne güzel bir şey inşa edebileceğimi kanıtlamak için.

Han arkamızda kalmıştı. Bir tarafta kum tepeleri uzanıyordu, aşağıda dalgalar çarpıyor, rüzgârın ittiği yerlerde kar düzensiz yığınlar halinde duruyordu. Arazinin uzak ucunda yaşlı meşe ağacı yükseliyordu, soluk pembe gökyüzüne karşı koyu bir silüet, çıplak dalları kucaklanmayı bekleyen kollar gibi genişçe uzanıyordu.

Cal, ormana giden küçük tepeyi tırmanırken gaza hafifçe bastı.

"Tamam," dedi, sesi biraz farklıydı. "Panik yapma." Kalbim bir an durdu. "Ne?"

Hemen cevap vermedi. Yan yana dizilmiş araç, motoru hafifçe gürleyerek son birkaç metreyi kat etti.

Yukarı baktım.

Meşe ağacı tam olarak gözümün önüne geldi.

Çıplak dallar, taze ışık zincirleriyle süslenmişti ve gövdeye giden engebeli bir yolun üzerine kar yığılmıştı. Beynim otomatik olarak detayları kayda aldı: muhteşem yumuşak ışıklandırma, düzgün bir yol, sol tarafta çekimden önce düzelteceğim hafifçe eğri duran bir fener.

Sonra gözlerim dalların altında duran adamı gördü ve diğer her şey bulanıklaştı.

OTUZ YEDİ

CLARA

WES.

Smokin giymişti.

Gözlerimi kırptım. O sadece... oradaydı. Siyah ceket, beyaz gömlek, koyu

kravat, sanki sadece onun için dikilmiş gibi kumaşı dolduran geniş omuzlar. Gölden esen bir rüzgar saçlarını dalgalandırdı. Öğleden sonra ışığı, çenesinin keskin hatlarını aydınlattı ve gözlerim yandı. Sağlam ve güçlüydü ve bekliyordu.

Beynim bu görüntüyü stres kaynaklı bir halüsinasyon olarak reddetmeye çalıştı. Wes kalabalıktan ve ilgiden hoşlanmazdı. Kameralardan kesinlikle hoşlanmazdı. Wes resmi kıyafet giyip süslenmiş bir ağacın altına bilerek durmazdı.

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Cal motoru kapattı ve ani sessizlik kulaklarımda kanın akışını daha da gürültülü hale getirdi.

O çenesini kaldırıp ağzını yumuşak, yıkıcı bir gülümsemeye bükünce, ben hâlâ ona bakıyordum.

"Sanırım damat sorunu kendiliğinden çözüldü." Cal, ATV'den inerken göz kırptı ve benim tarafıma doğru geldi.

Boğazımın arkasında, kahkaha ya da hıçkırık gibi histerik bir ses yükseldi. "O Wes."

"Ben biliyorum kim kim kim Cal gülümsedi. Gözleri gözleri parlıyordu nazikti ve alışılmadık bir şekilde parıldıyordu. "İyi misin?"

Bu imkansız bir soruydu.

"Hayır," dedim dürüstçe. "Evet. Bilmiyorum."

Elini uzattığında, aniden altüst olmuş bir dünyada tek sağlam şeymiş gibi ona sarıldım.

Elbisenin eteği bana direndi, tül ve dantel katmanları yan yana duran kenarlara takıldı. Cal, dikkatli ve sabırlı bir şekilde beni kurtardı. Ayağa kalktığımda parmaklarımı sıktı.

"Başarabilirsin," diye mırıldandı. "Ben geride kalacağım."

Sonra geri çekildi ve geniş bir gülümsemeyle Wes ile benim aramda bakışlarını gezdiren fotoğrafçının yanına doğru yöneldi. Fotoğrafçı kamerasını kaldırdı.

Herkesin beni izlediğini hissedebiliyordum. Cal, ahırın yanında duran Elodie'nin yanına gitti. Bazı çalışanlar yolun yakınındaydı, meraklı birkaç çiftlik işçisi bir şeyleri kontrol ediyormuş gibi yapıyordu. Tüm sahne bir film seti gibi parılıyordu: mavi-beyaz parıldayan kar, meşe ağacındaki ışıklar düzenli bir şekilde yanıp sönüyor, soğukta nefesler buğulanıyordu.

Yerimde donakalmıştım.

Wes'in bakışları benimkilerle buluştu, sanki hiç ayrılmamış gibi, ve dünyanın geri kalanı odak dışına çıktı. Omuzları dikleşti. Yüz ifadesi değişti ve dudakları kararlı bir çizgi oluşturdu. Bana doğru adım attı.

"Clara," dedi, duyulacak kadar yüksek sesle.

Onun sesinden çıkan ismim, göğsümde hem korkunç hem de harika bir etki yarattı.

Ayakları bir adım attı. Sonra bir adım daha. Görünmez bir ip tarafından ona çekilir gibi ilerledim. Elbise bacaklarımın etrafında hışırdadı. Derme çatma koridorun yarısına geldiğimde, yavaş ve dikkatli yürüyüşüm başka bir şeye dönüştü. Vücudum benim yerime karar verdi.

Koştum.

Etek ellerimde toplanmış, danteller botlarımın etrafında uçuşurken, soğuk hava ve güm güm atan kalp atışlarımla mesafeyi hızla kapattım. Fotoğrafçının deklanşörünün hızlandığını duydum, uzak alkışlar gibi hızlı, şaşkın tıklamalar.

Nefes nefese, titreyerek ve patlayacakmış gibi hissederek tam onun önünde durdum.

Yakından bakınca smokin daha da müstehcen görünüyordu. Ceket vücuduna tam oturuyordu, beyaz gömlek bronz tenini parlatıyordu ve parlak, samimi gözleri sanki o bölgede başka kimse yokmuş gibi bana kilitlenmişti.

"Merhaba," dedi sessizce.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Smokin giymişsin."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı, tam bir gülümseme sayılmazdı. "Fark ettim."

"Burada ne işin var?" Soru bir fısıltı gibi çıktı. "Wes, her yer gözlerle dolu... ve bir kamera var."

"Biliyorum." Bakışları bir anlığına benden geçip ekibe, hana ve geniş, izleyen dünyaya kaydı. Gözleri tekrar bana döndüğünde, kararlıydı. "Hayatta kalırım."

İnanamayan bir kahkaha gibi bir şey çıkardım. "Artık senin ölçütün bu mu?"

"Hayır," dedi. Boğazı hareket etti ve konuşmaya devam ettiğinde, eli koluma dokunduğunda sesi sertleşti. "Benim barım sensin."

Fotoğrafçının deklanşörü yumuşak ve sürekli bir şekilde tıklamaya devam ediyordu, ama çiftliğin geri kalanı ortadan kayboldu. Sadece o, ben ve devasa, güzel meşe ağacı kalmıştı.

"Terapiye başladım," dedi. Sözler ağzından bir anda döküldü, sanki şimdi söylemezse boğulacaktı gibi. "Bacağım için değil, kafam için. Bunu çok uzun zaman önce yapmalıydım. Hayes aylardır beni bu yöne itmeye çalışıyordu. Senin bir çanta alıp gitmen gerekti, ben de sonunda onu dinledim."

Ciğerlerim nasıl nefes alacağını unuttu.

"Sen... birine mi gidiyorsun?" diye sordum.

Başını salladı. "Outtatown'da bir adam. Şimdilik haftada iki kez. Bir sandalyeye oturup, karanlıkta içimi kemiren korkunç, gerçek şeyleri söylüyorum."

Farkında olmadan bir elim ceketinin önünü kavramıştı. Avucumun altında kalbinin çarpışını hissedebiliyordum.

"Wes..."

"Ayakları kesilmiş kişiler için bir gruba da katıldım. Şimdilik hâlâ arkada oturup izliyorum, ama... gidiyorum. Bunu bilmeni istedim," dedi, adını sanki sonunda patlattığı bir barajmış gibi telaffuz ederek. "Kendini yeterince sevdiğin için"

sözünü söylediğinde, seni duydum. Hoşuma gitmedi. Her saniyesinden nefret ettim. Hâlâ da ediyorum. Ama haklıydın. İkimiz yerine korkuyu seçiyordum. Kendimi seçmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum, sonra da tüm korkularımı sanki her şeyi o yapıyormuş gibi bacağıma yükledim.”

Sesi alçaldı. “Öyle değildi. Benim hatamdı.” Mavi gözleri benimkilere doğru kalktı. “Senin için olduğu kadar kendim için de çaba gösteriyorum. Bunu bilmen önemli.”

Rüzgâr saçlarımın bir tutamını uçurdu ve ben titredim, soğuktan çok onun sözlerinden dolayı. Elini uzattı ve otomatik olarak saçımı geriye düzeltti, parmakları biraz titriyordu.

“O adam olmak istemiyorum,” dedi. “Ben en kötü senaryoların arkasına saklanırken, tüm duygusal yükü sana yükleyen adam olmak istemiyorum. Seni seviyorum, Clara.”

Sözleri soğuktan daha sert, kilisedeki aşağılanmadan daha sert, evinden çıkarken kapıyı çarpıp gitmemden daha sert bir etki yarattı. Bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bu benim asil davranmam değil," diye ekledi, gözleri ciddiydi. "Bu, 'git en iyi hayatını yaşa, ben uzaktan kara kara düşüneceğim' demek değil. Sana aşık olduğumu söylüyorum. Tamamen, aptalca, dehşete kapılmış ve sana aşığım. Sabahlarımda, kötü günlerimde, şantiyelerimde ve o berbat yeşil halının ardından ne gelirse orada seni istiyorum."

Şaşkın bir kahkaha göğsümde takıldı. "Mağazayı biliyor musun?"

Gözleri ısındı. "Kit'e anlattın. Kit de karşılaştığı herkese anlattı.

Bu kasaba hikayeleri sever, Düşes."

"Bu... korkunç."

"Ama benim için iyi oldu." Ağzı hızlı, çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Aksi takdirde bir stüdyo düşündüğünü bilemezdim. Aslında hiç istemediğin bir yüzüğü satıp, gerçek hayatına uyan bir yüzük alabileceğini bilemezdim."

Boğazım düğümlendi. "Bundan sonra olacaklar için heyecanlıyım."

"Biliyorum." Eli aşağı kaydı ve elimi tuttu. Parmakları, soğuk parmaklarımı sıcaklıkla sardı. "Seçim senin. Nereye koyacağın. Ne ad vereceğin. Pencerelerin ne kadar büyük olacağı. Ben sadece..."

Durdu ve nefes aldı, sanki sözlerini toparlaması gerekiyormuş gibi.

“Sadece yanında durma şansı istiyorum,” dedi. “Seni desteklemek için değil, bir ortak olarak. Diğer müşteriler gibi tam fiyatla teklif veren, sonra da ellerini senin mekanından çekemediği için hafta sonları gizlice girip süslemeleri düzelten adam olarak.”

Gözlerim yepyeni bir nedenden dolayı yanıyordu. “Wes...”

“Bir keresinde,” diye devam etti, sesi artık daha yumuşaktı, “başkasının hayatı gibi hissettiren bir yüzüğü bir daha takmaktansa, sakız kağıdıyla bile olsa doğru kişiyle evleneceğini söylemiştin.”

Donakaldım.

Bu, onun kollarının sessiz rahatlığında, yatak başı masasında suçlayıcı bir şekilde parıldayan gösterişli yüzük varken, ağzımdan kaçan bir cümle olmuştu. Hatırladığına inanamıyordum.

“Söylemiştim,” dedim. Sesim zar zor duyulurdu.

Yutkundum. “Sana evlenme teklif etmiyorum,” dedi. “En azından şimdilik. Sana, senin erkeğin olmayı hak ettiğimi kanıtlamama izin vermeni istiyorum.”

Smokin ceketinin iç cebine uzandı, parmakları titreyerek küçük, gümüş rengi bir şey çıkardı.

Bir sakız kağıdı. Katlanmış ve bükülmüş, küçük, kusurlu bir yüzük haline getirilmişti.

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Folyo, başımızın üzerindeki ışıkların parıltısını yakaladı; parlak, gülünç ve büyüleyici bir güzellikteydi.

“Bu, ne kadar param olduğunu gösteren bir metafor değil,” dedi çabucak, yüzünden küstahça bir kahkaha kaçtı. “Hazır olduğunda, bir kuyumcuya girip kendi sigorta poliçesi gerektiren bir şey alacağım, ama mesele bu değil. Kendine ait hissettiren bir şey istediğini söylemiştin. Senin için ne kadar ciddi olduğumu anladığında, konuşuruz.”

Karşımda duran bu çekici, kendine güvenen Wes'e gülümsedim.

Kameralar artık durmaksızın tıklıyordu. Gözlerim bulanıklaştı ve tüm dünya, önümdeki adamın etrafında yumuşak ışık halkalarına dönüştü.

“Bugün elimde olan tek şey bu,” dedi, sesi titriyordu. “Bir söz ve bir sakız kağıdı. Çalışmaya devam edeceğim.”

Bana baktı, gözleri o kadar berrak ve kendinden emindi ki kalbim sızladı.

"Yanında durmama izin verir misin?" diye sordu. "Bu fotoğraflarda. O berbat halılı stüdyoda. Seçtiğin hayatın her aşamasında. Korkmuş olsam bile. Ama burada. Gerçekten burada."

Titrek bir nefesle ciğerlerime tekrar hava doldu.

Şapeli, gelinliği ve orada durup başkalarının bana kim olduğumu söylemesini beklediğim o anı düşündüm. Merdivenlerini, düşüşünü ve korkusunu zırh olarak kullanıp sonunda ikimizi de delip geçene kadar sürdürdüğü o halini düşündüm. Kit'in kanepesini, Main Caddesi'ndeki boş dükkânı ve camın üzerindeki ismimi düşündüm.

En çok da önümdeki adamı düşündüm; ellerini sakız kağıdı halkasının etrafında titretirken, benim çizdiğim sınırdan benimle buluşmak için ne kadar çaba sarf ettiğini.

Göğsüm, içimde bir şeyin yer açtığını gösteren o keskin, gerilme hissi ile acıyordu.

"Evet," diye fısıldadım, sonra daha yüksek sesle, böylece duymaması imkansız olsun diye: "Evet, Wes. Seni seviyorum."

Sanki sözlerimi iyice sindiriyormuş gibi gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, bakışları parlak, nemli ve o kadar doluydu ki dudaklarımı ısırmak zorunda kaldım.

Şaşkın bir kahkaha patladı içinden. Rahatlama. Hayret. Vahşi ve genç bir şey.

Sakız kağıdı halkasını, gülünç bir özenle parmağımın eklemine geçirdi. Folyo, cildime değdiğinde serin ve biraz buruşuktu. Parmağımın dibine eğri büğrü bir şekilde yerleşti, meşe ağacının yanıp sönen ışıklarını yakalayıp minik parıltılar halinde geri yansıtıyordu.

Neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Ama her şey gibi hissettiriyordu.

Elbisemin önü bacaklarına değene kadar yaklaştım. Serbest elim göğsünden yukarı kaydı, yakasının keskin çizgisini geçip ensesindeki sıcak cilde ulaştı.

"Senden asla korkmamamı istemiyorum," dedim. "Sadece korktuğunda yanında olmama izin vermeni istiyorum. Ya bunu birlikte yaparız ya da hiç yapmayız."

Nefesi kesildi. "Birlikte," dedi.

"Güzel," diye fısıldadım. "Çünkü şu anda kesinlikle fotoğraf çekiyorlar."

İkimizden de boğuk bir kahkaha çıktı.

"O zaman onlara bir gösteri sunalım," dedi ve sonra dudakları dudaklarıma değdi.

Dünya, dudaklarının baskısı, belimi saran elinin kayması, sanki yeterince sıkı tutmazsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni kendine çekişyle daraldı. Ben de onu öptüm, parmaklarımı saçlarına geçirdim, sakız kağıdı halkası boynuna hafifçe batıyordu. Arkamızda bir yerlerden bir kamera hızlı bir staccato sesiyle tıklıyordu.

Biri sevinç çığlığı attı. Ses, şüphe uyandırıcı bir şekilde Kit'e benziyordu. Ahırın yakınında bir başka tezahürat yükseldi; muhtemelen Elodie'ydi, çünkü o romantik gösterileri çok severdi.

İkimizin dengesini sağlamak için ağırlığını kaydırırken, kar ayakkabılarının altında çıtırdadı. Meşe ışıkları başımızın üzerinde parlıyordu. Elbisem, dantel ve tülün oluşturduğu gülünç bir daire şeklinde ayaklarımızın etrafında yayılıyordu.

Uzun zamandır ilk kez, başkasının resminin ortasında duruyormuşum gibi hissetmedim.

Tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissettim.

Eski bir meşe ağacının altında, saçma, inatçı, güçlü erkeğimi öpüyordum; parmağımda bir sakız kağıdı parıldıyordu; deklanşör, nihayet aynı geleceği seçtiğimiz anın karesini karesine yakalıyordu.

Bizim.

EPILOG

Wes

Star Harbor Family Farm'daki tarlalardaki son don eridiğinde, Clara'nın adı Main Street'teki bir vitrinde parılıyordu.

Camın üzerine altın rengi kıvrımlı harflerle "*Darling Studio*" yazılmıştı. Altında daha küçük blok harflerle: "YAŞAM TARZI VE ETKİNLİK TASARIMI".

Karşısındaki kaldırımda durdum, sanki zaman öldüren sıradan bir adammışım gibi ellerimi ceplerime soktum ve sapık gibi bakmamaya çalıştım. Taze boya camı çerçeveliyordu, eskiden küf gibi parıldayan o iğrenç yeşil halının olduğu yer artık temiz ve parlaktı. Artık içerideki zemin sert ahşaptı, yumuşak ve sıcaktı, büyük ön pencereden gelen ışığı yansıtıyordu.

Orayı kendisiyle doldurmuştu: beyaz duvarlar, uyumsuz saksılarda sarkan bitkiler, elbiseler ve duvaklarla dolu bir elbise askısı, iki krem rengi sandalye ve Star Harbor'daki bir bahçe satışından değil de lüks bir antika dükkanından gelmiş gibi görünen minik bir pirinç masa ile küçük bir oturma alanı. Çiftlik çekiminden çerçeveli fotoğraflar bir duvarı süslüyordu — kar ve parıldayan ışıklar, Levi ve bir grup arkadaşı şenlik ateşinin yanında gülüyorlardı — ve tam ortada, en göze çarpan yerde, meşe ağacının altında biz vardık. O dantelli, ben smokinli, etrafımıza kar yağarken öpüşüyorduk.

Main Caddesi'nin her yeri arabalarla doluydu. Çocuklar köşedeki dükkandan aldıkları dondurmalarla koşuşturuyor, şekerin verdiği enerjiyle çılgınca eğleniyorlardı. Biri sokak lambasına sarı ve beyaz balonlar bağlamıştı, rüzgarda birbirlerine çarpıyorlardı. Penceresinin altındaki tuğlaya bir kara tahta yaslanmıştı:

BÜYÜK AÇILIŞ! GELİN VE GÜZEL BİR ŞEY PLANLAYALIM. —

CD

Altı ay önce tüm bunların çirkin bir halı, tozlu duvarlar ve kimsenin

. Ondan altı ay önce, kışın benim için geriye kalan tek mevsim olduğuna ikna olmuş, zar zor geçiniyordum.

Parlak gözleri ve dağınık topuzuyla karşımda duran şeyi fark edecek kadar sağduyulu değildim.

Cam kapı açıldı ve Clara dışarı çıktı; bugün at kuyruğu yüksek, yazlık elbisesi uyluklarına değiyor, kalbi üzerinde küçük altın bir isim etiketi takılıydı. Zaten Elodie ile konuşuyordu, gülüyordu, yanakları kızarmıştı. Mutlu görünüyordu.

Buna asla alışamayacaktım — onu mutlu görmek ve bunu görmek için sadece yeterince uzun süre hayatta kalmadığımı, aslında bunu mümkün kılan ortamı yaratmaya da katkıda bulunduğumu bilmek.

"Orada saklanmayı bırak da içeri gir," diye mırıldandı Hayes omzumun üzerinden.

Burnumdan soludum ve dirseğimle ona vurdum. "Geç kaldın," dedim.

Sinirli bir kahkaha attı ve sarı bir kağıt parçası gösterdi. "Park cezası. Bu saçmalığa inanabiliyor musun?"

İçerisi uğultuyla doluydu. Her yer insan doluydu. Biri kapıyı açıp, sıcak havanın içeri girmesi için kapıyı açık tutmuştu; bu sayede kaldırım ve uzaktaki göl suyunun kokusu içeri giriyordu. Bir yerlere gizlenmiş bir hoparlörden yumuşak bir müzik çalıyordu; Clara'nın sevdiği türden bir akustik çalma listesi, her şeyi bir filmin montaj sahnesi gibi hissettiriyordu.

Elodie ve Cal, küçük ikram masasının önünde, ortada duruyorlardı. Elodie, Cal'ın taze pişmiş tartlarını bir tepsiye diziyordu. İşinden memnun kalınca, ellerini beline koyarak bir adım geri attı. "Mükemmel." Küçük kız kardeşine döndü. "Bunu, Star Harbor iş sahipleri grubuna hoş geldin hediyesi olarak kabul et."

Clara gözleri parlayarak güldü. "Harika, umarım buna layıkımdır."

Cal, Elodie'nin o sabah çiftlikten kestiği şakayık ve diğer çiçeklerle dolu büyük bir kavanozu, benim yaptığım tezgahın üzerine koydu. Gözlerimle temas etti ve çenesini hafifçe kaldırarak sessizce onaylayıcı bir baş sallama yaptı. Sözlere gerek yoktu. O bakış yeterliydi.

"Wes Amca!" Winnie yan taraftan üzerime atladı, neredeyse dizlerimi yerden kesecekti. Bir koala gibi bacağıma yapıştı. "Gelmişsin! Clara Teyze'nin evi prensesin evi gibi görünüyor."

“İyi ki prenses o, ben değilim,” dedim ve hamstringime ciddi bir zarar vermeden onu bacağımdan çektim. “Bunun için tek bir elbisem bile yok.”

Selene gülümsedi ve Winnie'nin omzunun üzerinden "*üzgünüm*" diye dudaklarını oynattı. Ben sadece gülümsedim ve başımı salladım.

“Tebrikler,” dedi ve Clara'yı kucakladı. “Artık, sen ilçenin en çok talep gören organizatörü olmadan önce seni tanıdığımı söyleyebilirim.”

“Lütfen o dedikoduyu yay,” dedi Clara, parmaklarını çaprazlayıp havaya kaldırarak. “O lanet şeyi ortaya çıkar.”

Winnie'nin gözleri fal taşı gibi açılıp annesine dönünce, bu kez utangaç bakışlar atan Clara oldu.

Hayes yanımdan geçip Clara'nın omuzlarına kolunu doladı ve sanki hiç bırakmayacakmış gibi ona sıkıca sarıldı. “Her zaman yolunu bulacağını biliyordum.”

Clara gözlerini hızlıca kırıp ona gülümsedi ve onları görünce göğsümdeki düğüm çözüldü. Yıllarca bu ailenin bir parçası değilmişim gibi davranmaya çalışmışım. Meğer tek yaptığım şey, işleri kendim için zorlaştırmakmış.

Tanımadığım biri, özel yapım tezgahın üzerinde elini gezdirerek alçak sesle ıslık çaldı. “Bu şey muhteşem. Nereden aldın?”

Clara doğrudan beni işaret etti. “Ona sor. O kabus gibi halıyı söktüğümde burası çökmedi, çünkü o vardı.”

Ensemde hafif bir sıcaklık hissettim. İltifatlar hâlâ bana garip geliyordu, ama eskisi kadar rahatsız edici değillerdi.

Adam — belki de markette gördüğüm yerel bir öğretmen — elini uzattı. “Müşterilerle çalışıyor musun?”

“Müşteriye bağlı,” dedim, sonra ağzımı bir gülümsemeye benzer bir şekle soktum. “Ama evet. Yapıyorum.”

El sıkışması sağladı, saygılıydı, acıyarak değildi. Bacağım şortla açıktaydı, karbon ve metal ışığı yansıtıyordu. Uzun zamandır ilk kez, üzerine bir kumaş çekme ya da arkasına saklanabileceğim bir masa bulma isteği duymadım.

Protez, artık bana yabancı değil, tanıdık gelen, sağlam ve hoş bir parçamdı. Terapistimin ofisinde saatlerce tam da bunu konuşmuştum: saklanmakla iyileşmek arasındaki farkı. Genelde haklı olması hâlâ beni sinirlendiriyordu.

Odanın diğer ucunda Clara gözüme çarptı.

Hem kendi elementindeydi hem de tamamen boyunu aşıyordu — Elodie ile gülüyor; hizmetlerini rezerve etmek isteyen fırın sahibinin sorularını yanıtlıyor; yemek masasını, kayıt formunu ve çöp kutusunu hiç aksatmadan zihninde takip ediyordu.

Beni mahveden şey, onun kendinden emin görünmesiydi. Rol yapmıyor ya da numara atmıyordu. Sadece kendisiydi. Clara, eskiden bir pranga gibi hissettiren nişan yüzüğünü alıp onu duvarlara, pencerelere ve üzerinde adı yazılı bir tabelaya dönüştürmüştü.

Ve bana da aynısını yapmıştı — tüm keskin parçaları alıp, sadece sivri uçlarından kaçmak yerine onlardan bir şeyler inşa etmeme yardım etmişti.

Clara, küçük insan grubundan ayrıldı ve kalabalığın arasından bana doğru ilerledi. Elbisesi uyluklarını sarmalıyordu ve ben onun pürüzsüz tenini hissetmek için can atıyordum.

Karşımda durdu, kahve ve şeker kokusunun altında parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Gülümsemesi yumuşak ve samimiydi.

"Müteahhitin bakış açısından durum nasıl?" diye sordu. "Düzgün durmayan bir şey var mı?"

"şu tabela eğri duruyor," diye takıldım.

Gözleri gülerek omzuma hafifçe vurdu. "Ne kadar da belayı kışkırtıyorsun."

"Her şey iyi görünüyor," dedim sessizce, saçlarının kokusunu içime çekerek. "Özellikle sen."

Yutkunurken boğazı hareket etti. Star Harbor'ın tamamı etrafımızı sararken, sanki yine boş bir binanın kabuğunda sadece ikimiz varmışız gibi hissettim; o çılgın bir fikirle, ben ise bir alet çantası ve denemek için sabırsızlandığım bir düzine fikirle.

Clara içini çekti ve başını omzuma yasladı. "Sen olmasaydın bunu başaramazdım, biliyorsun."

Başımı salladım. "Gerekirse o halıyı çıplak elleriyle yırtıp atar, bu kasabanın yarısını yardım etmeleri için ikna ederdin. Başarabilirdin."

Başını eğip beni inceledi. "Belki." Gülümsemesi genişledi. "Ama yapmak zorunda kalmadığım için gerçekten çok mutluyum."

Winnie daireler çizerek dönüyor ve perilerden bahsediyordu. Elodie, Cal'ın oğlu Levi'nin anlattığı hikayeyi dinlerken mutlu kahkahaları havada yankılanıyordu. Hayes bir mini tart daha çaldı ve tek ısırtıkta ağzına attı. Stüdyo seslerle, ayakkabıların sürtünme sesleriyle ve bir zamanlar hayatımdan sonsuza dek kaybolduğunu sandığım o rahat, dağınık gürültüyle doldu.

Elimi Clara'nın eline kaydardım, o bir sonraki meraklı kişiyi selamlamak için dönmeden önce parmaklarının sıkışmasını hissedecek kadar kısa bir süreliğine.

Bu, hayal etmeye cesaret edemediğim bir gelecekti.

Ve o. Her zaman o.

Kapı, zili çınlatacak kadar sert bir şekilde açıldı ve Brody içeri girdi, kolları, sanki yaşlı bir kadından ya da perili bir evden zorla almış gibi, yaldızlı çerçeveli devasa bir antika aynayı sarmıştı.

"Bayan Darling'e teslimat," diye homurdandı. "Bu şeyle bir kapıya daha çarparsam, sana tehlike primi faturalandırırım."

"Dikkat et," diye seslendi Clara, yarı gülerek, yarı dehşete kapılmış bir şekilde. "Eğer kırarsan, sigorta poliçemdeki yedi yıllık kötü şansım biter. Bu ne?"

Yan tarafa döndü, asılı bir bitkiyi kıl payı ıskaladı. Aynayı yere koydu, derin bir nefes aldı ve ellerini beline koydu. Başını Kit'e doğru salladı. "Bu kadın yol kenarından almakta ısrar etti. Aynen şöyle dedi: 'Bunu benim için yapmazsan, hayalarını keserim.'"

Kit, gülümsemeyle çerçevenin arkasından çıktı. "Erkekler çok kolay."

Tutuşunu düzeltti ve çerçevenin üstünden ona tembel bir gülümseme attı. "Sana hizmet etmek her zaman bir zevk, Kitten."

Kit, bu saçma takma ada açıkça tiksindi. "Bana bir daha öyle derssen, bu şeyi eğip sadece senin gerileyen saç çizgini yansıtacağım."

Brody kahkahayı patlattı, ama yine de elini saçlarına götürdü. Kit burnunu çektikten sonra Clara'ya göz kırptı. "Ne demiştin sana? *Kolay.*"

Brody'nin gözleri sinirden kaynıyordu ve yüzeyin altında başka bir şey daha gizleniyordu.

Oh. Oh, lanet olsun. O bakışı tanıyorum. O adam kesinlikle mahvolmuş.

"Bir içkiye ihtiyacım var." Brody, Cal'ın gözlerine takılana kadar odayı taradı ve onun yönüne doğru ilerledi.

Clara dudaklarını sıkıca birleştirdi, gülümsememeye çalışırken Kit'i sıkıca kucakladı.

Öğleden sonra, komşular, eski sınıf arkadaşları, şehrin her köşesinden gelen iş sahipleri gibi sürekli gelen insan akınıyla bulanıklaştı. Lookbook'larını karıştırdılar, danışmanlık için kayıt oldular, sanki Clara uzun zamandır sahip olması gereken hayata nihayet adım atmış değil de, savaştan yeni dönmüş gibi ona sarıldılar.

Ben de onun ihtiyaç duyduğu yerlere gittim; punç kasesini doldurdum, fazladan katlanır sandalyeler getirdim, banyo kapısının çok gürültü çıkaran gevşek vidasını sıktım. Çoğunlukla arka duvarın yanında durup, her seferinde beni mahveden o gerginlik ve yetkinlik karışımıyla odada dolaşmasını izledim.

Bir kez başların, seslerin ve dağınıklığın ötesine baktı ve gözlerimiz buluştu. Geniş ve samimi bir gülümsemeyle gülümsedi ve tüm stüdyo onun etrafında netleşti.

Benim kadını.

Aklım evde onu bekleyen yüzüğe kaydı. Nişanımızın onun büyük gününü gölgelemesini istemedim, bu yüzden bekleyebilirdi, ama sabırsızlıktan deliye dönüyordum. Ona evlenme teklif etmek için sabırsızlanıyordum. Onu resmen *benim* yapmak için.

Sonunda, kalabalık dağılmaya başladı.

Elodie, Cal ve Levi'yi toplayıp kapıya doğru sürükledi.

"Hadi, siz ikiniz," dedi. "Eğer şimdi çıkmazsak, onun malzeme dolabını yeniden düzenlemeye başlayacağım ve o zaman hiçbirimiz buradan canlı çıkamayacağız."

Levi ayaklarını sürüyerek, gözleri hâlâ aynada. "Ben sürebilir miyim?" diye Cal'a umutla sordu.

"Tabii ki, evlat," dedi Cal, anahtarlarını çıkarıp oğluna attı. Austin uykulu Winnie'yi göğsüne sıkıca sararken, Selene kız kardeşlerine sarıldı.

"Clara teyzeye güle güle de," diye fısıldadı Selene.

Winnie, saçları dağınık bir şekilde başını kaldırdı ve sarkık elini salladı. "Hoşça kal, Clara Teyze. Senin prenses evin en iyisi."

"Teşekkürler, minik," dedi Clara, alnına bir öpücük kondurarak. "Yakında beni ziyarete gelip bana emirler yağdır, tamam mı?"

Kit ve Brody elbette en son kalmıştı. Kit omuzlarını silkti ve kot ceketini giydi; Brody ise kalçasıyla kapıyı açık tutarken, gözlerini devirmeye başlamıştı bile.

"Bebeklerin olduğu hiçbir şeyi izlemiyorum," dedi Kit. "Ya da palyaçoların. Ya da ürkütücü çocukların."

"Yani... klasik filmlerin hiçbirisi," dedi Brody. "Anladım."

"Bana kabus görmem için tuzak kurmaya çalışmayı bırak," diye karşılık verdi. "Tayland yemeği yiyeceğiz ve içinde kesinlikle cinayet olmayan bir şey izleyeceğiz."

Sanki sinirlenmiş gibi başını salladı, ama gözlerini ondan ayıramadığını gördüm. Hayes'le "*zavallı adam, sanırım kız kardeşine aşık oldum*" konuşmasını yapan tek kişi ben değildim galiba.

"Arkamızdan kapıyı kilitle!" diye seslendi Kit omzunun üzerinden, Clara'ya doğru son derece bariz bir kaş hareketi ekleyerek.

Kapı kapanırken zil çaldı. Sonra sessizlik oldu.

İkimiz de nefes verdik. Balonlar tavanın yakınında hafifçe sallanıyordu. Son kalan çiçekler, her yüzeydeki uyumsuz vazolarda duruyordu. Çalma listesi, yumuşak ve yavaş bir şarkıya dönmüştü.

Clara tüm bunların ortasında duruyordu, artık çıplak ayakla, topuklu ayakkabıları tezgahın altına atılmış, elbisesi biraz buruşmuş, rujunun izi hafif bir lekeye dönüşmüştü. Yavaşça bir daire çizerek döndü, sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi etrafı içine çekerek.

"Hey," dedim, yanına gelip durdum.

Bana baktı, gözleri yorgun, parıldayan ve tamamen, tamamen mutluydu.

"Selam," diye cevapladı.

Clara kapıdaki küçük tabelayı "KAPALI" konumuna çevirdi ve yumuşak bir tıklama sesiyle sürgüyü kapattı.

Stüdyo, birdenbire sadece ikisi için kalmış bir mekanın yaptığı gibi sessizleşti. Tavan ışıkları kapalıydı, sadece ön lambası ve arka duvardaki peri ışıkları parlıyordu, Brody'nin getirdiği aynadan yansıyarak.

Çıplak ayakla odada dolaştı, son bir anlamsız tur attı — elbise askısındaki bir askıyı düzeltti, bir çerçeveyi bir milimetre sola kaydırды, parmak uçlarıyla eskiden o suç mahalli yeşili halının olduğu yerde şimdi bulunan yeni parke zemini okşadı. Saçları artık açıktı, omuzlarına sallanıyordu, elbisesi beynimde hâlâ tam olarak başa çıkamadığım şeyler yapıyordu.

Yaptığım özel tezgaha yaslandım, ellerimi kenarına dayadım ve hâlâ hissetmeme izin verildiğine inanmadığım o yavaş, açgözlü sıcaklıkla onu izledim.

"Başardın," dedim, çünkü o an için dünyada bundan daha iyi bir cümle yoktu. "Bütün bunları sen yaptın."

Bana baktı, gözleri ışığı yakaladı ve yüzüne yayılan gülümseme beni tam kalbimden vurdu.

"Biz başardık," diye düzeltti, odayı geçerek. Sanki o boşluk için yaratılmış gibi dizlerimin arasına girdi, kollarını boynuma doladı. "Sonuçta buranın yarısını sen inşa ettin."

Bileğini yakaladım, çevirdim ve ağzımı iç kısmına, tam nabzının attığı yere bastırdım. "Buradan ne yetiştireceğine karar veren sendin," diye mırıldandım. "Ben sadece aletleri getirdim."

Nefesi kesildi.

Sonra bana yaklaştı, yumuşak kıvrımları ve sessiz gücüyle beni tezgaha doğru itti. Ellerim belinden yukarı kaydı, avuç içlerim sıcak tenine dokundu. Titredi, kapının altından gelen hafif esintiyle hiçbir ilgisi olmayan, tüm vücudunu saran küçük bir titreme.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba," diye cevap verdim ve onu öptüm.

Öpüşmemiz ilk başta yavaştı; acele yoktu, gerginlik yoktu. Sadece dudaklarının benimkiler üzerinde rahatça kayması, dilinin tanıdık alaycı dokunuşu,

parmaklarının sanki bir daha asla bırakmayacakmış gibi ensemdeki saçları sıkıca kavraması.

Nefes almak için biraz uzaklaştım, alnımı alnına dayadım ve kalp atışlarımı düzeltmeye çalıştım.

Çok uzun zamandır hayatım uzun bir kışın içinde sıkışmış gibi hissettiriyordu. Duyarsız. Gri. Her parçam olduğu yerde donmuş, daha fazlasını istemenin sadece bir sonraki fırtınanın onu parçalaması için bir davetiye olduğuna ikna olmuştum.

Meğer ben hiç de kırılmamışım. Sadece gömülmüştüm.

Clara burnunu benimkine sürttü, sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi gülümsedi. "Bana sanki aklında *müstehcen* düşünceler varmış gibi bakıyorsun," diye alay etti.

"Oh, öyle," dedim. Ellerim aşağı kaydı, parmaklarım kalçasının kıvrımında sıkılaştı, onu bana doğru çekerek tam olarak ne tür bir ruh halinde olduğumu hissetmesini sağladım. "Bu tezgahın üzerinde seninle başlayarak."

Sıcak ve nefes nefese bir kahkaha attı. "Cesur bir tasarım seçimi, Vaughn. İlk resmi müşterim gelmeden stüdyoyu vaftiz edersek ev sahibim ne kadar kızar sence?"

Ağzının köşesine bir öpücük kondurdum. "Duruma bağlı," dedim. "Aklında ne var?"

Kaşlarını kaldırdı, gözleri karardı. "Senin o kadar gurur duyduğun tezgahtan başlayıp, kalite kontrolünden geçip geçemeyeceğini görelim diye düşünüyordum."

Ağzımdan çıkan ses yarı inilti, yarı dua gibiydi.

Kalçalarını kavradım, onu daha da yakına çektim, sesim her zaman nefesini kesen o tona indi. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedim. "Ama bu sefer, Düşes, *sana* bir iki şey öğreteceğim."

Yüzünde ve boğazında bir sıcaklık dalgası yayıldı. Benden öteye uzandı, parmakları ayaklı lambanın düğmesini buldu ve ışığı kapattı. Stüdyo, dışarıdaki sokak lambası ve tavana uzanan peri ışıklarıyla aydınlatılan, bizi sıcak, gizemli bir parıltıya boğan daha yumuşak bir karanlığa büründü.

"Öyleyse," diye mırıldandı, elleri çoktan gömleğimin eteğine dolanmış halde, "umarım ustalığın sandığın kadar iyidir, çünkü bu tezgahın her santimini test etmeye niyetliyim."

"Öyle mi?" Sesim kısık çıktı, ona karşı çaresizdim.

"Mm-hmm." Gömleğimi yukarı çekti, parmak eklemleri tenime değdi ve hâlâ birbirimizin etrafında dans ederken çok fazla gece fantezisine yakıt olan o yaramaz gülümsemesini attı. "Beni nasıl tüketebileceğini bana göster."

Beni gerçekten öldürebilecek başka bir şey söylemeden önce dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

Sırtı tezgahın kenarına değdi, kalçaları sanki bunun için yaratılmış gibi ellerime oturdu. Bacağını belime doladı, beni kendine çekti, daha derin, daha sert öptü, sanki bu, konuşmamız gereken tek dilmiş gibi.

Onun dışında hiçbir şey düşünmüyordum. Vücudum sadece vücudumdu — güçlü, sağlam ve tam da olmak istediğim yerde.

Tam da olmak istediğim yerde.

Parmakları omurgamdan yukarı kaydı, tırnakları tenimi okşadı ve ağzıma o yumuşak, yıkılmış sesi fısıldadı; hayatımın geri kalanında bunu hak etmek için her şeyi yapardım.

Dudaklarına karşı gülümsedim, her şeyden başım dönüyordu — stüdyo, peri ışıkları, beni boğulmaya terk etmek yerine uzaklaşan, sonra da geri dönmemi sağlayan kollarımdaki kadın.

Benim
kadınım.

Benim
geleceğim.

İkinci şansım, birlikte inşa ettiğimiz bu yerde duruyordu. "Clara," diye fısıldadım, sırf adını tatmak için.

Bana baktı, gözleri parlıyordu ve hepsi bu kadardı. O an, onu korkuya tercih eden adamdan geriye hiçbir şey kalmadığını anladım.

"Seni seviyorum," dedim, basit ve emin bir şekilde, sanki bir gerçekmiş gibi. Sanki yerçekimi gibi.

Parmakları gömleğime dolandı, beni şüpheyi yer bırakmayacak başka bir öpücüğe çekti.

"Güzel," diye fısıldadı ağzıma. "Çünkü ben de seni seviyorum."

Düşük sesle, şaşkın ve tamamen kendimden geçmiş bir şekilde güldüm ve onu öptüm; dışarıda sevdiğim kasaba uğultuyla doluydu ve bir söz gibi etrafımızı sarmıştı.

Kazanın mutluluk şansımı elimden aldığını düşünmüştüm, bu yüzden soğuk davranmıştım. Meğer buzun altında, yepyeni, inanılmaz bir hayat sessizce büyümeye hazırlanıyormuş.

Clara başından beri oradaydı, bekliyordu.

Ve bu sefer, bunun tek bir saniyesini bile boşa harcamayacaktım.

Wes ve Clara'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[Burada](#) çok özel bir bonus sahneyi [okuyun](#)!

SONRAKİ: IN FULL BLOOM

Kardeşimin en yakın arkadaşıyla yanlışıyla çıkmak gibi bir niyetim hiç olmamıştı.

Brody Shepard, hatırlayabildiğim kadarıyla Star Harbor'ın altın çocuğu olmuştur. Madalyalı bir polis memuru ve yaşayan en seksi erkek olan Brody'ye olan çocukluk aşkıma son vermek *yıllarımı* aldı.

Sorun şu ki, kardeşim Hayes *gerçekten* lanetlenmiş olabilir. Küçük kasabamızda hayalet hikayeleri çok yaygındır, ama epik bir şanssızlık söz konusu olduğunda, kardeşim bu konuda birinciliği alır. Bu yüzden ona mükemmel bir kadın bulmaya kararlıyım.

Bunun için Brody'nin yardımına ihtiyacım vardı. Birlikte, kardeşimin mutluluğunu artırabilir ve ona aslında lanetli olmadığını kanıtlayabilirdik. Ama tüm bu casusluk ve komplo kurmalar, gece geç saatlerdeki sohbetler, onu kontrol etmek için yapılan akşam yemeği rezervasyonları ve birkaç fazla tesadüfi dokunuş anlamına geliyordu.

Ve bu dokunuşlar biraz fazla gerçekçi gelmeye başladı.

Brody'nin kendini beğenmiş cazibesine, ateşli bakışlarına ve cana yakın mizahına kapılmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Üstelik, benimle asla o çizgiyi aşmaz... değil mi?

Ama birlikte çalıştıkça, çizgiler aşıldı ve sınırlar bulanıklaştı. Ömür boyu sürecektir dostluğumuz değişmeye başladı. Artık ikimiz de birlikte vakit geçirmek için bahaneler uyduruyoruz. Fısıldanan sırlar, gizli dokunuşlara dönüşüyor.

Kısa sürede, geride bıraktığımı sandığım kızlık hayallerimin tam da o anda *çiçek açtığını* anlıyorum.

Star Harbor Serisi'nin 4. kitabı *In Full Bloom*'u [Amazon'da](#) ön sipariş verin!

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, sizden başlamalıyım. Okurlarım, tüm dünyadaki en iyiler. Her birinize sonsuza dek minnettarım! Bana ve hikayelerime inandığınız için teşekkür ederim. Sizi seviyorum!

Kathryn, ampüteler ve iyileşme süreci hakkındaki bilgilerin olmasaydı bu kitap ortaya çıkmazdı. Beni grubuna kabul ettiğin ve seninle çeşitli senaryolar üzerinde çalışmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Sayende Wes tam anlamıyla çok yönlü bir karakter haline geldi ve sana çok minnettarım.

Anna, dünyadaki en havalı işe sahipsin. Gelinlik modeliği ve tüm lojistik konularla ilgili on iki milyar sorumu yanıtladığın için teşekkür ederim. Bu tür işlerin var olduğunu biliyordum ama sen bunu çok şık hale getirdin ve Clara için MÜKEMMEL oldu. Arkadaşlığımızın büyümeye devam etmesinden çok mutluyum ve bir sonraki kızlar buluşmamızı sabırsızlıkla bekliyorum!

Page, sonsuz yaratıcı fikirlerin ve düşünceli liderliğin için teşekkür ederim. Wes ve Clara'nın hikayesini ne kadar sevdiğini duyduğumda gerçekten çok heyecanlandım! Geri bildirimlerin ve bana olan inancın, her zaman değer vereceğim şeyler arasında yer alacak.

Vizyonumu anlayan ve en muhteşem, uyumlu kapakları yaratan kapak tasarımcım Cat'e de çok teşekkür ederim. Her seferinde bir şekilde kendini aşıyorsun!

Beta okuyucularım Trinity ve Ashley'e, her zaman zaman ayırıp harika geri bildirimler verdiğiniz için teşekkür ederim. Her seferinde en sevdiğiniz bölümleri görmek beni heyecanlandırıyor. Beni her seferinde daha iyi bir yazar olmaya itiyorsunuz.

Dawn ve James'e, olağanüstü düzenlemeleri ve şimdiye kadar yazdığım en yavaş ilerleyen hikayeyi yaratmama yardım ettikleri için ne kadar teşekkür etsem azdır! İçgörüleriniz ve rehberliğiniz, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerli ve bu yolculuğun ne kadar iyileştirici olduğu için çok heyecanlıyım.

Jess ve tüm SDLA ekibine, hikayelerimi mümkün olduğunca çok okuyucuya ulaştırmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

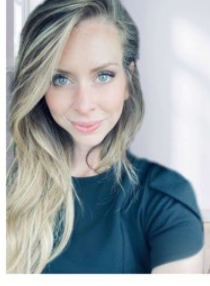
Sizler hayallerimi gerçeğe dönüştüren kişilersiniz ve ekibimde olduğunuz için çok minnettarım.

Kandi, Corinne, Elsie, Catherine ve diğer inanılmaz yazar arkadaşlarıma – sprint seanslarımız, hikaye planlama sohbetlerimiz ve genel olarak verdiğiniz cesaret olmasaydı, yazmak üzücü ve yalnız bir iş olurdu. Çılgın mesajlaşmalarımızı, rastgele sesli notlarımızı ve kafamızda yaşayan karakterlerin maalesef kurgusal olduğunu hatırlatan nazik uyarılarınızı seviyorum. Bir kızın sahip olabileceği en iyi arkadaşlarınsınız.

İletişim kurmak ister misiniz? Facebook'ta Hendrix Heartthrobs grubuna katılın, Lena ile gülün ve sohbet edin! Özel ön izlemeler, duyurular, özel içerikler ve genel şakalar orada gerçekleşiyor.

[Gelin bize katılın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, Orta Batı'da yaşayan, *USA Today* ve Amazon'un En Çok Satanlar listesinde ilk 5'te yer alan bir çağdaş romantizm yazarıdır. Romantizme olan sevgisi, gizlice okuduğu müstehcen Harlequin kitaplarıyla başladı ve şimdi kendi ateşli küçük kasaba romantizm romanlarını yazıyor. Lena, içi yumuşacık olan güçlü alfa erkeklere, karşılık veren kahramanlara ve heyecan verici gerilime karşı bir zaafı var. Romanları, küçük kasaba ruhunu bolca ateşle birleştiriyor.

Yazmadığı veya yeni romanları okumakla meşgul olmadığı zamanlarda onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı margarita yudumlarken bulabilirsiniz!

Takılmak ister misiniz? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

LENA HENDRIX'İN DİĞER ESERLERİ

Star Harbor

Güneşı Kovalamak

Düştüğümüzde

Donun Altında

Tam Çiçek Açmış

Sullivans Tek

Bakış

Tek Dokunuş

Tek Şans Tek

Gece

Tek Tat (öncül roman)

Krallar

Sadece Bu Kez

Sadece Benim

Şansım

Sadece Aramızda

Aynen Öyle

Sadece Evet De

Kefaret Çiftliği

Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

Chikalu

Şelalesi Seni

Bulmak

Seni Korumak

Seni Korumak

Seni Seçmek (orijinal novella)
